

A woman with brown hair styled in an updo is seated on a plush, tufted red sofa. She is wearing a vibrant blue, off-the-shoulder dress with a wide, ornate gold belt. The dress features a decorative gold lace or embroidery along the neckline and the waistband. She is looking down and to her right with a gentle expression. The background includes a window with white panes and heavy, draped orange curtains. A small bouquet of white flowers is visible on a table to the left.

Pentru inima
unui marchiz

CHRISTI
CALDWELL

CHRISTI CALDWELL
PENTRU INIMA UNUI MARCHIZ
SERIA FERE ȘI SECRETE 4

The Bluestoddng by Christi Caldwell

Copyright text © 2019 Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial

Litera

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALDWELL, CHRISTI

Pentru inima unui marchiz / Christi Caldwell

trad. din lb. engleză: Elena Arhire – București: Litera,

2020

ISBN 978 – 606 – 33 – 6372 – 6

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

Traducere din limba engleză Elena Arhire

LITERA

București

2020

Mamei mele

Când banii erau puțini, întotdeauna ai avut grijă să am în mână un roman de dragoste. Iar când, mulți ani după aceea, am devenit o femeie matură și eu însămi mamă, cu cărțile pe care le scrisesem păstrate doar în computer, ai fost prima care mi-a spus că ar trebui să le public, dovedind, încă o dată, că mamele știu întotdeauna ce este mai bine.

Te iubesc!

Capitolul 1

St. Giles, Londra, primăvara 1826

Ai fi zis că murise cineva.

Și, într-un fel, se întâmplase asta.

Era o pierdere fizică resimțită în tot clubul, lăsând neobișnuita casă să se cufunde într-o tăcere așa cum nu se mai întâmplase niciodată.

Gertrude Killoran privi lung la slujitoarele care împătureauă cămășile și hainele și le așezau în ordine pe patul cu baldachin imaculat.

Haine împăturate pentru a dispărea pentru totdeauna și pentru a nu se mai întoarce niciodată.

Stive de pantaloni și jachete din lână fină, alături de haine zdrențăroase mai potrivite pentru un copil al străzii. Cămăși de bumbac rupte. Lână aspră. Pantofi plini de noroi.

Simți un nod în gât.

— Mă ocup eu.

În tot acest timp, slujitorii, atât de concentrați asupra muncii lor, continuară să își vadă meticulos de treabă. Să adune. Să împăturească. Să stivuiască. Să o ia de la capăt. Cuvintele ei liniștite erau mai puțin o poruncă și mai mult o afirmație, iar șoapta ei dulce imprimă poruncii un aer de slăbiciune.

Singurul care îi acorda atenție era motanul cenușiu de la picioarele ei. Gus își împinse capul spre picioarele ei și începu să toarcă.

De-a lungul anilor, Gertrude fusese cunoscută drept cea mai slabă din familia Killoran. Nevăzând cu un ochi, era o femeie mutilată, în care nimeni nu vedea o valoare reală – cel puțin nu în felul în care cineva era apreciat pe străzi. Și acum, de exemplu, când fratele ei mai mic, Stephen, care în trecut fusese răpit, era luat din casa pe care o împărțiseră și dus în căminul în care se născuse, ea se confrunta cu realitatea propriului caracter. Și poate că *era*

slabă.

Pentru că, dacă ar fi fost atât de puternică pe cât se considerase dintotdeauna, ar fi dat dovadă de o mai mare tărie de caracter pentru binele fratelui ei.

I-ar fi împăturit chiar ea hainele. I-ar fi spus cuvinte care să îi dea putere și curaj. Ceva. El merita. Merita mai mult în fața incertitudinii. Din cauza a tot ce suferise și a durerii pe care o cunoscuse dintotdeauna.

Din locul în care stătea, lângă fereastra cu vedere spre strada din fața clubului Bârlogul Diavolului, în panourile din sticlă se reflectau doi lachei aflați în spate, care intraseră în camera fratelui ei cu încă un cufăr.

Încă unul care să fie umplut cu lucrurile lui Stephen pentru a lua totul cu el când avea să plece.

„Oh, Dumnezeu!”

Cu mișcări neîndemânatice, ea se repezi spre veșmintele neîmpăturate.

— Mă ocup eu, spuse ea, cu vocea ușor ascuțită, ceva din tonul ei traversând toată forfota care cuprinsese încăperea pe parcursul zilei.

Slujnicele ridicară privirea cu ochii mâhniți. Înălăcrimați. Stephen nu avea să vadă lacrimi. Nu azi. Nu în ultima zi petrecută la Bârlogul Diavolului.

— Am spus că mă ocup de haine, repetă ea, durerea făcând ca vocea să îi sune mai ascuțită decât își propusese. Puteți să plecați. Gertrude se uită spre cei patru slujitori posomorâți. Cu toții.

Grupul de servitori șovăi.

Chiar dacă Gertrude își asumase un rol mai important la club de când surorile ei se măritaseră, încă era o figură nouă pentru membrii personalului. Probabil că nu știau cum să reacționeze în fața atitudinii ei impunătoare.

— Acum, rosti ea scurt când ei nu făcură nicio mișcare ca să plece.

Cele două slujitoare lăsară deoparte hainele și ieșiră în urma lacheilor. Închiseră ușa în spatele lor, iar Gertrude rămase singură.

Răsufală încet și întretăiat, cu pieptul încordat în timp

ce privi panoul de stejar al ușii lui Stephen, crestat și zgâriat de vârful pumnalului pe care obișnuia să îl arunce în ușă, un joc de pe stradă pe care îl adusese cu el la club.

Era încă o dovadă fizică a faptului că traiul lui acolo era ceva greșit. La fel ca viața pe care fusese obligat să o ducă în calitate de membru al familiei lor. Ei îi făcuseră un rău ireparabil. Din toate punctele de vedere. Dar de unde să fi știut asta? Gertrude își mușcă adânc buza de jos, rănindu-se. De unde să fi știut că băiețelul adus în grupul lor, țișând și imposibil de consolată în timp ce plângea după mama și tatăl lui, era, de fapt, fiul unui marchiz și al unei marchize? De unde să fi știut că Stephen fusese răpit din sânul cald al nobilimii și aruncat în iadul și mizeria din St. Giles?

Iar acum avea să se întoarcă acasă. Totuși, după standardele înaltei societăți, pentru un băiat de vârsta lui, după suferințele îndurate și infernul în care trăise din ordinele lui Mac Diggory, liderul bandei lor, Stephen era mai epuizat decât un bărbat care trăise 60 de ani.

Gertrude se așează pe marginea saltelei, lăsându-se pe patul foarte moale din pene pe care copilul insistase să îl aibă. Fusese singurul lux pe care îl acceptase când refuzase orice altă urmă de bunăvoință.

Ea își ciuli urechile.

Și îl auzi înainte ca el să fi ajuns măcar de cealaltă parte a ușii.

Acest simț foarte dezvoltat era un dar pe care îl primise după ce își pierduse vederea la un ochi și fusese forțată să se bazeze pe toate simțurile pentru a supraviețui pe străzi.

Gertrude sări în picioare. Apoi, surprinzându-și în treacăt figura palidă în oglinda din mijlocul dulapului în care erau păstrate armele lui Stephen, ea se grăbi să se ciupească de obraji și să-și lipească un zâmbet pe buze chiar în clipa în care ușa se deschise suficient încât să îi permită băiatului numai piele și os să se strecoare înăuntru.

Stephen aruncă o privire plină de ură spre lucrurile împrăștiate care acopereau patul din spatele ei, apoi

privirea lui se îndreptă spre cuferele mari care purtau blazonul familiei lor.

Încruntarea lui tipică se risipi și, în acea clipă, în mod neobișnuit, deveni un copil vulnerabil și speriat.

Lui Gertrude i se strânse inima în piept.

— Bună, îl salută ea cu falsă veselie.

Încruntarea lui se adânci.

— Ești fericită să mă vezi că plec?

Mușchii chipului ei înghețară într-o mască dureroasă, care îi încordă obraji.

— Poftim? Cum putea el să... Era asemenea copilului pe care nu îl avusese și pe care nu îl putea avea niciodată. Cum poți să întrebi așa ceva?

— Rânjești ca o proastă, mormăi Stephen și trânti ușa împingând-o cu călcâiul, făcând să se zguduie cadrul de lemn.

Copilul dădu să treacă pe lângă ea.

Gertrude se puse în calea lui.

— Oprește-te! Ea își puse mâinile în șolduri și îi aruncă o privire tăioasă. Șapte ani.

Fruntea lui înaltă și nobilă se încruntă - fruntea unui tânăr conte.

— Ce?

— Ți-am dat lecții de citire, de scriere și despre orice alt subiect considerat de bună-cuviință și respectabil. Știi să vorbești corect, Stephen.

Și totuși, în ciuda lecțiilor ei, copilul trecea de la o engleză impecabilă la dialectul londonez din est cu ușurința unui hoț priceput care se strecura într-un teatru din Covent Garden care tocmai se golea.

Flăcări i se aprinseră în ochi, iar el își împinse bărbia în față.

— Nu contează cum vorbesc.

Lui Gertrude nu îi scăpă faptul că adoptase acele tonuri perfecte, despre care bănuia că îi veneau mai natural decât îndrăznise el vreodată a recunoaște chiar față de sine.

Își așază mâinile pe umerii lui înguști și, aplecându-se

ca să-i întâlnească privirea, îl strânse ușor.

— Contează. Tu știi asta. Și poate că ești supărat pe – se chinui ea să rostească – schimbarea ta de destin. Dar știi că viața ta o să fie mai ușoară. Sau atât de ușoară cât putea fi pentru un băiat furat, care era readus în locul care i se cuvenea de drept. Dacă încerci să...

Nu-și mai găsi cuvintele.

— Dacă încerc să devin altfel decât sunt? spuse el în zeflema.

— Dar asta *este* ceea ce ești, spuse ea liniștită, absorbind energia din încăperea și acoperind-o cu o tensiune profundă și impenetrabilă.

Ochii lui îndurerați îi întâlneau pe ai lui Gertrude, un semn al vulnerabilității fratelui ei.

Apoi Stephen se înflăcăra.

— Nu este! urlă el. Se smulse din brațele ei cu un șuierat care îl făcu pe Gus să o ia la fugă prin cameră și să se ascundă sub dulapul de stejar. Eu sunt de pe stradă, la fel ca tine, Cleo, Ophelia și Broderick. Am făcut aceleași fărădelegi ca voi toți. Furia îi aprinse ochii prea cinici. Ba chiar mai rău, îi aminti el într-o șoaptă înfiorătoare, care îi făcu lui Gertrude pielea de găină pe brațe.

Era mai mult o reamintire inutilă a crimelor pe care le comisese. Antrenat de tatăl lui Gertrude, de șeful grupului, vicleanul și, din fericire, defunctul Mac Diggory, Stephen fusese învățat să provoace incendii, distrusese nenumărate afaceri și ruinase vieți.

— Perioada aceea din viața ta s-a încheiat, spuse Gertrude atât pentru el, cât și pentru ea.

Lui îi tremură buza de jos, apoi cu un mârâit, se duse la fereastra cu vedere la străzile din St. Giles.

Pe ea o copleși un sentiment de neputință.

Dumnezeule, nu mai avea cuvinte! Ce trebuia să îi spună unui băiat care fusese crescut drept fratele lor, ca apoi să descopere că totul fusese o minciună? Că necruțătorul șef de bandă, pe care îl urâseră toți, nu îl găsise pe Stephen pe străzi, așa cum se întâmplase cu atâția alți orfani, ci îi însărcinase pe doi dintre tâlharii lui să

fure copilul? Oh, Cleo și Ophelia ar fi avut ce să îi spună lui Stephen! Ele aveau întotdeauna cuvintele pregătite, pe care le rosteau și abia după aceea își făceau griji pentru consecințe.

El întrerupse tăcerea.

— Îmi încarcă lucrurile.

— Da.

Gertrude trase încet aer în piept și apoi expiră. Se îndreptă spre mormanul încă dezordonat de haine și, cu mișcări sacadate, se apucă să le împăturească. Cămașile într-o grămadă. Pantalonii în alta. De când se știa, organizarea lucrurilor – odinioară puține, acum numeroase – pe care le aveau, o liniștea. Se dovedise a fi o distragere a atenției de la oroarea care fusese și avea să fie mereu viața ei.

Până acum.

Acum se simțea goală pe dinăuntru și îndurerată.

Fu copleșită de deznădejde.

— Ophelia ar fi avut ceva de spus, bâlbâi Stephen, aruncând o privire fioroasă spre ea.

Ea nu se opri din împăturit.

— Ophelia are întotdeauna ceva de spus.

Stephen își întoarse privirea. Cu umerii aplecați și capul lăsat în jos, era o umbră vagă a bulgărelui de foc care fusese dintotdeauna.

Iar ea nu știa ce să facă acum cu această versiune a lui care agoniza.

Gertrude se chinui să se oprească din împăturit, dar din reflex strânse la piept o cămașă jerpelită.

— O să-ți fie bine dacă te întorci.

Locul lui era acolo. Nu fusese niciodată printre ei. Spre deosebire de Gertrude. În venele ei curgea sângele unei prostituate și al unui tâlhar și, cu un ochi cu care nu vedea, nu fusese menită altui loc decât acesta.

— La el? râse Stephen amar. Ar fi trebuit să ardă în incendiu cu ea!

„Oh, Dumnezeu! Cum putea să...”

— Nu spune asta! răbufni ea.

Ea era chiar femeia care îi dăduse viață, care fusese doar o altă victimă a lui Mac Diggory, însărcinată, arsă de vie după ce același diavol dăduse ordin și îi pecetluisese soarta.

— Este un străin, spuse Stephen ridicând indiferent din umeri. Și s-a dovedit a fi un monstru. Să crezi...

— ...ceea ce cineva arată că este, termină ea zicala familiară.

„Dumnezeule, de ce am vocea atât de calmă când simt că mă frâng pe dinăuntru?”

— Furându-mi ultimul rămas-bun, șopti Stephen, sprijinindu-și fruntea de geamul de cristal. Luând decizii în locul meu și spunându-mi unde să merg. Pe cine să văd. Pe cine să nu... văd.

Gertrude închise ochii o clipă.

— Are toate drepturile. Dar, când o roști, afirmația sună sec. Și are motive pentru resentimentele lui față de familia noastră. Cum putea marchizul, care trăise șapte ani fără fiul lui răpit, să simtă o urmă de căldură, de afecțiune sau altceva decât o repulsie profundă pentru familia Killoran? Gertrude își dresese glasul: Ne așteaptă.

Afirmația, rostită cu o voce secătuită, îl făcu pe fratele ei să se întoarcă brusc, cu bine cunoscutul lui rânjet sarcastic pe buze.

— Nu te lasă să vii.

Ea își înălță capul.

Fratele ei îi aruncă o privire hotărâtă.

— Nici pe tine, nici pe Broderick, pe Cleo sau pe Ophelia. Pe niciunul dintre voi.

El scuipă - un obicei dezgustător, pe care ea îl disprețuia de multă vreme, dar pe care acum îl ignoră, concentrată doar asupra afirmației lui.

— Poftim? Întrebă ea și se apropie de el, având încă în brațe cămașa lui preferată.

— Broderick m-a chemat în biroul lui. Mi-a explicat că Marchizul Nebun nu vrea pe nimeni din familia mea. Mă obligă să mă duc singur.

Gura ei se mișcă, dar nu se auzi nicio vorbă. Le răpise

acel ultim rămas-bun. Și de ce să nu o fi făcut? Marchizul avea toate motivele să-i urască. De ce să le permită celor care aduseseră năpasta din St. Giles asupra lui, unui bărbat care îi distrusese familia să pună măcar un picior în apropierea proprietății lui?

Totuși, ar fi trebuit să se gândească la felul în care schimbările aveau să îi afecteze fiul.

Și, pentru prima dată în acea zi, alt sentiment, în afară de disperare și de durere, se învolbură în pieptul ei: furia. Palpabilă. Tăioasă, înnebunitoare. Iar ea se agăță de acest sentiment.

— Tu n-ai nimic de spus, o luă Stephen peste picior. Și tocmai *de aceea* nu o să fii niciodată precum Cleo ori Ophelia. Apoi vru să iasă furios: Tu. Broderick. Amândoi sunteți slabi!

— Stephen! strigă ea, dar el trecuse deja de pragul ușii și o trânti încă o dată, ecoul numelui său fiind singurul care mai răsună în cameră.

De-a lungul anilor, el își exprimase foarte clar afecțiunea doar față de una dintre fetele Killoran, și aceea fusese dintotdeauna Cleo. Nici față de Gertrude, nici față de alt Killoran, un motiv în plus ca să nu creadă în tăria ei, cel puțin nu în felul în care conta. Exilată în rolul de copil invizibil după ce își pierduse parțial vederea, i se permisesese să rămână în casă doar grație intervenției lui Broderick și grijii pe care ea le-o purtase băieților și fetelor din bandă. Familia se bazase pe ea ca să instruiască personalul și copiii. Dar, fie că trăiseră pe străzi, fie în Bârlogul Diavolului, nimeni nu venise la ea pentru a-i cere sfaturi. Ea nu înfruntase niciodată pericolul așa cum făcuseră frații ei. Din câte știa Stephen, ea nu făcuse niciunul dintre acele lucruri pentru că, la scurt timp după ce venise la ei, Gertrude fusese constrânsă să preia funcția de îngrijitoare. Ea nu ucisese, nu înjunghiasse, nici nu furase pentru protecție. În schimb, le permisesese surorilor mai mici să ocupe rolul de protectoare.

Își încleștă degetele în cămașa pe care o ținea în mâini și aruncă o privire spre hainele jerpelite.

— Are dreptate, șopti ea.

Stephen avea dreptate.

Gus ieși de sub dulap și țâșni spre ea. Motanul grăsuț și vărgat se frecă de gamba ei, iar corpul lui robust îi șifonă fustele.

Ea se lăsă ușor spre podea și îi mângâie distrată locul preferat, acolo unde coada îi întâlnea spatele. El toarse zgomotos și se arcui la atingerea ei.

Cum cele două surori mai mici ale ei se măritaseră de curând, Gertrude preluase mai multe roluri și responsabilități în administrarea clubului, dar rolul protector continua să îi scape. Ea avusese obligația să aibă grijă de frații mai mici și îi dezamăgise pe toți.

Gertrude se ridică în picioare atât de repede, încât Gus şuieră și o luă la goană, de astă dată sub pat.

Hotărâtă, ea ieși valvârtej din încăpere.

Coridoarele largi erau pline de slujitori care adunau și împachetau lucrurile lui Stephen. Tinerele cameriste și lacheii se dădură la o parte din drumul ei, făcându-i loc.

După câteva minute, Gertrude ajunsese în fața unei uși cunoscute. Fără să se sinchisească să mai bată, deschise ușa larg.

Din locul lui de lângă fereastră, Broderick își scoase arma și se puse în fața fostei sale asistente și actualei soții, Regina, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui Gertrude.

El înăbuși o înjurătură.

— Puteam să te ucid.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea, ignorându-i îngrijorarea.

Fiecare dintre ei fusese instruit să tragă bine. Nu trăgeau și nu fandau din prima clipă, ci își evaluau adversarul.

— Ce este? întrebă el încet.

Reggie se uită de la frate la soră, apoi își dresă glasul.

— Vă las.

Gertrude scoase un sunet de împotrivire.

— Nu trebuie să faci asta.

Reggie devenise o membră a familiei la fel ca oricare

alt Killoran cu mult timp înainte de căsătoria ei, în anii în care fusese ca o soră pentru fetele Killoran.

— Trebuie să văd ce face Stephen, insistă cealaltă femeie, lăsând să se înțeleagă cât de mult îi cunoștea pe membrii clanului lor.

Gertrude își netezi șorțul care îi acoperea fustele arămii.

— Poate că... ar fi cel mai bine.

Timpul și viața dovediseră că era periculos să-l lase pe Stephen să se descurce după bunul-plac.

În ziua în care urma să părăsească St. Giles și să se îndrepte spre elegantul Mayfair? Simți fiori pe coloană. Nu se știa ce avea de gând să facă.

Regina încuviință ușor din cap. Ea cunoștea și împărtășea temerile lui Gertrude. Luându-l de mână pe Broderick, Regina îl strânse ușor. Fiind aproape de aceeași înălțime cu soțul ei, ea îi întâlni privirea cu ușurință.

Un dialog nerostit pluti între ei, unul în care cuvintele nu erau nici necesare, nici rostite. Doi oameni ale căror gânduri sunau la fel. Gertrude își întoarse privirea, permițându-le să se bucure de momentul lor de comuniune. Era legătura dintre un bărbat și o femeie, atât de străină pentru Gertrude, care acceptase de mult faptul că femeile care nu vedeau bine erau în cel mai bun caz compătimate și în cel mai rău caz tratate cu mânuși. Ultimul lucru la care se aștepta o chioară era o relație romantică.

Când o placă din podea începu să scârțâie, ea privi înapoi.

Cu un zâmbet plin de mulțumire, Gertrude așteptă până când cealaltă femeie plecă, apoi vorbi:

— Nu te duci.

Broderick scoase un oftat lung și, căutând ceva în haină, scoase o țigară de foi.

— Nu pot, spuse el pur și simplu, jucându-se cu cutia de chibrituri pe care o ținea în buzunar. Aprinse un chibrit, iar strălucirea slabă a flăcării portocalii prinse viață. Marchizul a fost clar în privința asta.

Broderick aprinse țigara de foi și trase adânc. Cu

cealaltă mână, flutură chibritul în aer, scoțând un nor de fum alb câtă vreme flacăra se stinse.

Gertrude se încruntă.

— Tu nu accepți un refuz din partea nimănui.

Mai încăpățânat decât Lucifer, se luptase cot la cot cu diavolul pentru controlul lumii subterane londoneze și câștigase.

Broderick scoase un cerculeț de fum cu o răsuflare ușor tremurândă, fiind traversat de un fior.

— O să se asigure că ajung în ștreang.

Ea deschise gura, apoi o închise.

Cu un sunet de frustrare, el se îndreptă spre birou. Înșfăcând bucata de hârtie cu sigiliu purpuriu rupt pe mijloc, el îi aruncă pagina ca o invitație.

Încruntându-se, Gertrude se apropie. Ridică hârtia, studie blazonul de ceară – amprenta unui scut împărțit în patru cadrane despărțite atent de două săbii încrucișate.

Gertrude despături bilețelul și citi.

Killoran,

Nu îți datorez nimic. Ți-am cruțat viața pentru că fiul meu trăiește. Însă, în clipa în care el se întoarce în casa mea, contactul tău cu el se încheie. Nu o să mai vorbești cu el. Nu o să-l mai vezi. Nici măcar nu o să pui piciorul pe proprietatea mea ca să-l aduci aici. Existența ta în viața lui a ajuns la final. Orice intenție de a nu respecta aceste cereri o să aibă ca rezultat ștreangul pe care îl meriți. Mă aștept să nu-ți văd surorile haimanale bătând la ușa mea, altfel sunt pe deplin pregătit să fac în așa fel încât intrarea lor grațioasă în înalta societate să se întâmple mai puțin plăcut.

Marchizul de Maddock

Incapabilă să mai vorbească, Gertrude ridică privirea. Îi amenințase nu doar pe Broderick, ci pe toți membrii familiei Killoran. Broderick mai trase lung și ușor un fum din

țigara de foi.

— Așa că nu pot să-l duc... înapoi.

El tuși în pumn într-o încercare nereușită de a-și acoperi tremurul ușor din voce.

— Dar este ultima dată când o să-l vedem...

Fratele ei îi zâmbi trist.

— Noi l-am pierdut demult.

Gertrude se clătină pe călcâie. Cum putea să accepte situația atât de ușor, să fie atât de realist?

— Unde îți este indignarea la gândul că ți se refuză chiar și un ultim rămas-bun?

— Nu merit un ultim rămas-bun, spuse Broderick încet, în timp ce scutură scrumul țigării de foi într-o scrumieră de cristal.

— Nu este vorba despre ce meriți tu, scrâșni ea din dinți. Nu este vorba doar despre ce merită oricare dintre noi. Era vorba doar despre Stephen. Despre dorința de a-l ajuta să renunțe la singura viață pe care și-o amintește.

— Și crezi că noi suntem cei care trebuie să facă asta? Întrebă el pe un ton incredibil de dureros. Eu sunt cel care a ordonat să fie răpit.

Încruntarea ei se adânci.

— Nu spune asta! se răsti ea. Gertrude aruncă scrisoarea de amenințare a marchizului peste registrele fratelui ei. Tu ești cel care a încercat să salveze un orfan de pe străzi. Făcu un pas spre el și apăsă cu vârful degetului pe suprafața biroului lui. Fascinația bolnavă a lui Diggory pentru nobilime este cea care a dus la răpirea lui Stephen. Tu ai încercat doar să îi oferi o casă unui băiat orfan. Walsh și Lucy au fost cei care au adus un copil din nobilime, așa cum și-a dorit Diggory dintotdeauna.

Printr-un cerculeț de fum, Broderick schiță spre ea un zâmbet gânditor.

— Tu ai fost mereu în stare să ierți, să vezi bunătate acolo unde ea nu există.

Degetele ei se încheștară în rochia de muselină. Broderick și ceilalți frați ai ei întotdeauna exageraseră în privința bunătății și capacității ei de a ierta. O așezaseră pe

un pedestal care o despărțea de originile și păcatele ei.

— Cleo trebuie să se ducă, spuse ea cu hotărâre.

— Clubul lui Thorne o să fie ruinat.

— Ei nu o să-i pese, ripostă Gertrude uluită.

— Nu. Dar lui Stephen îi pasă.

Iată, încă o dovadă că băiatul era, de fapt, un bărbat ce purta povara responsabilității pe umerii lui firavi. El ar fi sacrificat acea ultimă șansă de a-și vedea frații pentru a-i proteja.

— Uită-te la mine, Gert, murmură Broderick. Cleo nu îl însoțește, spuse el când ea se chinui să îl privească.

Usturimea lacrimilor îi *încețoșa* vederea.

— Nu se poate să se întâmple asta, șopti ea, clipind ca să alunge lacrimile.

O mână se odihni pe umărul ei, făcând-o să ridice privirea.

Broderick o privi fix.

— Așa trebuie să fie. Mușchii gâtului lui se încordară. Cu o grimasă, îi dădu drumul și mai trase un fum din țigara de foi. Lucrurile lui sunt împachetate?

Chiar asta întrebare? Dar poate că era mai simplu să discute despre haine și obiecte oarecare decât despre pierderea fratelui lor.

Însă nu erau obiecte oarecare. Erau obiecte despre care Stephen se plânsese. Strâmbase din nasul lui obraznic când văzuse hainele frumoase din lână. Păstrase unele care încă aveau rupturi și urme decolorate de sânge din luptele de pe stradă pe care le purtase și le câștigase.

Da, totul aproape că se încheiase.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Intră! strigă Broderick.

MacLeod, șeful paznicilor, intră în încăpere. Privirea lui zăbovi o fracțiune de secundă asupra Gertrude, apoi își scoase pălăria.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Killoran, am o întrebare despre armele... băiatului.

Emoția o făcu pe Gertrude să simtă un nod în gât. Arme. Nu erau doar arme. O secure a pieilor roșii. Un

pumnal indian în formă de seceră. Un pumnal turcesc. Un cuțit de masă mongol din jad și argint. Un mic scut scoțian.

În afară de pumnalul încrustat cu nestemate pentru care insistase Broderick, restul colecției lui Stephen era compusă doar din instrumente de studiu pe care ea le folosisese pentru a motiva un copil care protestase împotriva lecțiilor pe care Broderick le ceruse pentru Stephen.

Ea își strânse brațele în jurul mijlocului.

„Oh, Dumnezeu!”

— O să le ia cu el.

MacLeod rămase cu gura căscată și se uită întrebător la angajatorul lui.

Da, pentru că ea nu fusese niciodată genul care să îl contrazică în public pe Broderick sau să-și exprime părerea în fața unei mulțimi, își susținuse cauza în liniște.

O ușoară încruntare se desenă între sprâncenele lui Broderick.

— O să vorbim mai târziu, MacLeod.

— Domnule, domnișoară Killoran, murmură paznicul și se retrase, lăsându-i din nou singuri.

Broderick își stinse țigara de foi.

— Totul se schimbă, Gertrude. Trebuie să se schimbe. El se opri, privind lung scrumiera de cristal. Pentru noi toți.

Totul *chiar* se schimba.

Ea închise ochii.

Îl pierdeau pe Stephen. Și nu se putea face nimic pentru a opri asta. Nimic.

Și înainte să cedeze și să-și dezvăluie obișnuita slăbiciune în fața fratelui mai mare, Gertrude ieși valvârtej.

Ce avea să se facă fără el?

Capitolul 2

Mayfair, Anglia

Se hotărâse cu mult timp în urmă, date fiind greșelile

făcute și păcatele pe care le avea, ca eventuala soartă a lui Edwin Ludlow Phineas Shadrack Warwick, marchiz de Maddock, să fie izgonirea în gropile arzânde ale iadului.

În situația dată, această opțiune era de preferat stării actuale a poveștii sale blestemate.

— În niciun caz.

Cu siguranță, plăcerea pe care o simți în acel răspuns glacial venea din adâncurile urâteniei sufletului lui.

Cuplul maiestuos, cu părul argintiu, așezat de cealaltă parte a biroului, făcu un schimb de priviri. Afirmatia lui Edwin fu primită cu o lungă tăcere.

— C-cum adică în nici un caz?

Niciodată nu era semn bun când soacra lui, ducesa de Walford, se bâlbâia.

Soțul ei întinse o mână, sprijinind-o pe a ei într-un gest care putea fi interpretat, în mod eronat, ca unul plin de căldură și de afecțiune în majoritatea cuplurilor.

Ducesa îl lovi pe Excelența Sa peste degetele înmănușate cu evantaiul de fildeș aurit.

El își retrase cu înțelepciune mâna și, îndreptându-și umerii lați, se așază mai drept în scaun.

— Cum adică în niciun caz? Ducele îndreptă vârful unui deget spre podea. Îți cerem să fii aici.

Soțul și soția afișară expresii încruntate impresionant de asemănătoare. La drept vorbind, ei se încruntau mereu; ducele și ducesa trezeau frica în inimile aproape tuturor membrilor aristocrației. Totuși, Edwin ajunsese să își dea seama că existau demoni și monștri mult mai mari de care să se teamă decât doi membri infatuați ai nobilimii.

În plus, disprețul lor față de Edwin se născuse cu mult timp în urmă, în momentul în care el, un tânăr crai din lumea bună, se îndrăgostise de răposata lor fiică și își declarase intenția de a se însura cu ea - cu sau fără aprobarea lor.

Edwin desfăcu palmele.

— Exact asta vreau să spun. Nu sunteți invitați.

Cuplul se lansă într-o tiradă furioasă, abandonând orice urmă de politețe și pornind o furtună de insulte și de

acuzată indignantă la adresa lui.

— Noi am avertizat-o. N-ai fost niciodată de încredere...

— Tu, monstru ticălos și nemernic! izbucni ducesa, rostindu-și insulta pe un ton otrăvitor.

Edwin se lăsă pe spate în scaun și își odihni palmele pe mușchii abdomenului plat. Sincer vorbind, socrii lui îl disprețuiseră dintotdeauna. Singura fisură din disprețul lor, de altfel glacial, apăruse când el și Lavinia îi făcuseră bunici. Dar chiar și atunci când veniseră în vizită, abia dacă îi adresaseră un cuvânt ginerelui care, în cele din urmă, reușise să fugă împreună cu draga lor fiică.

Ura lor palpabilă revenise în plină forță în ziua în care fiica lor pierise, împreună cu nepotul lor nenăscut, într-un incendiu.

Da, ura lor față de el era pe deplin întemeiată. Și totuși, disprețul celor doi reușise ceea ce fusese imposibil când soția lui era în viață – îl scăpase de compania și de vizitele lor scurte.

Până acum.

— Probabil că ești luat drept prost, i-o reteză ducele de Walford. Ridicând același monoclu pe care îl avusese atârnat la gât când îl cunoscuse Edwin, ducele îl ținu în dreptul ochiului ager și îl examinează atent. Nu te-ai dovedit a fi demn de încredere când te-ai ocupat de cei aflați în slujba sau în compania ta.

Edwin își încrucișă palmele în poală, în timp ce insulta trecu pe lângă el – o săgeată bine trasă, care își găsi ținta și îl străpunse cu adevărul ei.

Ducesa, anterior entuziasmată în critica ei răutăcioasă, șovăi.

— A-ai dezamăgit-o, spuse Excelența Sa, ca un ecou searbăd al unei reflecții pline de regrete care avea să se învoldureze totdeauna în mintea lui chinuită.

Licărirea lacrimilor umplu ochii soacrei sale, transformând-o dintr-o femeie care fusese mult timp demonul lui într-un părinte îndurerat.

Era o suferință cunoscută, pe care el o știa prea bine,

adusă de mâinile nemiloase ale ajutorului diavolului.

— Știam că o s-o faci, spuse ea.

— *Noi* știam că o s-o faci, interveni ducele, sprijinindu-și din nou mâna pe cea a soției lui, dar de astă dată ea nu și-o mai retrase.

Edwin voia să își întoarcă privirea de la suferința ei, de care el era responsabil, dar, în schimb, se obligă să-și asume ceea ce făcuse și ceea ce dezlănțuise asupra acestui cuplu.

Când o întâlnise pe Lavinia și se îndrăgostise de ea, el nu făcuse nimic ca să merite dușmănia lor. Ca ginere care nu reușise să o protejeze pe iubita lor fiică, putea să conștientizeze toate motivele pentru ura împotriva lui.

— El o să își dea seama exact ce fel de om ești, spuse ducesa apăsător.

— Dar nu marchizul ucigaș, o luă el în zeflema, arcuindu-și buzele într-un zâmbet batjocoritor, repetând vorbele acuzatoare pe care ei le împrăștiaseră peste tot în Londra imediat după moartea soției lui.

— Pfi! făcu batjocoritor soacra lui. Și, cu toate astea, tu ai omorât-o.

Edwin încremeni, vrând ca femeia să nu observe că acea ultimă aluzie răutăcioasă îi străpunsese inima, pe care o crezuse moartă demult. Căci el *chiar* o ucisese. Vina și responsabilitatea îi aparțineau în aceeași măsură în care ar fi făcut-o dacă ar fi provocat el incendiul.

— El o să vadă că i-ai ucis mama și f-fratele sau sora. Să fii sigur de asta!

Ea își înăbuși suspinul cu pumnul încleștat.

Iată de ce veniseră – era ziua în care *el* trebuia să se întoarcă.

Nu, nu *el*.

„Fiul meu”.

„Fiul meu este cel care se întoarce, în sfârșit, după șapte ani”. Acum un străin. Un băiat care locuise în adâncurile iadului și care purta răni la fel de adânci ca Edwin însuși.

— Mă tem că planurile voastre de a semăna semințele

urii în fiul meu o să aștepte mulți ani de acum încolo, până când o să ajungă să participe la evenimentele din lumea bună, spuse cu răceală, în timp ce își dădu scaunul înapoi. Nu o să aveți acces la el.

Puternicii duci din fața lui, deloc obișnuiți ca păreriile lor să fie contrazise, se lăsară pe spate în scaunele tapițate.

Înainte ca oricare din ei să mai poată formula vreun răspuns, se auzi o bătaie în ușă.

Edwin se ridică în picioare. Inima îi bătea într-un ritm înnebunitor.

— Intră! urlă el.

Ușa se deschise, iar în încăperea intră Quint Marlow, omul care îi era majordom, ajutor în afaceri și singurul care aproape că îi devenise prieten după moartea Laviniei. Îi privi o clipă pe duce și pe ducasă.

Edwin făcu un semn cu mâna.

— Zi-mi ce ai de spus, rosti el nerăbdător.

— Am primit vorbă că trăsurile trebuie să plece în scurt timp, milord.

Cu coada ochiului, o văzu pe ducasă ducându-și o mână la gât și, în același timp, făcându-i soțului un semn cu cealaltă mână.

„Vine August...”

În sfârșit! După ceea ce părea să fi fost o veșnicie, un copil care petrecuse doar patru ani scurți în viața lui Edwin și aproape dublu cu cea mai necruțătoare bandă din estul Londrei era mai mult decât un străin.

— Și băiatul a fost urcat în ele? întrebă Edwin pe un ton măsurat, neafectat, în contrast cu ritmul confuz al inimii lui.

— Nu.

Polițiști care să observe mișcările băiatului – ale *fiului* său – fuseseră instalați la fiecare stație. Nu, care să observe mișcările acelor șobolani nemernici!

— Asta este tot.

Omul care îl slujise ca majordom în ultimii ani dădu să plece, dar nu înainte să arunce o otheadă peste capetele socrilor lui Edwin, exprimând o invitație mai limpede decât

dacă ar fi fost rostită: dacă Edwin voia, Marlow se putea ocupa personal ca perechea să fie dată afară pe brânci, cu tot cu titlurile lor blestemate de duce și de ducesă. Edwin clătină aproape imperceptibil din cap.

Marlow încuviință și, aruncând o ultimă privire spre cei doi vizitatori, ieși din cameră.

În clipa în care ușa se închise în spatele lui, ducesa se lansă într-o altă tiradă de critici răutăcioase.

— Noi i-am spus că ești un nebun nenorocit, și tot tu ne dovedești că nu ne-am înșelat. Ai încredere că oamenii aceia o să ți-l trimită în siguranță pe fiul tău?

Soțul ei își exprimă indignat susținerea.

— Un tată are responsabilitatea de a-și apăra și a-și proteja copiii.

— Așa cum te-ai priceput dumneata să o protejezi pe Lavinia de mine? Îl luă el peste picior.

Obrajii Excelenței Sale se făcură roșii ca focul.

— Ticălosule! șopti el. Ar fi trebuit să te provoc la duel. Charles ar fi trebuit să o facă!

Moștenitorul ducatului, dar și nașul lui August.

— În toți anii ăștia, a insistat că ești un om respectabil. Un prieten loial. Și tu ce ai făcut? Ai omorât-o pe sora lui.

O altă săgeată plină de otravă își găsi ținta direct în pieptul lui.

— Afară!

Edwin își rosti scurt porunca și îi privi cu aceeași căutătură încruntată care îi pune pe fugă pe slujitori.

Ducele scăpă monoclul dintre degete și se răsuci deznădăjduit înainte și înapoi. Apoi, cu mărul lui Adam mișcându-se în sus și în jos, bărbatul sări în picioare cu viteza unui om care avea pe jumătate vârsta lui.

Soția lui îl privi încruntată.

— Tremaine, spuse ea, într-o demonstrație impresionantă de rezistență.

Când ducele doar clătină din cap, ea se încruntă și mai tare.

— Ei bine, eu rămân. Nu o să fiu dată afară de acest

monstru. În cele din urmă, ea își întoarse privirea către Edwin. O să-l văd pe nepotul meu și...

Cuvintele ei rămaseră suspendate în aer, în timp ce îi întâlnește privirea.

Femeia păli.

Era *privirea aceea*. Cea pe care el o perfecționase de-a lungul anilor fără prea mult efort. Tot ceea ce era el – orice urmă de emoție – pierise în incendiu alături de soția și de pruncul nenăscut. Indiferent de poziție, indiferent dacă erau bărbați, femei, copii, toți puteau recunoaște nebunia, și fiecare o lua la fugă. Știa că a fugi era mai sigur decât a interacționa cu un om ca Edwin.

— Ce... spuneai?

Edwin o îndemnă cu privirea să continue.

Cu degete tremurânde, ea folosi brațele scaunului ca sprijin pentru a se ridica în picioare.

— Noi încă nu ne-am încheiat socotelile.

Avertizarea fu literalmente anulată de tremurul imprimat ultimei silabe.

— Ah, rosti el voit apăsător. Dar, vedeți voi – el își întinse larg brațele –, ne-am încheiat socotelile. V-ați așteptat să-mi distrugeți reputația, ați căutat să mă vedeți spânzurat pentru uciderea... „Laviniei. A soției mele”. Se strădui să spună una sau alta. Un cuvânt. Un sunet. Orice. Fiicei voastre, reuși el să rostească în cele din urmă, acea delimitare între cea care îi fusese tânără mireasă și părinții ei ridicoli fiind mult mai ușor de făcut. Și ați crezut că nu o să existe consecințe? Că o să întorc celălalt obraz și o să vă permit să stați cu fiul meu, să-l otrăviți împotriva mea?

Așa cum reușiseră să o facă fără niciun efort cu oamenii din lumea bună.

Prin fiecare cuvânt apăsător, trupul înalt și imperial al Excelenței Sale deveni tot mai rigid.

Un bărbat lipsit de rațiune din cauza durerii, Edwin fusese obligat să lupte cu veninul pe care ei îl răspândiseră în toată Londra. El zâmbi.

— Ar trebui totuși să vă mulțumesc pentru toate astea.

Buzele i se încordară.

— De ce? întrebă ea, abia mișcând buzele.

Lui Edwin nu-i scăpă faptul că nici ducesa, nici ducele nu încercară să-i ceară scuze pentru că îl etichetaseră drept criminal și solicitaseră ajutorul regelui însuși pentru a-l vedea spânzurat.

— M-ați scutit de suferința provocată de o companie nedorită. Și dacă tot a venit vorba de companie nedorită... Fără să-și ia privirea de la ducesa de lângă el, Edwin întinse un deget, îndreptându-l pe lângă soțul ei, spre ușă. Ieșiți naibii afară!

Soacra lui își lovi gura cu palma și apoi își îndepărtă mâna.

— Un monstru! spuse ea scârbită și rămase locului, dând o dovadă remarcabilă de hotărâre. Am avertizat-o, i-am spus ce fel de bărbat ești.

Un crai. Un om de nimic. Un desfrânat. Toate fuseseră insulte care i se adresaseră cât timp o curtase pe fiica lor. Și apoi acele invective mai puțin dureroase fuseseră înlocuite cu altele: criminalul soției și criminalul copilului.

— Nici nu te-ai deranjat să-ți recuperezi propriul copil. Știi că este în viață și îl lași în mâinile acelor criminali?

Edwin își simți gâtul fierbinte.

— Nu o să răspund în fața voastră, îi avertiză el în șoaptă.

După ce dusesese o viață solitară aproape șapte ani, trăind doar cu slujitorii cuprinși de teamă, Edwin nu se înfruntase niciodată cu cineva care îi cerea socoteală sau care îl provoca. Dar apoi, el însuși părinte, chiar dacă o versiune patetică de părinte, înțelegea ce însemna să nu te temi de nimic, nici măcar de moarte, când venea vorba de propriul copil.

— Pfi! De parcă ți-ar fi păsat vreodată cu adevărat de fiica mea, de August sau de celălalt copil avut cu ea.

În timp ce ea se lansă într-o fanfaronadă de un stoicism impresionant, fiecare insultă trecu inofensivă pe lângă el. Nimic din ce îi putea spune sau arunca în față nu era ceva ce nu simțise deja. Nu, devenise demult imun la

orice emoție.

În cele din urmă, ea tăcu. El își arcui o singură sprânceană în sus.

— Ai terminat, doamnă?

Focul și furia licăriră în ochii ei.

Edwin își scutură un fir imaginar de praf de pe mâneca încrețită a hainei.

— Nu răspund în fața voastră, doamnă. Ieșiți afară! repetă el pe un ton și mai rece, care reuși să străpungă încrederea soacrei lui.

Obrajii ducesei se făcură albi ca varul.

— Vino, Tremaine, porunci ea ca o regină care își chema câinii. Și, fără să se uite dacă soțul ei o urma, ieși din încăpere.

Ducele zăbovi la ușă, cu spatele spre Edwin și apoi, fără să se sinchisească să închidă ușa în urma lui, plecă.

Ceasul bătu în timp ce Edwin se ridică, uitându-se la ușa pe care ieșiseră stimabilii lui socri.

Iar când zgomotul sacadat și supărător al picioarelor lor se stinse pe coridoare, el se mișcă din loc.

Înjurând cu voce tare, se îndreptă spre bufet și, apucând o sticlă de whisky pe jumătate goală și un pahar, își turnă mai multe degete. Se gândi mai bine și apoi turnă până când băutura de chihlimbar ajunsese aproape de marginea paharului. Edwin dădu băutura pe gât și își simți gâtulejul arzând.

Se strâmbă și puse paharul jos cu o bufnitură puternică.

Tensiunea izbucni în interiorul lui, și toți nervii i se treziră la viață, așa cum făceau de fiecare dată când trecutul se întorcea împotriva lui.

De parcă ar fi putut fi vreodată liber. În toiul nopții, coșmarurile erau mereu prezente. Dar ziua aceasta era diferită. Nu mai era vorba de fantoma soției lui, a cărei moarte revenea și îl bântuia în acest moment. Era vorba de fantoma celor vii.

Edwin își sprijini palmele pe marginea bufetului și cercetă cu degetele suprafața netedă de mahon. Marginea

stratificată îi intră tăios în palme, durerea provocată de disconfort fiind bine-venită. Și totuși, în cele din urmă, nu reuși să învingă amintirile aduse la viață de afurișii lui socri.

Cât de mult semăna vizita lor cu altă noapte de demult! În minte i se strecurară amintiri din dimineața în care el se prezentase în fața ducelui cu o cerere oficială pentru mâna Laviniei. Cererea fusese respinsă de duce, care îl trimisese pe Edwin la plimbare, furios și jurând să se însoare oricum cu ea.

El se uită lung la tapetul din satin azuriu.

Și chiar asta făcuse. Se căsătorise cu ea. Chiar dacă părinții ei contestaseră uniunea dintre ei și, în cele din urmă, capitulasera, dar numai din cauza intervenției fiului lor în numele lui Edwin.

Închise ochii strâns.

Nu își permisesese să se gândească la Charles, singurul frate, mai mare, al Laviniei. Prieteni din copilărie și de la Eton, Charles și Edwin fuseseră nedespărțiți.

Nu existase speluncă pe care să nu o fi vizitat și nici femeie pe care să nu o fi sedus până când Edwin se îndrăgostise până peste cap de sora celuilalt bărbat. Când Edwin și Charles ar fi putut deveni un clișeu – prietenia lor încheindu-se din cauza impertinenței lui Edwin și a intenției sale de a se căsători cu sora celuilalt bărbat –, Charles mai degrabă îl încurajase să se căsătorească.

Prinse viață o altă amintire a aceluiași prieten după ce pierise Lavinia. În timpul acelei false înmormântări, alcătuite doar din hainele pe care Lavinia le lăsase la casa de la țară a lui Edwin, Charles rămăsese încremenit într-un colț, privind absent în gol.

Încă o persoană pentru a cărei distrugere era responsabil Edwin.

„La fel ca August”.

Edwin trase adânc aer în piept.

Demonii, atât cei vii, cât și cei morți, nu mai puteau fi îngropați.

Acum, când fiul lui – mâinile lui se îndoiră pe lemn,

lăsând semne de semilună pe suprafața cândva impecabilă –, August, revenea acolo unde îi era locul, Edwin avea să își amintească pentru totdeauna acea noapte și zilele întunecate care urmaseră. August avea să fie o amintire a pierderii, durerii și suferinței...

Acest copil era, cu excepția sângelui pe care îl aveau în comun, cu adevărat străin de el în toate privințele.

Iar în fiecare zi Edwin avea să își vadă în fiul lui propriile eșecuri. „El o să fie o oglindă în care poți să vezi toate felurile prin care l-ai dezamăgit”. Pe el, pe Lavinia, pe părinții ei și pe Charles.

Aproape un sfert de oră mai târziu, se auziră pași în fața biroului său.

Cu socrii deja dați uitării, Edwin se întoarse.

Marlow își dresе glasul.

— Tocmai a sosit alt polițist.

Omul lui de încredere se opri.

— Da? rosti Edwin, nerăbdarea făcându-l să exprime acea întrebare.

Obrajii pistruiați ai servitorului roșcovan se colorară.

— A menționat că Excelența Sa nu a plecat încă.

Edwin rămase absolut nemișcat și, cu un răcnet ascuțit de furie, își înfipse pumnul în bufet. Carafele de cristal se mișcară sub forța loviturii.

— La naiba!

Fusese o greșeală să-l mai lase acolo un singur minut.

„Așa că de ce ai făcut-o?”

Marlow se repezi să adauge:

— Sunt încrezător că sora mea nu o să...

— Sora ta? tună Edwin spre el. Sora pe care nu ai mai văzut-o de zece ani? urlă el. Aceeași soră care a fost iubita acelui fiu de diavol? spuse el în silă.

Înțeleptul lui majordom rămase tăcut. Dumnezeu, ce *putea* să spună?

Numai furia lui Edwin era nelalocul ei. Și, iarăși, vina îi aparținea tot lui.

Începu să se plimbe frenetic înainte și înapoi de-a lungul marginii covorului Aubusson.

Pentru prima dată, adevărul că August era în viață îi fusese dezvăluit în urmă cu câteva săptămâni de Connor Steele, detectivul pe care Edwin îl angajase ca să investigheze unde se afla fiul lui. Însă aflase că același detectiv se îndrăgostise de Ophelia Killoran. Iar când ea fusese trimisă la Newgate, Steele venise să îi spună lui Edwin o poveste trasă de păr, că, de fapt, cel mai tânăr frate din familia Killoran era fiul lui. De parcă Edwin trebuia să fie recunoscător. De parcă trebuia să-l ajute să elibereze din recunoștință. Nu, el fusese tras pe sfoară de acea familie de prea multe ori pentru a mai avea încredere în orice minciună care îi era livrată de unul dintre aliații lor.

Până când sora lui Marlow ceruse ca Edwin să asculte adevărul.

Atunci văzuse Edwin un semn din naștere și pe corpul fiului său. „Numai după ce a fost rănit din cauza faptului că nu ai reușit să ajungi la el...”

Toți mușchii lui Edwin se încordară.

Soacra lui blestemată avusese dreptate și într-o altă privință.

„Trebuia să îl iau pe August cu mine acum o săptămână, după ce a fost împușcat încercând să o protejeze pe sora lui Marlow. Trebuia să insist peste toate lacrimile și rugămințile, ca băiatul să-și ia rămas-bun atunci și acolo, pentru totdeauna”.

„Este vina mea”.

„Vina mea”.

Edwin își apăsă vârful degetelor pe tâmple.

— Am încredere că o să sosească, milord, spuse Marlow cu același calm pe care îl avusese când venise prima dată la Edwin în zilele acelea întunecate în care el cunoscuse nebunia.

El se opri brusc.

— Ai face bine să speri, Marlow.

Pentru că, dacă Killoran și iubita lui soție nu onorau promisiunea de a-l trimite pe August, de data aceasta, Edwin avea să devină criminalul pe care îl credea toată lumea.

Capitolul 3

Erau în întârziere.

Și nimeni nu remarcase că bărbatul acela era făcut să aștepte, în timp ce Stephen își lua rămas-bun de la familia lui din Bârlogul Diavolului.

La drept vorbind, nimeni, în afară de Gertrude, nici măcar nu remarcase acea încălcare a condițiilor impuse.

Ea zăbovi lângă capul de gargui, care părea un intrus, în timp ce familia Killoran își lua rămas-bun de la Stephen. Chiar în clipa aceea, Stephen și Cleo vorbeau. Aveau aproape aceeași înălțime, chiar dacă el abia împlinise frageda vârstă de 11 ani, dar asta era doar o iluzie a fragilității lui Cleo.

Cleo avusese întotdeauna mai multă stăpânire de sine, voință și putere decât toți membrii bandei Diggory la un loc. Și nu era de mirare că Stephen și toată lumea îi cereau sfaturi, ca unui lider al clanului lor puternic, pe vremuri drojdia societății.

Toată lumea, de la Broderick la Ophelia și soțul ei, Connor, la paznici, care făceau parte din familie, se adunase în jurul celor doi.

Din când în când, Stephen trecea de la a încuviința din cap la tot ce spunea Cleo la a-și ridica bărbia cu obișnuita lui atitudine sfidătoare.

— Nu vreau să...

Oricare ar fi fost restul acelor cuvinte neauzite, se pierdură în aer. În timp ce Gertrude își blestemă ochiul cu care nu vedea pentru că îi ascundea detaliile care puteau salva un suflet în St. Giles ori aveau grijă de unul distrus.

Reggie se strecură pe lângă ei, iar Gertrude îi aruncă o privire.

— O să fie bine, jură soția lui Broderick.

Oare?

— Nu ai de unde să știi asta, îi aminti Gertrude.

Dar, la urma urmelor, viața de hoț și de incendiator, apoi locuitul într-o casă de jocuri de noroc chiar însemnase că fusese bine? Până la urmă, ce însemna a fi în siguranță? Ascuns în buzunarul ei, șoricelul Sethos se fâțâia de colo-colo. Ea își strecură o mână în interiorul pelerinei și mângâie atipicul animăluț de companie până când acesta se liniște.

Îngrijorarea schimonosi chipul pistruiat al celeilalte femei și, mușcându-și buza de jos, ea se mai uită o dată la Stephen.

— Marchizul este tatăl lui, spuse ea în cele din urmă, o aluzie inutilă la locul care i se cuvenea de drept lui Stephen.

Gertrude se întoarse spre femeia care îi fusese mai apropiată decât o soră.

— Și Diggory a fost al meu.

Reggie tresări.

— Gertrude...

— Spun doar că statutul lui de moștenitor al marchizului nu creează o legătură între ei. Sângele nu este garanția pentru crearea unei legături, continuă ea, repetând jurământul pe care îl rostise Broderick când se alăturase pentru prima dată familiei lor.

Ophelia îi aruncă o privire întrebătoare. Conștientă de suspiciunea din ochii ei, Gertrude se stăpâni și se întoarse spre Reggie, ca Ophelia să nu le vadă buzele în timp ce discutau.

— Reggie, se zvonește că omul este nebun!

— Are motive *întemeiate* pentru nebunia lui.

Ea scoase un sunet de nerăbdare.

— Nu contest asta. Cu soția și copilul nenăscut arși de vii din ordinul lui Mac Diggory și cu singurul lui copil, crezut mort de toată lumea, care îi fusese furat, ce altă soartă, în afară de nebunie, să îl și așteptat pe un asemenea părinte? O persoană nu își revine din asta pur și simplu, spuse ea cu blândețe, mai mult ca o reamintire pentru sine.

O reamintire a locului în care Stephen urma să plece în curând. Și a omului cu care urma să trăiască.

Stephen avea să fie singur. Ea se înfioră și îl mângâie ușor pe Sethos, găsimd puțină alinare în moliciunea creaturii albe.

— Fratele meu o să fie acolo, îi aminti Reggie, ca și cum ar fi simțit temerile nerostite ale lui Gertrude.

Gertrude își mușcă vârful limbii ca să se abțină și să nu sublinieze că, până în urmă cu câteva zile, Reggie nu îl mai văzuse pe bărbatul acela de mai bine de zece ani.

— Sunt străini cu toții.

Gertrude închise ochii. Și Stephen avea să îi mănânce de vii pe oamenii din casa marchizului la mic dejun, prânz și cină și să le scuipe măruntaiele la desert. Toată lumea iubea un copil simplu și zâmbitor. Dar nu avea răbdare și nici loc pentru cei care mârâiau și se supărau. Cu excepția familiei Killoran. „Numai că, din greșeală, l-am modelat și pe el așa”.

Reggie își sprijini o mână pe umărul ei, întrerupând acele gânduri vinovate.

— Fratele meu o să mă țină la curent.

— Și apoi? întrebă Gertrude cu calm. Ce se întâmplă dacă Stephen este rănit sau speriat?

Pentru că lumea îl lua drept o fire neînfricată. Dar exista în el o vulnerabilitate îngropată sub straturi de armuri atent construite. Ca o ființă care își purta propriile secrete și temeri, Gertrude știa să recunoască acea vulnerabilitate la altă persoană.

— Sau dacă îl dă afară pe fratele tău? Crezi că Excelența Sa o să accepte să aibă un copil care ar prefera mai degrabă să studieze mănuitul armelor și să exerseze folosirea lor decât să învețe latina și istoria familiei?

De această dată, Reggie nu mai avu nicio falsă garanție. Cealaltă femeie își strânse brațele în jurul taliei.

Lui Gertrude i se strânse inima în piept și își dori să îngenuncheze și să bocească așa cum era vechiul obicei de la înmormântările irlandeze despre care citise. Obicei pe care nu îl înțelese până acum. Cum puteau să-l lase pur și simplu să plece?

„Cum poți să faci asta? L-ai tratat ca pe un fiu născut

din pântecul tău, iar acum o să-l urci într-o trăsură și o să-l trimiți singur la drum?”

Îl găsi pe Stephen vorbind cu Broderick. În timp ce ambii frați discutau, umerii firavi ai lui Stephen se lăsară în față; avea un aer învins, pe care ea nu-l mai văzuse niciodată la copilul acela bătaios. Imaginea o izbi direct în piept, ca o lovitură reală.

Și acea agonie atrase de la sine dezlănțuirea enervării. Cum îndrăznea familia Killoran să se supună pur și simplu în fața cerințelor marchizului? Și cum îndrăznea omul care îi era părinte să-i fure copilului acea mică alinare?

— A-ar trebui să ne luăm rămas-bun.

Reggie șovăi, lăsând să se întrevadă prima fisură în calmul ei până atunci stoic.

— Hm? făcu Gertrude buimacă. Desigur.

În tot acest timp, mintea ei continuă să învârtă pe toate părțile gânduri despre Stephen ghemuit în trăsura familiei Killoran pentru încă o călătorie, învăluit doar în hurelul puternic al roților și însoțit de vizitiu.

De peste drum, Ophelia și Cleo îi surprinseră privirea. Surorile ei mai tinere se încruntară și porniră spre ea.

— Ce este? mormăi Ophelia.

Gertrude trase adânc aer în piept.

— Mă duc cu el.

Mărturisirea fu urmată de tăcere.

Ophelia fu prima care o risipi.

— Poftim?

— Am fost ca o mamă pentru el. Gertrude se uită la cele două femei mai scunde din fața ei. I-am oblojit rănile și i-am pregătit mesele. Și, când era mic, îl strânsese în brațe când fusese bătut de coșmaruri. O să fiu ultima pe care o vede.

Cleo se încruntă.

— Nu poți. Marchizul a fost clar când a spus că nu ne vrea acolo.

— Nu vă vrea pe voi acolo, o corectă Gertrude, rostind apăsător un lucru care era evident. Înainte ca surorile ei să

apuce să comenteze, ea se lansă să-și apere poziția: Știți condițiile. Gertrude aruncă o privire de la Ophelia la Cleo. Amândouă le știți.

— Despre ce discutați aici?

Absorbite de discuția lor, nu reușiră să-l audă pe Broderick apropiindu-se. Cu brațele împreunate la piept, se uită la ele nerăbdător, așteptând un răspuns.

— Gert are de gând să-l însoțească pe Stephen, îl lămuri Ofelia.

Fără să îi permită lui Broderick să încerce să o abată de la hotărârea ei, Gertrude se grăbi să-și apere planul.

— *Cineva* ar trebui să fie cu el. Tu? Arată spre Broderick. Nu poți. O să te spânzure. Iar tu? Se uită spre Ophelia. Situația ta, dacă marchizul o dorește, este la fel de nesigură ca a lui Cleo. O să rămâi cu el câteva minute, o să i-l predai marchizului și apoi o să vezi cum tot ceea ce a construit soțul tău este distrus. Însă eu pot să mă ocup fără probleme de asta. Gertrude trase adânc aer în piept. Eu îl însoțesc.

Sprâncenele Opheliei se arcuiră aproape până spre linia părului.

— Dar Stephen nu o să...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, iar obrajii i se înroșiră.

— Nu o să mă vrea pe mine?

Gertrude arcui o sprânceană.

Sora ei mijlocie vorbi în grabă:

— N-am vrut să spun...

— Este în regulă, spuse Gertrude cu blândețe. Sentimentele nu îi erau rănite pentru că își dăduse seama ce loc ocupa în ierarhia sentimentelor lui Stephen. Nu făcuse nimic pentru a-l proteja când el avusese cea mai mare nevoie. În timp ce Cleo, Ophelia și Broderick îl ajutaseră cu toții. De aceea trebuia să se ducă acum cu el. Mă duc, a venit timpul.

De fapt, întârziaseră aproape douăzeci de minute.

— Gertrude, dădu să spună Cleo.

— O să-l însoțească, spuse Broderick liniștit.

Ea fu surprinsă, emoție reflectată și în privirile surorilor mai mici. Era prima dată când el îi ceda o misiune sau un rol în locul surorilor ei.

Broderick o privi lung.

— O să te duci.

— N-am nevoie de nimeni care să vină cu mine.

Răspunsul mârâit se auzi din afara cercului lor.

Slujitorii și paznicii își luaseră cu înțelepciune tălpășița, lăsând familia Killoran să se descurce cu băiatul care mormăia.

— Stephen... spuse Cleo cu blândețe.

— Du-te la naiba! se răsti el, zădărniciind orice eventuală replică din partea surorii lui mai mari. Nu sunt un tânc.

Nu, nu era. Fusesse depozitat de acel statut cu ani în urmă.

Cu lacrimile gata să izbucnească în spatele lentilelor murdare ale ochelarilor, Cleo îl trase aproape pe Stephen și îl îmbrățișă.

Și, în ciuda faptului că viața pe străzile Londrei dovedise că exista un pericol în orice manifestare a slăbiciunii, Stephen nu se luptă să se elibereze din îmbrățișarea ei. Nu luptă nici după aceea, când Ophelia îl cuprinse în brațe.

Gertrude clipi furioasă. Cu toții se așteptau ca ea să plângă. Ea, cea mai slabă din familia Killoran, era cea care își pierdea controlul asupra propriilor emoții și dădea frâu liber lacrimilor.

El nu mai putea să mângâie pe furiș nenumăratele ei pisici când credea că nimeni nu se uita.

Nu avea să i se mai alătore niciodată la masa din stejar pentru micul dejun, cu mult înainte ca restul casei sau al lumii să se trezească, aflând în mod ingenios, dar transparent orice cunoștință pe care o deținea ea despre armele antice. Iată care era legătura pe care o împărtășiseră! Și nu aveau să mai facă nimic din acele lucruri împreună.

„Oh, Dumnezeule!” Era prea mult.

Întorcând privirea de la scena despărțirii, Gertrude se uită spre ușa deschisă. Preferatul lui Stephen din menajeria ei, Gus, zăbovea în prag. Își ascuți gheruțele de patru ori la rând.

Motanul sări treptele, oprindu-se la picioarele ei.

Ea se aplecă și îl ridică, îmbrățișându-l strâns. Motanul se ghemui în îmbrățișare, încercând să-și bage nasul în buzunarul ei.

— Fii cuminte, îl certă ea, când Gus se agită înaintea ei și se liniștește în brațe. Este timpul, le aminti încă o dată.

Îndepărtându-se de Ophelia, Stephen plecă fără să își ia un ultim rămas-bun de la Broderick.

Fața lui Broderick se încordă, și Reggie își strecură iute degetele într-ale lui, strângându-l de mână.

Cleo vru să strige după Stephen când el se grăbi valvârtej spre trăsura, dar Broderick clătină din cap, zădărniciindu-i eforturile.

— Nu, spuse el răgușit. Este mai bine așa.

Nu era. Acea despărțire pe care marchizul le-o impunea nu-i făcea bine nici unuia dintre ei.

Nu conta că Broderick nu ordonase intenționat răpirea unui copil de nobil. Nu conta că nici Gertrude, Cleo și Ophelia nu-i cunoscuseră adevărata identitate până de curând. Singurul lucru pe care marchizul îl luase în considerare erau propriile resentimente și ura față de ei.

„Iar eu mă duc în casa aceea”.

Un alt fior o seceră pe șira spinării. Înainte ca tot curajul să o părăsească, îi dădu drumul lui Gus. El ateriză pe toate cele patru labe și o zbughi în trăsura în care se urcase Stephen.

— El o să fie bine, promise Gertrude.

Avea să fie educat așa cum se cuvenea și nu avea să își mai facă niciodată griji că vreun hoț de pe stradă căuta să se răzbune pe băiatul care îl atacase în trecut.

Nici măcar după ce spuse asta nu reuși să liniștească tensiunea care îi clocotea în pântec.

Era timpul. Se uită la frații ei.

— Eu... Eu... Și temându-se că aveau să-i citească

gândurile, Gertrude tuși în mână. Ar trebui să mă duc la Stephen.

Și apoi se repezi după fratele ei.

MacLeod, stând la portiera trăsurii, întinse o mână.

— Domnișoară Killoran, spuse cu accentul lui scoțian bine cunoscut, apăsător și călduros de reconfortant tocmai pentru că era familiar.

Ea reuși să zâmbească spre fidelul paznic. Mulțumindu-i, îl lăsa să o ajute.

— Zâmbești din nou, mormăi Stephen din colțul gurii.

Gertrude se strecură în spațiul întunecat, chinându-se să se concentreze asupra fratelui ei. Buzele ei se transformă într-o linie sumbră. Se așează pe bancheta din fața lui, iar Gus sări și i se alătură băiețelului ursuz.

— Eu...

— Nu-mi pasă ce făceai sau de ce, mormăi el, trăgând mult peste frunte borul șepcii lui preferate, singura care nu avea nicio legătură cu haina stacojie de calitate, pantalonii din piele de căprioară și pantofii negri strălucitori, haine pe care Broderick insistase să le poarte.

MacLeod închise portiera, proiectând și mai multe umbre pe tapițeria de catifea.

Dacă priveai scena doar la suprafață, nu ai fi văzut decât răutatea pe care Stephen o arunca spre ea, dar, când îți trăiai viața cu o vedere parțială, priveai lumea cu mai multă profunzime și atenție la fiecare detaliu. Stephen întinse o mână alături, pe bancheta de lângă el și, găsindu-l pe Gus, mângâie zona sensibilă de pe spatele pisicii. Cu un tors puternic, motanul veni mai aproape și se arcui sub atingerea lui.

— Măcar tu nu sporovăiești degeaba ca Ophelia.

Era o afirmație care se apropia cel mai mult de un compliment din tot ceea ce spusese vreodată cuiva, inclusiv lui Cleo. Ea strâmbă din buze.

De parcă ar fi recunoscut dezvoltarea slăbiciunii, Stephen mormăi și își trase repede palma înapoi.

— Când Dumnezeuului plecăm?

— Nu Dumnezeuului, Dumnezeu, îl corectă ea automat,

apoi făcu o grimasă. Deși mai bine niciuna, fie că vorbești corect gramatical, fie că o spui cu accent din est, tot nu se cuvine.

— Io nu...

— Eu nu.

— Nu am chef de lecțiile tale de vorbire, rosti el peste ea.

Totuși, ea observă că el își modificase accentul. Stephen își îndreptă privirea spre podea.

— Stephen, uită-te la mine! Cerința ei calmă îl făcu să își îndrepte umerii. Am spus uită-te la mine, repetă ea. Vorbitul cu accent din est și înjuratul nu o să te aducă înapoi la Bârlogul Diavolului.

Buza lui de jos tremură.

— Nu vreau să mă întorc.

— Nu te cred, spuse ea încet. Și este în regulă să fii supărat și să îți fie dor de tot ce ai cunoscut aici.

Pentru că fusese bine. Fusese primul loc în care avusese parte de pace, siguranță și securitate. Și de râsete. În ciuda tuturor viciilor din Bârlogul Diavolului, existaseră momente în care râseseră. Desigur, fuseseră momente trecătoare ale unor oameni care învățaseră ce pericol reprezenta exprimarea oricăror emoții. Aplecându-se, ea îi acoperi mâna cu a ei.

Lui Stephen îi tresări mărușul lui Adam în timp ce el coborî privirea spre degetele ei cu bățături.

— Oricum, marchizul nu o să mă mai lase să mă întorc.

— Nu.

Ce mai era de spus? La drept vorbind, marchizul așteptase mai mult decât orice alt nobil să-și recupereze copilul. Nu le mai datora celor din familia Killoran nici măcar o secundă în plus alături de fiul lui răpit.

O clipă mai târziu, trăsura porni și începu să înainteze lent pe străzile aglomerate din St. Giles într-o călătorie care avea să fie ultima pe care fratele ei o putea face de la Bârlogul Diavolului.

Tropăiala copitelor de cal și huruitul roților, în timp ce

înaintau pe caldarâmul din soiosul St. Giles, umplură trăsura, accentuând liniștea dinăuntru. Transmițând un mesaj cu fiecare moment care trecea și care marca sosirea lor la noua - și totuși, în mod ciudat, prima - casă a lui Stephen.

Ca să aibă ceva de făcut, Gertrude prinse colțul perdelei și o trase ușor într-o parte.

În depărtare, rămaseră câțiva paznici și frații ei ținându-i pe trotuar, privind lung spre trăsura neagră a lui Broderick.

— Las-o jos, spuse Stephen cu o voce tremurătoare.

Ea tresări, urmărindu-i privirea ațintită spre perdelele de catifea.

El mârâi.

— Am spus să o lași.

Gertrude eliberă țesătura care căzu la loc.

— Broderick a spus că io... eu nu pot să-mi iau armele.

Vorbise ca un copil lipsit de jucăria preferată, nu de arsenalul pe care îl strânsese de-a lungul anilor. Stephen ridică degetul arătător, și Gus îi linse vârful de mai multe ori. Și apoi, scuturând din cap, trădând nemulțumirea de felină, Gus se așeză în colțul opus al trăsुरii, departe de Stephen.

— Da. Ea făcu o pauză. Crede că este important să începi să te adaptezi la viața în rândul înaltei societăți.

Chiar când o spuse, ea recunoscuse imposibilitatea ca Stephen - sau oricare alt membru din familia Killoran - să se obișnuiască ușor cu o viață aristocratică. Nu era posibil.

Mormăielile incoerente ale lui Stephen se pierdură în aer.

— Am insistat să fie împachetate.

Stephen tăcu. Apoi făcu ochii mari, deschise gura, iar apoi se așeză mai spre marginea banchetei.

— Poftim? Pentru prima dată de când își regăsise tatăl, o licărire de bucurie îi străluci în ochi. Broderick a acceptat?

— A fost nevoie de ceva muncă de... convingere.

Îi menționase faptul că nu puteau să îl lase pe

Stephen pe un teritoriu necunoscut fără niciun mijloc de a se apăra așa cum se cuvenea dacă ar fi fost nevoie.

Pe cât de repede se ivise acea fericire, pe atât de repede dispăru. Expresia lui Stephen reveni la masca împietrită a indiferenței.

Gertrude se uită lung la el și se simți cuprinsă de disperare. De nevoia de a-i alunga teama și de a-l asigura că totul avea să fie bine. Dar amândoi știau să distingă minciuna ascunsă acolo. Supraviețuirea în inima estului Londrei le dovedise de mult că lumea era lipsită de scrupule, singura promisiune adevărată pentru viitor fiind incertitudinea.

Seti se agită în buzunarul ei și scoase capul afară. Gertrude întinse palma, iar el sări în mâna ei.

De pe locul de lângă Stephen, Gus se ridică brusc cu urechile ridicate și cu picioarele din spate pregătite să sară.

— Nu!

La comanda ei severă, motanul șovăi, apoi se prăbuși pe burtă. Cu vârful arătătorului, Gertrude mângâie creștetul șoricelului.

Nu mai rostiră niciun alt cuvânt. Trăsura își continuă drumul lent prin Londra și, pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de Bârlogul Diavolului și de fosta viață a lui Stephen și se apropiau de elegantul cartier Mayfair, unde avea să își petreacă restul zilelor, fratele ei se făcu tot mai mic la locul lui.

Și apoi se opriă.

Trăsura încetini cu o legănare lentă, care semnală sfârșitul călătoriei lor și începutul uneia noi pentru Stephen... și Gertrude. Cu mâini tremurânde, ea îl puse cu grijă la loc pe Sethos în buzunarul pelerinei.

La câteva minute după aceea, cineva ciocăni în portiera lăcuită.

— Doar o clipă, strigă Gertrude.

Ea așteptă, ciulind urechile în timp ce pașii bine cunoscuți ai lui MacLeod se retraseră, apoi se întoarse spre Stephen.

Cu obrajii supti și palizi, avea aceeași expresie pe

care o avusese când Diggory îl obligase să bea un urcior de alcool.

— Știu că nu vrei să fii aici, spuse ea încet, vrând ca el să simtă tot ceea ce simțea în clipa aceea. Și mai știu că nu avem o idee clară despre ce fel de om este tatăl tău acum.

Sau despre cine fusese în trecut, înainte ca viața lui să fie făcută țândări.

Privirea lui Stephen se opri pe cataramele aurii și strălucitoare de pe încălțările lui.

— Stephen? Ea așteptă până când el înălță reticent capul. Nu te-a lăsat *el*. Lacrimile i se opriră în gât, dar se strădui să-și spună cuvintele până la capăt: *Tu* ai fost luat.

— Eram doar un moștenitor.

— Nu ai de unde să știi asta, replică ea.

— Pfi! El își îndreptă privirea spre podea. Doar asta este un copil de nobil!

Gertrude trase aer în piept.

— Este timpul.

Aplecându-se în față, ea îi îndreptă șapca strâmbă, apoi îi dădu părul pe după urechi.

— Gata.

— Nu o iei? Broderick a spus că nu pot să o port.

— Face parte din tine, Stephen. La fel cum făcea și fascinația lui pentru armele antice. Nu mă aștept să te prezinți drept ceea ce nu ești de dragul marchizului. Mă aștept să fii tu.

Cu toate defectele lui. Și se rugă ca marchizul să nu fie nebunul nemilos despre care vorbeau toate ziarele și înalta societate.

Ea întinse o mână până la tavan, dar el o opri.

— Nu te-am apreciat, șopti el cu vocea atât de stinsă, încât cuvintele fură aproape înghițite de o trăsură care trecu pe lângă ei. Nu ai fost atât de rea pe cât te-am făcut să pari.

„Oh, Dumnezeu!”

Ea murea pe dinăuntru. Încet. Bucată cu bucată. Lacrimile îi inundară ochii, încețoșând chipul iubit și atât de adesea supărat.

— M-mulțumesc.

Vizitiul mai ciocăni o dată.

„Nu! Încă nu sunt pregătită”. Nu avea să fie niciodată pregătită.

— Doar o clipă! Vocea ei cedă. Gertrude se întoarse spre Stephen: Vreau să știi că o să ai o viață minunată.

Lui Stephen îi tremură buza de jos.

— Ba nu.

— Iar într-o bună zi, o să fii atât de fericit!

Vizitiul bătu din nou.

— Am spus doar o clipă! strigă ea, apoi continuă grăbită, lăsându-și cuvintele să îi zboare printre buze. Își dorea să spună atât de multe! Nu era suficient timp. Nu avea să fie niciodată. Crezi că nu o să fii, dar într-o bună zi o să te minunezi, Stephen, că ai vrut vreodată să rămâi...

„Cu noi”.

Cu un suspin, Stephen se aruncă în trăsură direct în brațele ei.

Gertrude îl prinse în timp ce trupul lui micuț îi dezechilibra pe amândoi.

— O să fie bine, șopti ea în tâmpla lui, ținându-l pe fratele ei în brațe, dorindu-și să-l țină pentru totdeauna.

— T-te iubesc, se tângui el la pieptul ei.

Și, în timp ce băiatul care nu mai plânsese de ani întregi suspina acum în brațele ei, Gertrude îl mângâie pe spate, cu loviturile ușoare, apăsate și sacadate care îl liniștiseră întotdeauna noaptea.

Se auzi un nou ciocănit. De astă dată, mai ferm. Mai nerăbdător.

Stephen încremeni, și ea simți momentul în care fratele ei ridică la loc barierele pe care le construisese cu atâta măiestrie în jurul lui. Trecându-și furios mâneca peste ochi, el mârâi:

— Ticălos nemernic, abia aștepti să mă lași!

El se întinse spre mâner, și agonia cuprinse inima lui Gertrude ca într-o menghină.

„Nu. Nu-l pot lăsa să plece. Nu fără a mă asigura că este în siguranță”.

Stephen apucă mânerul, iar panica amenință să o copleșească.

„Fii puternică... pentru Stephen”.

Ea își îngropă mâinile tremurânde în fuste și se chinui să își lipească o mască pe chip care îi încordă mușchii și amenință să cedeze dintr-o clipă în alta.

Fratele ei aruncă o privire peste umăr.

— O să-mi fie dor de tine, Gert, șopti el. Schiță spre ea un zâmbet malițios. Și nu doar pentru că o să fiu singur.

„O să-mi fie dor de tine”.

Și fu de ajuns.

Înainte de a apăsa mânerul portierei, Gertrude trecu pe cealaltă parte a trăsorii și îl făcu să-și piardă echilibrul.

— Au, mormăi el, prăbușindu-se pe o parte în trăsură. Ce naiba a fost...

— Nu o să fii singur, spuse ea, cuvintele izbindu-se unul de altul.

El înălță capul.

— Nu?

Nu, nu era. Buzele ei desena un zâmbet tremurător, primul zâmbet sincer de când descoperise că Stephen era al altcuiva.

— Nu o să fii singur pentru că eu rămân cu tine.

Capitolul 4

Răul provocat de familia Diggory de-a lungul anilor dovedea că nu erau un neam de încredere. De la Broderick Killoran, care poruncise ca August să fie furat, la Mac Diggory, care poruncise ca Lavinia să fie ucisă. Erau niște sălbatici infami. Animale lipsite de suflet.

Stând pe blazonul Maddock din centrul covorului lui din birou, Edwin se uită lung la ușă.

Ajunseseră...

Își mai consultă o dată ceasul.

Cu douăsprezece minute întârziere. Cu un mârâit,

îndesă lanțul în haină.

— Suntem siguri că el este? întrebă apăsător.

— Eu... cred că da, milord, răspunse Marlow din spatele lui. A fost văzut de polițist când pleca în aceeași trăsură.

Certitudinea îl lovi.

— Killoran? scrâșni printre dinții încleștați cel mai demn de dispreț nume.

— Nu a fost văzut ieșind cu fiul dumneavoastră și nici în alt moment înainte sau după aceea.

Ura se învolbură în venele lui Edwin. Acel ticălos, bărbatul care jucase rolul de *tată* – Mac Diggory, progenitura diavolului –, fusese, din fericire, șters de pe fața pământului. Edwin își încleștă pumnii atât de strâns, încât încheieturile se albiră sub forța exercitată.

După Diggory, alt bărbat îi devenise tată când acest rol ar fi trebuit să-i fi aparținut doar lui Edwin. Alt bărbat îl crescuse pe August. Îl formase. Alungase coșmarurile care cândva, în copilărie, îi trimiseseră fiul în camerele lui, în toiul nopții. Sau, mai rău, nu izgonise fricile băiatului și îl lăsase să sufere singur în urma acelor orori.

Închise ochii strâns.

Pierderea copilului îl făcuse să simtă o durere plină de ranchiună, dar, după ce fusese făcut să sufere toată viața din clipa când i se luase tot ce contase pentru el, Edwin înțeleșese că existau destine mult mai rele decât o moarte fizică.

Cum fusese viața lui August pe străzi? Ce orori văzuse sau fusese obligat să facă, totul în numele supraviețuirii?

Simți un gol în stomac.

Cu mișcări sacadate, se duse la geam și dădu la o parte perdelele.

Cele trei trăsură rămâneau nemișcate jos, așa cum fuseseră de când sosiseră prima dată. Și nu erau singurele care se aliniau pe străzi.

O mulțime de trăsură și spectatori așteptau pe străzile din Mayfair.

Străinii nu încercau în niciun fel să-și ascundă

curiozitatea morbidă față de scena ce se desfășura în fața lor. Sau de cea care avea să se desfășoare în clipa în care ușile trăsorii aveau să se deschidă pentru ca August să coboare.

Ca la un semnal, mai mulți domni cu doamne la braț arătară și făcură semne spre trăsurile marcate cu lac negru ale lui Broderick Killoran, apoi spre casa lui Edwin.

Erau doar simplă carne de tun. Tot ceea ce fusese el vreodată. În primul rând, din motive pe care și le asumase ca derbedeu și pierde-vară, provocând scandaluri în societate. Și apoi pentru furtunoasa poveste de dragoste și căsătoria care făcuseră ca lumea bună să suspine.

Și pentru tot ce urmase după aceea. Moarte. Crimă. Nebunie.

Unul dintre huliganii lui Killoran, un paznic îndesat cu un păr șocant de roșu, își strânse amenințător brațele la piept și aruncă o privire feroasă spre doi domni corpolenți care veniseră prea aproape de trăsură.

Domnii se retraseră numaidecât, rămânând la o distanță mai sigură, de unde să participe la marele *spectacol*.

Edwin dădu drumul perdelei cu franjuri aurii.

— Ce Dumnezeu fac acolo? mârâi el.

Prin țesătura diafană, imaginea lui Marlow se reflectă în fereastra de cristal, chiar dincolo de umărul lui Edwin. Tăcerea aceea introspectivă era tipică pentru cel care era mâna lui dreaptă.

— Ce este, Marlow?

La acea invitație, tânărul vorbi:

— Puteți oricând să...

Edwin așteptă.

Când nu se mai auziră alte cuvinte, el se întoarse.

— Ce anume? se răsti el când Marlow nu încercă să vorbească.

— Să îl întâmpinați chiar dumneavoastră pe băiat, milord.

Sub mânușile subțiri de piele, palmele lui Edwin se umeziră. Și le șterse din reflex pe pantaloni înainte de a-și

da seama ce făcea. Se opri.

— Du-te să vezi ce Dumnezeu îl reține.

— Cum doriți, spuse Marlow încordat, dezaprobarea lui fiind la fel de evidentă de parcă ar fi spus că își exprima dezacordul cu voce tare.

Pocnind din călcâie, majordomul se făcu nevăzut.

Imediat ce plecă, Edwin începu să se plimbe. *Să îl întâmpine*. Pe stradă, de față cu lumea bună care se îngrămădea peste tot, așteptând cel mai mic semn al reuniunii lor.

Nu permisesese acelor bârfitori nesătui să se hrănească cu fărâmele care erau viața lui și a lui August. Nu erau carne de tun menită să distreze domnii și doamnele din Londra, iar Edwin nu voia nici în ruptul capului să le mai ofere din viața lui mai mult decât luaseră deja de-a lungul anilor.

„Mincinosule! Nu ești decât un laș nenorocit”.

Înjură în timp ce acel gând îi trecu prin minte. Batjocorindu-l. Provocându-l să iasă.

Edwin rămase nemișcat. Căci exista un adevăr în gândul acela. Nu știa ce putea face cu acel copil care era al lui.

Băiatul mârâit și arțăgos care fusese atins de un glonț se uitase lung la el doar cu ură. În acea clipă, îngenuncheat lângă el, cu sângele care îi șiroia printre degete, Edwin se confruntase cu faptul că băiatul era, în același timp, fiul lui, dar și un străin.

Nu existase nici urmă de obraz angelic de roșu strălucitor sau de vreun zâmbet larg, cu gropițe.

Se simțise un pustiu de răceală și de goliciune care era acum parte inerentă din el.

Acea moarte i se potrivea unui om care trăise trei vieți și care sclipise în ochii unui băiat pe care îl ținuse în brațe când dormea. Același băiat pe care Edwin îl aruncase înspre cer, auzind dojana Laviniei și râsetul vioi al lui August.

Amorțit, Edwin mai strânse o dată ceasul din aur și, apăsând butonul de sus, îl deschise cu un clic.

Se uită lung la portretul în miniatură al lui August așa cum fusese el odinioară.

Existase o ușurință în faptul de a fi tată. O ușurință întărită de dragostea necomplicată și necondiționată care existase în acel copil mic și neajutorat.

Când socrii lui îl urau, iar soția lui devenise melancolică, apoi furioasă pentru dezaprobarea ducelui și a ducesei, a-și iubi fiul fusese ceva simplu.

Dar lucrurile stătuseră așa înainte. Pe vremea când Edwin încă avea viață în el; pe vremea când încă era în stare să râdă, să zâmbească și când nu se afundase într-o nebunie în care sălășluise vreme de șapte ani.

Amândoi erau străini, reci și plini de ură, distruși de viață. Locul lui August era acolo, dar Edwin nu îi putea oferi viața pe care o merita. Cea pe care o cunoscuse cândva, ca un copil iubit, cu o mamă înțelegătoare.

Și trebuia să fi existat un frate sau o soră mai mică de care August să aibă grijă și pe care să îl îndrume în viață așa cum făceau frații.

Iar acum nu mai era nimic.

Privi lung și sumbru imaginea fiului său.

Nu mai exista nimic altceva decât amintiri întortocheate și o casă plin de tristețe și de groază.

Un ciocănit șovăitor răsună în fața biroului.

Cu inima bătându-i mai tare în piept, Edwin se grăbi să închidă ceasul și ridică privirea.

Pruitt, unul dintre polițiștii la ale căror servicii apelase în ultimele zile, ca să urmărească Bârlogul Diavolului pentru a fi sigur că August nu avea să mai fure din nou, rămase în ușa, cu Marlow în spate.

Cu pălăria într-o mână încordată, bărbatul încărunțit se tot foia.

Edwin simți un fior de spaimă pe șira spinării; era acel sentiment izvorât din intuiție și care dădea de înțeles că nu era totul așa cum trebuia să fie. Intuiție care revenea în zilele întunecate.

— Ce este? întrebă el pe un ton metalic și hotărât.

— Avem o problemă, anunță Marlow.

— N-nu, fără probleme, milord, se încruntă Pruitt. Nu chiar.

Fidelul angajat al lui Edwin afișă neînfricarea șocant de neașteptată pe care o avusese cu atâția ani în urmă, la prima lor întâlnire, acel sânge rece vehement în contradicție cu omul pedant și cu ochelari.

— Intră!

Edwin strânse ceasul care păstra înăuntru acel portret neprețuit.

— Băiatul? *Fiul meu?*...

Pruitt răsuci pălăria în mâini.

— Băiatul este aici, tocmai a coborât din trăsură. A intrat în casă.

— Nu este totul, se răsti Marlow. Spune-i!

Edwin se apropie de ei, iar polițistul se dădu câțiva pași înapoi.

— Ce este?

— Copilul era însoțit de... cineva.

Edwin se îndreptă brusc de spate.

— M-ai asigurat că Killoran nu a ieșit din clubul lui, mârâi el.

Lui Pruitt i se tăie suflarea.

— Nu este Killoran. El se opri. Adică nu este Broderick Killoran.

— Cine este? Întrebă el pe un ton măsurat și perfect controlat.

Marlow îl înghionti pe celălalt bărbat între omoplați, iar când polițistul nu dădu semn că voia să vorbească, slujitorul scoase un sunet de dezgust.

— Este *un* Killoran. Un membru al familiei a venit cu el. Marlow își țuguie buzele. Iar ea refuză să plece.

— Și i-ai lăsat... nesupravegheați?

Cei doi bărbați schimbă priviri agitate.

Obrajii lui Marlow păliră.

— Slujitorii sunt cu ei, răspunse el blând.

— Slujitorii? repetă Edwin. Mare prost mai ești, Marlow, șuieră el și, prinzându-l cu furie într-o strânsoare ca de menghină, Edwin trecu pe lângă cei doi aflați la intrarea

În cameră, care se grăbiră să se dea la o parte.

O membră blestemată din banda Diggory în casa lui, sfidându-i ordinele și refuzând să plece?

Edwin mări pasul.

„Pentru numele lui Dumnezeu, o să mă asigur că îi distrug!”

*

Era prea liniște.

Și, ca o ființă care dezvoltase un sentiment ascuțit al auzului, Gertrude ajunsese să afle că tăcerea netulburată nu promitea niciodată ceva bun și anunța doar nenorocire.

Stând în holul marchizului de Maddock cu un mic grup de slujitori impecabili și aliniați ca niște soldați din armata Maiestății Sale, Gertrude și Stephen nu auziseră niciun sunet de când intraseră în casă. De fapt, simpla prezență a lui Gertrude fusese de ajuns pentru ca Aratele lui Reggie Spark, majordomul marchizului, să fugă valvârtej cu un polițist alături.

Asta, pentru că nu avea să existe niciodată o primire călduroasă sau orice alt fel de bun venit pentru nimeni din clanul lui Diggory.

Gertrude simți un fior pe șira spinării și își strânse mai bine pelerina în jurul ei.

Ea se afla acolo. Ea, fiica bărbatului care o ucisese pe stăpâna acelei reședințe, luase cu asalt casa și avea de gând să își impună cererile în fața marchizului. Să îi ceară permisiunea de a rămâne.

Simți un gol în stomac. Cum putea fi convins bărbatul să răspundă la o asemenea cerere? Avea să o dea afară chiar el? Sau să o mustre aspru și fără sens?

Simțind privirea lui Stephen, se uită spre el și îl găsi zâmbind cu gura până la urechi. O înghionti ușor.

Îi spuse creierului să le ordone buzelor să se arcuiască într-un zâmbet necesar. De îndată ce Stephen își întoarse privirea, cercetând împrejurimile, renunță la acel zâmbet fals. Îndesându-și mâinile tremurânde în buzunarul

pelerinei, îl găsi pe Sethos acolo. Șoricelul se gudură în jurul vârfurilor înmănușate.

Prezența lui nu reuși să îi alunge agitația.

Stephen fu cel care întrerupse acea liniște încordată cu vorbe care abia se auziră.

— *Tu rămâi.*

Ea își forță buzele să se arcuiască la loc. De când coborâseră din trăsură și traversaseră strada aglomerată până la reședința marchizului, Stephen îi spusese acele două cuvinte de trei ori.

De fiecare dată, fuseseră rostite cu câte o inflexiune diferită.

„*Tu rămâi?*”

O întrebare care sugerase că Gertrude fusese ultima dintre toți membrii familiei Killoran de la care s-ar fi așteptat la o asemenea reacție.

„*Tu... rămâi?*”

Întrebarea șovăitoare și plină de speranță îl făcuse pe Stephen să roșească.

— Eu... „Ce am făcut?” Rămân, spusese ea cu jumătate de gură.

În tot acest timp, slujitorii marchizului stătuseră cu ochii pe ea și pe Stephen de parcă ar fi venit după bijuteriile familiei.

Ceea ce, la drept vorbind, era o teamă justificată în prezența oricăruia dintre membrii familiei Killoran, dat fiind numărul de bijuterii și de obiecte de valoare pe care le sustrăseseră de-a lungul anilor.

Inclusiv ea, înainte să-și piardă vederea.

Cu toate acestea, întrebarea lui Stephen păru să spulbere încordarea dintre intrușii familiei Killoran și personalul marchizului.

Un tânăr lacheu fu primul care făcu un pas în direcția lor.

— Pot să vă iau pe...

Gus șuieră și își întinse o lăbuță furioasă, îndreptată spre lacheu.

Slujitorul se făcu alb ca varul și se dădu imediat

Înapoi, întorcându-se la locul lui printre servitorii aliniați care deveniră din nou tăcuți.

— Poartă-te frumos! Îl certă Gertrude.

Scoțându-și mâinile din buzunare, luă motanul în brațe, greutatea moale a corpului lui pe al ei oferindu-i o oarecare liniște.

— Bastard nenorocit, mormăi Stephen în barbă. Toți sunteți!

Privirea lui se îndreptă spre brațele încă tremurânde ale lui Gertrude, iar ea încremeni, pregătită pentru disprețul fratelui ei.

El nu avusese niciodată niciun fel de toleranță sau de înțelegere pentru cei slabi. După standardele din St. Giles, lașitatea nu aducea decât batjocură și rușine. Atunci ce spunea despre firea lui Gertrude acel tremur neliniștit pe care îl simțea în pântec?

Abia de astă dată, când Stephen ridică privirea și o susținu pe a ei, copilul schiță o ușoară și aproape imperceptibilă încuviințare din cap. O asigurare că totul avea să fie bine. Și asta venea de la fratele ei. Un copil cu 13 ani mai mic decât ea, care fusese smuls din sânul familiei și aruncat într-o lume și o viață nouă.

Rușinea atârna ca o piatră în pântecul ei, în timp ce atenția lui reveni spre slujitorii marchizului și holul somptuos.

Gertrude trase încet aer pe nări, găsindu-și echilibrul, și se concentra la acea inspirație calmă, o strategie pe care o folosea de când era copilă de fiecare dată când se apropia Mac Diggory.

Acum folosi acest moment pentru a studia împrejurimile, așa cum făcuse Stephen cu înțelepciune de la bun început și cum continua să o facă.

„Asimilează cele mai mici detalii ale mediilor necunoscute sau cunoscute”. Era o lecție grea, pe care străzile din estul Londrei o imprimau într-un om. Ignorarea străinilor din preajmă dusese la prea mulți bărbați, femei și copii morți înainte de a-și da măcar seama de greșeala fatală pe care o făcuseră.

De la podeaua din marmură albă italienească până la treptele în spirală cu un covor roșu de catifea și la candelabrul din cristal care atârna deasupra, intrarea în acea casă emana bogăție și putere.

Coloanele dorice atrăgeau privirea spre ușile cu arcade din marmură, care ofereau căi de acces spre restul casei.

Din reflex, ea se adânci și mai mult în pelerina de lână. Nu, acel loc nu avea nimic care să semene cu un cămin. Gol. Rece. Pereții răsunau de zumzetul tăcerii și al pierderii.

Oare pierderea pe care marchizul o cunoscuse era cea care crea acea nefericire palpabilă? Sau poate că Stephen avea dreptate, și orice loc în care trăia Edwin era condamnat să fie lipsit de dragoste, căldură sau bucurie. Iar acea soartă singuratică fusese o realitate cu mult înainte ca Diggory să arunce moartea și întunericul asupra lui. Probabil căsătoria fusese rece, un aranjament formal între doi oameni care onorau tradiția și rangul și care nu dădeau mare importanță unui copil, în afara felului în care acel copil ar fi putut să perpetueze aceleași tradiții.

Imposibil...

„Și totuși, oare așa este?”

„I-ai văzut pe domnii care vizitează clubul familiei tale”. Bărbați care, după ce prostituția fusese permisă în Bârlogul Diavolului, își trădaseră soțiile. Bărbați care le bătuseră pe femeile pe care și le luaseră ca amante temporare – unii din plăcere, alții pentru că firea le era la fel de întunecată ca sufletul.

Și nu pentru prima dată de când pusese piciorul în reședința marchizului, ea se uită atentă la cei aproape peste douăzeci de slujitori care se întindeau pe toată lungimea holului, șirul lor continuând până în alt coridor. Și toți se uitau lung și netulburați la ea și la Stephen.

Bărbații purtau pantaloni până la genunchi de un auriu deschis și haine stacojii cu ornamente aurii, care se desenau de la gulerele înalte pe revere și coborau spre tiv. Acele uniforme excesive erau într-un contrast puternic și

ostentativ cu nuanțele de albastru-închis și negru pe care le purtau slujitorii de la Bârlogul Diavolului.

Incapabilă să îi studieze în amănunt pe furiș, lucru făcut de fratele ei, Gertrude se uită înapoi, simțind cum înăuntrul ei se răspândea o senzație care se aseamăna cu groaza. Își întoarse privirea spre slujnice și menajeră.

Toți cei care stăteau aproape de Stephen, până la cei mai în vârstă dintre slujitori, aveau expresii asemănătoare. Fețele lor erau schimonosite de frică. Emoția aceea primitivă se revărsa din toate privirile.

Ca într-un fel de acord felin, Gus îi sări din brațe și se ascunse după fustele ei.

Ea coborî privirea spre Stephen și simți cum inima i se oprește în piept.

Căci frica era și acolo. În acel copil care adopta o asemenea expresie iscusită de nepăsare încât era prea ușor să crezi că era adevărată.

Liniile albe din colțurile gurii încordate și obrazii palizi vorbeau despre im băiat care se temea de incertitudinea care îl aștepta acolo.

Gertrude își strecură mâna în palma lui Stephen.

Fratele ei încremeni, apoi palma lui mică și transpirată o strânse pe a ei. O strânse atât de tare, încât încheieturile ei trosniră sub presiune, răsunând în hol.

Gus țâșni sub deschiderea îngustă de la baza ceasului cu pendulă încastrat în nuc al lui Lord Maddock și, nu pentru prima dată în viața ei, le invidie pe acele creaturi pentru ușurința cu care fugeau.

Stephen pâli și încercă să se elibereze, dar ea îl strânse liniștitor de mână, iar el rămase nemișcat lângă ea.

Urechile ei surprinseră pașii rapizi care veneau de pe coridorul central. Trei oameni. La fel de disperați. Doi în urmă, unul înainte.

Gura lui Gertrude se uscă. Căci nu încăpea îndoială cine era stăpânul acelei case sinistre.

Ea se îndreptă de spate și înfruntă direct furtuna inevitabilă.

Dar, când sosi, nu fu acea furtună vijelioasă cu

fulgere, foc și furie, care ar fi fost mai sigură, căci lui Gertrude îi fusese întotdeauna mult mai ușor să aibă de-a face cu furia și să se descurce cu ea.

Sosi mai degrabă cu și mai multă tăcere.

Marchizul de Maddock.

El se avântă înainte cu pași diferiți de cei auziți anterior. Aceștia erau măsurați. Exersați. Erau pași care aparțineau unui bărbat aflat în deplinul control al acestui moment și al acestui schimb iminent. Când se opri, doar trei pași îl mai despărteau de Gertrude și de Stephen.

Energia se dezlănțui în hol; se izbi de încordarea siluetelor celor care răspundeau în fața acestui om.

Gertrude își înălță capul. Nu știuse la ce să se aștepte în privința marchizului.

Ba nu, știuse.

În zilele ei petrecute în St. Giles, cunoscuse mulți bărbați și femei care căzuseră în ghearele nebuniei. Cu hainele jerpelite, cu ochii strălucind de nebunie, acele suflete nefericite stăteau prin colțuri sau umblau neîncetat pe trotuare, rostind cuvinte amestecate într-un talmeș-balmeș de incoerență.

Cu bucle aurii lungi și strălucitoare, prea lungi pentru a fi la modă, aranjate după urechi și cu scânteia inteligenței care îi aprindea ochii căprui, marchizul nu trăda niciun semn care să semene cu acele suflete lipsite de speranță din St. Giles.

Și totuși, era un om de temut, chiar mai mult decât oricare dintre acei oameni nebuni.

În buzunarul ei, Sethos chițăi, micuța creatură umblând de colo-colo până când Gertrude își adânci o mână în pelerină, nesigură dacă încerca să se liniștească pe sine sau șoricelul. Înghiți încet în sec. Sau poate că încerca să se calmeze și pe sine, și șoricelul.

Marchizul aruncă o privire spre slujitorii lui.

— Puteți pleca.

Rosti acel ordin pe un ton ușor răgușit; un ton aspru, al unui om care nu mai era obișnuit să vorbească.

Și, în timp ce șirul lung de slujitori se îndepărtă în

perfectă ordine, Gertrude profită ca să-l studieze pe bărbatul a cărui mânie, tatăl ei – nu, întreaga ei familie – o atrăsese pe bună dreptate.

Dintr-o parte, atenția fiindu-i concentrată spre spatele personalului care se retrăgea, marchizul avea un profil puternic și masiv. Cu mușchii grei care se încordau sub țesătura mânecilor de la haină, radia suficientă putere pentru a provoca și a învinge orice luptător de stradă din Londra. De fapt, fizicul lui masiv se potrivea mai bine unuia dintre paznicii familiei ei decât unui lord de bună-cuviință. Totuși, hainele lui se potriveau cu averea și cu statutul lui și îl făceau să arate complet diferit de toate femeile precum Gertrude Killoran. Lavaliera de culoarea miezului nopții era mai fină decât orice îmbrăcămintă purtase sau cususe ea în primii 15 ani de viață. Haina de zi la două rânduri era scoasă în evidență de nasturi din satin negru, mici articole strălucitoare în formă de – se uită ea cruciș – lei. Lei care erau la fel de amenințători ca bărbatul în sine.

Și totul, până la coama lungă și aurie aranjată la întâmplare în spatele urechilor, îl înfățișa ca fiind o bestie primitivă de care trebuia, pe bună dreptate, să te temi.

În sfârșit, plecaseră toți slujitorii, așa că rămăsese un trio ciudat: marchizul și ceilalți doi bărbați – unul era un polițist masiv, celălalt era un majordom cu ochelari.

— Și voi puteți pleca.

Pentru o clipă minunată, ea crezu că râvnita grațiere fusese emisă pentru ea și Stephen.

Apoi însă cei doi bărbați o luară din loc, majordomul lui Lord Maddock conducând spre ieșire silueta în uniformă de lână el.

Apoi rămaseră doar ei trei.

Genunchii lui Gertrude se ciocniră unul de altul, și ea mulțumi în gând pentru țesătura grea a pelerinei și a rochiei care înghițiră sunetul și ascunseră orice mișcare.

În cele din urmă, marchizul aruncă o privire spre Gertrude, o privire pătrunzătoare, străpungând-o prin intensitatea ei și zăbovind doar o clipă înainte să se întoarcă spre Stephen.

Și stăruie.

O examinare interminabilă. Menită să tulbure? Sau bărbatul era la fel de nesigur ca ea în acel moment? Gertrude căută o strălucire în acei ochi întunecați care vorbeau despre nebunia lui. Acea sclipire deconcertantă văzută la prea mulți oameni de pe străzile Londrei, care fie se născuseră cu acea boală în sânge, fie cedaseră în fața presiunilor supraviețuirii.

Doar că privirea cu nuanțe maronii a lui Maddock era directă, limpede și aparținea unui bărbat aflat în război cu sine și nu cu demonii din mintea lui. Lord Maddock continuă să miște acea privire între copilul pe care îl pierduse și femeia care îi invadase casa. Din nou, aruncă în treacăt o privire spre ea, iar otrava și ura din ochii lui îi tăiară respirația lui Gertrude, lucru deloc neașteptat sau necunoscut oamenilor din St. Giles care fuseseră nedreptățiți de Mac Diggory. Totuși, ura acestui bărbat avea o forță care își dorea ca ea să dispară nu numai din reședința lui, ci și de pe pământ.

„Nu face prima mișcare. Nu rosti primul cuvânt”.

Lecția, adânc înrădăcinată înăuntrul ei de Mac Diggory, nu fusese predată de un tată afectuos, care căutase să aibă grijă de un copil iubit. Fusese mai degrabă o însărcinare mecanică pe care o oferise fiecărui copil din banda lui, menită să-i păstreze vie marfa – pe băieții și fetele care îi umpleau cuferele.

Iar ea crezuse că nu exista niciun cadou pe care să i-l fi oferit Mac Diggory. Dar acum, acele cuvinte care răsunau în mintea ei cu accentul lui detestat o ajutară să își păstreze concentrarea. O împiedicată să se piardă cu firea mai mult decât o făcuse deja în fața acelui străin.

În momentul de tăcere prelungită, Stephen se apropie mai mult de ea, fiind prima dată în viața lui când căuta un sprijin din partea ei.

Fără să vrea, ea făcu un pas înapoi, spre ușă.

Stephen se uită lung la Gertrude, cu ochii atât de îndurerați încât teama lui reuși să o țină încremenită în holul din marmură când fiecare instinct dinăuntrul ei îi

porunca să fugă.

Gertrude reuși să face un gest pe care nimeni altcineva dintre descendenții lui Diggory nu l-ar fi făcut: lăsa deoparte regulile care îi ghidau pe cei din stradă și arată prima slăbiciune.

— Salută-l pe tatăl tău, îl îndemnă Gertrude.

Capitolul 5

Fiul lui nici măcar nu putea să îl salute.

Nu, copilul avea de gând să *nu* îi adreseze lui Edwin nici măcar un singur cuvânt.

După strălucirea aspră pe care strada o imprimase în ochii lui căprui, părea că băiatul și-ar fi dorit să-i spună o mulțime de cuvinte. Niciunul prea blând.

În cel mai bun caz, era un început nefericit.

Antipatia fiului lui era, în mod ironic, un detaliu mult mai sigur asupra căruia să se concentreze decât faptul că reședința lui fusese invadată de fiica lui Mac Diggory.

Mac Diggory, bărbatul care îi luase totul. Care îi ucisese soția și copilul și îi luase...

Tânăra își dresе glasul.

— Stephen, insistă ea.

De îndată ce rosti ultima silabă, buzele tinerei se întredeschiseră într-un icnet șoptit.

Tot corpul lui Edwin se încordă.

Ea își duse o palmă la gură, uitându-se lung la Edwin, pe deasupra degetelor pline de bătăături și pătate de cerneală.

„Stephen”.

Numele unui străin și totuși cel care îi fusese dat. De un alt bărbat care jucase rolul de tată. Rolul care îi aparținuse lui Edwin și de care fusese depozitat.

Asta îi aminti tot ceea ce i se furase și cât de complicat avea să fie fiecare aspect al acelei reîntâlniri și al vieții de acum înainte.

Și stârni cărbunii mereu aprinși ai urii lui pentru cei din banda lui Diggory și Killoran sau oricum alegeau să se numească acele scursuri. Îi luaseră atât de mult, iar acum acea progenitură a diavolului îi furase și prima întâlnire singur cu fiul lui.

Stângaci, Edwin se aplecă într-un genunchi pentru a putea întâlni privirea lui August – a lui Stephen, *a fiului lui*. Prudent. Neîncrezător. Furios. Erau ochii lui Edwin, însă oarecum diferiți.

Spațiul dintre sprâncenele fiului lui se încreți.

Edwin trebuia să vorbească. Acela era rolul lui de tată – să preia controlul după ce i se luaseră atâtea lucruri cu ani în urmă.

— Noroc!

Mușchii gurii lui Edwin se încordară. Acela era primul și cel mai bun cuvânt pe care i-l putea spune copilului pe care nu îl mai văzuse de șapte ani. Un *noroc* răgușit, înnegrit de furie și mânie față de așa-zisă soră a băiatului. Dar ce cuvinte erau potrivite în asemenea momente?

Salutul acela penibil fusese întâmpinat cu o tăcere lungă din partea copilului și cu un dispreț profund în ochii lui.

— Eu... Nimic. Minteă lui Edwin se goli cu totul, iar trecutul intră în scenă, cu perioade mai fericite, mai simple și mai sigure. „Dacă nu-i spui mamei tale, poți să mai iei o prăjiturică”. Râsul copilașului răsună în adâncimile minții lui Edwin. Am pregătit biscuiți cu stafide, spuse el răgușit. Am rugat-o pe bucătăreasă să facă biscuiți cu stafide.

— Îmi oferi dulciuri de parcă aș fi un copil? ripostă fiul lui, strângând mai tare menhina din jurul inimii lui Edwin.

August *era* un copil. Avea vârsta la care ar fi trebuit să fie la Eton sau educat acasă doar de cei mai buni profesori, dar nimeni din lumea bună nu ar fi îndrăznit să-l considere altceva decât un băiat.

Fiul lui făcu un pas în față, lovindu-l pe Edwin, care aproape se răsturnă pe spate.

— Îți spun eu ce poți să faci cu bis...

— Stephen! îl întrerupse tânăra, reușind să înăbușe

furia copilului când Edwin nu fusese în stare să o facă și își dori să-și dea capul pe spate precum fiara care devenise și să mârâie la dușmanul din fața lui.

August făcu un pas înapoi. Fără să-și ia privirea batjocoritoare de la Edwin, el își încrucișă brațele la pieptul fusiform.

— Mulțumește-i Excelenței Sale, îl îndemnă fiica lui Diggory.

„*Tatălui* său. Nu *Excelenței Sale*. Nu *milord*. Eu sunt tatăl copilului”.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Edwin se adresa fiului lui, ignorând-o pe femeia care îndrăznise să dea un asemenea ordin. Dulciurile fuseseră momeala la care apelase ca să aline lacrimile copilului. Cum puteai liniști grijile acelui mic străin? El susținu privirea fiului lui. Aș dori câteva momente ca să vorbesc între patru ochi cu...

Privirea lui Edwin alunecă involuntar spre tânăra mândră și tăcută.

— Sora mea, izbucni August.

Adevărata lui soră – singura pe care ar fi avut-o vreodată – fusese ucisă cu brutalitate de omul pe care îl numea tată. Cu toate acestea, Edwin nu contestă. Nu avea să reușească nimic dacă începea să se certe pe tema unui alt trecut care ar fi putut fi scris în jurul vieții lui.

— Aș vrea să discut mai multe chestiuni cu ea.

August șovăi. Suspiciunea îi luminează ochii.

— Vrei să scapi de mine?

Suspiciunea și ceva mai rău – speranța.

Edwin nu știa ce să facă în acele clipe cu băiatul. Sau cum să se poarte. Sau ce să spună. Dar și-l dorea acolo.

— Nu, spuse el încet. Nu încerc să scap de tine.

Umerii băiatului se lăsară în față.

Domnișoara Killoran își odihni o mână pe brațul lui August și îl strânse ușor. Cei doi schimbă câteva cuvinte nerostite – o privire lungă, ce vorbea despre legătura pe care o aveau. Erau, așa cum spusese mai devreme, frați. Era un statut pe care ea îl impusese, furând ca o hoată, așa cum erau ea și toți cei din familia ei.

În timp ce Edwin rămase acolo, un intrus în propria casă, ura arzându-i limba ca oțetul, tot ceea ce îl împiedică să urle cuvintele de ură pe care le păstrase pentru ea și pentru tot clanul Killoran era băiatul subțirel de lângă ea.

În sfârșit, domnișoara Killoran își retrase mâna. Buzele ei se mișcă, dar tot ce spuse rămase neauzit. Să vorbească așa de încet era un truc tipic pentru un hoț?

August aruncă o privire în direcția lui Edwin.

— Bine, mormăi el.

Fu o capitulare încuviințată cu greu, dar Edwin era dispus să accepte orice triumf, oricât de mic, când venea vorba de fiul lui.

— Marlow! strigă el, apoi își simți imediat gâtul luând foc sub privirile ascuțite care se întoarseră spre el.

Odată cu moartea soției și răpirea fiului, Edwin pierduse eleganța purtării civilizate înrădăcinate în fiecare nobil.

Prin urmare, când Marlow ieși din umbră și se opri înaintea lui, Edwin își măsură tonul vocii.

— Îl însoțești pe Aug... Focul se aprinse în ochii fiului lui. O provocare tăcută și o luptă declarată, pe care Edwin nu o putea câștiga. Nu așa. Însoțește-l pe Stephen la bucătărie, adăugă el.

Marlow se întoarce spre băiat.

— Dacă vrei să mă urmezi, se oferi el.

Încăpățânat ca în ziua în care venise pe lume, cu capul în jos, refuzând să se întoarcă și chinuind-o pe Lavinia, fiul lui rămase acolo. Și apoi încuviință din cap o dată.

— Te urmez. August ridică un deget spre pieptul lui Edwin. O amenințî? Îi faci rău? Îndrăznești să țiți la ea? zise și apoi făcu un gest care imita cuțitul care îi tăia gâtul.

Așa trăise August. Violența îi fusese înscrisă în suflet. Agonia îl străbătu pe Edwin și, într-o tăcere stoică, jeli din nou copilul pe care îl pierduse.

Marlow aruncă o privire nesigură spre cel de care trebuia să se ocupe, apoi spre Edwin.

— Stephen, insistă domnișoara Killoran cu un afront

mai potrivit pentru o guvernantă din înalta societate decât pentru hoața pe care o știa Edwin.

— Am vorbit serios, îl avertiză copilul pe Edwin, ducând un deget la tâmplă.

O clipă mai târziu, cei doi plecară, Marlow umplând liniștea cu întrebări vesele, care nu primiră niciun răspuns până ce dispărură într-o tăcere absolută, iar Edwin se regăsi singur cu dușmanul.

Îi scrută silueta zvultă cu o privire glacială de sus în jos. Părul de un castaniu tem, prins la spate. Ochi căprui. Unul din ochii ei era evident gol, celălalt, isteț și lăsând să se înțeleagă faptul că era o persoană care trebuia urmărită cu atenție. Ea era cea uitată. Singura fiică a lui Diggory care nu se bucurase de un sezon oficial la Londra și, prin urmare, ușor de ignorat. El mai făcuse o dată greșeala periculoasă de a-i permite uneia dintre acele scursuri ale societății să intre în reședința lui. Nu avea să repete aceeași greșeală. Șovăise deja de prea multe ori în privința acelei femei încăpățânate.

— În biroul meu.

Întinzând un braț, o îndemnă să o ia înainte.

Domnișoara Killoran șovăi și apoi, netezindu-și pelerina de muselină, porni pe coridor.

Edwin o urmă, suficient de aproape ca să stea cu ochii pe fiica diavolului, în același timp îndrumând-o spre biroul lui. Într-un loc în care putea să o cunoască, departe de privirea amenințătoare a fiului său și fără a-și face griji că era judecat.

— Te-ai abătut de la un acord pe care l-am încheiat cu ticălosul ăla; ar trebui să mă asigur că este spânzurat pentru că nu ați respectat condițiile impuse! șuieră el aproape de urechea ei.

Ea își trase umerii în spate. Mai mândră și mai neînfricată decât Ioana d'Arc mărșăluind spre propria soartă îngrozitoare, nu spuse nimic. Mai degrabă se mișcă lesne cu pași pe care majoritatea doamnelor din lumea bună nu îi puteau face fără un mare efort.

Iar Edwin se simți cuprins de mânie. Cum îndrăzne

să fie atât de stăpână pe ea?

Edwin păși înaintea ei și, trecând pe lângă femeie, apăsă mânerul ușii.

— Intră, șopti el. Acum, adăugă când ea șovăi. Când ea tot nu făcu nicio mișcare, el veni mai aproape. Ți-ai dat seama prea târziu că ai intrat în bârlogul unui nebun? șopti la urechea ei.

Un miros de flori de măr și de liliac îi umplu nările, parfumul ei fiind neașteptat de dulce și înnebunitor de atrăgător.

Tânăra își înclină aproape imperceptibil bărbia.

— Îmi fac mai puține griji pentru mine decât pentru fratele meu.

Edwin se clătină. Ar fi trebuit să știe din momentul în care pusese piciorul în holul lui și o găsisese așteptând acolo că nu era genul de persoană care să se lase intimidată de ceva.

Lumea întreagă îl condamna. Toți se temeau de el. Chiar și credinciosul lui slujitor Quint Marlow.

Desigur, singura afurisită din tot regatul blestemat care să îi scuie nebunia în față era sora lui Broderick Killoran. Edwin își recăpătă echilibrul.

— *Fratele...* dumitale? întrebă el apăsător, lăsând ca disprețul glacial să sune clar.

— Da, fratele meu, spuse ea pe un ton plat, fără să apuce momeala întinsă. Mai degrabă ea fu cea care îl evaluează și îl cântări din priviri. În plus, ar trebui să subliniez că eu nu am încălcat nimic în privința condițiilor. Ea imprimă ultimului cuvânt o insinuare derizorie. V-aș sugera să acordați mai multă atenție vorbelor pe care le folosiți – sau, în cazul de față, pe care *nu* le folosiți.

Cu o încuviințare din cap, ea alunecă în biroul lui, oprindu-se în mijlocul încăperii.

Cu nările dilatate, Edwin se încruntă la ea.

Dacă ar fi fost altă femeie, ar fi fost impresionat de curajul și de spiritul ei. Dar nu era. Ea era urmașa omului care îi distrusese viața.

Luptându-se să-și recapete controlul asupra emoțiilor

învolverate care se dezlănțuiră înăuntrul lui, o urmă. Fără să-și ia privirea de la ea și fără să îi întoarcă vreo clipă spatele, Edwin întinse mâna în spate și închise ușa în liniște.

Tânăra clipi, apoi se uită pe furiș, de parcă se chinuia să îi urmărească fiecare mișcare.

— Domnișoară *Diggory*, spuse el, accentuându-și șoapta de mătase și prelungind acele silabe detestate.

Își sprijini un umăr de panoul greu din stejar al ușii și o studie.

Tânăra se aplecă într-o reverență grațioasă, lipsită de cusur în ușurința ei.

— Milord, murmură ea.

Edwin își concentrează privirea asupra ei. Unde era accentul grosolan din estul Londrei pe care ziarul și bârfitorii pretindeau că familia Killoran încă îl avea? Se putea prea bine ca în fața lui să se fi găsit cea mai elegantă și mai mândră doamnă din Londra din toate punctele de vedere

Cine era acea... fiică a lui Diggory? Cea despre care vorbea puțină lume și despre care se știa prea puțin?

El se îndepărtă de ușă, își încrucișă brațele la piept și se apropie cu pași înceți, de prădător, desenând un cerc în jurul ei. Examinarea anterioară a femeii, făcută în holul întunecat, se dovedi corectă. Păr castaniu monoton. Ochi câprui nedeslușiți. De înălțime medie și posesoarea unui corp zvelt, care făcea ca pelerina să atârne pe ea deloc măgulitor. Nu era nimic extraordinar la această ultimă membră nemăritată din clanul Killoran – fără îndoială, motivul pentru care nu se pricopsise cu un soț înstărit sau puternic, așa cum făcuseră deja surorile ei. La examinarea lui interminabilă, ea îl provocă din priviri. Și totuși, pentru banalitatea ei, radia o putere a spiritului, desenând o îmbujorare delicată pe obraji de un alb cremos, care o făcea să fie... interesantă. Chiar era *interesantă*. El se opri brusc. Văzând acea femeie în orice altă lumină decât într-una întunecată era o trădare față de regretata lui soție și copiii lui – atât cel viu, cât și cel nenăscut –, dar și față de

sine.

— Am fost limpede în privința cerințelor mele. Acum ieși, domnișoară Diggory!

Femeia încăpățânată își țuguie ușor buzele puțin prea pline.

— După cum spuneam mai devreme, dumneata ai fost mai puțin limpede decât ai impresia, îl provocă ea, ignorând porunca lui.

„Dumnezeule, este un munte de insolență!”

— Iar numele meu este Killoran.

Pentru el, numele erau sinonime.

Edwin se opri în fața ei, astfel că doar un pas îi mai despărțea.

— Și, spune-mi, în ce privință nu am fost limpede? întrebă el tărăgănat. Partea în care mă asiguram că Broderick Diggory este spânzurat, așa cum merită, nu a fost limpede?

Obrajii ei luară foc.

— Sau intențiile mele în privința surorilor dumitale... Cum le cheamă? Ophelia? *Cleopatra*? întrebă el, rostind batjocoritor numele reginei shakespeariene, femeia din fața lui încruntându-se mai tare. Ce păcat ar fi dacă afacerile lor ar eșua!

Tânăra își încleștă și își descleștă mâinile aspre.

— *Nu* îmi amenința familia! spuse ea cu răceală.

El o provocase. Ea rămase neclintită.

— Sau *ce*, domnișoară Diggory?

Un mușchi se încordă în tâmpla ei dreaptă, dar nici de astă dată nu răspunse provocării.

— O să dai foc casei mele și o să încerci să-mi furi fiul... *din nou*?

Chipul ei își pierdu și mai mult culoarea, făcând ca obraji roșii de mai devreme să se deseneze într-un alb cenușiu groaznic. Iar după spectacolul de curaj de mai devreme, veni rândul ei să șovăie.

— Eu nu am...

Iar el sărbători acel triumf asupra dușmanului.

— Poftim? răbufni el cu o mână la ureche. Ce anume

nu ai făcut? „Nu mi-ai năruit viața? Nu mi-ai distrus familia?” Nu mi-ai răpit fiul? continuă el, refuzând să-și exprime cu voce tare, în fața acelei femei, cele mai aprige agonii.

Ea tresări.

— Acum pleacă și spune-i fratelui dumitale *adevărat* că, dacă mai încalcă o dată aranjamentul nostru, folosindu-se de dumneata, de una dintre surori ori de unul dintre oamenii lui care să facă treaba pentru el, o să vă distrug.

Acuzele anterioare ale socrilor lui îi răsunară în minte. Era încă un lucru în privința căruia aveau dreptate.

Edwin se îndreptă spre birou când simți tăcerea perfectă – mai exact, lipsa pașilor retrăgându-se.

Se întoarse.

Domnișoara Diggory își înălță bărbia sfidător.

— Nu m-a *trimis* nimeni, milord. Sunt aici din proprie inițiativă.

El chicoti, râsul lui ruginit și fiind mai degrabă un mârâit decât ceva care să se fi confundat vreodată cu o expresie reală a amuzamentului. Nimeni nu venea acolo din proprie inițiativă. De regulă, lumea îl evita.

Se întoarse lângă femeia încăpățânată și, aplecându-se spre ea, își apropie încă o dată gura de tâmpla ei și se luptă cu farmecul înnebunitor al parfumului blestemat din spatele urechilor ei.

— Crezi că, după toți anii ăștia, sunt atât de prost încât să cred o minciună rostită de buzele unui Diggory?

Spatele tinerei se mișcă, semn al respirației rapide. Al fricii. Cu mulți ani în urmă, mai curând și-ar fi tăiat mâna stângă decât să își bată joc deliberat de o femeie și să se bucure de frica ei. Nu mai era cazul. Umbra patetică a bărbatului care își văzuse soția și bebelușul uciși, iar pe celălalt fiu răpit se desfăta cu neliniștea acelei femei.

— Hm? insistă el, și ea tresări.

— Nu am niciun motiv să te mint, milord, spuse ea calmă.

În timp ce vorbe, răsuflarea ei, cu o urmă discretă de miere, îi părăsi buzele și mângâie ușor gura lui Edwin. Un

alt miros neașteptat de dulce, în contradicție cu trecutul, numele și păcatele ei. Îl încânta, atrăgându-i privirea spre gura ei, fascinându-l.

— Nu vreau, nu am nevoie și nu doresc nimic.

Ea își urmări conturul plin al buzelor cu vârful limbii. Dumnezeu mare, el simți cum se încordează! Cuprins de dezgust față de sine, ceva mult mai rău, mult mai periculos, mai viclean și mai trădător îl prinse în capcană: *dorința*.

— Singurul motiv pentru care am venit... Singurul pentru care îmi fac griji este Stephen.

„Stephen”.

Numele acela, rostit cu voce tare frânse orice capcană în care l-ar fi prins pe moment sirena din fața lui.

— August.

Dacă ar fi existat vreodată o îndoială legată de nebunia lui, acea fascinație pentru gura ușor prea plină a femeii, în timp ce îi vorbi, era o dovadă suficientă.

Ea își înălță capul, și una dintre puținele șuvițe castanii care se ondulasera îi căzu pe umăr.

Nările lui Edwin se dilatară.

— Numele lui este August Rudolph Thadeus Stephen Warren, contele de Greyley. Aruncă o privire spre chipul ei. Dumneata nu ai nicio legătură cu el. El este *milord* pentru dumneata. Mergând spre partea din fața a camerei, deschise ușa. Acum, după ce te-ai asigurat – el își arcui buzele într-un zâmbet batjocoritor – că a fost adus în siguranță în casa lui de drept, ești liberă. Poți să pleci acum.

Gertrude Killoran trase aer în piept.

— Mă tem că nu pot face asta.

El își îngustă ochii.

— Și oare de ce nu?

— Nu plec.

— Poftim?

Ce mai putea să își dorească ori să aștepte de la el?

Tânăra își strânse palmele în față, ca o călugăriță de la abație.

— Rămân.

Confuzia acapară mintea lui Edwin.

— Rămâi? repetă el. Rămâi *unde*?

— Aici. Ea afișă o expresie senină pe care el ar fi crezut-o imposibilă pentru un Diggory. Pe o perioadă *nelimitată*, îl lămuri ea.

Edwin se legănă pe călcâie.

„Dumnezeule, în sfârșit, am găsit pe cineva mai nebun decât mine!”

Capitolul 6

Afirmația lui Gertrude fu întâmpinată de tăcere.

Data fiind otrava din privirea marchizului de Maddock încă din momentul în care o văzuse, bărbatul primi anunțul făcut de ea cu mai mult calm decât s-ar fi putut aștepta.

Și totuși...

O amintire pâlpâi și îi reveni în minte, zvâcnind în colțul ochiului bun.

„Am pierdut săculețul”.

Închise ochii strâns și își încordă umerii la lovitura aceea brutală, dorindu-și ca amintirea să dispară. Dorindu-și ca Diggory să revină în măruntaiele iadului căruia îi aparținea. Și totuși, aflându-se acolo, în fața marchizului, și răspunzând pentru crimele comise de tatăl ei, Gertrude nu reuși să lase pur și simplu deoparte gândurile legate de bărbatul care îi fusese părinte. În schimb, fu obligată să se gândească la el și la mânia pe care o dezlănțuise asupra ei.

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. I se umeziră palmele.

„Ieși afară! Lasă-mă, lasă-mă...”

Un fluierat slab îi răsună în urechi, deloc necunoscut pe străzile din estul Londrei. Totuși, fluieratul acela nu era avertismentul folosit în bârlogul tâlharilor sau alarma care se dădea când era vreun polițist în preajmă.

— Ești nebună.

Invectiva aceea plină de uimire o făcu să deschidă

ochii, iar realitatea reveni în forță sub forma marchizului.

Marchizul de Maddock.

Nu Diggory.

— Nu sunt nebună, murmură ea, blestemându-și încă o dată slăbiciunea.

Cleo nu ar fi murmurat, nu s-ar fi sufocat, n-ar fi tremurat și nici nu ar fi transpirat în fața unei amenințări. Ar fi luat-o ca atare și i-ar fi făcut față. Amintirea surorii mai tinere o făcu să-și recapete puterea.

— Sunt femeia care a ajuns să-ți vadă fiul ca pe fratele ei de-a lungul anilor, și, ca atare, nu pot să renunț pur și simplu la afecțiunea mea din cauza lucrurilor care s-au întâmplat.

Lord Maddock își culese o scamă imaginară de pe mâneca impecabilă de culoarea safirului.

— Orice afecțiune sau sentimente ai avea pentru fiul meu nu contează absolut deloc.

— Nu pentru dumneata, recunosc eu. Nu îl făcuse niciodată să o vadă drept altceva decât dușmanul. Dar acum nu era vorba despre resentimentele lui întemeiate față de ea și familia ei, nu era vorba despre ea și frații ei sau despre marchiz. Contează pentru Stephen, adăugă.

Ar fi putut la fel de bine să-l fi înjunghiat cu pumnalul ei.

Marchizul tresări.

Dar nu spuse nimic. Femeile și bărbații pe care îi cunoscuse și îi văzuse în estul Londrei, afectați de nebunie, fuseseră incoerenți; privirile lor scrutau nebunește în jur, iar cuvintele erau adesea bolboroseli lipsite de sens. Lord Maddock era măsurat la vorbă. Încurajată de acest lucru și de tăcerea lui, Gertrude găsi tăria și își văzu în continuare de planurile ei.

— Alungându-ne pe mine și pe familia mea din viața lui Stephen nu o să faci să dispară viața lui așa cum a fost în anii aceștia fără dumneata. Gertrude înaintă și rămase în mijlocul covorului. Nu diminuează sentimentele pe care le are pentru noi și nici nu înlătură teama de a se ști aici.

Un mușchi din maxilarul lui puternic și pătrat tresări.

Era un bărbat mândru. O puteai citi în trăsăturile lui de granit, sculpturale, ușor prea ample pentru a putea fi considerate frumoase.

— Care sunt intențiile dumitale? Ai găsit o guvernantă pentru el? insistă ea. Tutori?

— Nu răspund în fața ta, spuse el brusc.

— Nu, nu răspunzi în fața mea, încuviință ea. Dar nu-ți cer să răspunzi în fața mea pentru deciziile sau acțiunile dumitale. Mai degrabă pun întrebări despre modul în care planurile dumitale l-ar putea afecta pe... „Fratele meu”, se gândi ea. Pe Stephen. O idee îngrozitoare i se ivi în minte. Sau ai de gând să-l trimiți la Eton?

Era abordarea obișnuită a nobilimii, dar cum să fie Stephen smuls și aruncat în mijlocul unor băieți cuviincioși din înalta societate?

Gertrude se înfioră în timp ce spaima i se strecură pe șira spinării în fața pericolului ce avea să se abată asupra lui Stephen și a altor băieți din nobilime cu care ar fi fost obligat să trăiască și să se ducă la școală.

Pete de un stacojiu intens colorară obrajii lui Lord Maddock.

Gertrude deschise și închise gura.

— Încă nu ai decis ce să faci.

Tăcerea lui păru a spune „să te ia naiba!”

Ea făcu ochii mari.

— Nu ai angajat pe nimeni.

Oh, Dumnezeuule, situația era chiar mai groaznică decât crezuse!

Marchizul își încleștă maxilarul atât de tare încât avea să se aleagă cu o durere de cap cruntă.

— Nu am nevoie să mă sfătuiești cum să am grijă de fiul meu.

— Nici nu m-aș gândi că ai, minți ea.

În buzunarul ei, Sethos chirăi și se agită ca și cum ar fi vrut să îi spună că era o mare mincinoasă.

Marchizul își îndreptă privirea spre Gertrude.

— Ce-a fost asta? Întrebă el apăsător.

Ea își strecură mâinile în buzunar și își apăsă ușor

palmele pe creatura minusculă care se foi panicată înainte și înapoi, încercând să scape. „Cunosc bine sentimentul”. Gertrude își menținu netede liniile gurii.

— Mi-e teamă că nu știu despre ce vorbești, minți ea cu o ușurință care îi salvase pielea de nenumărate ori de la o bătaie dată de Diggory.

Gertrude se prefăcu a arunca o privire prin încăpere.

Cu un mârâit, marchizul întinse brusc o mână spre ea, și Gertrude tresări. Nu ar fi îndrăznit să o atingă. Încrederea în omul numit nebun, temut de atâția, se evaporă. „Și de ce să nu îndrăznească?” De ce când ura lui era chiar mai puternică decât antipatia tatălui ei față de ea?

— Termină ce ai de spus, spuse el printre dinții încleștați.

Pericolul de a pleca acum, când soarta lui Stephen era mai incertă decât la sosire, aduse un nou val de hotărâre care îi alungă temerile.

— Steph... Excelența Sa... Simți cum i se strânge inima la auzul adresării corecte față de băiatul care fusese și avea să fie întotdeauna fratele ei. Nu poate fi lăsat nesupravegheat. Gertrude scoase mâinile din buzunar și ridică palmele, având nevoie ca el să înțeleagă. Dorindu-și ca el să înțeleagă. Viața Excelenței Sale a fost de așa natură încât are nevoie de organizare și... supraveghere.

— O să le aibă.

— Are un tutore sau o guvernantă? ripostă ea. La tăcerea marchizului, ea tresări. Pentru că, dacă nu are, dumneata... Ea clătină din cap. Nu știi la ce eșec îl expui.

Aerul şuieră printre dinții lui Lord Maddock.

— Îndrăznești să-mi spui că sunt cel care o să-l expună unui eșec!

Tonul lui avu o notă batjocoritoare și derizorie. Apoi își lăsa pe spate coama de leu aurie și își trimise amuzamentul sec spre grinzile din tavan. Gertrude strânse mâna în pelerina ei, bucurându-se de dramul de alinare pe care-l putea primi de la Sethos. Căci în clipa aceea se dovedea că se înșelase amarnic: de la ochii scânteietori ai marchizului până la acele șuvițe rebele, prea lungi, bărbatul avea aerul

unui om care înnebunise și acceptase asta.

— Tocmai dumneata? Familia dumitale l-a învățat să jefuiască, să dea foc, să tragă cu arma și...

În timp ce vorbea, flutură o mână lată și supărată prin aer, iar ea urmări cu atenție fiecare val făcut cu palma lui haotică. Criticile răutăcioase ale marchizului răsunară înăuntrul ei, iar Gertrude nu se mai concentrează. Un zumzet îi răsună în urechi când cele mai vechi și întunecate amintiri se luptară să revină la suprafață. „Îți arăt eu ție, proasto...”

— În compania celor mai răi tâlhari. Vocea marchizului fu tunătoare, dar, pe lângă furia lui, era mai sigură decât demonii care încă amenințau. Indiferent ce alte crime l-ați obligat să comită!

Acele acuzații punctate perfect aterizară hotărât în colțul pieptului, acolo unde îi bătea inima. El avea dreptate. Gertrude întotdeauna fusese rațională și nu era atât de mândră încât să nu înțeleagă veridicitatea acuzațiilor înflăcărâte ale marchizului.

Indiferent câtă dreptate avea, ea trebuia totuși să-l facă să înțeleagă. Pentru Stephen.

— Lecțiile Excelenței Sale nu pot fi predate așa cum ar face o guvernantă sau un tutore pentru un copil obișnuit.

Lord Maddock își încordă buzele într-o linie necruțătoare.

La tăcerea lui, Gertrude continuă:

— A opus rezistență studiului și, prin urmare, instruirea trebuie să fie adaptată pentru a-i satisface interesele.

Așa cum se cuvenea pentru orice copil.

Marchizul o privi mult timp înainte de a se duce la biroul lui și a se așeza într-un fotoliu aurit, în stil Empire, precum un rege la comanda aceluia regat. Ea se așteptase ca el să îi poruncească din nou să plece. De data aceasta, el pur și simplu se așezase din nou în fotoliu.

— Ai experiență în instruirea unui copil.

Nefiind în stare să înțeleagă sensul tonurilor lui întunecate, Gertrude se încumetă să înainteze. Și, fără a aștepta sau a cere permisiunea, revendică scaunul din fața

lui, așezându-se pe margine.

— Am experiență cu el.

— Dumneata?

Ea se încruntă la scepticismul aspru din vocea lui. Mândria ei se simți lezată, dar propriile sentimente nu erau importante.

— Da, repetă ea. Gertrude își așează palma pe marginea biroului impecabil. Acesta este motivul pentru care cunosc genul de preceptor și de educație de care are nevoie.

— El are nevoie de o educație pentru un marchizat.

— Da, este adevărat. Ea făcu o pauză. Dar nu îl poți îndepărta pur și simplu de tot ce știe că să-l apropie de viața care îl așteaptă.

Orice alt om, indiferent de poziție, ar fi urât să fie contrazis și nu ar fi fost de acord. Prin urmare, Lord Maddock câștigă un punct în favoarea lui când își împreună degetele, le așează sub bărbie și se gândi la sfaturile *dușmanului*.

Privirea aceea, absolut glacială, era mai goală și mai pustie decât ale celor mai cruzi criminali din St. Giles. Bătu darabana într-un ritm lent.

— Atunci ce propui? Să rămâi aici ca - marchizul își arcui buzele într-un surâs la fel de glacial - guvernantă a lui?

„Ca soră a lui Stephen”. Era ceea ce fusese. Era un rol de care pur și simplu nu putea și nu voia să se despartă, pentru că toții fuseseră înșelați în cel mai crud mod cu putință. Legătura lor era prea puternică și nu făcea decât să stârnească și mai tare resentimentele bărbatului din fața ei.

— Da, răspunse ea pe un ton liniștit. Tocmai asta propun.

Marchizul încetă brusc dansul degetelor.

— Nu.

Fu copleșită de deznădejde.

— Nu! exclamă ea, lăsându-se din nou pe scaun la auzul respingerii lui bruște.

„Proasto. Chiar ai crezut că se gândește la ce i-ai spus?”

Lord Maddock își sprijini coatele pe birou și se aplecă în față.

— Ultima dată când cineva din familia ta a fost în casa mea, totul s-a năruit într-o grămadă de cenușă. Un spasm de durere îi traversă trăsăturile, iar inima ei se înfioră din nou din motive cu totul diferite. Unele care aveau de-a face cu suferința lui tangibilă. Marchizul își îngustă privirea spre ea și, de îndată ce se ivi acea scurtă expresie de mâhnire, dispăru brusc, fiind înlocuită de emoții aspre și pline de ură. Fierbea de mânie. Aș prefera să-mi vând sufletul diavolului decât să-ți permit să rămâi aici.

Apoi își trase fotoliul înapoi; picioarele tronului zgâriară podeaua din lemn, lăsând urme pe suprafața netedă.

Intrând în panică, Gertrude sări în sus, iar fustele de muselină i se învolburară zgomotos.

— Dar...

— Ai răspunsul meu. Răspunsul, indiferent de pledoaria ta, încercarea patetică de a argumenta sau de a cerși...

— Nu cerșesc.

— Domnișoară Diggory.

Ea scrâșni din dinți și își înfipse palmele în biroul lui.

— *Numele* meu este domnișoara Killoran.

„Și o să cerșesc... pentru Stephen. Pentru orice membru al familiei mele”.

El își potrivea postura cu a ei.

— Răspunsul meu este și rămâne *nu*. Acum am încheiat în mod oficial socotelile.

Ușa se deschise cu o asemenea forță, încât se trânti de peretele din ipsos și se legănă, aproape lovindu-se de fața observatorului furios aflat de cealaltă parte. „August”.

— Dacă o gonești, poți la fel de bine să mă gonești și pe mine! urlă băiatul. Pentru că să fiu al naibii dacă rămân aici fără Gertrude!

La naiba cu Gertrude Diggory!

Cu prezența și condițiile ei, îi aruncase pe Edwin și pe fiul lui într-o bătaie în care marchizul avea să se plaseze mereu de partea perdanților.

— Ai probleme cu auzul? urlă August, fluturând în aer un pumn mic, în timp ce se apropie. *Și* cu mintea?

Edwin tresări.

— Stephen, *gata!* spuse domnișoara Diggory. Alunecând în calea băiatului care înainta cu pași hotărâți spre birou, ea îl apucă de brațul drept. Nu vorbi așa!

— Dar *este* nebun!

În timp ce August continuă să se certe cu tânăra care se autointitula sora lui August, Edwin îi privi lung.

Fiul lui avea dreptate. Era nebun. Nu fusese întotdeauna. Totuși, nebunia lui nu fusese o boală transmisă prin sângele infect, ci mai curând mintea lui fusese otrăvită de amintirea a tot ceea ce pierduse.

Băiatul se smuci în strânsoarea ei.

— Dă-mi drumul!

Edwin reveni brusc cu picioarele pe pământ. Își ascunse trăsăturile în masca pe care o purtase atât de mult timp ca să se apere.

— Se pare că ți-ai supraestimat *abilitățile*, doamnă, o luă el în zeflema.

Remarca reuși să liniștească mișcările frenetice ale băiatului sălbătic.

Culoarea luă cu asalt obrajii încăpățănatei femei.

— Ce vrea să însemne asta?

August aruncă o privire înainte și înapoi, de la Edwin la domnișoara Killoran.

Însemna că nimeni, nici măcar acea femeie care năvălise în casa lui Edwin nu putea împlânzi copilul care îi fusese înapoiat. Acea conștientizare îl izbi pe Edwin direct în piept.

Fu salvat de obligația de a da un răspuns de pași grăbiți care răsunau în afara biroului. Sărind de lângă

domnișoara Diggory, August scoase din cizmă un pumnal încrustat cu pietre și îl îndreptă spre ușa exact în clipa în care intră Marlow.

— Nu găsesc... spuse el cu răsuflarea întretăiată, apoi privirea lui îl găsi pe băiatul de care trebuia să aibă grijă și spre vârful pumnalului îndreptat cu ranchiună spre el. Marlow făcu ochii mari, apoi se dădu grăbit un pas înapoi. Oh!

Fără suflare și cu chipul roșu din pricina eforturilor lui, servitorul se uită pe lângă băiat spre Edwin, pe chipul lui citindu-se un amestec de teamă, groază și remușcare.

— Este în regulă. Edwin flutură scuza nerostită, blestemându-și ziua. Blestemându-și viața. Blestemând-o pe femeia cu hotărâre de fier pentru că avusese dreptate. August nu avea nevoie de cineva care să îl supravegheze. Avea nevoie de cineva capabil să stea cu un copil care se putea face nevăzut și - Edwin simți un gol în stomac - mânuia armele ca un militar experimentat. Închide ușa în urma ta.

Cu o încuviințare scurtă, Marlow ieși din încăpere și închise ușa de lemn cu un clic slab, lăsându-l pe Edwin singur cu doi străini. Dintre care unul avea sângele lui.

Disperat să-și recapete sângele-rece, Edwin făcu un gest spre cuplul pestriț care stătea în fața lui.

— Vă rog, insistă el, amintindu-și fiecare lecție învățată cu mult timp în urmă despre politețe și stăpânire de sine.

Erau sentimente pe care nu le mai avusese după moartea soției lui. Nu mai contase ce credea sau nu lumea despre el. Devenise monstrul etichetat de toată lumea: un nebun torturat de amintirile unui incendiu care îi furase totul. Dar acum *conta*. Doar pentru băiatul de 11 ani, cu o ură scânteietoare în ochi.

După ce fiecare se așeză pe câte un scaun, August fu primul care vorbi într-o nouă explozie de furie și de resentimente.

— Dacă o gonești, plec și eu.

— Aici tu nu ai nimic de spus, murmură tânăra,

odihnindu-și o mână pe genunchiul băiatului.

August îi îndepărtă brusc mâna.

— Tu *ai spus* că nu pleci.

Îi făcuse *acea* promisiune fiului lui? Edwin se forță să se uite la femeia aceea încăpățânată care îi întorcea viața și lumea cu susul în jos din nou.

Pentru cineva care dusesese o viață plină de nelegiuiri și înșelăciuni, Gertrude Diggory nu se pricepea să-și ascundă sentimentele. Era mai degrabă ca o carte deschisă, fiecare gând și emoție dezvăluindu-se pe chipul ei în formă de diamant. Doamna era în plin război cu sine. Încă voia să se înfrunte de la egal la egal cu marchizul.

— S-ar putea să fie mai bine dacă o iei de la capăt fără mine, spuse ea în cele din urmă pe un ton solemn.

Edwin ar fi trebuit să simtă gustul triumfului pentru că o făcuse să ezite, o înfrânsese, în ciuda cererilor ei.

— Cine spune? Tu? Băiatul se uită, în cele din urmă, la Edwin: Sau *el*?

Însă era imposibil să se simtă victorios când propriul fiu îl privea de parcă ar fi fost ultimul om de pe pământ.

— Domnișoara Diggory nu poate rămâne aici pentru totdeauna, spuse cu diplomatie Edwin. Are viața ei.

Să facă tot ce făceau hoții și păcătoșii. Și blestemat să fie dacă o lăsa să rămână, gata să devină ultima ticăloasă din clanul lui Mac Diggory care locuia acolo.

Femeia se mișcă brusc, lăsându-se într-un genunchi în dreptul scaunului lui August. Luându-i mâinile într-ale ei, le strânse și spuse ceva.

Cu buzele țuguiate, August clătină din cap.

Ea încuviință; indiferent ce îi spuse copilului, cuvintele fură atât de încet rostite încât abia le-ar fi putut numi sunete.

Buza de jos a lui August tremură, iar acel prim semn de vulnerabilitate se agăță de inima din pieptul lui Edwin pe care o crezuse demult moartă. Surprinzând privirea marchizului, toate urmele de slăbiciune dispărură numaidecât.

— Eu nu rămân.

— Ba da, repetă tânăra. Și o să fii bine. O să fii mai mult decât bine.

În timp ce își reluară discuția abia rostită, August aruncă spre el câteva priviri. Edwin rămase nemișcat, suportând animozitatea propriului copil.

Era ticălosul din propria casă din cauza acelei femei.

Avea să se ocupe ea ca, atunci când pleca, fiul lui să aibă doar resentimente pentru cel care o alungase. Fusese o capcană inteligentă și bine pusă la cale din care Edwin nu își dădea seama cum să iasă. Nu fără a afecta pentru totdeauna noul început cu August. Cu cerințele ei și cu insistența lui Edwin de a o vedea plecată în locul în care trăia clanul Diggory, în clipa aceea, ea reușise să îl discrediteze în ochii fiului lui – din nou.

„Duminică blestemată”.

— Vrei să ne scuzi o clipă pe mine și pe domnișoara Diggory, te rog? spuse Edwin încordat, iar cei doi frați din fața lui ridicară amândoi privirea șocați, de parcă ar fi uitat de prezența lui.

August își încordă bărbia într-un unghi răzvrătit, un gest atât de asemănător cu al femeii de lângă el, încât în acel moment Edwin putea să se lase convins că erau de fapt frate și soră și că le curgea prin vene același sânge.

Tânăra se aplecă în față și șopti ceva la urechea băiatului.

August zăbovi, sfidător.

Dar apoi se ridică în picioare. Sustinând privirea lui Edwin, băiatul își întoarse cuțitul amenințător în direcția lui. Roti vârful lamei strălucitoare, făcând un semn spre lavaliera pe care Edwin o purta la gât. Ironia acelui schimb tăcut și amenințător nu îi scăpă marchizului. De câte ori nu se rugase în tăcere pentru o asemenea soartă? Un sfârșit rapid și hotărâtor al existenței sale mizerabile.

— Stephen, îl certă tânăra atât de îngrozită și de șocată încât o persoană mai puțin experimentată decât Edwin ar fi putut să creadă că era în stare de asemenea emoții.

În tot acel timp, el fu consumat de durere. Dorul lui de

moarte aparținuse unui bărbat care își pierduse familia și jelise băiatul care acum stătea înaintea lui. Același băiat care îi amenința viața despre care Edwin nu credea că era pe deplin goală de sens.

Băiatul se opri brusc, cu pumnalul și privirea ațintite spre acul auriu fixat la gâtul lui Edwin. Brațul lui August șovăi și, pentru o clipă, Edwin crezu că recunoaște piesa. Și-o amintea.

Până ce își ridică privirea, nu se mai citi nimic în ochii lui.

— Am spus să lași cuțitul jos, Stephen, îi ceru ea.

— Bine, mormăi băiatul.

Își îndesă pumnalul înapoi într-o curea iscusită atașată chiar deasupra gleznei. Întorcându-se încet spre partea din față a camerei, August îi privi pe amândoi și, ajungând la ușă, întinse o mână în spate și apăsă mânerul.

Quint Marlow stătea acolo, așteptând cu loialitate, așa cum mai făcuse de atâtea ori înainte.

August îi aruncă o privire rapidă, studiindu-l de sus în jos.

— Tu din nou.

După zâmbetul de pe buzele lui, se părea că îl prefera pe celălalt bărbat.

Majordomul lui Edwin îl evaluează pe băiat cu o doză de îngrijorare și de neîncredere.

— Ce-ar fi să-ți arăt camerele tale, Lord August?

De această dată, după ce șovăi un moment, August plecă.

Marlow închise repede ușa.

— Nu te vreau aici, spuse Edwin fără altă introducere. Aș prefera mai degrabă să te văd la mama naibii, acolo unde îți este locul, decât să-ți permit să locuiești în casa mea.

Sprâncenele femeii se arcuiră.

— Și totuși?

Era inteligentă, iar el ar fi făcut bine să își amintească asta. Să nu uite. Să presupună mereu că ea era cu zece pași înaintea lui, apoi să-și facă planurile înaintea femeii, ca

să o înfrângă. Cu toate acestea, nu avea de gând să îi confere plăcerea de a-i spune că avea dreptate. Chiar dacă avea. Edwin începu să dea ordine, recăpătându-și controlul.

— O să rămâi aici până când găsim o guvernantă sau un tutore corespunzător. Cineva care să nu fie devorat de băiatul mârâit care tocmai părăsise biroul lui, se gândi el. O să te ocupi în continuare de lecțiile lui. Nu ai voie să pui piciorul în afara acestei case împreună cu fiul meu decât dacă vă însoțește cineva și chiar și atunci vreau detalii, ca să îmi dau sau nu permisiunea.

Ea nu ar fi avut vreun motiv să plece. Nu se aștepta să fie nevoie de mai mult de o săptămână pentru a găsi un preceptor potrivit.

Femeia își țuguie buzele.

— Atunci, o să ne ții prizonieri, spuse ea cu bruschețe. Acesta este un început mai degrabă nefast pentru viitorul alături de fiul dumitale.

Urechile îi luară foc când auzi cum cuvintele nerostite la care tocmai se gândise îi fură azvârlite în față de acea femeie severă și dezaprobatoare. Ea, dintre toți oamenii, îi condamna deciziile sau acțiunile? Edwin vorbi într-o șoaptă aspră și abia perceptibilă:

— M-ai înțeleș greșit. Tu ești prizoniera aici. Nu August. *Tu*.

Frica străluci în ochii ei. Obrajii i se aprinseră. De când intrase în casă, era prima dată când arăta un semn de slăbiciune.

— Nu sunt p-prizoniera nimănui.

Acea ușoară ezitare sublinie și mai mult tulburarea tinerei.

El zâmbi rece spre intrusă.

— Dacă alegi să rămâi, exact asta o să fii. Nu o să corespunzi cu familia. Nu o să ți se permită să apelezi la slujitorii mei ca să trimiți vorbă acoliților din familia ta.

În timp ce el vorbea, sprâncenele ei subțiri castanii se strânseseră într-o linie, singurul semn limpede că ea auzea – și detesta – fiecare poruncă. Sprijinindu-și palmele pe abdomen, Edwin se lăsă pe spate în scaun și se pregăti ca

ea să își ia, în sfârșit, zborul.

Ea își mușcă ușor buza de jos, prinzând carnea între dinții ușor strâmbi din față.

— Ei bine? Întrebă el trăgănat, arcuind o sprânceană.

Tânăra aruncă o privire lungă peste umăr. Indiferent dacă rămânea sau pleca, decizia îi aparținea în totalitate. Resentimentele lui August erau față de cel care îl abandonase. Iar Edwin și August își puteau reîncepe viața. Sub palmele lui, mușchii abdomenului i se încordară. Plecarea femeii nu compensa însă faptul că el habar nu avea ce să facă cu fiul lui.

— Ce alegi, domnișoară Killoran?

Umerii ei se traseră înapoi, în timp ce o stare de tensiune nervoasă îi traversă silueta zveltă, iar ea își întoarse atenția spre el. Ochiul limpede și isteț îl scrută minuțios. Încet, Gertrude se ridică.

— Ceea ce am spus la începutul conversației noastre rămâne valabil. Rămân atât timp cât este nevoie pentru ca Stephen să se obișnuiască cu locul și cu rolul lui aici. Acum, te rog să mă scuzi.

El inspiră nervos, privind cum ea se retrage. Dumnezeuule, insolența femeii era lipsită de limite?

— Stai! porunci el.

Tânăra se opri și se întoarse lent și grațios, astfel încât să fie din nou față în față.

— Încă nu ți-am permis să pleci, domnișoară Killoran. Nici el nu era atât de nebun să-i lase drum liber în casa lui. „Dar îi permiți femeii să locuiască sub același acoperiș”. Ce spunea asta despre logica lui? Îi permitea să rămână, dar asta nu însemna că el trebuia să aibă personal de-a face cu ea. Cât timp ești aici, nu o să treci pragul biroului meu. Orice comunicare între noi o să se facă prin Marlow.

Ducând mâna la spate, el trase de firul clopoțelului.

Câteva clipe mai târziu, intră un lacheu supus și robust, cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât femeia.

— Instalează-o pe domnișoara Killoran în camerele de oaspeți, îl instrui Edwin.

Slujitorul în uniformă făcu o plecăciune și porni înainte.

— Ah, domnișoară Killoran! strigă Edwin după ea înainte să iasă din încăpere.

Ea îl privi cu o oarecare precauție.

— Da?

— Poate că ai câștigat runda asta, zise și miji ochii, dar zilele tale aici sunt numărate. Când o să pleci, ăsta o să fie ultimul contact pe care o să-l mai ai vreodată cu fiul meu.

Și atunci Edwin avea să fie, în sfârșit, eliberat de ea și de frații ei blestemați.

Capitolul 7

— L-ai convins.

— Ei bine, cu siguranță nu au făcut-o Cleopatra, Ophelia sau Broderick, murmură Gertrude, stând lângă noul dulap al fratelui ei.

Se simțea însă plină de mândrie. Reușise. Nu numai că înfruntase un bărbat despre care se zvonea că era nebun, unul care îi chinuia pe ei și pe frații ei pentru crime comise doar de tatăl lor, ci îi obținuse acordul și un loc în casa lui.

După ce fusese îndrumată spre camerele ei, Gertrude părăsise însorita camera de oaspeți și se dusesese în căutarea lui Stephen. Acum, la mai multe ore de la sosirea lor, făcea ordine și transforma noul dormitor în spațiul lui Stephen.

Privi chiorâș dulapul întunecat și îl pipăi, trecându-și palmele de-a lungul pereților mobilierului din mahon.

— Oh, nu! făcu ea, sunetul răsunând în dulapul gol de lemn.

Dulapul nu era deloc potrivit.

— Da, spuse Stephen din spatele ei. Dar nu mă așteptam să fii *tu* cea care îl convinge.

— Mulțumesc, mormăi ea. De fapt, tu ai fost cel care

I-a făcut pe marchiz să se răzgândească.

Dacă ar fi făcut cum voia el, Gertrude ar fi fost izgonită în flăcările fierbinți ale iadului alături de tatăl ei nemernic.

— Eu?

Neîncrederea se simți în vocea lui Stephen.

Îndreptându-se, Gertrude se întoarse, dar cuvintele muriră pe buzele ei.

Stephen stătea așezat pe marginea unui pat cu baldachin; piesa gigantică sculptată micșora corpul firav și evidenția cât de mic era, de fapt, fratele ei. La drept vorbind, cu ea dereticând și el legănându-și picioarele pe marginea cadrului, ar fi zis că se aflau acasă, în Bârlogul Diavolului, nu în acel loc străin.

Ușor înclinat și mângâind spatele lui Gus, Stephen continuă:

— Lui Maddock n-a părut să-i fie foarte frică atunci când am fluturat pumnalul spre el.

Ea râse încet.

— Oh, Stephen!

Părăsindu-și locul din colțul opus al camerei, ea i se alătură pe marginea patului rococo din lemn de trandafir și, prinzându-se de cadru, se trase în sus ca să se așeze lângă el. În clipa în care se așeză pe salteaua un pic cam tare, Gus se ridică și plecă de lângă Stephen.

— Nu a fost pumnalul tău, spuse ea, mângâind spatele sensibil al pisicii.

Stephen ridică privirea spre ea.

— Nu?

— Nu.

Ea știuse exact care fusese momentul în care marchizul capitulase. Căldura îi umplu pieptul. Nu îi permisesese lui Gertrude să rămână din cauza vreunei amenințări reale sau potențiale. Ceea ce spunea enorm despre acel domn, un om care nu era neapărat violent sau nebun, ci care încă dădea dovadă de compasiune. Gertrude se uită la Stephen.

— Și-a dat seama că mă vrei aici.

Fratele ei încremeni.

— Pfi! Nu-i pasă ce vreau eu.

— Ba da, replică ea cu sinceritate. Dacă nu i-ar fi păsat, m-ar fi izgonit imediat. În schimb, mi-a permis să rămân, și asta - ea ridică un deget - sigur spune ceva despre tatăl tău.

Fratele ei pufni.

— Îl aperi pe nebun? Ești la fel de nebună ca el.

La auzul acelei insulte pe care Stephen continua să o rostească la adresa tatălui său, Gertrude se încruntă. O spusese și în timpul întâlnirii cu omul care îi era părinte. Oare cum trebuia să se simtă un om care pierduse tot ceea ce îi fusese drag pentru ca apoi să meargă prin viață ocolit de toată lumea pentru că toți îl considerau nebun, inclusiv copilul pe care îl căutase cu atâta disperare?

— El este tatăl tău, Stephen, spuse ea cu blândețe, adăugând afirmației o notă de hotărâre. Și nu ar trebui să tot spui că este nebun.

— Nu este tatăl meu, murmură Stephen.

Marchizul, de la nobilul și încăpățânatul maxilar până la privirea isteață și aspră, era fără doar și poate tatăl băiatului. Ea nu îl obligase pe Stephen să accepte adevărul. Era ceva cu care el avea nevoie să se împace, în ritmul lui, și nu un lucru ce trebuia să i se impună.

— Foarte bine. Nu o să insist să-l accepți ca tată. La urma urmei, aflate pe propria piele că sângele nu te făcea părinte. În schimb, marchizul își căutase fiul când lui Gertrude propriul tată nici măcar nu se deranjase să îi dea un nume la naștere. O să-ți *cer*, continuă ea, să încetezi să-l mai insulti.

— Nu pot să promit asta.

La naiba cu încăpățânarea lui! Totuși, ea împărtășea aceeași încăpățânare.

— Atunci, încearcă!

Între ei se dădu o luptă în tăcere.

— Bine. O să încerc. Dar nu înțeleg de ce contează dacă îl fac nebun dacă el chiar este...

Gertrude îi aruncă o privire.

— Bine, bine, mormăi el. Broderick nu o să fie prea bucuros să afle ce ai făcut, spuse el brusc.

— O să înțeleagă.

„Și o să fie panicat când nu o să revii”.

— O să-și facă griji.

Sigur că Broderick avea să își facă griji. Gertrude bănuia că el și surorile lor se îndoiau de abilitățile ei. Refuzând să lase ca discuția sau gândul la așteptările familiei să îi diminueze triumful reputat mai devreme, îi zâmbi fratelui ei.

— Gata cu Broderick! Ea se ridică, iar la acea mișcare bruscă, Gus sări de pe pat, aterizând cu o bufnitură zdravănă pe podeaua din lemn tare. Trebuie să ne concentrăm mai întâi să aranjăm locul ăsta.

Gertrude își puse mâinile în șold și făcu un cerc lent, studiind fiecare colțișor și lucru din încăpere. Camerele erau mobilate cu piese rococo asortate din lemn de trandafir; masa de lucru cu trei sertare și biroul curbat, cu rafturi încorporate arătau că marchizul nu se uitase la bani. Candelabre de perete în stil rococo din bronz bogat ornamentate atârnav două câte două peste tot în încăpere, cu lumânări suficiente pentru ca, în întuneric, să fii tentat să crezi că încă era ziua.

— Urăsc camera asta, mormăi Stephen, făcând-o să întoarcă privirea de la mobilier spre el.

Se așezase cu picioarele încrucișate, iar după chițait, Sethos părea fericit să se joace acolo.

— Nu este atât de rău, spuse ea cu o veselie forțată.

— Ești o mincinoasă. Cleo ar spune adevărul.

„Corect”.

— Foarte bine. Vrei să știi ce cred cu adevărat? Este foarte ornamentată, spuse ea direct. Emană bogăție și putere, iar după felul în care apreciază cele mai fine lucruri, marchizul nu este diferit de Broderick, Stephen.

Însă însemna că marchizul nu îl cunoștea pe băiatul care avea să numească acel loc *acasă*.

„Din cauza ta și a familiei tale...”

Vina îi străfulgera pieptul. Marchizul avea dreptate să

fie cuprins de ură și de furie.

Stephen întinse cu grijă picioarele, iar Sethos scăpă pe sub ele.

Urechile lui Gus se ridicară brusc.

— Stai! spuse Gertrude, pocni din două degete, iar motanul se tolăni reticent înapoi pe covorul Aubusson cu model floral, roz și verde.

— Roz, verde și flori, bombăni Stephen, alungându-l pe Gus până ce pisica își abandonează interesul pentru Sethos și își găsi un loc în colțul camerei.

— O să vorbesc cu marchizul, se oferi Gertrude, dar imediat ce cuvintele îi scăpară, își dori să le poată retrace.

Numai că...

Fața lui Stephen se luminează.

— O să faci asta?

Nu voia să o facă. Voia să aibă cât mai puține legături cu un bărbat care părea să îi dorească moartea de zece ori pe secundă.

Dar ea insistase să rămână. Era hotărâtă să fie acolo pentru Stephen. Gertrude se chinui să schițeze un zâmbet care îi încordă fiecare mușchi al feței.

— Da.

Stephen pufni.

— Și ce o să-i spui? Ardeți-vă mobila elegantă?

Nu era lucrul potrivit de spus, iar dacă Stephen înțelese acest lucru, nu avu nicio reacție. Gertrude nu reuși să-și dea seama dacă fusese intenționat.

— O să spun că s-ar putea să te simți mai bine într-un nou... decor. Gertrude se întoarse spre marginea patului și apăsă cu o mână. Făcu o grimasă. Și salteaua ta... O să cerem să ți se aducă salteaua.

Ea tresări. Ce rost avea să aducă piesa aceea foarte dragă din Bârlogul Diavolului, un demers aproape imposibil după ordinul expres al marchizului ca ea și...

Gertrude gemu.

— La naiba, la naiba! șopti ea.

Cum avea să-și anunțe familia? Trebuia să le spună ceva.

— Ce-i? întrebă Stephen.

Gertrude își lăsă mâna să cadă într-o parte și se chinui să își lipească un nou zâmbet pe buze.

— Nimic. Absolut nimic. O să cerem pur și simplu un loc în care... să-ți ascunzi lucrurile. „Mai târziu”. Trebuia doar să îl convingă pe marchiz să o lase să dea de veste familiei. Deocamdată, Stephen era cel care conta și asupra căruia își concentra toată atenția. Regula numărul unu: ai grijă de lucrurile tale, îi aminti ea, ciufulindu-i creștetul.

El îi îndepărtă mâna cu o lovitură ușoară.

— Nu credeam că tocmai tu o să spui asta. Am crezut că o să zici altceva. „Acum, Stephen, vorbește cum trebuie, îmbracă-te cum trebuie și poartă-te cum trebuie”, spuse el pe un ton ascutit.

Gertrude strâmbă din nas.

— Eu nu vorbesc așa.

— Da, da. De fiecare dată îmi dai o lecție.

Era adevărat.

— Da, ei bine, poți vorbi cum se cuvine și te poți bucura de o educație valoroasă, în timp ce onorezi lecțiile pe care le-ai învățat pe stradă.

Totuși, acea credință o îndepărtase de mult de fiecare dintre frații ei, cu excepția lui Broderick. El înțelesese că era ceva ce conta. Gertrude își relua plimbarea prin camerele lui Stephen, explorând sertarele înguste ale biroului și partea inferioară a fiecărei piese de mobilier.

Cât de plictisitor și de previzibil! Nu existau încuietori secrete. Nu existau compartimente ascunse.

— Nu am *unde* să-mi ascund lucrurile.

Gertrude se lăsă în genunchi lângă dulap și mai privi încă o dată înăuntru.

— Trebuie să le lași aici deocamdată. Până ce apuc să vorbesc din nou cu Excelența Sa.

— Când o să se întâmple asta?

„În timp ce te afli aici, nu-ți este permis să bați la ușa mea”.

— Curând, spuse ea ambiguu.

Lordul Maddock fusese foarte limpede când își

exprimase așteptările. Inima ei începu să bată cu putere. Nu, poruncile.

De undeva din casă, un ceas cu pendulă bătu deși un sfert.

Gertrude oftă.

— Acum.

Pentru că, dacă nu o făcea, Broderick avea să ia cu asalt casa marchizului, cerând să știe unde Dumnezeu se dusese. Și atunci ar fi fost terminați. Cu toții.

Dar, înainte să discute cu tatăl lui, Stephen avea nevoie de o sarcină. El avea mereu nevoie de ceva de făcut. Dar trebuia să fie ceva ce i se părea important, altfel intra în belele – și o făcea invariabil de fiecare dată. Iar belelele lui Stephen nu erau aceleași cu cele ale unui băiețel nevinovat care puneă cerneală sau broaște prin cești. Ci voia să dea foc, să fure din buzunarele nobililor sau să urce pe acoperișuri.

— Poftim.

Gertrude se repezi spre colțul încăperii și apucând cufărul mongol vopsit în stacojiu și portocaliu pe care Broderick îl comandase pentru Stephen, îl trase înapoi, cu spatele plecat și răsuflarea întretăiată din cauza efortului. Zgârie puternic podeaua până ce ajunse aproape de covorul roz cu verde. Cu un mormăit, Gertrude îl ridică și îl trase până unde stătea fratele ei care o urmărea cu ochii mari.

— Ce...

— Armele tale sunt aici, îi explică ea, aproape fără suflare. O șuviță se eliberă din cocul strâns pe care Reggie i-l aranjase în dimineața aceea și îi alunecă peste frunte. Ea dădu șuvița neascultătoare la o parte, așezând-o pe după ureche. Trebuie să le găsești un loc, de preferat undeva unde cameristele nu o să facă greșeala de a face curat sau de a le atinge.

Unele aveau vârfuri și fante, modele inteligente realizate cu mult timp în urmă, ca să păcălească persoana care făcea greșeala de a ridica o armă ce nu îi aparținea.

— Ar primi o lecție! spuse el cu o asemenea ușurință

încât ea se încruntă.

Nu voise să spună asta. Chiar nu semăna cu Diggory. Căuta doar să se ridice la imaginea acelui monstru.

— Asta ar însemna și că o să-ți fie luate, spuse ea, folosind o logică pe care el putea să o înțeleagă dincolo de resentimente.

— Bine, mormăi el.

Căutând în buzunarul din față al rochiei de muselină de culoarea bronzului, scoase un inel mic cu chei.

— Poftim.

I le aruncă.

Stephen ridică o mână și le prinse fără efort într-o singură strângere a pumnului.

— După ce termini, să te asiguri că Sethos și Gus sunt ocupați și în siguranță. Nu trebuie să-ți spun ce o să li se întâmple dacă sunt descoperiți pe aici.

El încuviință din cap și, căzând în genunchi, descuie zăvoarele din aur.

Ea porni spre ușă.

— Gertrude?

Ea aruncă o privire înapoi.

— Mulțumesc, spuse el încet.

Gertrude zâmbi.

— Totul o să fie bine, îi promise ea, mințind pentru el, dar și pentru sine.

Pentru că nu era nicio îndoială că următoarea întâlnire dintre ea și Lord Maddock avea să fie și mai nesăbuită și primejdioasă decât cea inițială.

Cu o senzație de pericol iminent, își croi drum pe aceeași cale pe care o parcursese mai devreme, până la ușă la care fusese instruită să nu bată, sperând că putea să stabilească termene noi pentru șederea ei acolo.

Capitolul 8

Edwin își petrecuse ultimii ani mistuit.

În primii patru ani din cei șapte, mistuit de durere, suferință și ură după pierderea soției, a copilului nenăscut și a fiului.

Iar în ultimii trei, fusese mistuit de speranța înflăcărată și credința că fiul lui supraviețuise, de fapt, incendiului care îi luase totul. Căutase zi și noapte informații despre banda Diggory și copilul pe care îl pierduse.

Timpul trecuse, iar August nu mai era un copil. Dar Edwin, în căutarea lui și în nenumăratele ore și zile nedormite petrecute fără să mănânce și abia bând apă, neras, neîngrijit, nu se gândise că August crescuse. El existase mai degrabă în mintea lui ca băiețelul de altă dată. În mintea lui, el nu creștea, rămânând bucălat, precoce, zâmbitor. Fusese întotdeauna zâmbitor.

Edwin se uită lung spre ușă, peste registrele întinse în fața lui.

Pentru moment, visul i se îndeplinise și își regăsise fiul, dar nu știa ce să facă în situația aceea.

Cum puteai să duci o viață închinată unui singur scop și apoi pur și simplu să te oprești?

O lovitură ascutită îi întrerupse reflecțiile.

Edwin se îndreptă repede de spate și, apucând o pană cu o mână, trase cel mai apropiat registru cu cealaltă.

— Intră, spuse el tunător și se prefăcu a studia numerele scrijelite acolo. Ridică privirea și îl zări pe Marlow în ușă. Degetele lui Edwin se încleștară într-un pumn, puterea gestului rupând pana la jumătate. O parte din ea ateriză inutilă pe registru. Ce s-a întâmplat?

— Nu este nicio problemă, milord. Celălalt bărbat intră. Am vrut doar să vă țin la curent. Lord August este în camerele lui.

Edwin se mai liniști. Marlow făcu o pauză și tuși în palmă.

— E cu domnișoara Killoran.

Tensiunea îi traversă tot corpul precum energia iminentă care se simțea înaintea unui fulger.

— Lucrurile lui au fost trimise în camere.

Era absolut logic ca ea să fie cu August. Acea era capitularea pe care o acceptase. Nu, era lucrul cu care fusese de acord.

„Este o greșeală. Este o capcană”.

— Milord?

El aruncă o privire spre Marlow. Îngrijorarea brăzda pe trăsăturile tânărului.

— Scara slujitorilor, toate intrările și ieșirile din reședință trebuie să fie protejate, îl instrui Edwin.

— Mi-am permis deja să pun lachei în toate aceste locuri, milord.

De când Quint Marlow îl descoperise, aproape nebun, mirosind a băutură și rugându-se să moară, majordomul ajunsese să anticipeze dorințele lui Edwin. De fapt, dacă era sincer, putea recunoaște că singurul motiv pentru care nu își găsisese moartea pe străzile din St. Giles fusese loialul prieten, slujitor și intendent din fața lui.

— Mulțumesc, Marlow. Asta este tot.

Totuși, în loc să plece, celălalt bărbat zăbovi.

— Știu că puneți la îndoială relația surorii mele cu familia Killoran și că, de asemenea, puneți sub semnul întrebării încrederea pe care o am în sora mea, dar ea are o inimă bună. Vorbește cu căldură și multă afecțiune despre domnișoara Killoran și, prin urmare, eu găsesc o... garanție în asta.

Era întotdeauna mai ușor să găsești garanții înainte de a te trezi văduv din cauza celui mai violent lider de bandă și hoț de copii din Londra.

— Mulțumesc. Asta este tot.

Marlow șovăi și apoi plecă.

De îndată ce ușa se închise, Edwin își lăsă capul în mâini. La ce se gândise când o lăsase să rămână?

— Pentru că *ești* nebun, mormăi el în palme.

Această ultimă decizie fusese o dovadă suficientă a sănătății lui mintale. Afurisita avea sângele unui criminal. După toate relatările descoperite despre banda lui Diggory, toți membrii erau la fel: ucigași care furau cu loialitate pentru el, ucideau pentru el, furau copii pentru el.

Un fior îi trecu pe șira spinării. „Dar ajung și eu în aceeași capcană blestemată?” Edwin își îngropă vârful degetelor în tâmpile și apăsă atât de tare încât simți cum îi vâjâie capul. Dar familia Killoran avea clubul ei acum. Avea afaceri. Sigur erau precauți și nu mai făceau altă încercare de a-l lua pe August, nu? Riscău să piardă totul.

Sau încerca pur și simplu să se liniștească? Pentru că nici repetarea acestui lucru, nici analizarea deciziei lui nu făceau nimic ca să-i alunge neliniștea.

Răsună un alt ciocănit ferm în ușă.

„La naiba!”

— Ce s-a mai întâm... Cuvintele lui rămaseră plutind în aer în timp ce ușa se deschise. *Tu!*

„Dumnezeule, nu îi este frică de mine sau de ce se șoptește pe la colțuri despre reputația mea”.

Curajoasa femeie nu se deranjă să aștepte o invitație, ci pur și simplu închise ușa și înaintă.

— Milord, spuse ea, și făcu o reverență lentă.

El se lăsă pe spate în scaun.

— Vrei să te arunc ca pe o măsea stricată, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Nu mai este nimic de explicat. N-am fost îndeajuns de limpede?

O doamnă de bună-credință ar fi roșit la auzul vulgarităților lui.

Gertrude Killoran abia dacă schiță spre el un surâs blând, senin și amabil, unul care se citi doar în liniile discrete care i se formară în colțurile ochilor.

— Oh, ai fost *peste* măsură de limpede, milord. Dar *există* un motiv care explică prezența mea aici.

— Sfidarea ordinelor mele, o corectă el.

Venind mai aproape, ea se așează pe scaunul din fața lui cu ușurința unei femei care domina încăperea și tot ce era în ea. El încremeni. De aproape, buzele ei mari și arcuite într-un zâmbet mai curând o transformau, subliniind un chip pe care, la prima vedere, îl considerase banal din toate punctele de vedere. Acum el privi fix, fascinat de liniile feței ei. Nu era nici rotundă, nici în formă de inimă, ci mai degrabă un diamant în formă de pară, delicat, regal și

În același timp...

Lui Edwin i se tăie răsufierea și avu nevoie de aer.

Tânăra se așează pe marginea scaunului.

— Te simți...

El ridică o mână, aruncându-i o privire încruntată peste vârful degetelor.

— N-nu, spuse el sugrumat.

Gertrude Killoran șovăi și apoi se îndreptă pe marginea scaunului, urmărind cu atenție cum el se lupta să răsufle. Aștepta dovezi că avea nevoie de ajutor? Sau stătea și spera la o lentă sufocare?

După ce reuși să tragă suficient aer în plămâni încât să nu-și dea duhul, el se lăsă pe spate.

— Ți-am poruncit să pleci.

— Nu, mi-ai poruncit să ies din birou și să stau departe de ușa dumată. Mai exact, mi-ai ordonat să nu trec pragul biroului. Și, ca să-i amintească, repetă exact aceleași cuvinte pe care i le spusese el: „Orice comunicare între noi o să se facă prin Marlow”. Ea îi aruncă o privire. „Poate că ai câștigat runda asta” – ochii ei deveniră două fante mici –, „dar zilele tale aici sunt numărate. Când o să pleci, o să fie ultimul contact pe care o să-l mai ai vreodată cu fiul meu”.

El clipi. Ea își amintise exact atât cuvintele, cât și inflexiunile. Și oricum îl sfidase.

— Dumnezeuule, *tu* ești nebună!

— Nu, sunt chiar foarte rațională. Pur și simplu am o mare capacitate de a memora și de a ține minte...

Când îi surprinse privirea îngrozită, ea se opri brusc.

Lăsat pe scaunul lui, nemișcat și privind-o încă lung pe femeia din fața lui, Edwin nu știa ce să facă. Tânăra era un amestec ciudat de putere, spirit și... nevinovăție. Da, și asta. Ultima nu se potrivea cu cea mai misterioasă dintre membrii familiei Killoran, despre care anchetatorii descoperiseră puține lucruri.

— Avem o problemă, domnișoară Killoran, murmură el, așezându-și palmele pe brațele scaunului.

Gertrude Killoran își împreună mâinile cu bățături în

poală, devenind un model de evlavie.

— Da? Întrebă ea, cu un glas netulburat și aproape plictisit.

— Ai dovedit în doar o oră petrecută aici că nu-ți poți ține cuvântul dat și că ești într-adevăr fiica tatălui tău.

Corpul ei se încordă.

— Nu știi nimic despre mine, spuse ea încet.

El aruncă o privire spre obrajii ei îmbujorați. Aproape că ar fi putut să creadă că insulta lui își atinsese ținta. Dar ar fi însemnat că ea îl detesta pe Mac Diggory, criminalul meschin care se îngrijise ca buzunarele acestei femei să fie pline și să îi ofere haine frumoase. Nu, loialitatea și sufletul ei îi aparțineau diavolului.

— Dar îl cunosc pe tatăl tău, i-o întoarse el cu un timbru catifelat, care ascundea o hotărâre de oțel. Ca atare, a fost deja o nebunie din partea mea să accept să rămâi aici. Ar fi o nebunie cu atât mai mare să-ți permit să rămâi după ce ai încălcat acordul nostru. Astfel că m-ai eliberat de angajamentul meu.

— Am avut timp să mă gândesc la condițiile impuse, spuse ea, potrivindu-și mișcările corpului cu ale lui, și am decis că nu sunt în interesul lui Stephen.

El își îngustă ochii.

— August. Numele lui este August.

Ea continuă, ignorându-l:

— Cum să îi asigur o revenire firească în casa dumitale dacă nu sunt liberă să-ți vorbesc despre lecțiile lui și grijile pe care le-aș putea avea, despre guvernantele ori tutorii pe care ar trebui să te gândești să-i angajezi?

Cuvintele îi dădură de gândit o clipă.

Ea rămase nemișcată, fără să mai insiste cu punctul ei de vedere sau cu avantajul pe care îl căpătase.

Edwin își împinse scaunul înapoi, măsurându-și mișcările, refuzând să îi ofere orice satisfacție de a constata că îl încurcase din nou. El simți cum privirea ei îl urmărește până la bufet și zăbovește pe mișcările lui în timp ce își toarnă un coniac. Edwin turnă mai multe degete în paharul de cristal, apoi privi lung în adâncurile de chihlimbar.

„Drăcia dracului!”

Detesta faptul că femeia avea dreptate și în privința aceea. Dar Edwin avea să reușească. Nu îi putea permite lui Gertrude Killoran să rămână cu intenția de a se ocupa de August, în timp ce el nu avea nicio legătură cu ea.

„Așa că dă-o afară! Nu poate să iasă nimic bun din faptul că se află aici”.

Fiecare instinct pe care și-l perfecționase, fiecare lecție primită cu cruzime de la tatăl ei care îi spunea să fie prudent cu motivațiile și acțiunile tuturor, aproape că îi urlară să o dea afară pe ușă și să nu se mai gândească nicio secundă la ea.

Dar apoi în mintea lui se ivi o imagine nedorită.

Ea în genunchi, lângă fiul lui, buza de jos a lui August tremurând în singurul moment de vulnerabilitate al băiatului.

Fiul lui îl avea să îl urască mai mult decât îl ura deja. Nu avea să mai existe cale de întoarcere pentru acele sentimente dacă lui Gertrude Killoran i se arăta ușa.

Femeia îl prinsese în capcană.

Apucându-și paharul strâns, el se întoarse cu fața spre ea.

— Bine. Îi aruncă o privire glacială. Încă o dată, ea rămase stoică în fața sarcasmului lui, accentuându-i enervarea... și afurisita apreciere pentru curajoasa femeie. Spune ce ai de zis.

— Vreau să discutăm despre educația și trecutul lui. Își rosti fiecare comandă ca Wellington pe câmpul de luptă. Vreau ca noi doi să putem vorbi liber despre Stephen și despre felul în care el se adaptează sau nu vieții de aici.

Când el deschise gura ca să o corecteze în legătură cu numele lui, ea adăugă: Și trebuie să am... o legătură cu familia mea.

Cuvintele marcară prima notă de șovăială în felul, de altfel, impresionant de stoic în care își enunțase lista.

— În niciun caz.

El luă o înghițitură zdravănă de coniac.

— Ei nu sunt la curent cu intențiile mele de a rămâne,

spuse ea calm, și, ca atare, o să se întrebe de ce nu m-am întors și apoi...

Și apoi Broderick Killoran avea să vină acolo și, Dumnezeu, de astă dată nimic nu îl mai putea opri pe Edwin să pună capăt vieții aceluia bastard cu propriile mâini!

Edwin mai luă o înghițitură și apoi puse paharul jos cu o bufnitură.

— Nu.

Gertrude se ridică în picioare.

— M-ai înțeles greșit. Nu te rog să schimbi condițiile care îi implică pe frații mei.

Ce interesant! Și totuși...

— Nu te cred, spuse el răspicat. Ar fi fost nebun să aibă încredere în ea. Te aștepti să cred că nu ai spus niciun cuvânt la plecare? Nu ai povestit nimănui din familia ta loială despre *planul* tău?

Ea făcu o grimasă.

— Nu.

— Atunci ori ești o mincinoasă, ori cea mai *nepricepută* dintre toți tâlharii din familia ta.

Ea tresări și, la naiba, dacă el nu se simți ca un huligan care lovise o pisică! Și pentru că îi spusese unei femei că era de cea mai joasă speță.

— O blestemată de Diggory, mormăi în barbă.

— Poftim?

După scânteia inteligentă din ochiul ei drept, el ar fi putut să pună pariu pe ultimul dram de luciditate pe care îl mai avea că ea îl auzise foarte clar.

Tenace și temperamentală, ea făcu un pas mai aproape.

— Nu te rog să mă crezi sau să ai încredere în mine, spuse cu un glas mângâietor și dulce, de parcă vorbea cu un animal sperios.

Și acest șiretlic ar fi trebuit să îl înfurie, însă vocea ei îl invadă ca un primejdios cântec de sirenă. Ea se opri în fața lui, atât de aproape încât parfumul dulce îi umplu din nou simțurile, iar el înghiți cu greu, luptându-se cu faptul că era atât de aproape. Cu vreo cincisprezece centimetri mai

scundă decât el, care avea peste 1, 80, ea fu nevoită să-și dea capul ușor pe spate ca să-i întâlnească privirea. Lui i se păruse că ochii aceia erau obișnuiți? Erau imposibil de rotunzi și de întunecați, precum cea mai fină ciocolată. Ea zâmbi blând, atrăgându-l tot mai mult în acea iluzie a inocenței.

— Îți spun doar că, dacă nu vrei ca fratele și surorile mele să vină să-ți bată la ușă, trebuie să le dau de veste.

— Și asta ar fi ultima discuție până când o să te întorci la ei.

Ridicându-și paharul, Edwin trecu pe lângă ea.

Ea își flutură vârful degetelor în aer.

— Nici asta nu o să funcționeze.

— Nu era o întrebare, domnișoară Killoran, era o afirmație, murmură el, îndreptându-se spre biroul lui.

— Ceea ce mă duce la următorul motiv pentru prezența mea aici.

Cu pași lungi și repezi, ea traversă camera și se așeză într-o clipită pe scaun, în timp ce el se cufundă din nou în al lui pentru această întâlnire infernală și nesfârșită.

„Deși, dacă ești sincer cu tine, te însuflețește”.

Când fusese ultima dată când cineva se uitase la el altfel decât cu frică și cu ură? Până și Marlow îi evita de cele mai multe ori privirea.

— Iar acest motiv, domnișoară Killoran, ar fi...

— Camerele lui Stephen.

Edwin deschise gura ca să o corecteze din nou pentru folosirea incorectă a numelui fiului lui, dar se opri.

— Este ceva în neregulă cu camerele lui?

El se încruntă. El dăduse ordine precise legate de camerele care trebuiau amenajate, iar mobilierul...

— Oh, nu! se grăbi ea să-l asigure. Sunt în regulă.

El rosti cuvântul care plutea undeva în aer, însă nespus de ea.

— Dar?

— Sunt în regulă pentru alt copil. Aplecându-se în față, ea își sprijini palmele pe marginea biroului. Doar că nu sunt în regulă pentru Stephen în acest moment.

— Și de ce, mă rog? se răsti el.

Cu excepția unei saltele noi-nouțe și a unui covor Aubusson pe care îl comandase, fiecare piesă de mobilier din camera lui August fusese a lui pe vremea când era copil la țară, în Cheshire. Când presupusese că fiul lui încă era în viață, Edwin poruncise ca mobilele să fie aduse și camerele să fie recreate după modelul celor din copilărie.

— Patul este prea tare. Este obișnuit să doarmă într-un anumit pat. Ea făcu o pauză. Patul lui.

— *Ăsta este* patul lui, spuse marchizul printre dinții încleștați.

— Da. Așa e. Dar nu este cel în care se simte confortabil.

„La naiba!”

— Și ce mă *sfătuiești*?

Deși simți nota batjocoritoare din cuvintele lui, ea nu lăsă să se observe asta.

— Te-aș încuraja să permiți ca salteaua lui Stephen să fie adusă aici.

El clătina deja din cap.

— Ca o dovadă că binele lui și ceea ce contează pentru el sunt lucruri care au valoare și pentru dumneata, adăugă ea solemn.

Dacă l-ar fi acuzat sau i-ar fi făcut morală, lui i-ar fi fost mai ușor să îi trimită părerea la naiba. Dar ea punea din nou nevoile fiului lui pe primul loc.

„Când tu nu poți să faci asta. Nu poți să vezi dincolo de ură, furie și teama de a înțelege ce îi trebuie lui August”.

El alungă acel reproș blestemat care îi reverbera în minte.

— O scrisoare pentru familia ta, spuse el încordat, și afurisita de sâltea. Ce altceva?

Ea se lăsă din nou pe spate în scaun, acum mulțumită de faptul că stăpânea discuția. Și de ce să nu fie? Încă o dată, această femeie și familia Diggory îl învingeau.

— După cum spuneam mai devreme, mobila... Domnișoara Killoran își mușcă ușor buza de jos, dinții albi de porțelan care frământau carnea plină atrăgându-i

atenția spre locul în care nu trebuia să se îndrepte. Trăind în Dials, te obișnuiești cu...

Ea își încruntă fruntea.

Secunde treceau.

— Te obișnuiești cu ce? întrebă el aspru.

— Cu gestul de a-ți ascunde bunurile de valoare.

Despre ce Dumnezeu vorbea?

— Nu înțeleg.

Așa cum i se întâmpla de aproape un deceniu.

— Trebuie să existe compartimente ascunse, încuietori și...

— Îmi ceri să comand mobilă pentru ca fiul meu să-și ascundă bunurile? Ca un hoț de pe stradă?

Ea radie.

— Exact.

Și, la naiba, dacă ea nu îl făcea să se simtă ca un elev stupid care reușea, în sfârșit, să-și învețe lecțiile!

— Era o întrebare retorică, spuse el încordat.

— Ei bine, el asta a fost.

Pe Edwin îl încremeni calmul afirmației ei.

— A fost mai mulți ani hoț de buzunare decât conte.

— Este ceea ce l-ați făcut voi să fie! tună Edwin, strângându-și pumnul atât de tare încât paharul de coniac pe jumătate gol alunecă în sus, pătând suprafața din piele a biroului lui cu câteva picături.

Tânăra sări în picioare și aținti spre el un pumnal înainte ca ultimul ecou al acuzației lui să răsună în încăpere.

Edwin zâmbi cu răceală la pumnalul ridicat spre gâtul lui.

— Înțeleg că te temi de nebun, la urma urmei, spuse el în zeflema.

Gertrude Killoran deschise și închise gura de mai multe ori, cu privirea pierdută, trecând rapid de la arma pe care o ținea în mână la chipul lui.

— Nu am... Nu aș...

— Ce? o batjocori el. Nu mi-ai face rău mie sau familiei mele?

Cu degete tremurânde, ea se aplecă în față și, ridicându-și fustele, strecură lama în cureaua atașată de gleznă, atrăgând privirea lui Edwin spre sclipirea pielii albe și perfecte, dezvăluită deasupra ciorapilor de mătase trandafirie.

Cu fața în flăcări, Edwin își ridică brusc capul.

Își petrecuse prea mult timp fără a fi cu o femeie. Nu exista o altă explicație pentru această poftă pe care o simțea pentru o femeie din clanul Killoran, mai ales față de una care îndreptase o armă spre el în propria casă.

În sfârșit, tânăra ridică ochii spre ai lui.

— Să ne lămurim, spuse el, și își recăpătă sângele-rece. Fiul meu a fost întotdeauna un conte.

— Înțeleg asta.

— Serios? i-o întoarse el. Știi că în venele lui August curge un sânge vechi de mai bine de 600 de ani? Acum, zise el și făcu un semn din bărbie spre ea, spune odată ce ai venit să-mi spui.

Voia să încheie discuția cu ea și să încerce să-și recapete controlul asupra propriilor simțuri.

Ea reuși să încuviințeze scurt din cap.

— Hm... După cum spuneam...

— Fiul meu, hoțul.

Era o reamintire pentru sine. Că această femeie și familia ei transformaseră nu numai viața lui, ci și pe a fiului său într-una dominată de păcat și de rușine.

— Oamenii care au trăit pe străzi nu pot niciodată să se desprindă pe deplin de trecutul lor.

— Și crezi că nobilii sunt capabili să... Să uite pur și simplu de trecutul *nostru*?

Ea tresări.

Își închipuisă oare regretul și durerea care îi străfulgerară privirea?

— Nu, spuse ea încet. Nu cred că... pot uita. Gertrude Killoran aruncă o privire scurtă înapoi spre ușă, iar când își întoarse atenția spre el și vorbi din nou, o făcu cu un glas murmurat. Era glasul unei persoane care se temea că stătea la pândă cineva, că asculta... Indiferent de răul făcut

atât dumitale, cât și fiului dumitale, asta nu este viața pe care a dus-o și, ca atare, nu poate să se despartă de cine a devenit mai repede decât – ea făcu un semn discret din cap în direcția lui Edwin – poți dumneata să te desparți de cine ai devenit.

Amar. Frânt. Furios. Precut. Gol. Toate erau părți din ceea ce el avea să fie mereu după acțiunea perfidă a lui Diggory. Faptul că August revenise și că el își refăcea viața împreună cu fiul pe care îl pierduse nu aveau cum să steargă vreodată tot ceea ce li se întâmplase.

Edwin aruncă o privire spre ferestrele înalte ale biroului, ale căror draperii nu fuseseră deschise de ani buni, trase abia în acea zi pentru prima dată.

— August o să aibă un cuvânt de spus în comandarea noului mobilier, spuse el nepăsător.

— O să-l anunț pe fratele meu că mâine după-amiază, după ce își termină lecțiile, putem să ne apucăm de treabă.

Fratele ei. De astă dată, Edwin reuși să își înghită replica răutăcioasă.

Trecură câteva momente, dar Gertrude Killoran nu făcu nicio mișcare să plece.

— Ce altceva? rosti el apăsător, ca pe un avertisment.

El făcuse deja toate concesiile pe care avusese de gând să le accepte vreodată.

Tânăra își dresă glasul.

— Mai rămâne motivul pentru vizita mea.

Încă avea...

„La naiba!”

— Mai este un motiv?

— Sunt mai multe, confirmă ea din cap.

Mereu erau mai multe motive când venea vorba de acești oameni. Erau hotărâți să alunge orice urmă de liniște din existența lui.

— Ce? întrebă el încordat și răstit.

Majoritatea doamnelor s-ar fi cutremurat la auzul acelui ordin tăios. Dar ea nu era o femeie obișnuită și cu siguranță nu era o doamnă.

— În privința numelui, începu ea, netezindu-și fustele

cu palmele.

— August, se răsti el.

— Da, eu înțeleg că acesta este numele lui, la fel cum înțelegi și dumneata, milord.

Ar fi trebuit să fie surd ca nu audă aluzia care rămăsese agățată de afirmația ei.

— Totuși...

Câteva linii brăzdară fruntea înaltă a domnișoarei Killoran.

— Poftim?

— Cred că urma un *totuși*, domnișoară Killoran, nu?

— Oh, da! Ea schiță un zâmbet mulțumit. Urma. Ea o luă de la început. Am înțeles că a existat o oarecare confuzie legată de modul în care ar trebui să i se spună.

— Nu, zise el categoric.

Ridicându-se în picioare, el se duse lângă bufet, cu paharul în mână. Studie rândul de sticle și o apucă pe cea mai apropiată, care era și cea mai plină. De multe ori, se înecase în băutură după ce reședința de la oraș arsese, iar soția și copilul nenăscut pieriseră în incendiu. Apoi în zilele ce urmaseră pierderii lor, când apăruseră coșmarurile.

— Nu există, o lămuri el. Este foarte clar cum ar trebui și, cel mai important, cum *nu* ar trebui să i se spună lui August.

— Chiar dacă nu mi-am propus să dezbat chestiunea numelor cu dumneata, continuă ea, ca și cum Edwin nici măcar nu ar fi vorbit.

Dumnezeule, femeia era de-a dreptul insolentă! Era uluitoare și exasperantă în același timp.

— Bun, rosti Edwin răbdător. Atunci nu dezbate.

— Dar, insistă ea, cred că ar fi bine dacă am vorbi despre formulele de adresare.

— Formulele de adresare, repetă el prosteste.

— Despre nume, îl lămuri ea cu o încuviințare indiferentă, mișcare subliniată de cocul evident neglijent. Pe care să le folosim pentru noi toți.

Cu sticla și paharul în mână, Edwin se sprijini cu șoldul de marginea biroului din mahon. Dumnezeule, toată lumea

se întorsese cu susul în jos! Crezuse că viața lui nu putea deveni mai dezordonată decât fusese în ultimii șapte ani. Își turnă un pahar zdravăn. Se gândi mai bine și adăugă vreo câteva degete de băutură.

— Tu preferi să-i spui August.

Mâna lui tremură, vărsând mai multe picături. Cu o înjurătură care ar fi făcut orice doamnă din lumea bună să roșească, Edwin trânti sticla.

— Pentru că este numele lui.

Femeia din fața lui rămase însă implacabilă. Calmă când altele ar fi luat-o la fugă fie plângând, fie intimidată.

— Nu este numele pe care l-a avut în ultimii șapte ani, milord, spuse liniștită domnișoara Killoran, cu o voce serioasă.

Suspiciunea îi întunecă mintea.

— Cu siguranță nu sugerezi... Incapabil să-și ducă la bun sfârșit întrebarea, el încercă din nou: Nu-mi spune că te aștepți ca... Eșuă din nou. Ce naiba vrei să spui? Întrebă el pe un ton răstit.

Gertrude Killoran se ridică în picioare și, întorcând o palmă în sus, veni mai aproape.

— Înțeleg că numele lui este, de fapt, August. Înțeleg că este conte și fiul dumitale și că familia mea nu e a... lui.

Acea unică silabă tremurătoare fu singurul semn de slăbiciune pe care, altfel, nu o arătase. Un tremur care nu era un indiciu al fricii, ci mai degrabă al suferinței ei.

„Nu te lăsa păcălit de ea sau de orice alt Killoran!” Capacitatea lor de înșelăciune putea rivaliza cu cel mai talentat actor de pe orice scenă londoneză.

— Spune odată, domnișoară Killoran, rosti el glacial.

Numai că...

Când ea ridică privirea spre a lui, durerea și regretul care se revărsară din adâncurile ochilor ei căprui transformată într-o farsă răceala lui. Și la naiba dacă ea nu păru un câine lovit, iar el bătăușul văzut că lovise!

— Numele lui este August. Noi doi știm asta. Familia mea știe asta. El încremeni la menționarea familiei ei detestabile. Până și Stephen știe asta, spuse ea încet,

venind mai aproape. Și, într-o bună zi, o să-și accepte numele și o să se mândrească cu el așa cum se și cuvine.

Un parfum necunoscut plutea pe pielea ei. Îi luă cu asalt simțurile în mod primejdios, iar el se chinui, prin ceața grea emanată de cea mai neobișnuită dintre femei, să fie blând cu ea. Să fie cu băgare de seamă. Să o supravegheze. Să îi urmărească fiecare mișcare. Era o litanie de care se agăța; altfel, ea putea câștiga orice joc jucat de ea și de cei ca ea.

În cele din urmă, Gertrude Killoran se opri în fața lui, la câțiva pași distanță; era destul spațiu pentru ca, dată fiind diferența de înălțime, privirile lor să se întâlnească. Sau era o distanță de care și ea avea nevoie în preajma lui?

— Dar, milord, continuă ea, în sfârșit. Nu este momentul, spuse ea direct, ucigând cu eficiență vraja în care ea îl prinsese și întorcându-i pe amândoi la realitatea bătăliei care se purta între ei. Acum este un moment în care să îl faci pe Stephen să se simtă în largul lui și în siguranță, iar dumneata – ea făcu un pas mai aproape și continuă să înainteze până când doar un pas îi mai despărțea –, insistând ca el să se schimbe, să renunțe la cine a fost și la oamenii pe care i-a considerat familie, nu o să-l faci să te îndrăgească.

Edwin își încleștă pumnii, blestemând-o. Blestemându-i familia. Blestemându-și viața nenorocită și haosul în care se transformase.

— Nu trebuie să mă îndrăgească.

Era și nu era adevărat în același timp.

După privirea nonșalantă pe care i-o aruncă Gertrude, ar fi putut la fel de bine să fi vorbit despre vreme.

— Nu cred că vorbești serios.

— Nu-mi pasă ce crezi! se răsti el, trântindu-și băutura jos.

Piciorul delicat al paharului se făcu țândări, și cupa paharului zbură de pe birou, împrăștiind băutura și împrôșcând podeaua cu picături de chihlimbar.

Obrajii domnișoarei Killoran se făcură albi ca varul, dar rămase ținută în fața lui. Nestrămutată în curajul ei și

netulburată în hotărârea ei. Își dovedi întreaga stăpânire de sine, căci fu prima care vorbi după izbucnirea lui.

— A-i permite lui Stephen dreptul la un nume cu care se simte în largul lui o să-l facă să înțeleagă că nu-l respingi.

— Nu-l resping, spuse el, insinuarea ei călcându-l pe nervi. Eu sunt cel care a insistat să se întoarcă.

— Ești și cel care a aflat despre existența lui, i-a permis să rămână alături de familia mea și a continuat să nu creadă că este fiul lui. Până când nu ai văzut dovada pe pielea lui, îl corectă ea, stăruitoare cu fiecare remarcă.

El tresări. La naiba, femeia avea dreptate! Mintea și sufletul lui refuzau să recunoască motivele acelei decizii.

— Nu-ți datorez explicații, se răsti el.

Domnișoara Killoran ridică ușor umerii.

— Nu le cer. Își împreună palmele în față, în maniera aceea tipică de stareță superioară, ceea ce era absurd având în vedere că trăise în cea mai feroce bandă din toată Londra. Încerc doar să-l ajut pe *August* să revină mai ușor în noua lui lume.

Nouă. Veche. Edwin nu avea de gând să dezbată chestiunea cu ea. Neliniștit, se îndreptă spre ferestrele care se înălțau din podea până în tavan și care dădeau spre străzile de dedesubt. Încleștându-și mâinile la spate, privi afară. O mare de trecători zăboveau pe trotuar, şușotind, aruncând ocheade, arătând spre ușă, încuviințând din cap unul spre celălalt.

Erau domni și doamne, oameni îmbrăcați în cele mai fine haine, obișnuiți doar cu lumea din înalta societate.

Și apoi era August. Cel care, după cum sublimase foarte potrivit Gertrude Killoran, era un intrus. Și probabil avea să fie întotdeauna. Scandalul avea să fie mereu pe urmele numelui său. Discuții și şușoteli despre zilele lui August petrecute pe străzi, focul care îi răpusese mama, buzunarele din care furase și...

Edwin închise ochii strâns.

Nu voia să își numească fiul altfel decât cu numele pe care îl alesese personal pentru copil. Un nume cu care soția

lui fusese de acord. Pe vremea când totul fusese... mai simplu. Și totuși, în același timp, nu fusese. Cât de complicate fuseseră acele zile de început ale căsniciei lui și apoi ale paternității!

— Stephen atunci, spuse el, acea concesie costându-l ultima frântură din sufletul lui, cea pe care nu o vânduse încă. Acum ieși naibii de aici!

— Mi-e teamă că trebuie să mai discut cu dumneata o chestiune.

— Nu-mi spune! explodă el, deschizându-și larg brațele. Argintul familiei mele. Bijuteriile moștenite de pe vremea lui William Cuceritorul.

— Nu am nevoie de bijuterii sau de argint, spuse ea calmă.

— Eram sarcastic.

— Ei bine, eu eram sinceră. Ea îl scrută de sus în jos cu o privire dezaprobatoare. Este mult mai util decât sarcasmul.

— Dacă preferi să fii directă, spune odată ce mai vrei!

— Numele meu Gertrude.

Oh, Dumnezeuule! Ce joc era ăsta?

— Știu cum te cheamă, domnișoară Killoran, spuse el indiferent.

Ea clătină din cap.

— Vreau să spun că ar trebui, atât timp cât locuiesc aici...

— Două săptămâni. El îi aminti că timpul ei acolo era limitat și că apoi putea să construiască o viață nouă cu fiul lui. Până la găsirea unei guvernante potrivite pentru fiul meu.

— În perioada asta, oricât ar dura, ar trebui să-mi spui pe numele de botez. Ea făcu o pauză. Gertrude, repetă ea. De fapt, ar trebui să ne spunem unul altuia pe numele de botez.

Edwin ignoră ultima parte a sugestiei ei.

— Odraslele diavolului au nume de botez? o ironiză el.

Domnișoara Killoran își înălță capul, magnifică asemenea unei prințese, în posesia unei puteri și a unei

forțe impresionante.

— De fapt, nu. Fratele meu Broderick ne-a dat câte unul mie și surorilor mele când aveam aproape 12 ani.

Afirmația îl lovi din plin, caracterul neașteptat al acelei revelații izbindu-l direct în piept. Ea nu avusese un nume, cel mai important lucru pentru un copil. Nu costa nimic, ci doar trebuia să fie dat de părinte. Doar că ea, Gertrude, nu avusese unul. Era un detaliu nedorit despre felul în care ea și dușmanii lui din banda aceea trăiseră. O umaniza, lucru care cu siguranță îl ducea în inima primejdiei. Și totuși, iată că se întâmpla.

Domnișoara Killoran – Gertrude – ridică bărbia într-un gest de sfidare rebelă.

Și un sâmbure dintr-o emoție atât de neașteptată față de această femeie răsări în ventrele lui – vina.

Ea continuă de parcă ar fi vorbit despre ceai și biscuiți.

— Ar fi bine ca Stephen să vadă o oarecare amicitie între noi.

Edwin își trecu o mână peste frunte.

— Edwin, se chinui el să spună printre dinții încleștați. Numele meu este Edwin. O să-ți spun pe numele tău afurisit, dar refuz să dau dovadă de orice urmă de falsă prietenie între noi doi. Acum, dacă mai este ceva, spuse el, de data aceasta ca pe un avertisment.

De data aceasta, era hotărât să o dea afară înainte să mai cedeze.

Ea clătină din cap.

— Nu, mulțumesc... Edwin. Gertrude se îndreptă agale spre ușă, pașii mari făcând ca fustele să îi mângâie gleznele. Când își puse degetele pe mânerul ușii, se opri și se uită înapoi. Asta este tot. Făcu o pauză. Pentru moment.

Cu acel avertisment de rău augur, ea se strecură afară din cameră.

Edwin rămase în picioare, neliniștea invadând fiecare ungher din corpul lui înăsprit de viață, și îi fu imposibil să nu se gândească la faptul că făcuse o greșală periculoasă când îi permisesese lui Gertrude Killoran să rămână în casa lui

chiar și o zi.

Capitolul 9

Pentru o persoană atât de ghinionistă încât să trăiască în Dials, sincronizarea era totul.

Fiecare bucățică fragilă din viața unui om atârna de o fracțiune de secundă. Dacă întârzi ai sau calculai greșit, invariabil cădeai în ghearele lordului din al cărui buzunar furai, în mâinile polițistului care stătea la pândă și, în cele din urmă, cu ștreangul în jurul gâtului, în timp ce o luai pe ultimul drum spre groapa comună destinată hoților de rând.

După ce asistasese la destule spânzurări cât să fie bântuită în fiecare zi ce îi rămăsese de trăit pe pământ, Gertrude învățase să aprecieze punctualitatea.

Și nu avea răbdare cu cei care nu dețineau și nu înțelegeau această calitate.

A doua zi, stând în mijlocul holului, ea mai aruncă o privire spre orologiul de pe perete. Făcu ochii mici, chinându-se să vadă în încăperea slab luminată. Incapabilă să vadă clar numerele, se duse mai aproape până când reuși să le deslușească.

Era 12.14?

„La naiba!”

Unde Dumnezeu era?

— Al naibii nobil! mormăi Stephen.

Gertrude își întoarse atenția de la ceas și se uită la silueta mică și furioasă care se tolănea pe prima treaptă de marmură a scării în spirală din casa marchizului.

Întins pe spate, Stephen își trecu pumnalul peste heruvimul de deasupra capului, apoi îl băgă în teacă. Apoi îl scoase iar și iar.

Fratele lui Reggie se dădu într-o parte. Obrajii lui erau albi ca varul în timp ce cuprinse din priviri violența scenei.

— Lasă pumnalul, Stephen, îl certă ea și se îndreptă spre el.

Nu voia să alimenteze opinia proastă pe care lumea o avea despre familia Killoran.

— Nu fac nimic, protestă Stephen, ridicând vârful lamei spre un îngerăș înaripat și vesel de deasupra capului lui.

— Stephen, rosti ea, de data aceasta pe tonul de avertizare folosit cu toți copiii din banda lui Diggory de-a lungul anilor.

— Bine, bine, mormăi el.

El se îndreptă de spate și, dintr-o mișcare fluidă care abia dacă îi încreți pantalonii din piele de căprioară, băgă în teacă pumnalul pe care îl primise de la Broderick.

Ceasul bătu, marcând sfertul de oră. Gertrude privi în jur în căutarea lui Edwin. Să ajungă târziu la prima întâlnire cu fiul lui nu era un început bun. Și totuși, fusese de acord cu întâlnirea. Reușise să îl facă să rezoneze. El pusese sentimentele și dorințele fiului lui pe primul plan. Acelea nu erau acțiunile unui nebun care nu era în deplinătatea facultăților mintale. Ea își frământă între dinți buza de jos. *Cine* era marchizul Maddock? Întrebarea răsună încă o dată în mintea ei, cerând să primească un răspuns. Oare era nebunul pe care îl credea lumea, lucru pe care el îl întârea la fiecare întâlnire? Sau era un tată devotat, atât de distrus de durerea de a-și pierde familia, încât ajunsese pur și simplu să creadă ce se spunea despre el? „Sau poate vrei pur și simplu să te asiguri din nou, pentru Stephen și pentru binele tău, că nu ai acceptat de bunăvoie să locuiești în casa unui nebun schimbător”.

Domnul Marlow, care zăbovise cufundat în umbră, vorbi a doua oară de când coborâseră Gertrude și Stephen, iar ea își îmbrăcase pelerina.

— Trăsura este pregătită, domnișoară Killoran, spuse el, întrerupându-i gândurile.

— Da, așa ne-ai spus, răspunse ea absentă, căutându-l încă o dată pe marchiz.

Nu pe Edwin. Era un nume care i se potrivea în anumite feluri, dacă se gândea la povestea marelui rege exilat din Northumbria.

„Chiar ai crezut că omul furios și cu inima de gheață care te-a luat în derândere de fiecare dată ar veni cu voi la o plimbare? Chiar dacă era o plimbare cu fiul lui?”

Doar că familia lui Gertrude era responsabilă pentru nefericirea pe care el o cunoscuse. Poate că ura îi era rezervată ei și, când avea să plece, el putea învăța să fie din nou fericit cu fiul pe care îl...

Domnul Marlow tuși.

— Este ceva în neregulă cu tine? Înainte ca tânărul să apuce să răspundă, Stephen adăugă: N-ai tuberculoză, nu-i așa?

El se îndepărtă de majordom.

— Nu fi ridicol! Pete de culoare se desenează în obraji domnului Marlow. Încercam doar să-i atrag atenția domnișoarei Killoran.

Stephen pufni.

— Pffi! Așa nu atragi atenția nimănui. Dacă vrei să-i atragi atenția, spui: „Am o treabă de vorbit cu tine”. Sau...

— Stephen, îl avertiză Gertrude. Întoarce-te la ceea ce făceai înainte.

Băiatul încăpățânat se bosumflă.

— Nu sunt un copil căruia să-i spui ce să facă.

Ea îl țintui cu o privire încruntată.

— Bine, bine, mormăi el, dar ar fi trebuit să fie complet oarbă ca să nu observe zelul din degetele lui mici când prinse pumnalul și se apucă să îl îndrepte amenințător deasupra capului spre pictura marchizului.

Acum, când fratele ei se ocupa de sarcina lui amenințătoare, Gertrude se apropie de domnul Marlow. În ciuda părerii proaste despre capacitatea ei de supraviețuire, ea își cunoștea fratele destul de bine ca să știe că stătea cu urechile ciulite la schimbul de replici care avea loc lângă el.

— Ce se întâmplă, domnule Marlow? întrebă ea în șoaptă.

— Domnișoară Killoran, se întâmplă că...

— Gertrude, te rog, îl întrerupse ea. Din moment ce sora ta a fost ca altă soră pentru mine, iar acum cumnata

mea, ar trebui să renunțăm la formalități.

Ea se chinui să schițeze un zâmbet spre confortul tânărului.

El înclină capul.

— Marlow.

Gertrude aruncă o privire peste umăr spre Stephen, cufundat încă în studiul picturii de deasupra capului, studiu care nu prevestea nimic bun. Când vorbi, coborî vocea și mai mult.

— Voiai să vorbești cu mine?

— Este vorba despre ieșirea programată pentru această după-amiază. Se aplecă mai aproape și spuse cu un ton șoptit penibil de tare: Ești *sigură* că Excelența Sa a confirmat intenția de a merge?

— Foarte sigură, spuse ea. Căutând în interiorul buzunarului cusut pe partea din față a pelerinei, ea vru să scoată perechea de mănuși din piele franțuzească îndesate acolo. Sethos îi adulmecă delicat degetul, iar ea îl mângâie discret și liniștitor. Am menționat foarte limpede ora la care plecăm. Ea se încruntă. El nu este aici? Întrebă ea.

Punându-și una din mănușile din piele maro, își încheie nasturii la încheietură.

— Ba da. Este aici. În biroul lui.

Marlow își împreună mâinile.

Gertrude rămase tăcută, oferindu-i tânărului timpul de care avea nevoie.

— În general, Lord Maddock nu părăsește reședința ca să se ocupe de... treburi. În spatele lentilelor, regretul îi licări în ochi. Oamenii nu au fost foarte amabili cu marchizul.

„Să înțeleg că, la urma urmei, te temi de nebun”. Amintirea remarcii malițioase a lui Edwin îi dădu brusc de gândit și se opri cu cealaltă mănușă în mână. Fusese atât de concentrată asupra pierderii familiei ei, a revenirii lui Stephen în locul care i se cuvenea de drept și asupra fricii de a locui – și de a-l părăsi pe Stephen – cu Lord Maddock, încât uitase cum fusese viața marchizului înainte de întoarcerea lui Stephen. Considerat criminalul soției și al

bebelușului, acuzat de incendiere și disprețuit de societate, Edwin trăise o viață în exil. Nu foarte diferită de cea a regelui al cărui nume îl purta. Suferința pe care o îndurase i-ar fi transformat pe majoritatea oamenilor în nebuni. Încruntarea ei se adânci. Ea și familia ei crezuseră, în mod greșit, că Stephen era cel mai afectat, dar, în cazul lui Edwin, nu aveai cum să dai pur și simplu uitării ultimii șapte ani infernali.

Ea oftă și mai aruncă o privire spre ceas. În cel mai bun caz, marchizul voia ca ea să aibă răbdare.

— Excelența Sa a dat de înțeles că o să vină și nu mi se pare un om care să-și încalce cuvântul.

Totuși, prin faptul că nu-l luase personal pe Stephen din Bârlogul Diavolului și că ratase acum în hol întâlnirea lor programată, el lăsa de înțeles că punctualitatea nu era printre calitățile lui.

Cu toate acestea, Quint Marlow insistă:

— Nu sunt sigur că ai dreptate, domnișoară... Gertrude. Fără să mi-o iei în nume de rău, spuse el în grabă. Excelența Sa tinde să evite înalta societate.

Ea simți o durere în piept. După ce lumea spusese atâtea despre el și situația lui? Marchizul făcea foarte bine.

— Ce om înțelept, mormăi ea, și degetele îi alunecară în mănuașă de piele.

Domnul Marlow veni mai aproape de ea.

— Poftim?

Gertrude îl lovi ușor pe braț.

— Izolarea asta a fost înainte de sosirea fiului său, spuse ea. Totul s-a schimbat acum.

Pentru toți.

Cu pași hotărâți, Gertrude porni pe coridor.

— Domnișoară... Gertrude, se bâlbâi domnul Marlow, grăbindu-se să o ia pe urmele ei. *Unde* te duci?

— Să-l aduc pe Excelența Sa.

Gertrude nu se opri din mers și, chiar dacă era mai înalt, fratele lui Reggie se strădui să țină pasul.

— Să-l aduci? După groaza care răsună în cuvintele lui neterminate, ea ar fi putut la fel de bine să-și exprime

intenția de a pune mâna pe toate bijuteriile moștenite de la primul marchiz al familiei Maddock. Dar... Excelența Sa nu privește cu ochi buni intrarea nepoftită a nimănui.

De data aceasta, Gertrude se opri atât de repede, încât slujitorul se dădu într-o parte, împleticindu-se ca să nu se lovească de ea.

— Ah, făcu ea și flutură un deget în aer. Dar eu *nu* sunt pur și simplu nimeni.

Fratele lui Reggie o privi prudent.

Ea schiță spre el un zâmbet liniștitor.

— Sunt sora lui Stephen.

Celălalt bărbat își cuprinse fața în palme, acoperind geamătul pe care îl scoase.

— Domnișoară Killoran, o rugă el.

— Nu, îl întrerupse Gertrude. Te-am sfătuit să te duci să stai cu ochii pe Stephen, ca nu cumva să... fugă.

Quint Marlow o luase deja valvârtej în direcția opusă ca să i se alăture fratelui ei.

Ea clătină din cap amuzată și își relua drumul spre biroul lui Edwin. Sărmanul domn Marlow! Ea își petrecuse toți anii plângând viața pe care o dusesese în Dials: o viață plină de frică, sărăcie, incertitudine. Dar învățase să cucerească frica pentru a nu-i deveni stăpână. Nu își dorea să se întoarcă la viața pe care o cunoscuse, dar ea plecase de acolo cu lecții de preț, care să nu-i permită niciodată să se bâlbâie și să se poticnească așa cum făcea fratele lui Reggie.

Gertrude ajunse la biroul lui Edwin și ciocăni.

— Edwin? strigă ea, sprijinindu-se în panoul sculptat de stejar.

O înjurătură stinsă, înăbușită îi ajunse la urechi, urmată de ritmul iute al unor picioare furioase.

Ea se încruntă. Iată, aceasta era cu greu o întâmpinare potrivită pentru omul a cărui reședință o numea *acasă* – chiar dacă doar temporar. Ei bine, era ca și cum vorbise cu pereții cu o zi în urmă. Cu toate acestea, în timp ce el deschise brusc ușa, ea își lipi iute un zâmbet pe față.

— Ce Dumne...

Întrebarea lui intempestivă rămase plutind undeva în aer. Ochii lui căprui pătrunzători se îndreptară spre gura ei și zăboviră acolo.

Inima ei începu să bată într-un ritm ciudat. Doar își închipuise intensitatea înflăcărată a privirii? Căci mai era ceva acolo. O scânteie a dorinței pe care o văzuse în ochii nenumăraților clienți din clubul familiei ei. Dar ea nu fusese niciodată cea căreia îi fusese adresată...

— Ce naiba vrei, domnișoară Kill... Obrajii i se colorară. Gertrude, spuse el la repezeală.

Glasul lui glacial și indiferent avu același efect cu al găleții cu apă de ploaie rece ca gheața pe care oamenii lui Diggory o turnaseră odată peste ea doar din răutate.

— Ai întârziat, spuse ea neutru. Deschizând șnurul de la gât, Gertrude se descheie la pelerină și dezvălui o broșă cu un ceas cu perle fixat pe rochie. Atinse cu arătătorul cadranul ceasului. Optsprezece minute întârziere.

Edwin își înălță capul.

— Am întârziat la ce?

La ce? Ea deschise gura ca să-l certe, când cuvintele domnului Marlow de mai devreme îi răsunară în minte.

„În general, Lord Maddock nu părăsește reședința ca să se ocupe de... treburi. Oamenii nu au fost foarte amabili cu marchizul”.

Cât de dificil trebuia să fie pentru el! De la văduv și tată al unui copil ucis, ajunsese să fie tată din nou.

Toată indignarea ei se risipi și hotărî să-i răspundă cu bunătate.

— Pot intra? întrebă ea încet.

*

Ea era hotărâtă să-l tortureze.

Nu mai era nimic de zis în privința asta. Și nu exista altă explicație.

Gertrude, o Killoran, o Diggory sau ce Dumnezeu susținea ea că era, avea să îl înnebunească de-a binelea.

Și, Dumnezeuule, de data asta părea că avea să îl trimită dincolo de punctul din care nu mai putea să dea înapoi.

— Pot intra? repetă ea.

Fără niciun cuvânt, el se dădu deoparte, lăsând-o pe Gertrude să intre, fustele ei de muselină învolburându-se în jurul gleznelor acoperite de mătasea albastră și fină a ciorapilor.

Era un detaliu ciudat de remarcat. Unul periculos.

Cu o arsură în gât, el trânti ușa în urma lui.

— Ai două minute la dispoziție, spuse tăios.

Tânăra aruncă o privire spre registrele întinse pe biroul lui și, de această dată, neinvitată, se duse într-acolo.

Edwin încremeni, toți mușchii urlând de dorința de a-i cere să se oprească.

Gertrude se opri lângă biroul lui.

— Hm, spuse ea pe un ton plat, în timp ce privi lung registrele îmbrăcate în piele împrăștiate pe masa de lucru.

Registre pe care le neglijase prea mult timp; faptul că le lăsase în mâinile experte ale lui Quint Marlow fusese un avantaj, în mare parte, pentru moștenirile lui. Și totuși, se făcuseră și greșeli. Încă un eșec din partea lui.

— Ah, înțeleg, spuse ea în cele din urmă, aruncând o privire peste umăr.

Și chiar părea să fi înțeles, deși el nu își dădea seama ce anume înțelegea ea.

— Ce anume? se răsti el, strângându-și brațele defensiv la piept.

De astă dată, când vorbi, el simți o nuanță de blândețe în cuvintele lui Gertrude.

— Te ocupai de contabilitate.

Ea încuviință ușor din cap.

De parcă el ar fi căutat sau ar fi avut nevoie de aprobarea ei sau a altcuiva.

— *Mulți* oameni uită de întâlniri, spuse ea cu un glas împăciuitor. I se întâmplă oricui la un moment sau altul.

Uită de întâlniri? Despre ce naiba vorbea?

— Dacă este un obicei, Edwin, ți-aș sugera să ții un

jurnal.

El se încruntă.

— O agendă de lucru, îl lămuri ea. Ca un registru, mormăi ea când îi sesiză confuzia. Oh, trebuie să ai una! Ea încuviință din cap. Sunt foarte populare în America. George Washington și Thomas Jefferson au insistat să aibă câte una.

Edwin scoase un sunet sugrumat.

— George...

— Washington, accentuă ea cele trei silabe, de parcă ar fi vorbit cu un copil încet la minte.

Edwin închise ochii și numără până la zece, rugându-se să aibă răbdare.

— Știu cine este George Washington, spuse el cu răceală.

— Ah, iartă-mă! Numai că nu vorbea *și* nici nu părea precum cineva căruia să îi pară sincer rău. Am uitat că ești foarte... Ea își frământă între dinți încântătoarea buză de jos, atrăgându-i privirea într-acolo, stârnind o slăbiciune pe care nu voia să o aibă față de femeia din fața lui. Ea își coborî vocea într-o șoptă guturală, care îl cuprinse în mrejele ei, ademenitoare și captivantă: *Britanic*.

Și cuvântul acela, șoptit ca o insultă mascată, străpunse ceața slăbiciunii inexplicabile pe care o avea în preajma ei.

— Și *tu* ești foarte *britanică*, doamnă.

— Totuși, nu este același lucru, nu?

„Nu merge mai departe. Las-o baltă! Nu are niciun rost să discuți despre asta – orice ar fi asta – cu ea”.

Numai că ea părea al naibii de cunoscătoare.

— În ce mod diferă caracterul tău britanic de al meu? Gertrude își trecu palmele peste partea din față a fustelor de muselină, pregătindu-se să atace subiectul. Tu ești marchiz, iar eu m-am născut pe străzi.

— Știu foarte bine care sunt diferențele dintre rangurile noastre, spuse el fără nicio inflexiune în voce.

Ea și familia ei erau niște haimanale care deveniseră regi și regine în lumea interlopă. Iar ea fusese o fată fără

nume. Își simți pieptul strâns ca într-o menghină. Iar el, cel care se crezuse incapabil să simtă ceva pentru această femeie, se înșelase.

— Dată fiind diferența asta, mă aștept să nu avem aceeași loialitate față de rege și de țară.

El își îngustă ochii.

— Cei mai mulți ar considera că este o afirmație demnă de spânzurătoare, doamnă.

— Și tocmai *asta* este diferența dintre noi. Gertrude ridică din umeri. Nu mai contează, oricum mă fac vinovată de mai multe crime decât cuvintele astea foarte adevărate.

Edwin se legănă pe călcâie. Cât de directă și de sinceră era femeia din fața lui! Nu exista la ea nicio încercare de a-și ascunde adevărata față, așa cum făcuseră răposata lui soție și toate celelalte doamne pe care le cunoscuse el. Îl tulbura în moduri pe care nu le experimentase niciodată.

— După cum spuneam, continuă ea, aducându-l înapoi la lucrurile despre care tot sporovăia. Gertrude mai atinse o dată locul unde se odihnea ceasul ei. Jurnalele sunt extrem de utile pentru cei care vor să respecte programe stricte.

Edwin scrâșni din dinți zgomotos.

— Eu nu uit de programările sau de întâlnirile mele, doamnă.

— Ba dimpotrivă. Ea ridică un deget lung pătat de cerneală, arătând spre tavan. Întârzii la una chiar acum.

— Cu *cine*?

Ea scoase un suspin exasperat, iar acea ușoară expirație trimise o buclă frumos aranjată să danseze înainte și înapoi pe fruntea ei.

— Cu mine și cu Stephen.

El căută prin mintea lui devenită brusc încurcată. O minte pe care crezuse că o pierduse după ce viața lui se destrămase, doar pentru a afla că deținuse asupra propriilor gânduri un control mai riguros decât avusese impresia.

— Despre ce vorbești? Întrebă el cu o voce îndurerată.

— Vizita la tâmplar.

Deci asta era vorba. În sfârșit! Edwin se întoarse la biroul lui și, cu atenția tinerei îndreptată spre el, închise repede registrele care dezvăluiau detalii despre finanțele lui din ultimii patru ani.

— Fii sigură, doamnă...

— Gertrude, îl corectă ea. Nu uita, am fost de acord să avem o relație amiabilă atât timp cât locuiesc aici.

— Treisprezece zile, mormăi el.

Și apoi avea să plece, iar el putea să revină la o aparentă naturalețe în relația cu fiul lui. Când i se umeziră palmele, Edwin și le șterse discret de pantaloni.

Gertrude își duse o mână căuș la urechea dreaptă și se aplecă în față.

— Ce ai spus?

Insolenta nu avea mai multe probleme de auz decât el. Știa foarte bine ce îi spusese.

— Am spus că ai o întâlnire. Gertrude clătină din cap. M-am ocupat eu de asta.

Edwin își sprijini palmele de o parte și de alta a biroului și se aplecă în față.

— Doamnă, nu-mi pasă dacă tu, eu sau însuși diavolul a programat o întâlnire nenorocită. Singurul detaliu relevant este că ea a fost programată și, de fapt, tu ai întârziat la întâlnirea cu domnul Seddon.

Parcă la fix, pendulul din coridor anunță că era și jumătate.

— Nu, spuse încet Gertrude. *Noi* am întârziat la o întâlnire pe care eu am aranjat-o nu cu al tău domn Seddon, ci cu...

El îndreptă o privire tăioasă spre ea.

— Tâmplarul meu, spuse ea în final.

Edwin încremeni cu palmele apăsate pe birou.

— Tu ai întâlnire cu domnul Thomas Seddon.

Gertrude strâmbă din nas.

— Cine este domnul ăsta?

— Este un tâmplar al cărui unchi răposat a angajat nici mai mult, nici mai puțin decât 400... El văzu că o

scânteie îi aprinse unul dintre ochi, iar celălalt, în mod curios, rămase gol. Dumnezeu, îl tachina! Afurisita! Thomas Seddon este nepotul regretatului George Seddon. Familia lor a proiectat fiecare piesă de mobilier din casa asta.

Și fiecare piesă care fusese arsă din ordinul tatălui ei nemilos. Ura față de bărbatul care îi fusese părinte i se învolbură în vene, arzându-l cu ferocitatea ei.

— Îți mulțumesc pentru stabilirea întâlnirii...

— Cu plăcere.

— Cu toate astea, trebuie să îl anunți că o anulăm. Noi avem programare la domnul Gunner Draven.

Gunner Draven? Ce fel de nume era acela?

— N-am auzit niciodată de el, spuse Edwin.

— Nu-ți face griji, spuse Gertrude și îi trimise un zâmbet larg.

Îi apărură gropițe în obraji și fața i se luminează, transformându-se din domnișoara simplă în... cineva absolut extraordinar.

El făcu un pas înapoi.

— Dumnezeu!

— Oh! A folosi alt meșter nu o să fie chiar așa de rău, îl asigură ea, confundând motivul groazei lui.

Apoi înțelese implicațiile a ceea ce îi spusese în urmă cu câteva momente.

— Ce... El se îndreptă. Crezi că te *însoțesc*?

— Nu. Zâmbetul ei orbitor se adânci. *Știu* că mă însoțești. Gertrude băgă mâna în buzunar, pipăindu-l cu degetele și, în timp ce o făcea, o porni spre ușă. De fapt, am întârziat.

Ea deschise repede ușa și ieși înainte să observe că el rămăsese în biroul lui.

Gertrude băgă capul înapoi în încăpere.

— Nu vin, spuse el cu voce hotărâtă, Făcuse mai multe concesii decât ar fi trebuit în privința acelei familii: prezența lui Gertrude acolo, numele fiului său, comanda de mobilier nou. Asta nu a fost niciodată parte din înțelegere.

El refuzase ideea de a li se alătura ei și lui Stephen

Într-o vizită în plină zi. Edwin evita să iasă afară în timpul orelor de vârf, căci privirile și șoaptele îl urmau invariabil la fiecare mișcare. Devenise mai ușor să funcționeze după cu totul alte ore decât cele preferate de lumea bună.

— Hm, spuse ea vag, mușcând ușor vârful degetului înmănușat, privindu-l de parcă ar fi fost un exponat din British Museum.

N-avea decât să se uite lung, să se bâlbâie, să se târască ori să folosească orice truc voia, fiindcă el nu avea de gând să-i însoțească sau să muște din momeala ei.

— Ce este? întrebă el tăios, dovedindu-se încă o dată slab.

— Nimic, spuse ea cu o scuturare din cap. Aveam ideea asta stupidă în minte că – ea își dădu ochiul peste cap, celălalt rămânând neatins de mișcarea aceea subtilă – ai insista să nu ne însoțești dintr-un fel de teamă stupidă pentru că sunt o Killoran. Gertrude râse – un sunet relaxat și cristalin care răsună prin încăpere. Încântător, așa cum era și afurisita. Să ai o zi bună, Edwin!

Și apoi ea se întoarse pe călcâie și plecă.

Slavă Domnului, plecase! Îndreptându-se spre ușă, el închise panoul din lemn cu călcâiul cizmei.

— Să o însoțesc, mormăi el. De parcă el ar fi vrut sau ar fi putut să reintre în societate. Nu își dorea privirile și șoaptele care îi urmau fiecare mișcare. Dumnezeu! El se opri brusc. Avea de gând să se ducă singură. În ciuda ordinelor pe care i le dăduse cu o zi înainte. „A insistat să mergi cu ei, dar tu ai îndemnat-o să se ducă singură”. Peste cadavrul meu! Înjurând, Edwin deschise ușa și ieși afară. Domnișoară Killoran... Gertrude! strigă el tunător.

Tânăra se opri și se întoarse cu o lentoare exasperantă.

— Edwin?

— Vă însoțesc.

Ea îi zâmbi încă o dată.

— Splendid. În cazul ăsta, mergem?

Când i se alătură și se îndreptă spre hol, unde era fiul lui, Edwin nu putu să nu simtă că fusese din nou înșelat de

tânăra intrigantă.

Capitolul 10

Tropăitul copitelor cailor și huruitul trăsurii erau singurele sunete în călătoria, de altfel tensionată, de la reședința lui Edwin din Grosvenor Square spre străzile din St. Giles.

Așezată între pernele de catifea aurie din trăsura neagră a marchizului, Gertrude se prefăcu a studia peisajul care îi trecea prin fața ochilor, în timp ce reședințelor de oraș din cărămidă și cu stucaturi, domnilor și doamnelor în veșminte frumoase le luară locul, în cele din urmă, clădirile dărăpănate, străzile mai înguste și caldarâmul care îi marcase întreaga viață. În tot acest timp, se uită pe sub gene la perechea din fața ei: Edwin și Stephen cu zâmbetul până la urechi.

Tată și fiu. Alăturarea dintre un bărbat blond, musculos și masiv și un copil cu părul auriu, care îi semăna la constituție. Dacă treceai pe lângă ei pe stradă, chiar și cu veșmintele lor asemănătoare din stofă bună și cu cizmele negre strălucitoare, după răceala dintre ei, nu te-ai fi aventurat să zici că erau înrudiți în vreun fel.

Edwin și Stephen stăteau ușor cu spatele unul la altul, rigizi și reci, fără să se atingă, fără să se uite unul la altul. Străini în toate felurile posibile.

Iar inima lui Gertrude se cutremură, se frânse și apoi sângeră pentru fiecare din cei doi.

Nu era atât de plină de iluzii și de naivă încât să creadă că între un părinte și copilul lui exista, în mod automat, o legătură. Chiar nu era. Undeva între indiferența propriului părinte și bătăile pe care i le administrase, ea aflase că sângele nu crea o legătură.

Nu, Mac Diggory ar fi putut să o vadă pe Gertrude moartă pe stradă și ar fi pășit peste trupul ei neînsuflețit fără să îi arunce măcar o privire, atât de puțin îi păsase de ea.

Dar Edwin se dovedise a fi diferit. Atât de hotărât să fie ostil și să păstreze zidurile de nepătruns din jurul lui!

Și totuși, de fiecare dată se dovedise a fi un om capabil să lase deoparte propriile resentimente și ura în interesul fiului său. Ea și frații ei cunoșteau sacrificiul acela pentru celălalt. Ei ar fi ucis sau și-ar fi dat viața unul pentru altul. Dar ea nu simțise niciodată cum era să ai un părinte în stare de un asemenea devotament sau dragoste.

Ceva din băătălia pe care el o ducea înăuntrul lui, în cele din urmă punând întotdeauna mai presus binele lui Stephen, o făcu să-și simtă pieptul cuprins de un val de căldură.

Trăsura se izbi într-un bolovan, și Edwin înjură. În sfârșit, eliberă perdeaua din brocart și privi înainte.

— Unde dracului mergem? În clipa în care termină de rostit înjurătura, se uită brusc la Stephen. Eu...

Pentru prima dată, copilul îl privi pe marchiz cu altceva decât dispreț în ochi. Un amestec de curiozitate și amuzament umplu ochii băiatului.

— *Tu* înjuri?

Edwin trase de lavaliera ușor încrețită.

— Din când în când. Când pe chipul lui Stephen se citi dezamăgirea și băiatul vru să întoarcă privirea, adăugă: Frecvent. Fiul lui încremeni, revenind cu privirea spre el. Tot timpul.

Stephen încuviință din cap și, după acel mic, dar însemnat moment de intimitate dintre tată și fiu, o licărire de lacrimi îi încețoșă privirea. Gertrude clipi ca să nu plângă. Atât Stephen, cât și Edwin ar fi fost dezgustați, luând-o drept slăbiciune, și nu ar fi făcut decât să distrugă momentul.

Tensiunea pe care Stephen o purtase în trupul lui mic se risipi când el se foi pe banchetă.

— Înjuri în fața femeilor? El arătă spre Gertrude. Este doar Gertrude, dar fratele meu spune că un bărbat nu ar trebui să înjure de față cu o femeie. Zice că nu este politicos.

Edwin păli. Spre meritul lui, marchizul își stăpâni atât

de iute trăsăturile, astfel încât fața lui se transformă într-o mască atentă.

— *Killoran...* are dreptate. O să mă străduiesc să am mai multă grijă în preajma femeilor.

Stephen se îndreaptă de spate și se uită cu o privire tăioasă la bărbatul de lângă el. Și astfel, momentul împărțășit între tată și fiu se spulberă.

— *Domnul Killoran* pentru tine. Broderick pentru mine. Pentru că este fratele meu.

— Stephen, îl avertiză Gertrude, cu o scuturare fermă din cap. Gata! îl opri ea.

Edwin încremeni.

— Ei bine, este. Stephen se întoarse zeflemitor spre marchiz. Broderick și-a făcut propria avere, ne-a apărat pe mine și pe femeile de care era responsabil. Zâmbi batjocoritor. Ceea ce este mai mult decât pot să zic despre tine, adăugă cu dispreț.

Tot corpul lui Edwin se încordă ca și cum ar fi primit un pumn în stomac.

Gertrude tresări și se întoarse brusc pe banchetă.

— Stephen! șuieră ea, reușind în sfârșit să-l facă pe băiat să tacă.

Prea târziu.

Cu un ridicat din umeri prin care îi trimitea la naiba pe amândoi, Stephen se întoarse din nou cu spatele spre tatăl lui și se uită la străzile deja cunoscute din St. Giles.

Mușcându-și interiorul buzei, Gertrude se uită fără speranță la marchiz.

Cu obrajii sculpturali ce căpătaseră o nuanță groaznică de cenușiu, nemișcat, părea un bărbat rănit crunt. Cu mult înaintea celui ultim atac verbal ranchiunos al propriului fiu și a nechibzuinței bărbatului pe care același copil îl apăra acum. Poate că Stephen nu își amintea de mama sau de viața care îi fusese furată, dar acele pierderi erau reale și, fără îndoială, crunte pentru tatăl lui.

Gertrude se uită lung la cei doi, extrem de tăcuți. „La naiba!” Nu își imaginase că avea să decurgă așa ziua pentru Stephen și tatăl lui. Trebuiau să se împace și să

Înceapă încet să învețe lucruri unul despre celălalt. Felul în care își imaginase ea ziua sigur nu includea un Stephen care arunca moartea mamei lui în seama marchizului văduv.

Și, pentru prima dată de când concepuse strategia de a i se alătura lui Stephen în noua lui casă și de a-l ajuta să revină treptat la viața lui, ușurând relația tensionată dintre tată și fiu, ea șovăi.

„Ești doar o ratată, fetițo! N-am niciun motiv să te țin prin preajmă, târfă chioară... Dacă nu era Broderick, te înjunghiam în somn de mult timp. Ți-am făcut o favoare...”

Degetele lui Gertrude se răsuciră sub nevoia de a și le pune la urechi și de a șterge din minte accentul acela detestabil din estul Londrei. Se concentrează să inspire lent, ca să se liniștească. În tot acest timp, se luptă cu trecutul ei și cu cele mai adânci temeri pe care le purta înăuntrul ei despre propria valoare.

Sau mai degrabă despre lipsa ei.

Gertrude caută în buzunar și îl simți pe Sethos acolo, găsind puțină alinare în acea creatură micuță și moale. În zadar. Un râs înfricoșat îi invadează pieptul și i se opri în gât. Ce o făcuse să creadă că tocmai ea putea să ajute în vreun fel? Ea, Gertrude Killoran cea slabă, penibilă și jalnică?

„Încetează! Nu-l lăsa să intre. Nu-l lăsa să câștige. Nu...”

Trăsura încetini, alungând trecutul și aducând, din fericire, prezentul acolo unde îi era locul.

— Am ajuns, murmură Edwin.

— În sfârșit, mormăi Stephen.

Și, fără să mai aștepte ca trăsura să se oprească de-a binelea, băiatul deschise portiera și ieși valvârtej afară, lăsându-i pe Gertrude și pe Edwin... *singuri*.

Din ușă, ea îi urmă pașii repezi, în timp ce se îndepărtă iute pe caldarâm și urcă treptele de piatră crăpate care duceau spre atelierul domnului Gunner Draven.

Edwin nu făcu nicio mișcare să coboare. Rămase neclintit pe banchetă, cu obrajii palizi și cu mușchii feței

încordați. Nu își dorea să fie acolo. Din pricina locului în care se duceau? Sau era reacția firească a unui om despre care se zvonea că trăise în izolare, temându-se să revină în lumea celor vii?

De parcă i-ar fi auzit întrebările care îi trecură prin minte, Edwin încremeni. Fără să-i arunce o privire, el se aplecă spre portieră.

— Aș vrea să-mi cer scuze! strigă ea, oprindu-l.

Se așază din nou pe banchetă și arcui cu răceală o sprânceană blondă.

— În numele lui Stephen, adăugă ea blând, cu mintea încă tulburată de cele mai recente imagini bântuitoare cu Mac Diggory. Se chinui să se concentreze, fiindu-le datoare lui Stephen și bărbatului din fața ei. Stephen este un băiat supărat, îi explică ea, pregătită pentru obișnuita - și meritata - condamnare pe care se aștepta să o lanseze împotriva ei. Care de astă dată nu veni. Încurajată de tăcerea lui, ea se strecură prin fisura permisă de el. Este supărat din cauza a ceea ce a văzut și a făcut. Și, da - continuă ea înainte să o facă el și să se transforme din nou în dușmani care se urau este vina familiei mele, oricât de neintenționată ar fi fost. Gertrude întinse o mână. Dar există atât de mult bine în Stephen! Este loial și iubitor chiar dacă are un mod ciudat de a o arăta. Și este isteț nu doar când vine vorba de chestiuni care țin de supraviețuire, ci și de școală. Când un val de emoții îi puse un nod în gât, începu să râdă. Deși s-ar certa cu oricine ar îndrăzni să-i spună că este un elev bun. O să se dea pe brazdă, îi promise ea. Într-o bună zi. În curând, spera ea. Dar, cu doza de încăpățânare tipică pentru familia Killoran, ziua aceea putea să vină pe măsură ce își cunoștea tatăl, peste mulți ani de acum înainte. O tăcere stranie răspunse cuvintelor ei. Voiam doar să știi asta, adăugă ea când Edwin continuă să tacă.

— Tartă de caise.

Gertrude își înclină capul și căută să înțeleagă afirmația lui.

— Eu nu...

— Era desertul lui preferat. Bucătăreasa făcea tartă în fiecare zi pentru el și mereu lăsa câte o bucată în bucătărie pentru că August se trezea în fiecare noapte. Mereu după ora două. Mereu înainte de ora cinci. Venea până la patul meu, ne strecuram amândoi în bucătăria goală și mâncam o tartă împreună.

Din nou vederea ei fu încețoșată de lacrimi. Prin povestea împărțită, Edwin îi prezenta o imagine pe care nu o putea înțelege în viață, dar la care visase dintotdeauna – un tată iubitor și copilul lui drag. Nu un bebeluș lăsat în grija dădacei, ci unul care își iubea atât de mult tatăl încât era prima persoană pe care o căuta când nu putea să doarmă. Iar tatăl lui nu îl trimitea la plimbare. Ci i se alătura. În acel moment, primi răspunsul la întrebarea care o bântuise de la sosirea ei – marchizul nu fusese nebun înainte de a-și pierde familia. Era tentată să creadă că nu era nebun nici acum, ci un om atât de mistuit de durere, încât uitase cum era să fie în preajma oamenilor.

— Nu te întrebi de ce obișnuiam să mâncăm doar una? Întrebă el, aducând-o înapoi cu picioarele pe pământ.

Punându-și palmele pe genunchi, Edwin se aplecă în față, anulând spațiul care îi despărțea.

Ea încuviință șovăitor din cap.

— Eu...

Nu se gândise să întrebe când pentru ea nu existase niciuna.

— Pentru că tava pe care o ruga pe bucătăreasă să o facă nu era pentru el. Era pentru toți caii din grajduri. În acele nopți, Gertrude, continuă Edwin, ne duceam în grajduri și le dădeam cailor tarte pentru că Stephen insista că ei munceau atât de mult în timpul zilei încât trebuiau să fie răsplătiți pe măsură.

El descrie un copil atât de diferit de Stephen! Un străin în toate privințele, un băiat care meritase viața pe care acest bărbat o picta în tușe dureroase cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei. Urmată de încă una și de încă una.

Edwin își trecu privirea peste chipul ei, studiind acele dovezi inutile ale nefericirii ei.

— Prin urmare, nu căuta să mă convingi din ce motive ar trebui să-mi iubesc fiul. Durerea străluci în ochii lui, iar intensitatea emoției o străpunse. L-am iubit cu mult înainte să-l cunoști tu, spuse el răgușit. L-am iubit când familia ta l-a smuls din viața mea și îl iubesc și acum, când e supărat și mă urăște.

Ea închise ochii, dragostea lui de tată, inima lui frântă și durerea lui tangibilă tăindu-i răsuflarea.

De-a lungul timpului, ea crezuse că trebuia să fie acolo cu Stephen și Edwin ca să-l ajute pe marchiz să-și înțeleagă fiul și să îi arate tot binele care exista în băiat. Doar pentru a-și da seama că nu trebuia să-l învețe pe Edwin să îi pese de Stephen, ci mai degrabă să-și ajute fratele să-și dea seama că era iubit de marchiz. Că fusese întotdeauna și că avea să fie mereu.

Gertrude își lovi ușor obrazii cu palmele. Putea să facă asta. Le-o datora atât lui Edwin, cât și lui Stephen, iar sarcina aceasta era cu siguranță un lucru mai bun decât dacă marchizul s-ar fi dovedit un nobil crud, care își dorea moștenitorul doar ca să-și asigure continuitatea numelui.

Încurajată de un nou scop, Gertrude se prinse de părțile laterale ale trăsurii ca să coboare.

Edwin rămase în picioare, cu o mână întinsă. Chiar dacă o ura așa, continua să fie un gentleman în moduri pe care nici ea, nici surorile ei nu le puteau înțelege. Gulerul de catifea al hainei fine îl scotea în evidență pe străzile din Seven Dials ca fiind un străin.

— Domnișoară Killoran? o îndemnă el, mutându-și privirea de la ea la copilul aprig care aștepta pe scări.

Se temea că avea să îl piardă din nou.

— Iartă-mă, murmură ea și își puse degetele într-ale lui.

El își închise palma peste a ei, învăluind-o. Mănușa ei se dovedi a fi o barieră insuficientă împotriva unui val de căldură neașteptată, care îi trimise fiori de conștientizare prin tot corpul.

Iar de astă dată, nu își mai rostiră niciun cuvânt, în timp ce își croiră drum spre treptele unde îi aștepta Stephen.

Capitolul 11

Stând pe străzile din Dials, cu brațele încrucișate la piept, Edwin studie femeile ușoare și bețivii care se înghesuiau pe trotuar. Continuă să privească neconținut, ochii lui înregistrând totul.

După ce se arsese în toate felurile în care putea să fie ars un bărbat de clanul Killoran, ar fi fost nebun să creadă că exista ceva onest în toată povestea asta.

— Poate că nu este aici, mormăi Stephen, în timp ce Gertrude bătuse a treia oară la ușa atelierului.

— Sunt sigură că este aici. I-am dat de veste ieri după ce am vorbit cu tatăl tău, murmură ea serioasă.

Stephen aruncă o privire spre Edwin.

— Tu ești tatăl... meu, vorbea el afectat, cuvintele pierzându-se sub intensitatea afirmației, dar Edwin putea să parieze pe propriul titlu și pe toate proprietățile care îi erau atașate că rostise și un *nu*.

Gertrude îl înghionti pe băiat în coaste.

— *Aau!* Stephen se frecă unde îl lovise. Pentru ce naiba a fost asta? mormăi el.

— Poartă-te frumos, îl avertiză ea.

— N-am spus nimic, se smiorcăi băiatul.

— Te cunosc eu, rosti ea fără măcar să-i arunce o privire și făcându-l să roșească. Poartă-te frumos, repetă ea.

Cum reușea? Tânăra avea o abilitate nefirească de a-și da seama exact ce urma să facă băiatul, chiar și când era cu spatele la ea. Asta spunea multe despre devotamentul și relația lor. Pentru prima dată, Edwin nu o mai privi ca pe hoața care îl revendica pe Stephen, ci ca pe sora lui, așa cum susținea că era.

I se strânse inima în piept.

Nu voia să observe niciun semn al legăturii lui Gertrude cu fiul lui. Nu voia să vadă latura maternă care nu o înfățișa ca pe un monstru, așa cum o considera el, ci ca pe o tânără a cărei familie făcuse, după cum insistă ea, o greșeală. Era ceva ce picta în nuanțe de gri peste ceva ce existase și trebuia să existe doar în alb și negru.

Gertrude își descheie pelerina la gât și verifică ceasul cu perle fixat pe rochia ei.

Edwin flutură din gene, coborându-și privirea nu spre pandantivul de acolo, ci pe micile umflături ale sânilor lui Gertrude, spre pielea albă și delicată abia dezvăluită de decolteul modest, dar de ajuns cât să ispitească. Să ademenească. Și să determine un bărbat să dea la o parte țesătura și să dezvăluie fiecare secret ascuns acolo. Da. Trăise prea mult timp fără o femeie. Prea mult. Reacția la vederea lui Gertrude Killoran era una pe care o avea lângă orice femeie. Edwin înghiți apăsător și se forță să se uite în altă parte, dar privirea i se ciocni de cea a fiului său.

Stephen își îngustă ochii și, cu mișcări lente și metodice, își duse arătătorul la colțul ochiului.

— Ai grijă acolo!

De astă dată, nu mai putea să existe confuzie sau neînțelegere.

Și, la naiba, el – adult în toată firea – se trezi roșind!

— Unde Dumnezeu o fi? mormăi Gertrude pentru sine și bătu din nou la ușa grea spre care Edwin aruncă o privire și care putea sau nu să aibă găuri de gloanțe.

Ușa se deschise brusc.

Gertrude avea un pumnal în mână și se poziționase în fața lui Stephen și a lui Edwin.

Înalt de peste 1.80 și cel puțin 90 de kilograme, numai mușchi, străinul din ușă avea aerul unui luptător de pe stradă. Dar Gertrude se puse între bărbatul masiv și Edwin.

— La dracu'! Dă-te la o parte, Gertrude Killoran, scrâșni Edwin printre dinți, dând să se re poziționeze.

Nici în ruptul capului nu era dispus să permită unei

femei – oricărei femei, inclusiv celei care purta sângele lui Diggory în vene – să se pună în pericol pentru el.

— Iată-te! strigă ea veselă, ignorând ordinul lui Edwin.

Chiar era o zi rară cea în care un gentleman își vedea ordinele neascultate. Afurisita!

— Domnișoară Killoran, o salută bărbatul. Domnule Killoran.

Băiatul zâmbi larg – era prima expresie sinceră și cu adevărat de fericire –, iar Edwin simți că îl doare inima când văzu bucuria trezită în fiul lui de acel străin.

— Draven.

Și atunci își aduse aminte numele. *Acesta* era tâmplarul în privirea căruia insistase Gertrude să îi facă mobila lui Stephen?

Draven aruncă o privire spre Edwin și apoi se uită la Gertrude.

— Oh, este în regulă.

Fără să fie nevoie de alte asigurări, cuvântul lui Gertrude fiind de ajuns, Draven se dădu într-o parte și le permise să intre.

Edwin zăbovi un moment, scrută străzile, apoi evaluează grupul celor trei care înaintau în inima atelierului, prezența lui fiind aparent dată uitării. Chiar era nebunul despre care vorbea toată lumea dacă făcea măcar un pas cu încredere în acest loc. Singurul motiv pentru care intră, în ciuda propriilor rezerve, era fiul lui, care vorbea acum amical cu bărbatul masiv. Închizând ușa, Edwin își scoase pălăria și îi urmă cu pași lenți și prudenți pe Gertrude, Stephen și Gunner Draven.

Pe măsură ce pătrundea tot mai adânc în atelier, nările îi fură luate cu asalt de mirosurile din sălile de lucru ale lui Draven: un miros înțepător de lemn tăiat și de foc.

Lui Edwin i se întoarse stomacul pe dos și înghiți fierea care îi urca pe gât.

„Mi-e teamă că doamna a murit, milord...”

Anunțul șoptit al unui servitor care reușise să se salveze vui în creierul lui Edwin. Moartea soției lui, vina lui. Totul. Dacă ar fi fost acolo! Dar nu fusese și, pentru că nu

reuşise să îi apere, așa cum îl acuzase pe bună dreptate Stephen, Lavinia își pierduse viața în cel mai crud mod cu putință. Arsă până la desfigurare. Corpul îi fu cuprins de sudoare și își înfipse degetele în tâmpile.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu”.

— Nu.

— Te simți bine?

Cu pulsul bubuindu-i în urechi, Edwin îndreptă privirea spre vocea acelui copil care îl smulsese din brațele nebuniei. Nu orice băiat, ci fiul lui.

— Da, reuși Edwin să spună cu vocea răgușită. Sunt bine.

Își lăsă brațele în jos.

Pentru prima dată de când se reîntâlniseră, Stephen se aventură mai aproape.

— Nu pari bine.

Era o remarcă întemeiată. Edwin nu se simțea bine. De fapt, nu fusese bine în niciun fel din noaptea incendiului.

— Tu nu ar trebui să fii cu Gertrude? Întrebă el, având nevoie să fie singur.

Având nevoie să înfrunte ororile care îl invadaseră și încă pândeau în colțurile minții lui.

Sprâncenele lui Stephen se arcuiră până spre linia părului.

— I-ai spus Gertrude.

— Este numele ei, sublinie el, pretinzând că nu înțelege surprinderea băiatului.

— Nu-ți place de ea, spuse fiul lui răspicat.

— Nu.

Edwin o găsi pe tânără așezată la o masă de lucru lungă și dreptunghiulară, cu un creion în mână, pe care îl flutura în aer, în timp ce îi dădea instrucțiuni bărbatului ca un urs de lângă ea. Orice altă doamnă, indiferent de rang, când avea de-a face cu un străin masiv ca Draven, s-ar fi făcut mică de frică.

Gertrude însă porunceă în stânga și în dreapta cu o mai mare ușurință decât Wellington.

— Totuși, o admir, murmură el pentru sine.

— E de treabă, recunosc Stephen cu glas aspru. Cleo și Ophelia sunt mai puternice. Celelalte surori ale mele. Sau... asta credeam eu că sunt. Continui să cred într-un fel, încercă el să clarifice.

Dumnezeule, era atât de bine să vorbească pur și simplu cu fiul lui, încât nu-i mai păsa dacă băiatul îl ridica în slăvi pe Diggory sau chiar pe diavol în clipa aceea. Edwin își dori doar ca momentul acela să dureze la infinit. Și își dorea să afle mai multe despre Gertrude Killoran.

— Cum este Gertrude diferită de surorile tale? murmură el, aruncându-i fiului său o privire cu coada ochiului, în timp ce o urmărea pe femeia despre care discutau.

— Ei bine, Gert este sora studioasă.

„Sunt foarte populare în America. George Washington și Thomas Jefferson au insistat să aibă câte una”.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet vag, iar mușchii feței i se încordară sub mișcarea necunoscută a gurii.

— Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat cu ochiul, spuse fiul lui.

Edwin se trezi din reverie și se agăță de acea afirmație.

— Ce s-a întâmplat?

Era prea mult. Prea devreme. Își dezvăluise, în mod greșit, fascinația față de Gertrude Killoran.

Expresia de pe chipul lui Stephen se întunecă numaidecât.

— Încerci să obții informații de la mine despre sora mea? Întrebă el cu accentul din estul Londrei. Dacă îi faci rău, o să-ți ard și casa cea nouă de la oraș.

Remarca tăioasă își nimeri ținta, cu siguranță acolo unde băiatul își dorise să se împlânte, chiar în locul în care bătea inima lui.

— Nu am intenții rele față de Gertrude.

Cu două zile în urmă, avusese. Cu două zile în urmă, ar fi condus-o cu bucurie la închisoare, ar fi dus-o până la spânzurătoare și i-ar fi trecut singur ștreangul în jurul gâtului. Și totuși, asta fusese înainte să descopere că era

curajoasă, hotărâtă și devotată fiului său.

— Bine, spuse Stephen sec. Să nu ai.

Imitând o mișcare de tăiere a gâtului, fiul lui Edwin plecă valvârtej și h se alătură celor doi.

Gertrude se opri și îi spuse ceva băiatului. Stephen își coborî capul și îl clătină. Îi cuprinse cu blândețe bărbia și îl făcu să ridice privirea spre ea.

Schimbară cuvinte fără să-și vorbească, înainte ca Stephen să încuviințeze reticent din cap. Zâmbind, ea lovi ușor scaunul gol de lângă ea.

Edwin își cunoscuse fiul mai puțini ani decât cei în care fusese pierdut. Și totuși, înțelesese prea bine cine devenise ca să își dea seama că nu exista nicio cale prin care lui Stephen să i se poruncească așa.

Băiatul se așază pe scaun, apoi îl trase între Gertrude și Gunner Draven, iar tânăra se întoarse la ce făcea înainte.

Edwin rămase undeva în spate, fiind intrusul pe care timpul și clanul Killoran îl obligaseră să devină. Dar în clipa aceea nu o urmărea cu suspiciune sau cu furie pe Gertrude, sora nemernicului Broderick Killoran.

De data aceasta, o privea cu o fascinație inexplicabilă și primejdioasă față de ceea ce era ea ca femeie. Era o enigmă prezentată sub forma unei ghicitori. O femeie care purta un pumnal prins de picior și pe care îl mânua cu pricepere, dar și o femeie ai cărei ochi radiau blândețe. Și fiecare schimb de replici cu Stephen dezvăluia hotărâre, dar și blândețe.

Gertrude mușcă din vârful creionului, apoi clătină din cap. Lăsând la o parte restul de cărbune, ea gesticulă pentru a arăta la ce se gândise pentru mobilierul lui Stephen. Edwin continuă să privească, fascinat de modul animat în care îi transmitea lui Draven dorințele pe care le avea. Serioasă, stăpână pe sine, luă creionul din nou o dată și se apucă să deseneze ceva pe pagina aceea. O culoare înduioșătoare i se desenă în obraji cât timp desenă.

De ce nu putea să-și ia ochii de la ea?

Nevoia lui de a o urmări nu avea nicio legătură cu suspiciunea și cu teama față de această femeie sau de

familia ei. Ci din alt motiv, pe care nu îl înțelegea, nu îl putea explica și nici nu își dorea să o facă. Minte lui ignoră orice atracție ar fi trezit ea în el.

Clătină scurt și încordat din cap.

„Este vorba despre fiul meu. Acesta este singurul motiv pentru care ura mea nu mai arde atât de puternic”.

Nu era așa?

Capitolul 12

Gertrude nu fusese întotdeauna marginalizată.

Pentru o scurtă perioadă, fusese un membru acceptat, bine-venit și foarte apreciat de familia ei și de banda lui Diggory.

Până când nu mai fusese.

Până când își pierduse vederea, rolul, rangul și importanța în ambele clanuri. Oh, nu se îndoise niciodată de dragostea fraților ei, dar în primii lor ani se concentraseră asupra supraviețuirii. Și Gertrude fusese văzută doar ca o responsabilitate care puneă clanul în pericol. De atunci, ea zăbovisе mereu undeva în exterior. Era undeva pe acolo. Un membru, dar nu cu aceeași calitate precum frații ei.

Tocmai de aceea se simțea atât de exclusă.

Și, în vreme ce toți ceilalți din familia Killoran deveniseră imuni la empatie – o emoție care te putea slăbi –, acest sentiment devenise parte inerentă din Gertrude. La bine sau la rău, îi era imposibil *să nu îi pese* de durerea sau de disconfortul cuiva.

De aceea, chiar dacă trebuia să fie atentă la planurile lui Draven, nu putea să se concentreze decât asupra siluetei impunătoare care zăbovea undeva în umbră. Tot pe margine. Tot în exterior.

Un bărbat care își mărturisise ura față de Gertrude și de tot ceea ce era și reprezenta ea. Dar și un bărbat care cedase de fiecare dată, luând decizii contrare lucrurilor pe

care și le dorea și care erau în interesul lui Stephen: de la a-i spune băiatului pe numele lui de stradă până la a-i însoți acum, Edwin dezvăluise că era mai mult decât dădea impresia la prima vedere.

Nu era monstrul lipsit de emoții, chinuit de moartea soției și de răpirea fiului. El era mai degrabă un bărbat real – un tată care făcea tot ce putea într-o situație neplăcută și nepotrivită.

Gertrude puse creionul jos, iar Draven și Stephen ridicară amândoi privirea.

— M-am gândit că ar fi bine ca Stephen să-ți spună chiar el ce crede despre mobilier.

Încântarea străluci în ochii fratelui ei, în timp ce el își îndreptă umerii.

Dându-și scaunul în spate, Gertrude se ridică în picioare și îi lăsă pe cei doi să discute. Își înfipse palma în buzunarul adânc și îl căută pe Sethos, care dormita. Din locul în care Edwin zăbovea într-un colț, lângă un scaun bogat ornamentat, sculptat manual, el o privi cum se apropie cu o reticență pe care ea ar fi trebuit să fie complet oarbă să nu o vadă.

Gertrude se opri în colțul opus al scaunului cu spătar înalt.

Edwin încremeni și își așeză mâna pe lemnul aurit și furniruit.

Ea știa cum era să nu poți reacționa în preajma oamenilor. Ce însemna să fii înconjurat de oameni, dar în același timp să fii singur.

— Este magnific, nu-i așa?

El îi aruncă o privire întrebătoare.

Gertrude făcu un semn spre bariera dintre ei.

— A fost sculptat după scaune ceremoniale din Egiptul Antic.

— Te interesează istoria mobilierului? întrebă el fără vreo inflexiune în voce, dar plin de curiozitate, lucru ce îi domoli suspiciunea și sarcasmul.

— Mă interesează tot, explică ea. Era adevărat. După ce își pierduse capacitatea de a fura, fusese forțată să-și

ocupe timpul în alte lucruri. Învățase singură să citească, și o lume întreagă se deschisese înaintea ei. Egiptenii au fost primii care au folosit scaunele așa cum le știm, dar ale noastre au căpătat strict două scopuri: confort și stil. Nu mai există aceeași complexitate de proiectare ca pe vremea aceea. Se lăsă pe un genunchi și își trecu degetele peste picioarele ca de felină ale scaunului. Ei și-au integrat religia și credințele lor în fiecare aspect al mobilierului. Gertrude ridică privirea și întâlni ochii întunecați ai lui Edwin, studiindu-i fiecare mișcare. Incapabilă să-i citească trăsăturile fixe, dar încurajată de tăcerea lui, se ridică în picioare și îi făcu semn să i se alăture. Fără să aștepte să vadă dacă o urma, știind că, dacă nu o făcea, probabil ar fi rămas locului, Gertrude continuă să înainteze în atelierul cunoscut al lui Draven. Societatea vede mobilierul mai mult în lumina lui unidimensională. Mobila servește...

— Unui scop funcțional.

— Exact, spuse ea, și încuviință din cap. Ne desfășurăm activitatea oficială în birouri. Ne odihnim în paturi cu patru picioare. Totul este atât de funcțional, încât de prea multe ori nu ne gândim că ar putea exista – și ar trebui să existe – alte necesități pentru obiectele acestea.

— Precum ascunsul *armelor* lui Stephen, spuse el cu o notă amuzantă în voce.

Ignorând sarcasmul acid al afirmației, ea încuviință din nou din cap.

— Exact.

Gertrude se opri lângă un hamac.

Edwin privi piesa mult timp.

— Este un hamac, îi specifică ea. Sunt folosite de...

— Marină. Corăbieri. Sunt familiarizat cu întrebuintările lor.

Cuvintele lui o tulburară o clipă. Ea își petrecuse toată viața crezând că nobilii erau stăpâni indolenți, care nu se deranjau să afle informații ce nu aveau legătură cu moșiile, puterea sau averea lor.

— Au devenit populare pentru că se pot folosi într-un spațiu limitat, și asta era o modalitate de a evita

construirea de paturi. Nu este o simplă chestiune de comoditate pentru marinari. Te-ai așezat vreodată într-unul?

— Nu, răspunse el încordat.

Sobrietatea era un lucru de așteptat din partea aristocrației.

— Așază-te, îl îndemnă ea pe un ton blând, cu care i se adresa de obicei lui Master Brave, motănelul negru din hambar, când ajungea pe acoperișul grajdurilor de la Bârlogul Diavolului.

Era o provocare mascată într-o invitație. Cu toate acestea, ea se așteptă la un „Du-te dracu’, Killoran!”, care nu veni.

Edwin șovăi mult timp, aruncând o privire spre locul în care Stephen și Draven discutau despre mobilier.

Atunci, Gertrude se strădui să nu-și arate surprinderea în timp ce el se așează pe margine și își aranjă corpul musculos în plasa țesută. Hamacul se legănă ritmic sub greutatea lui.

Privirea lui o găsi pe a ei, și o îmbujorare înduioșătoare se ivi în obrajii lui.

— Este o nebunie, mormăi el și dădu să-și arunce picioarele peste marginea hamacului.

Gertrude se strecură în fața plasei, zădărnicipindu-i încercarea.

— Doar pentru că nu este o senzație cunoscută.

— Pentru că nu are niciun scop, spuse el printre dinții strânși.

— Totul are un scop, Edwin.

Fiecare obiect. Fiecare bărbat, femeie sau copil. Chiar dacă societatea și lumea din jur nu reușeau să îi vadă valoarea.

El mai aruncă o privire pe furiș în direcția fiului său.

Gertrude își înălță capul. Întotdeauna crezuse că doar sufletele nefericite din Dials trebuiau să țină atent garda sus, să prezinte lumii o imagine falsă de îndărătnicie și să își ascundă toate vulnerabilitățile. Neîncrederea în sine a lui Edwin nu făcea decât să sublinieze asemănările

neașteptate dintre ea și acest bărbat născut într-un univers social cu totul diferit.

— Știi că mulți marinari devin, până la urmă, atât de obișnuiți cu hamacurile, încât chiar și când sunt pe uscat le iau cu ei și le folosesc în loc de pat?

Edwin rămase absolut nemișcat.

— Uneori, este vorba doar de dorința de a te simți bine. Ea se uită la fratele ei, iar Edwin îi urmărește privirea. Nu prea vedem sensul de a dormi în ele, dar există avantaje. În legănarea lor găsești un calm liniștitor, murmură ea.

Edwin încremeni și, de data aceasta, chiar își trecu picioarele peste marginea plasei. Cizmele lui negre și strălucitoare aterizară pe podea cu o bufnitură hotărâtă, alungând liniștea trecătoare care se așternuse între ei.

— Vorbești despre mobila lui Stephen.

Gertrude încercă să ghicească ceva – orice – în tonul lui gol. Ea se așează pe locul de lângă el și începu să legene ușor hamacul.

— Există o lipsă de familiaritate care te face să nu te simți bine, dar nu este nimic rău sau bine în confortul pe care îl găsim. Este doar... ceea ce știm.

Edwin își îngustă privirea spre chipul ei; intensitatea străpungătoare ar fi putut să tulbure alte femei. Și totuși, în timp ce el deschise gura ca să vorbească, nu reuși să scoată niciun cuvânt afurisit. Nicio remarcă sarcastică sau vreo zeflemea. Nimic.

Ochii căprui și enigmatici se întunecară și, dintr-odată, o energie arzătoare se strecură între ei. Gertrude deveni conștientă de apăsarea piciorului lui pe al ei, de o coapsă puternică ce i se împingea în fuste și îi lipea materialul pe corp. Și de căldura extraordinară care se revărsa din el.

Gâtul lui se mișcă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Șoapta morocânoasă mișcă aerul dintre ei, vocea lui de bariton răgușit lăsând pe obrazul ei o amprentă ca o mângâiere fizică. Periculoasă și ispititoare în același timp.

Nimic nu avea sens. La un moment dat, discuția lor

despre mobilă luase altă turnură, căpătase un nou sens ale cărui implicații numai ei le cunoșteau.

Privirea lui se aținti spre gura ei și rămase acolo.

Licărul din ochii lui deveni înflăcărat și, dacă ea ar fi fost prea inocentă, nu ar fi observat niciodată acea ușoară întunecare.

Nu ar fi știut ce însemna sau ce reprezenta. Dar ea nu era inocentă. Inocența ei era doar un detaliu fizic care se păstrase cumva. Dar fusese crescută mai întâi pe străzi, apoi în casa de jocuri de noroc. Nu existau secrete sau mistere în privința poftelor fizice, pasiunii, dorinței și a sentimentelor cuprinse în căldura privirii lui.

Gertrude își scoase vârful limbii, trecându-l peste buzele uscate brusc.

Edwin se aplecă, apropiindu-și capul de al ei.

Genele ei coborâra, iar ea inspiră adânc.

Inspiră respirația lui, nu mirosul de tutun și de băuturi spirtoase cu care era obișnuită, ci ceva mai pur și mai ademenitor. Mai puțin evident și absolut ispititor: cafea și miere, amară și dulce, arome contrastante, care i se potriveau perfect acestui bărbat.

— Ce naiba faceți aici?

Ea și Edwin tresăriră, iar mișcarea bruscă mișcă hamacul, dându-i pe amândoi peste cap.

Cu un mormăit, Edwin ateriză cu o bufnitură zdravănă pe podeaua din lemn masiv și, cu reflexe de felină, pe care nici măcar Master Brave nu le-ar fi avut, marchizul întinse un braț și o prinse pe Gertrude înainte să se lovească de aceeași podea.

Inima ei începu să bată nebunește.

Stephen îi privi încruntat, ca un tată dezaprobat și, pe bună dreptate, suspicios.

— Stephen, spuse ea jalnic.

— Da. Fratele tău. El aruncă o privire aspră spre Edwin. Ce se petrece aici?

— Discutam despre istoria hamacului, spuse Edwin cu calmul și nepăsarea pe care doar un lord le putea stăpâni. Dintr-o mișcare fluidă, se ridică în picioare și întinse o mână

spre Gertrude.

— Iar vorbești ciudat, spuse băiatul deloc convins, uitându-se când la ea, când la el.

— Eu...

Edwin vorbi, întrerupând-o:

— Ai face bine să te concentrezi asupra lecțiilor lui Gertrude. Îmi explica în mod admirabil care sunt diferitele scopuri ale unor articole precum mobila pe care ai proiectat-o azi.

La auzul vorbelor lui, Gertrude întredeschise buzele surprinsă. Fusese aproape dintotdeauna considerată o ciudățenie în banda lui Diggory, în familia ei și la Bârlogul Diavolului. Informațiile pe care le oferea atrăgeau reacții ciudate sau priviri nerăbdătoare din partea oamenilor cărora nu le păsa sau care nu aveau timp pentru asemenea detalii.

— Dintr-odată, o să accepți ca Gert să mă instruiască? Stephen se uită la tatăl lui de parcă i-ar fi crescut un al doilea cap. O s-o trimiți la plimbare după ce îmi găsești o guvernantă nouă. Nu pare că apreciezi *atât* de mult abilitatea ei.

Și astfel căldura care îi invadase pieptul se risipi sub greutatea realității. Ei erau dușmani. Sau erau în turma hotărârii marchizului. Chiar și așa, nu avea de gând să îl lase pe fratele ei să conteste decizia tatălui lui. Nu când Edwin avea tot dreptul și motive întemeiate să facă exact ce voia.

Tulburată de zidul pe care fratele ei îl ridicase fără să-și dea seama, Gertrude se concentrează asupra băiatului.

— De ce nu mergem până la Gunter înainte de a ne întoarce acasă?

Culoarea dispăru din obrajii lui Edwin și un mușchi îi zvâcni în colțul maxilarului.

— Eu nu...

Cu un mic strigăt de bucurie, Stephen se repezi spre ușă.

— Haide! continuă el peste protestele marchizului, în timp ce deschise ușa și ieși valvârtej.

Gertrude vru să o ia pe urmele fratelui ei când își dădu seama că Edwin nu voia să li se alăture. Cu o înfruntare, ea aruncă o privire înapoi și îl găsi nemișcat, ținut de podeaua lui Draven. Palid. Așa cum fusese la sosirea lor acolo.

„Este... speriat”.

De vizita la Gunter? Sau de fiul lui? Sau poate de ambele?

Înfiorată de acea conștientizare, își simți inima frângându-se din nou pentru ultimul om la care s-ar fi gândit. De fapt, el fusese ultimul om pentru care ar fi suferit. Nu mai era. Nu de când ea ajunsese să recunoască suferința marchizului Maddock.

— Ești bine? Întrebă ea cu blândețe.

Pete roșietice îi apărură în obraji.

— Sunt bine, spuse el încordat, cu un gest furios spre ușă, invitând-o să o ia înainte.

„Ce proastă ești! Crezi că ar fi acceptat tocmai îngrijorarea ta?”

Evitând privirea pătrunzătoare a lui Edwin, Gertrude își luă rămas-bun de la tâmplar și se pregăti pentru încă o ieșire cu marchizul.

Capitolul 13

Aproape că o sărutase.

Edwin fusese la doar un pas distanță de a se cufunda în nebunia care îi devenise nume și de a revendica gura lui Gertrude. Și singurul lucru care îl oprise să o facă fusese întreruperea neașteptată a fiului lui, pe bună dreptate indignat.

Și totuși, sărutul nu era motivul groazei care îi umplea mintea în clipa aceasta.

Cu privirea ațintită în față, Edwin mergea pe aglomerata Curzon Street.

El încetase să mai iasă în societate după moartea

soției lui.

Nu, nu era într-un totu adevărat. După incendiu, se aventurase afară doar în timpul nopții și numai pe cele mai periculoase străzi ale Londrei. Își dorise moartea, căutând-o în locul cel mai probabil în care să își găsească izbăvirea.

Până într-o noapte, cu mult timp în urmă, în care Edwin fusese târât de pe o alee puturoasă de către Quint Marlow și renunțase la moarte. În schimb, își concentrase energia asupra găsirii celor care se făceau vinovați pentru actul de cruntă trădare. Acceptase numai compania bărbaților pe care îi angajase pentru a afla orice detalii despre incendiu și cei care îl provocaseră. Și apoi despre fiul lui dispărut.

Nu mai participase la baluri, nu mai boxase la clubul lui Jackson și nici nu mai vizitase cluburile respectabile – toate fuseseră parte integrantă din viața lui așa cum era spălatul în fiecare zi.

Și acum, înaintând pe eleganta Curzon Street, se simți copleșit de panică; îl sufoca și îi tăia respirația. Îl făcea să tânjească după pericolul mult mai sigur din Seven Dials.

Dar nu mai exista salvare. De astă dată, existau doar privirile lungi ale domnilor și ale domnișoarelor londoneze și femeia neconvențională care vorbise despre lucruri la fel de neconvenționale, de la istorie până la fabricarea unui mobilier afurisit.

Femeia arțăgoasă care acum mergea la câțiva pași mai în față, atenția fiindu-i îndreptată spre băiatul de lângă ea. Cu cât distanța dintre el și cei doi era mai mare, cu atât Edwin era mai absorbit de mulțimea din jurul lui.

Mulțimi de trecători se înghesuiau pe trotuar, îmbulzeala trupurilor provocând hohote răgușite de râs și vorbe care se estompau în urechile lui, sunete inofensive care, când se împleteau, răsunau într-un ritm violent.

Fruntea începu să i se umple de broboane de sudoare.
„Respiră! Respiră!”

„Bărbații și femeile de aici ți-au fost cândva semenii.
Sunt semenii tăi”.

Încă erau. Doar că nu mai erau. Deveniseră străini cu

care el nu mai putea să rezoneze. Oameni care se uitau cu ochii cât cepele și şușoteau în spatele degetelor înmănușate.

„O să mi se facă rău”.

Privind în față, el o fixă pe femeia zveltă care mergea cu pași mari prin mulțime. Oamenii se grăbeau să se dea din drumul lor, lăsându-i să treacă pe ea și pe băiatul de lângă ea.

Sufla un vânt primăvărat; îi căzuseră mai multe bucle care acum îi atârnavă pe umăr. Ce ciudat – culoarea care i se păruse nedefinită strălucea precum ciocolata caldă în razele soarelui. Buclele tresăreau cu fiecare pas pe care îl făcea.

Iar el se concentră asupra lor. Se concentră asupra ei. Un chicotit furios îi ieși din piept și i se revărsă printre buze, pentru a fi înghițit, în cele din urmă, de zgomotul șirului nesfârșit de trăsuri care treceau pe stradă.

Ce ironie blestemată ca o Diggory să se dovedească a fi colacul de salvare care să îl împiedice să nu fie copleșit de teroare! Picioarele i se încordară din dorința de a o zbughi în direcția opusă și de a continua să alerge până când ajungea la reședința lui. Și apoi de a închide ușa și de a o lăsa pe ea afară. Pe fiul lui. Lumea. Și de a reveni la existența goală care nu doar că îi devenise familiară, dar era lucrul după care tânjea cu atâta disperare.

Apoi Gertrude se opri. Cu câțiva centimetri sub 1, 80, Gertrude era mai înaltă decât majoritatea bărbaților, așa că ea îl găsi cu ușurință. Îl privi chiorâș. Era strălucirea soarelui de după-amiază? Distanța dintre ei? Sau ochiul acela ciudat de gol provoca privirea aceea?

Ea îi spuse ceva lui Stephen, iar băiatul încuviință din cap și o luă la fugă înainte.

Cu câteva zile în urmă, el ar fi considerat că era o capcană. Și poate că era. Poate că, în sfârșit, era doborât de un Killoran. Dar acum nevoia de a fi lângă ea, de a simți că avea pe cineva lângă el, alunga toate aceste gânduri.

Gertrude porni înapoi spre Edwin. În timp ce se apropia, domnii și doamnele se dădeau la o parte din calea

ei și îi aruncau ocheade batjocoritoare ce se revărsau din privirile lor sobre și nobile.

O domnișoară cu fuste de un alb strălucitor și absolut orbitor se dădu brusc la o parte.

Ea nu lăsa să se vadă dacă observase sau dacă fusese afectată, iar curajul ei fu uluitor în contrast cu paralizia lui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea cu un glas șoptit, care ajunse la urechile lui.

Era întrebarea pe care i-o pusese și la Draven. Vru să îi întoarcă spatele și să-i ignore îngrijorarea, dar nu putea. De astă dată, se dovedi a fi prea slab.

— N-ar trebui să fiu aici, șopti el atât de încet încât recunoașterea realității abia se înregistrează în propriile urechi.

Nu ar fi trebuit să stea în mijlocul Curzon Street cu toată lumea bună în jurul lui și al lui Gertrude.

Ea aruncă o privire în jur de parcă își dădu seama brusc că se aflau în atenția fiecărui trecător. Făcu un pas mai aproape.

— Nu contează, Edwin. Cât de hotărâtă era! Opiniile lor contează prea puțin.

Da, și el credea același lucru. Dar era mai ușor să urăști lumea când nu te mișcai cu adevărat în ea. Pentru că, deși nu dădea doi bani pe ceea ce spuneau despre el, lui îi păsa de zvonurile care circulau și care aveau să îl afecteze pentru totdeauna pe fiul lui. „Mincinosule, încă îți pasă! Urăști că tot ceea ce vede lumea când te privește este nebunia. Inclusiv fiul tău”.

Gertrude își așează o palmă delicată, dar puternică pe mâneca lui. Icnete se auziră în jurul lor, urmate de șușoteli.

— Vino, murmură Gertrude.

Era un demon, un înger sau ambele în același timp? Căci nu nobilii din jur îl determinară să înainteze, ci mai degrabă ea. La scurt timp, pășiră în Gunter Tea Shop.

Micul clopoțel răsună ca o lovitură în timp ce clienții de la mese ridicară privirea.

Edwin își întări expresia chipului sub greutatea acelor priviri antipatice.

Înainte să le observe privirile fixate nu asupra lui, ci

asupra perechii din fața lui.

Ochii lui Stephen trimiteau flăcări în stânga și în dreapta și, cu un zâmbet rece, înaintă ca și când ar fi fost proprietarul ceainăriei. Unul câte unul, domnișoarele și domnii tineri de la fiecare masă se ridicară în picioare și ieșiră din ceainărie până ce nu rămaseră decât clinchetul decolorat al unui clopoțel și bufnitura unei uși care se închidea.

În acea clipă, se întâmplă ceva neașteptat. Fu cuprins de mânie. Nu la adresa celei care îl înfuriase până atunci, Gertrude Killoran, ci mai degrabă față de adunătura de nobili care o trata ca pe noroiul de pe cizmă.

În timp ce ea și Stephen se duseră spre teighea ca să se uite la înghețată, neliniștea îl țintui pe Edwin în loc.

Căci el nu fusese deloc diferit de nicio altă persoană care o judeca și o disprețuia.

„Nu asta ai simțit față de ea și ai ei? Familia asta nu merită un asemenea dispreț?”

Cu doar câteva zile înainte, răspunsul ar fi fost un emfatic și răsunător „du-te dracului!” pentru oricine credea că familia ei merita până și cea mai mică dovadă de respect. Dar asta fusese în trecut, înainte ca ea să discute cu mult curaj despre binele fiului lui. Și înainte să fi dezvăluit că era instruită și avea un interes impresionant pentru lucruri stranii și interesante care o făceau să fie... *sinceră*. Nu un monstru, ci o femeie, iar acum, o femeie judecată pe nedrept de oameni care nu o cunoșteau.

Simți o durere cruntă de cap și își scoase pălăria. Edwin se frecă la ceafă, în încercarea de a gândi limpede și de a se calma. Și de a afla ce trebuia să simtă.

Într-adevăr, ea era un Killoran. Și era un fost membru al bandei lui Diggory.

În ciuda ultimilor ani, în care simțise și trăise mai puțin ca un om, acea tânără îl deranja doar pentru că el era un gentleman. Atâta tot.

Să aibă încredere în ea și să se simtă prost din pricina ei era un lucru periculos, pe care nu îndrăznea să-l accepte.

Ea...

Tocmai căuta în buzunar și scoase mai multe monede. Uimindu-se, Edwin se apropie.

Stephen ridică privirea și o înghionti cu un cot pe sora lui, apoi făcu un semn cu capul lui mic spre Edwin chiar când acesta se opri în fața lor.

— Plătesc eu, spuse Edwin.

— Mă descurc, spuse ea cu un zâmbet relaxat, care șterse gândurile urâte despre ea sau tumultul de sentimente care îl copleșise.

Firul fin cu care Edwin își ținuse în frâu stăpânirea de sine se toci și plesni.

— Este fiul meu și o să plătesc eu, spuse el tăios.

— Nu sunt fiul tău! șuieră Stephen, făcând brusc un pas spre Edwin și înșfăcând monedele din mâna surorii lui.

Cu un zornăit de argint, el îi aruncă nepăsător pe tejghea.

— Stephen, spuse Gertrude în șoaptă. Îl apucă de braț, dar, ca o pisică supărată și încolțită, el se eliberă. Îmi pare rău, i se adresă ea lui Edwin.

Compasiune și empatie, emoțiile de care nu ar fi crezut-o cândva în stare, fură îndreptate spre el. Iar el ar fi preferat o lume în care ea să nu fi fost sensibilă la suferința lui.

— Nu este nicio problemă.

Minciuna lui Edwin răsună convingătoare în propriile urechi. Căci era tocmai ceea ce făcuse: se mințise. Negarea lui Stephen îl lovise ca o săgeată bine ținută în inimă. Pentru că băiatul avea dreptate. Existau diferite tipuri de paternitate. În timp ce mare parte a interesului și a rolului majorității domnilor începea și se oprea la procrearea unui moștenitor și a unui al doilea copil, pentru Edwin, a fi părinte însemnase ceva cu totul diferit. Nu doar să dea viață, ci și să iubească și să se joace cu copilul.

„Dar tu l-ai pierdut.”

— Eu voiam... doar să plătesc.

Pentru a face cel mai mic dintre lucrurile pe care le făceau tații.

— N-avem nevoie de banii tăi. Noi avem banii noștri,

Maddock. Gert a spus că plătește, iar ea poate să plătească. Asta dacă nu cumva ai o problemă ca femeia să plătească, nu?

O provocare izbucni din fiecare fibră a corpului recalcitrant și încordat al băiatului.

De fapt, avea. Era ceva ce contrazicea codul de conduită ce fusese întipărit înăuntrul lui cu mult timp în urmă. Un cod pe care fiul lui trebuia să-l fi memorat demult, însă fusese crescut cu totul altfel – cu norme, credințe și valori diferite. Și această discrepantă făcea ca tatăl și fiul să trăiască împreună, în același timp, dar în lumi diferite.

— Te asigur că nu am o problemă cu asta, spuse el, recăpătându-și sângele-rece.

Suștinând privirea lui Gertrude, Edwin făcu un gest din mână spre teighea și spre vânzătorul tânăr din fața lor, care putea vinde povestea schimbului de replici dintre ei oricărui ziar de scandal pentru o sumă generoasă. Și probabil că avea să o facă.

— Te rog, continuă, domnișoară Killoran.

Luând monedele de pe teighea, ea le ridică una câte una și ridică din nou palma.

Privirea lui Edwin se fixă nu pe monedele care fuseseră motiv de ceartă, nici pe palmele cu bătăături, pătate de cerneală.

O literă fusese tăiată pe interiorul mâinii ei. De aproape trei centimetri lungime, ieșea în evidență, un simbol clar și viu care îi marca originea: *D. Diggory*.

— Găsește-ne un loc, îi spuse ea lui Stephen.

Când băiatul ascultă și o zbughi, Edwin se găsi singur cu Gertrude și rămase cu privirea ațintită spre acea cicatrice.

Apoi Gertrude îi zise:

— Edwin, îmi pare atât de rău pentru...

Cuvintele ei rămaseră nerostite, căci îi urmări privirea. Ea își retrase în grabă mâna de pe teighea.

Cu toate acestea, întrebările se involburară în mintea lui. Era un semn pe care îl aveau toți copiii monstrului? Oare luase ea, din proprie inițiativă, un cuțit și își gravase

litera pe piele ca o dovadă a loialității? Sau poate că nu erau niciuna, nici alta. Oare fusese ceva la fel de sinistru ca lucrurile abominabile făcute împotriva lui și a familiei lui?

Dar, dintr-odată, nu-și mai dori să afle adevărul, din motive pe care nu le putea înțelege. Se întoarseră spre masa la care se așezase Stephen. La naiba, exact în fața ceainăriei! Palmele lui Edwin se umeziră. Fiul lui era mai curajos decât el. La apropierea lor, Stephen sări brusc în sus și privi agale spre bolurile cu dulciuri și fructe.

Edwin îi trase scaunul lui Gertrude, iar după ce se așează, el revendică locul din fața ei.

— Vii des aici cu el, rosti Edwin, ca să revină spre subiecte de discuție mai sigure – copilul care îi unea, nu ticălosul care îi despărțea.

— Da. Am început să vin cu el aici când avea...

Ea șovăi, întrerupând brusc relatarea despre trecutul lui Stephen.

Dar Edwin voia să audă. Voia să audă tot ce îi putea povesti ea.

— Spune-mi, o îndemnă el, cu o rugămintă aprigă în voce.

Era un cerșetor care accepta orice rămășiță despre secunde, minutele, orele și anii pe care îi ratase.

— Fiind chioară, nu puteam să fur pentru el, așa că m-a pus să-i instruiesc băieții și fetele.

— Să-i instruiești? Întrebă el.

Laș cum era, nu voia să audă răspunsul, dar avea nevoie să îl afle.

— Să-i învăț să fure. Când să acționeze. Unde să acționeze. Când să nu o facă.

Ea își arcui buza într-un surâs batjocoritor neașteptat, acea arcuire cinică a buzelor oferind o fereastră evidentă spre ceea ce simțea despre perioada în care îl servise pe acel monstru.

„Sau poate că asta este tot ce vrea ca tu să vezi. Poate că ea joacă rolul unei nevinovate, la fel ca dădaca aceea care l-a răpit pe Stephen”.

— Obişnuiam să-l aduc pe Stephen aici. Ea se uită la

necunoscuții care treceau pe lângă vitrina ceainăriei, iar el știu că acela fu momentul în care Gertrude nu mai vorbi cu el și începu să revadă doar amintirile din zilele acelea demult apuse. O făceam cu pretextul că îi dădeam lecții despre hoție. În tot acel timp – Gertrude își întoarse privirea de la trecători –, îl aduceam aici, la Gunter. Aveam un rând de îmbrăcăminte elegante pentru amândoi. În fiecare săptămână, plăteam un copil al străzii cu care să mă întâlnesc pe alee și care să aibă grijă de hainele și bunurile noastre. Ea vorbi cu aceeași precizie cu care trebuie să fi coordonat acele acțiuni cu ani în urmă. Când se presupunea că trebuia să furăm, îl aduceam aici.

În clipa aceea, marele bloc de gheață care îi păstrase cu sfințenie inima se dezgheță și se crăpă, lăsând să intre o căldură uitată.

Această femeie îl iubea pe fiul lui. Iubirea i se citea în ochi, iar poveste aceea nu putea fi jucată nici de cea mai talentată actriță de pe Drury Lane.

— Ne luam doar una. Preferata lui era...

— Crema de ciocolată, șopti el.

— Da. Nu aveam destui bani ca să luăm și alte sortimente, iar el insista că era mai sigur să rămânem la aroma despre care știa că... Gertrude se opri brusc. Se uită la el cu ochi triști. Tu l-ai adus aici.

— Deseori. În timp ce mama lui Stephen era prea ocupată ca să-i însoțească ori era neinteresată sau indiferentă, Edwin îl adusesese singur, nici măcar însoțit de dădaca lui. Întotdeauna alegea ciocolata, adăugă el.

— Și și-o punea mereu peste tot, adăugă Gertrude cu melancolie în voce.

— Peste tot! Edwin chicoti, sunetul răsunând ruginit, răgușit și străin. De fiecare dată, dar absolut de fiecare dată când Edwin și Stephen se întorceau acasă, fiul lui era lipicios din cap până în picioare. Și-o punea peste tot, reuși el să spună printre hohotele de râs. Pe obraji. Pe masă. Pe mâini!

Râsul lui Gertrude i se alătură, limpede și cristalin ca un clopoțel perfect. Fortăreața pe care el o construise în

jurul lui se zgudui din nou, într-o mișcare puternică pentru care avea timp destul să se alarmeze. Atunci și acolo, erau doar ea și amintirile din vremurile vesele, și ambele erau la fel de hipnotice.

— Pe pleoape. I-am spus o dată: „August, tu reușești să-ți pui înghețată prin locuri în care nu știam că se poate”.

Și, în timp ce râse, acea amintire se dovedi atât de vindecătoare, încât deveni și mai frumoasă pentru că băiatul pierdut care trezise acele amintiri se plimba acum prin aceeași ceainărie.

Gertrude își șterse lacrimile de veselie.

— El insista să comande *numai* ciocolată. Ea își odihni bărbia în palmă. Ultima dată când am venit aici, i-am promis că într-o bună zi o să avem bani și o să-l aduc înapoi. Ea urmări cu privirea trupul lui Stephen care zburda de colo-colo. I-am spus că o să mănânce din fiecare înghețată ca să învețe toate aromele și ca să știe sigur dacă ciocolata era, de fapt, preferata lui.

Ea se întrebase care era preferata lui Stephen. „Eu nici măcar nu am făcut asta”. Totuși, era o afirmație care îi atrase atenția, înaintea tuturor gândurilor de care se agățase.

— Ultima dată?

Gertrude nu clipi preț de câteva clipe. Ea își lăsă brațele să cadă pe masă.

— Poftim?

— Ai spus *ultima dată*. Edwin îi cercetă chipul cu privirea. De astă dată, secretele pe care le căuta nu îi aparțineau lui Stephen. Erau ale femeii din fața lui. De ce ai încetat să-l mai aduci, Gertrude?

— Eu nu... Ea clătină tulburată din cap. Nu sunt... Răspunsurile ei incoerente rămaseră toate neterminate. Apoi o umbră i se așternu peste privire și se înalță o barieră de netrecut. Nu mai eram în siguranță.

Ea nu mai spuse nimic despre acea amintire. Adevărul rămase prins în acele vorbe.

Cu acea povestire în minte și tăcerea care se așternu între ei, Edwin fu lovit direct în piept de o conștientizare

uluitoare: fiul lui se mișcase tot timpul în aceeași lume din care Edwin făcuse parte cândva. Inima lui se opri. Poate că l-ar fi văzut dacă nu s-ar fi lăsat pradă deznădejdi.

— De ce mi-ai spus asta? șopti el.

Gertrude începuse să se joace cu șervețelul alb și scrobit.

— Cei mai mulți îl văd pe Stephen ca pe un copil supărat și mult mai matur decât este.

— Și chiar așa este.

Edwin încercă să înghită valul de nefericire care îl sufocă.

Gertrude întinse o mână peste masă, așezând-o peste a lui, iar aerul și degetele lui se înfierbântară sub atingerea aceea intimă care pentru ea părea atât de naturală.

— Acesta este singurul loc în care îmi dau seama că el încă este un copil. Aici este încântat de dulciuri și de înghețată și nu se mai gândește la arme. Gertrude îi strânse ușor mâna. El încă este acolo, Edwin. Băiatul de care îți amintești. Iar în fiecare zi în care o să rămână cu tine și în lumea asta, o să se descotorosească tot mai mult de învelișul dur pe care l-a construit în jurul lui.

Îl urmăriră împreună pe Stephen. Absorbit să observe totul, Stephen se mișca de-a lungul rândului de fructe și de bomboane de pe raftul aflat de cealaltă parte a teighelei.

— Și tu vorbești precum cineva care știe? întrebă el încet. Era o întrebare care nu avea nicio legătură cu Stephen și provenea pur și simplu din faptul că voia să știe cine era Gertrude Killoran: un emisar nemilos al lui Broderick și Mac Diggory sau o femeie nevinovată care fusese și ea păcălită. Știi cum este să-ți fie inocența furată și, în cele din urmă, să găsești ieșirea din furie?

Sau poate că acum vorbea despre el. Totul era încețoșat și confuz. Și poate că așa avea să rămână pentru totdeauna, pentru că nu exista ordine sau claritate pentru cei care erau arși de diavol.

Cu excepția degetelor, Gertrude rămase absolut nemișcată. Acele degete lungi se încleștară aproape din reflex pe mâna lui. O nefericire ascuțită, infernală, sclipind

În singurul ochi cu care vedea, se ridică spre el.

— Eu nu am fost niciodată nevinovată, șopti ea. Nu ca Stephen. Un zâmbet trist îi arcui colțurile gurii, iar el își dori să îl alunge, să șteargă acea tristețe. Nu am fost ca orice copil.

El se luptă cu sine. Demonii ei erau numai ai ei. Îi aparțineau, iar el era sigur că nu trebuia să dea doi bani pe durerea care îi frângea sufletul. Dar, Dumnezeuule, poate că era același nebun penibil care avea încredere când nu trebuia!

— Totuși, ți-ai păstrat umanitatea.

Surprinderea o făcu să întredeschidă buzele.

— Eu...

Fără să vrea sau fără să știe cum să reacționeze în fața blândeții de pe chipul și din privirea ei, el își trase scaunul alb din fier forjat mai aproape de ea.

— Nu ești cum mă așteptam să fii.

Edwin se pregăti pentru valul de vinovăție și de groază pe care o asemenea recunoaștere ar fi trebuit să îl trezească, dar nu apărui.

— Nici tu nu ești cum mă așteptam să fii. Dar într-un om există întotdeauna mai mult decât vedem sau ne așteptăm. Este foarte ușor să uiți asta.

Pășeau pe un teritoriu intim și incert. Din fericire, fură salvați de la orice altă discuție când un angajat veni cu o tavă cu vreo zece cupe de înghețată. Paharele cu mânere de cristal nici nu fură așezate bine pe masă că Stephen veni valvârtej.

Edwin îl observă nu cu privirea plină de regret pe care o avusese de la reîntoarcerea băiatului, ci cu alți ochi, deschiși de ceea ce recunoscuse Gertrude cu câteva momente în urmă. Încă exista inocență în fiul lui. Se putea să nu își mai revină vreodată, dar Stephen nu coborâse într-un întuneric absolut.

Și totul grație acestei femei.

Stephen se opri brusc, apucându-se de masă ca să se îndrepte de spate.

Paharele de cristal zornăiră.

— Au venit!

Cu entuziasmul lui de copil, Stephen trase scaunul din fața lui Edwin și apucă o cupă de cristal. Aromă de puncii. Nu ciocolată, ci aromă de puncii.

— Mm...

Gertrude ridică o mână pentru a-l opri. Se uită cu subînțeles la băiat.

Iar copilul, de obicei tăios, îi trimise un zâmbet larg până la urechi.

— Bine, bine.

Ea ridică un deget.

— M-am gândit că am putea să-l lăsăm pe Edwin să ni se alăture.

— Pfi! Împreunându-și brațele la pieptul firav, Stephen se trase înapoi pe picioarele scaunului. Ce să știe el despre înghețată?

Nedumerit, ca un om care rătăcise pe o scenă fără a-și cunoaște rolul, Edwin privi când spre Gertrude, când spre fiul lui.

— Știu câte ceva despre înghețată, rosti el fără să se gândească.

Era o afirmație copilărească, dar nu avea sens să nu se bucure de asemenea delicii.

Gertrude zâmbi încântată.

— Tocmai asta am spus și eu, nu-i așa, Stephen? Un stacojiu aprins îi coloră obrajii delicați, acea nuanță vișinie și strălucitoare potrivindu-se perfect cu buzele ei pline, pe care el aproape că le sărutase. Acum, mai întâi trebuie să...

În timp ce vorbea, se dovedi a fi o altfel de hoată, căci în acel moment el se simți prădat în alt mod – rămase fără suflare, dorindu-și să îi revendice gura într-un sărut. Ca să exploreze și să guste contururile cărnii ademenitoare.

— Începem? continuă ea, îndepărtându-l de gândurile nelegiuite pe care nu trebuia să le aibă.

Așezați unul lângă altul, Gertrude și Stephen se uitară la el. Edwin încuviință din cap. Ce Dumnezeu ratase în timp ce jinduisese după femeia din fața lui?

— Bine? se aventură el să spună, auzind întrebarea

din propriul răspuns.

Gertrude oftă.

— Foarte bine. O s-o fac eu.

Își dădu scaunul înapoi, fierul forjat zgâriind marmura, și se ridică în picioare. Aplecându-se peste masă, îi scoase lavaliera.

— Ce...

Ea dezlegă deja cu iscusință bucata de satin alb, înainte ca el să o întrebe ce avea de gând. Erau degetele unei hoațe, prea rapide ca să fie observate când lucra.

— Ce faci? Întrebă el cu o voce răgușită.

Edwin aruncă o privire prin ceainărie, studiind personalul care lucra în spatele tejghelei și oamenii care se plimbau pe stradă afară. Fiecare persoană care trecea arunca o privire pe furiș înăuntru – la el. Și la fiul lui. Nu, de fapt toți trei atrăgeau acea atenție evidentă.

Gertrude îi urmări privirea.

— O să încerci înghețate.

Când ea se aplecă mai aproape, el se agită pe scaun.

— Nu este chi...

Fiul lui își îndreptă privirea spre el. Stephen se aștepta ca el să nu răspundă la provocarea lansată. Dezgustul și dezamăgirea, atât de des îndreptate spre el, se amplificară din nou.

— Nu este chiar greu să ghicești aromele.

Cu ochii mari, fiul lui se așează drept pe scaun și apoi... Stephen zâmbi.

Edwin simți puțin din ceea ce trebuia să fi simțit Atlas când ridicase Pământul pe umeri.

— Splendid, se bucură Gertrude.

Întinzându-se din nou peste masă, ea continuă să-i lege lavaliera la ochi. În timp ce ea legă rapid bucata fină de satin, mirosul ei ispititor – de flori de măr și de liliac – îi învăluia simțurile.

Imposibilitatea de a vedea îi ascuți fiecare simț: ușoara înțepire a respirației ei, tremurul ușor al degetelor, atingerea ei. Parfumul floral...

— Gata, murmură ea, iar urechile lui, pe deplin

acordate la această femeie, intrară din nou în alertă. Stephen, îl încurajă ea, de astă dată vocea ei fiind sigură.

— Eu nu-l hrănesc.

— Asta este regula, îi aminti ea.

În timp ce fratele și sora schimbă repede câteva replici, Edwin întoarce capul de la unul spre celălalt, simțindu-se ca un prost cu lavaliera la ochi. Dar, în mod ciudat, țesătura era și... neașteptat de bine-venită. Îi proteja chipul și îl împiedica să observe marea de necunoscuți care stăteau probabil cu nasurile lipite de fereastră.

— Dar o să mă vadă când îl hrănesc.

— *Tu* ai ales masa, Stephen.

— Un pariu atunci? sugerează Edwin.

Cuvintele lui opriă rapid discuția fraților.

— Spune, Maddock, îi permise fiul lui.

— Tu stabilești condițiile.

Urmă altă pauză lungă înainte ca Stephen să vorbească.

— Serios?

— Se...

Ca și cum băiatul s-ar fi temut că Edwin se putea răzgândi, el vorbi în grabă:

— Să anulez o decizie pe care o iei tu.

Să anuleze?

— Mă tem că nu înțeleg.

— Dacă vreau ceva sau vreau să merg undeva și tu nu vrei ca eu să mă duc acolo, oricum o să mă duc.

Era o înțelegere riscantă. Pentru că niciunul dintre locurile în care fiul lui își dorea să se ducă și niciunul dintre oamenii pe care voia să-i vadă nu erau siguri.

— Foarte bine. Iar dacă o să câștig eu, am voie să *anulez* una dintre cererile tale fără obiecții din partea ta.

— Nu prea e drept, murmură Gertrude, apoi i se tăie răsuflarea. Nu mă călca pe picior, Stephen!

— Bine, Maddock. S-a făcut.

Apoi răsună clinchetul slab al unei linguri de metal care lovi cristalul și...

Edwin mormăi în timp ce Stephen îi băgă lingurița printre buze.

— Măcar știi să mănânci cum se cuvine?

— Mâncatul cum se cuvine nu presupune să fii legat la ochi, murmură el pe lângă lingurița de înghețată rece.

Stephen râse; acea izbucnire bruscă de veselie a fiului lui făcu ca toată tensiunea dinăuntrul lui Edwin să se risipească. Dumnezeuule, cât de dor îi fusese de râsul lui August! De zâmbetul lui.

— Ei bine? insistă Gertrude, forțându-l să participe la testul de degustare propus de ea și de fiul lui.

Nu, era un joc. Trecuse atât de mult de când nu mai jucase unul cu Stephen!

— Bergamotă.

Femeia din fața lui bătu din palme.

— Bravo!

— Asta a fost una ușoară, rânji Stephen. Iar se auzi un clinchet. Poftim.

De astă dată, Edwin era pregătit și deschise gura ca să guste din următoarea aromă de înghețată. Lăsa înghețata să i se topească pe limbă, cei doi frați devenind nerăbdători. Și se simți cuprins de emoție. „Mi-a fost dor de asta...” Edwin mulțumi din nou pentru faptul că avea ochii acoperiți de lavalieră.

Cât de bine se simțea totul! Cât de bine! Să râdă. Și să fie tachinat. Iar el se crezuse incapabil să mai simtă ceva cu asemenea ușurință.

Și nu ar fi trăit această zi dacă nu ar fi fost Gertrude. Dacă ar fi trimis-o să-și facă bagajele, așa cum fusese atât de hotărât să facă, nu ar fi existat niciodată nimic din ceea ce făcea acum. Toată bucuria acestei zile ar fi fost pierdută. El ar fi fost singur, încercând inutil să schimbe politețuri cu fiul lui.

Un picior mic îl înghionti în tibie, iar Edwin mormăi.

— Deci, Maddock?

— Cremă de zahăr ars.

Fiul lui își înfipse pumnul în masă și paharele de cristal tresătară.

— Nu se poate! Tragi cu ochiul.

Existase o perioadă în care nimeni nu îndrăznise să îi pună la îndoială onoarea. Totuși, după moartea soției devenise ceva absolut obișnuit. Ceva ce disprețuia cu fiecare fibră a ființei lui.

— Verifică, Gert, spuse tăios Stephen.

Încă o adiere de parfum floral delicat îi umplu nările, și el inspiră, lăsându-se inundat de parfumul acela încântător.

Apoi Gertrude îi strecură degetele prin păr, în spatele nodului, iar el închise ochii, dorindu-și cu înflăcărare acea mângâiere liniștitoare, dorind să afle mai multe despre ea.

— Este în regulă.

Oare el doar își imaginase că nu îi simțise respirația lui Gertrude când ea îi vorbise lui Stephen? Urmară o adiere delicată de aer și foșnetul învolburat al fustelor de muselină, în timp ce ea își ocupă din nou scaunul.

— Lavaliera este legată bine.

Stephen mai băgă o linguriță în gura lui Edwin.

— Înghețată cu parmezan.

— Înghețată cu parmezan? Vocea lui Stephen se ridică, apoi copilul izbucni într-un râs din toată inima. Înghețată cu cremă de parmezan, repetă el printre hohote. Era de struguri. Ți-am spus eu că nu o să știe. Cu un strigăt entuziast, Stephen își înfipse din nou un pumn triumfător în masă. Am câștigat!

Edwin își dezlegă nodul lavalierii pe care i-l făcuse Gertrude.

— Se pare că ai avut dreptate, spuse el tărăgănat. Știi mai puține decât credeam.

— Așa e mereu cu voi, nobilii, spuse Stephen cu un rânet, dar de astă dată nu se simți obișnuita antipatie a băiatului când vorbi despre rangul lui Edwin.

Cu mâna liberă, Edwin scoase un săculeț și îl aruncă peste masă.

— Iată!

Cu reflexe ca de pisică, fiul lui deschise palma și o prinse în pumn.

— Dată fiind victoria ta, mi se pare corect să mai alegi ceva.

Rânjetul lui Stephen se adânci, iar în obraji îi apărură gropițele.

— Da. Este corect.

Trăgându-și scaunul în spate, el sări în sus și se avântă pe podeaua de marmură până la tejghea, unde mai mulți angajați umpleau vasele de porțelan pentru înghețată cu diferite arome.

Edwin se lăsă din nou pe spate în scaun și îl urmări pe fiul lui cum vorbea cu un tânăr de la tejghea. Ușurința cu care cei doi vorbeau avea o oarecare familiaritate. Și atunci îl izbi adevărul. Personalul de la Gunter care se uitase cu groază nu-i condamnase pe cei doi membri ai clanului Killoran cu privirile lor așa cum făcuseră domnii și doamnele din ceainărie și de pe străzi, ci doar pe el. Aici Stephen se simțea acasă, așa cum Edwin nu se simțea acasă nici în propria reședință.

În toate gândurile lui infernale despre suferința pe care o cunoscuse fiul lui în timpul trăit pe străzi, printre toți bărbații, femeile și copiii lipsiți de milă și de suflet cu care își închipuiseră că avusese de-a face, niciuna dintre închipuiri nu indusese vizite la Gunter. Încă o dată, totul datorită lui Gertrude. Strânse între degete o linguriță pe care nu își dădu seama că o luase.

— L-ai lăsat să câștige.

El încremeni și ridică privirea.

— Cum...

— Cum mi-am dat seama?

Ea ridică o splendidă sprânceană întunecată. În ochi îi dansă o licărire, apoi își trase scaunul spre masă, venind tot mai aproape, până ce coapsele li se atinseră. Lui i se încordară mușchii, iar corpul lui continuă să rămână în alertă, conștientizând tot mai mult prezența lui Gertrude Killoran.

— Pot să-ți împărtășesc un secret? întrebă ea, enunțând limpede fiecare silabă, dar Dumnezeuule, el era un ticălos depravat, a cărui privire îi devora gura.

„Încuviințează din cap. Spune ceva!”

— Ce secret? reuși el să îngâne.

— Dacă ai de gând să nu ghicești o aromă, fă-o când guști înghețata de parmezan, nu de struguri.

Ea îi făcu cu ochiul.

El își simți gâtul în flăcări. Aruncând deoparte lingurița uitată, Edwin își ridică lavaliera și pocni din ea.

— N-am...

— Edwin, nu uita, eu am crescut pe străzi. Recunosc un mincinos din St. Giles până în Seven Dials.

Toți mușchii feței ei încremeniră într-o mască îndurerată, apoi zâmbetul ei se topi, luând cu el o lumină pe care Edwin o pierduse.

— Îmi pare rău. Eu...

— Este în regulă.

Și, în mod surprinzător, de astă dată amintirea trecutului ei *era* în regulă.

Trăsăturile ei se îmblânziră și, tulburat de acea inocență, el își întoarse atenția spre Stephen.

Era o capitulare exasperantă, dar cele trei cuvinte prin care îl asigurase că era totul în regulă erau adevărate. Mai târziu, avea destul timp să ridice zidurile de apărare în fața unui Killoran. Însă nu în clipa aceasta. Acum voia ca nimic să nu strice acea zi perfectă.

Gertrude îi susținu privirea; avea o forță de neclintit în felul ei direct de a fi, pe care o cunoscuse la puțini bărbați și niciodată la vreo femeie. Nici măcar la soția lui, fiica unui duce, născută cu mari bogății și influență.

— De ce ai făcut-o?

Gertrude Killoran era tenace. Totuși, avea talentul înnăscut de a obține tot felul de încuviințări și de secrete pe care un bărbat nu voia să le dezvăluie.

El fu primul care îi aruncă o privire, nemaifiind atent la Stephen, care încă discuta înflăcărat cu un angajat de la Gunter.

— Pentru că știu ce înseamnă să simți și să fii lipsit de putere. Să-ți dorești să ai control asupra vieții și fericirii tale în timp ce nu ai deloc, spuse el șoptit.

Spusese prea multe. Cu o grimasă, Edwin își netezi lavaliera, apoi, cu mișcări rapide, sacadate, se apucă grăbit să facă un nod. Gertrude întinse mâna, acoperindu-i mâna cu a ei, și îl opri. Edwin auzi undeva departe clinchetul clopoțelului care anunța alt client, dar nu îi mai păsa cine intra pe ușa aceea blestemată.

Căci Gertrude nu îi oferi cuvinte sau banalități. Nu încercă să-i umple mintea cu povești despre propriile necazuri și lupte, despre care era sigur că existau din plin. Atingerea ei îi arătă ceva ce nu putea să facă niciun cuvânt: ea îl auzea, îl înțelegea și, pentru prima dată, nu mai era singur. El era...

— Maddock.

...smuls din acea conexiune puternică de o voce odinioară cunoscută, acum străină.

„Dumnezeule!”

Fără să spună niciun cuvânt, Edwin rămase nemișcat, șocul din propria privire fiind reflectată în ochii fostului său prieten, Lord Charles Taylor. Prieteni de pe vremea când merseseră la Eton și apoi la Oxford, fuseseră cândva de nedespărțit... până când nu mai fuseseră. Vinovăție. Regret. Rușine. Tristețe. Toate își găsiră loc în pieptul lui, sentimente care se involburară într-un iureș. Unul care avea să rămână cu el pentru totdeauna.

Pe sub masă, Gertrude îi dădu un ghiont lui Edwin cu vârful cizmei.

— Charles, îl salută el și, într-un târziu, se ridică în picioare. Tenwhistle, se corectă el.

Își pierduseră dreptul la formule de adresare familiare.

Marchizul își scoase pălăria, în timp ce amândoi își amintiră anii care se scurseră între ei. Cei doi își arcuiră perfect sprâncenele.

Imagine în oglindă, precum frații care fuseseră cândva.

„Și acum ne salutăm ca doi străini în public”.

Ochii lui Tenwhistle, mai duri, mai cinici și mai goi decât fuseseră vreodată, o găsiră pe Gertrude. Și, încă o

dată, Edwin își aminti cât de mult se schimbase omul din fața lui. Nu, se schimbaseră amândoi. Se transformaseră pentru totdeauna.

Se dovedi că Gertrude avea o stăpânire de sine perfectă, așa cum Edwin nu avea. Ea se ridică și făcu o reverență impecabilă.

— Tenwhestle, ți-o prezint...

Gertrude se uită întrebătoare la Edwin. Edwin își încleștă și își desfăcu palmele, apoi se chinui să încheie prezentările.

— Domnișoara Killoran. Gert... *domnișoară Killoran*, marchizul de Tenwhestle.

Toată culoarea dispăru din obrajii lui Lord Tenwhestle, lăsându-i o expresie sălcie pe chip.

— Eu... Bărbatul clătină încet din cap, legănându-se ca și cum s-ar fi întâlnit cu Medusa. Eu nu...

Și, fără niciun alt cuvânt, celălalt bărbat se învârti pe călcâie și plecă în grabă.

Tenwhestle trânti ușa în spatele lui, clopoțelul scoțând un zornăit febril.

Edwin se uită lung după silueta care se retrăgea cu repeziciune, urmărindu-l în timp ce apucă frâiele calului de la un copil de pe stradă care îl aștepta afară.

Și atunci se făcu nevăzut.

„La ce te așteptai? Ți-a spus exact ce crede despre tine cu mult timp în urmă”.

Îl învinuise pe Edwin pe bună dreptate, vină care ar fi trebuit să îi apese greu pe umeri, și astfel, la fel ca restul lumii, îl lăsase cufundat într-un exil în care să sufere pentru greșelile pe care nu avea să și le ierte niciodată.

— Edwin? îi vorbi Gertrude cu un glas blând și liniștitor, în contradicție cu tumultul lăsat în urmă de marchiz.

— Sunt bine, rosti el tăios, deși ea nu îl întrebase nimic și chiar dacă ea nu merita asta.

Gertrude se încordă și se îndepărtă cu un pas de el, punând scaunul între ei.

Groapa vinovăției se adânci în vintrele lui Edwin. Își

trecu o mână tremurătoare prin păr.

— Scuză-mă, Gertrude!

Stephen se strecură lângă Edwin.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă el cu prea multă bucurie, de parcă mirosise o altercație.

— Nu, îl asigură pe copilul de lângă el chiar când marchizul își roti armăsarul negru și îl văzu pe Stephen.

Tot chipul lui Tenwhestle se contorsionă de durere. Și apoi, o clipă mai târziu, își mână sălbatic calul pe Curzon Street, până ce nu se mai văzu în zare.

— Cine naiba era ăla? Întrebă fiul lui, aruncând o privire spre Edwin.

— Acela era Lord Charles, marchizul de Tenwhestle, spuse Edwin încet. Unchiul tău.

Capitolul 14

— Miau...

Așezată pe fotoliul în stil Empire, sculptat și pictat, Gertrude aruncă o privire peste lecțiile pe care le alesese pentru perioada petrecută acolo cu Stephen, apoi spre pisica cenușie.

— Nu vrei să asculți, nu? Ca o felină nestatornică, Gus sări pe tapițeria Jacquard brodată cu model floral. Dar ești prea mândru ca să-mi ceri atenția, văd.

Ea nu îl mai certă și îl mângâie între urechi.

Cu ochii închiși, el toarse lung și răgușit, se întinse, apoi se ghemui lângă ea.

— Deși, la drept vorbind, ai dreptate, recunosc eu. Merit asta.

Abandonând orice încercare de a mai lucra, Gertrude închise cu un clic hotărât jurnalul îmbrăcat în piele pe care îl ținea în poală și îl puse deoparte.

Ea, Stephen și Edwin se întorseseră de la Gunter acum mai bine de zece ore, iar Edwin se dusesese imediat în bibliotecă, unde rămăsese închis de atunci. Iar ea, în ciuda

faptului că făcuse lecții cu Stephen și alesese lecțiile viitoare, nu se gândise decât la... Edwin.

„Acela era Lord Charles, marchizul de Tenwhestle. Unchiul tău”.

Edwin fusese un bărbat bătut. Cum ea se luptase și adesea fusese zdrobită de propriii demoni, îi recunoștea cu ușurință la altcineva.

Și nici nu fusese singurul tulburat. Străinul care întrerupsese scurtul moment pe care ea și Edwin îl împărtășiseră avusese o ferocitate asemănătoare.

Cu un geamăt, Gertrude se lăsă pe spate în fotoliu și se uită lung la picturile vesele de pe peretele de deasupra.

— Nu m-am gândit niciodată că sunt egoistă.

Gus își linse lăbuța dreaptă cu limba lui mică și roz.

— Și tocmai asta am fost, spuse ea în gol, cu toată seriozitatea.

Egoistă, concentrată numai asupra sa, nu se gândise suficient la ce însemna venirea ei aici. La faptul că forța șederea ei în casa lui Edwin.

Insistase atât de mult să îl însoțească pe Stephen în noua lui reședință din Mayfair, încât nu se gândise pe deplin la implicațiile de a fi acolo cu nimeni altcineva... „în afară de Stephen”.

Pentru că la drept vorbind, pentru ea nu contau fericirea sau bunăstarea altcuiva în afară de a lui Stephen. Gertrude, Cleo, Ofelia, Reggie, Broderick erau adulți, capabili să aibă grijă de ei. Stephen însă era doar un copil. Unul pe care ea dorea să îl vadă din nou copilul nevinovat care fusese odinioară. Și astfel că își impusese prezența în casa lui Edwin și hotărâse să rămână până când găseau pe cineva potrivit pentru fratele ei.

— Dar asta a fost înainte, șopti ea, trecându-și vârful degetelor peste moliciunea mătăsoasă a blănii lui Gus.

Înainte ca marchizul Maddock să devină un bărbat în carne și oase, capabil de o mare dragoste, de o mare suferință și foarte rănit. Înaintea acestor zile, Edwin existase doar în mintea ei.

Îl înțelesese prea puțin când discutase cu familia ei -

el era nebunul care îi trimisese o scrisoare amenințătoare lui Broderick, în care le promitea că avea să îi distrugă. Da, fusese ușor să îl vadă pe Edwin ca pe o figură întunecată, mai mult imaginară decât reală.

Până când venise aici. Până ce el încuviințase să îi însoțească pe ea și pe Stephen la atelierul de tâmplărie și la Gunter și permisesese să fie legat la ochi de față cu toată lumea, alături de Gertrude, o bastardă născută pe străzi.

Nu, nu se gândise la tot ceea ce însemna prezența ei acolo – până azi.

Acum era Edwin. Și unchiul lui Stephen.

Și ea – Gertrude Diggory. Ea era cu adevărat fiica lui Mac Diggory. Nu putea să scape niciodată de adevărul originii ei. A se trezi față în față cu un bărbat a cărui soție fusese ucisă din ordinele tatălui ei servise doar ca o amintire a trecutului urât pe care îl avea.

Gertrude se chinui să se uite la litera scrijelită în palmă, acea literă purtată de fiecare Diggory, una la care încetase, de-a lungul anilor, să se mai uite. Dar nu acum. În acea clipă își asuma semnul numelui și al originii ei. Tatăl ei le provocase suferințe lui Edwin și familiei lui. Tatăl ei îi negase lui Stephen propria mamă. Și, în urma aceluia incendiu și a seriei de nemernicii din noaptea aceea, viețile lor fuseseră răscolite.

Stephen era cea mai importantă persoană pentru ea. Dar mai contau și alții. La fel de mult. Da, fusese greșit să nu se gândească la cât de crud era să-și impună propria prezență lângă Edwin. Era cu atât mai greșit să rămână în casa lui când el se dovedise a fi un bărbat care își iubea fiul și tânjea după timpul pierdut.

Gertrude trecu un deget peste acea literă D diformă. Era greșit să rămână acolo, dar, în mod rușinos, avea să rămână pentru Stephen.

Își încleștă degetele și își opri mișcarea distrată.

Un zbârnâit slab răsună pe biroul ei. O clipă mai târziu, roțița în miniatură improvizată pe care o crease special începu să se miște. Se roti într-un cerc rapid, pus în mișcare de Sethos.

Gus înălță capul. Își ridică urechile, iar trupul lui mic se încordă și intră în alertă.

— Gata, îl certă ea, punând o mână în semn de avertizare pe spatele lui până ce motanul se așează din nou lângă ea.

Gertrude se uită absentă la roata de argint care se învârtea în cercuri amețitoare.

La fiecare întâlnire, era forțată să îl vadă pe Edwin – ca om. Era un gentleman care avea toate drepturile să o dea afară în șuturi din cauza legăturii ei cu Diggory, dar îi permisesese să rămână. Era un bărbat care se lăsase legat la ochi în public și luase parte la jocul unui copil, totul pentru a obține un zâmbet de la fiul lui pierdut. Un bărbat care pierduse intenționat un pariu, tocmai pentru ca același copil să poată controla o lume de neconceput.

Își simți inima tresărind în piept.

Căci, acolo de unde venea ea, oamenii nu renunțau de bunăvoie la control. Victoria era totul și substituia totul. Dar Edwin o făcuse de bunăvoie pentru Stephen. Și acel sacrificiu, un devotament față de fericirea celui alt, pus înaintea propriei mândrii și puteri, era un lucru rar. Era ceva străin de tot ceea ce știa ea, ceva periculos prin modul în care o făcea să se simtă atât de captivată.

„Nu te-a captivat doar asta. Te tot gândești la clipa în care el a stat lângă tine în hamac, atingându-ți genunchii, cu buzele aproape de ale tale”.

Ea închise scurt ochii. Fusese atât de aproape încât, pentru o clipă născută din nebunie, crezuse că el avusese de gând să o sărute, iar ea își dorise să o facă. Tânjise să o facă. Se gândise la ce ar fi putut fi aproape în fiecare moment de atunci.

— Nu fi proastă!

Ușa se deschise brusc, iar ea tresări, în timp ce fratele ei intră înăuntru.

Cu un mieunat, Gus sări jos și țâșni sub fotoliu.

Fluturându-și pumnalul într-o mână, Stephen scrută camerele din priviri.

— Cu cine vorbești?

Obrajii ei fură asaltați de o căldură mistuitoare.

„Liniștește-te! El nu trebuie să știe că ai stat aici visând cu ochii deschiși la un bărbat pe care îl urăște pentru sângele care îi curge prin vene”.

— Cu nimeni. Când Stephen îngustă ochii în semn de provocare, adăugă: Cu mine, recunosc eu. Gândeam cu voce tare.

— Este periculos și prostesc, o avertiză Stephen.

Își puse pumnalul în teacă, apoi închise ușa în urma lui.

— Cred că obiceiurile mele nu sunt motivul pentru care îmi vizitezi camerele la ora asta, mormăi ea.

— Nu. Stephen deschise gura și apoi mai studie o dată încăperea. Când vorbi, o făcu pe un ton secretos: A fost ciudat.

Legănându-și picioarele peste marginea fotoliului, Gertrude se ridică.

— Ți-am spus deja. Mă...

— Nu *tu*. Băiatul ridică o mână în aer. Bine, uneori și tu. Dar nu despre asta vorbesc. *El*.

Ea clătină din cap.

— El?

Fratele ei își ridică brațele spre tavan.

— La naiba! Cleo și Ophelia nu ar fi așa de obtuze. Vorbesc despre marchiz. M-am gândit toată ziua la favoarea pe care vreau să i-o cer nobilului.

Tatăl lui. Ea deschise gura ca să-l corecteze, dar își înghiți cuvintele. Nici ea, nici Edwin nu puteau să îl forțeze.

— Și ai decis?

Dumnezeu să-l ajute pe Edwin! El nu putea înțelege pericolul de a-i oferi unui băiat ca Stephen o favoare fără să știe dinainte ce avea să îi ceară.

— Ceva nu se potrivește, spuse Stephen fără să-i înțeleagă întrebarea.

Nimic, ca să împrumute expresia lui Stephen, nu se mai potrivea.

— De ce nu-mi spui despre ce este vorba?

Cu fruntea lui mică, pistriuată și încrețită de confuzie,

Stephen traversă camera și se opri în fața roțiței de ruletă.

— Dacă nu ar fi ghicit înghețata de parmezan, aș fi înțeles asta, Gert. Dar de strugure? El aruncă o privire peste umăr. *Strugure?* repetă. Cred că m-a lăsat să câștig.

Stephen se uită înapoi, așteptând.

Gertrude își măsură răspunsul și îi puse o întrebare.

— Contează dacă a făcut-o?

— *Absolut*, contează, ripostă el. Așa ceva nu se face. *Noi* nu facem asta. Maxilarul lui se încleștă. Este slab.

Da, așa ar fi văzut lucrurile Broderick, Cleo și Ophelia. Așa le-ar fi văzut și Gertrude. Dar asta fusese înainte să îl cunoască pe Edwin. Înainte ca el să fi făcut acel sacrificiu în numele fiului lui, iar ea înțelese că, deși păruse decizia unui om slab, nu fusese. Căci decizia aceea adusese bucuria altei persoane și, prin ea, propria fericire. Prin urmare, ar fi spus mai degrabă că marchizul fusese inspirat. De fapt, clanul Killoran putea învăța de la el mai multe în această privință.

— Știi ce cred eu?

Stephen nu făcu nicio mișcare multă vreme și apoi, încet, scutură din cap.

— El nu ți-a făcut rău. Nu te-a umilit. A participat la un joc pe care nu îl cunoștea, ceea ce este mai mult decât a făcut Mac Diggory vreodată. „Pentru mine sau pentru vreunul dintre noi”. Și aș spune că, indiferent de motivele lui, acestea sunt onorante, iar *onoarea* e un lucru pe care noi, clanul Killoran, îl respectăm.

— Chiar dacă m-a lăsat să câștig, tot nu-l plac, insistă el cu o încăpățănare ranchiunoasă, de care numai el era capabil.

— Ah, spuse ea apăsător în timp ce Stephen i se alătură lângă roata de ruletă. Îl apucă de umeri și îl strânse. Dar noi nu știm dacă a făcut-o, așa că ar fi păcat să nu ne bucurăm de triumful tău doar pentru că te temi că s-a întâmplat dintr-un anumit motiv.

El strâmbă din nas.

— Corect. Ar fi o pierdere să nu apelez la favoarea pe care mi-o doresc. Până la urmă, nu ar fi chiar atât de diferit

de a fura.

Ar fi fost mai degrabă ca atunci când stăteau prin colțuri și cereau monede în fața teatrelor londoneze. Totuși, această analogie mai potrivită nu ar fi fost niciodată acceptată de băiatul încăpățânat ca un catâr.

— Așa trebuie gândit.

Gertrude îi făcu cu ochiul.

El zâmbi larg.

— Am o idee despre ce aş putea să-i cer.

Și, în timp ce el își frecă mâinile cu o încântare periculoasă, Gertrude oftă.

— Să fii cuminte, strigă în urma lui, în timp ce el porni spre ușă.

— Întotdeauna sunt.

Gertrude pufni.

— Glumesc. Dar o să fiu... de data asta.

Totuși, fratele ei nu plecă, ci continuă să se plimbe prin fața camerei ei.

Ea așteptă în tăcere, neputând să-l întrebe ce îl tulbura, fiindcă asta l-ar fi făcut să plece mâncând pământul.

După câteva momente, el vorbi.

— El a venit cu noi azi.

— Da, murmură ea, prefăcându-se că nu înțelege.

El își studie din nou vârfurile pantofilor uzați.

— Nu mă așteptam la asta. Să vină cu noi la Draven... sau la Gunter. M-aș fi așteptat dacă venea într-un singur loc, la Gunter, pentru că este un loc elegant și respectabil. Totuși, nu credeam că o să vină cu noi acolo.

Stephen încetă brusc să mai mormăie.

Gertrude se gândi cu atenție înainte să-i răspundă.

— Uneori, Stephen, oamenii ne surprind. Ea veni mai aproape de el. Dacă făcea o mișcare prea bruscă, s-ar fi îndepărtat. Noi doi? Gertrude făcu un gest între ei. Și alți oameni născuți în Dials? Suntem *atât* de obișnuiți cu toate căile greșite în care apar surprizele astea, încât nu reușim să vedem modurile minunate prin care un om ne poate surprinde.

Și era exact ceea ce făcuse Edwin, ce făcuse pentru fratele ei azi.

— Așa cum a făcut tatăl meu azi?

Stephen era prea isteț ca să rateze sensul cuvintelor ei.

Gertrude vru să vorbească, dar două cuvinte din ce spusese el îi rămaseră în minte: *tatăl meu*.

„Oh, Dumnezeu!”

De ce nu putea să aibă și ea puterea pe care o aveau Cleo și Ophelia? Cea care zădărnicea lacrimile. Gus își trecu lăbuțele peste gleznelor ei, iar Gertrude se aplecă încet și îl ridică. Stephen nu putea să îi vadă lacrimile. S-ar fi retras și și-ar fi luat zborul.

— Așa cum... „Edwin” Excelența Sa a făcut astăzi, spuse ea răgușită. El nu este un om obișnuit să iasă în lume, și totuși a ieșit de două ori azi - „la cererea mea” - pentru tine.

Marchizul putea să o urască. El putea să îi trateze pe ea și familia ei cu dispreț și să le poarte resentimente, dar avusese întotdeauna inima deschisă. Se arătase capabil de dragoste și o parte din inima ei avea să îi aparțină totdeauna pentru acele daruri.

Gâtul fratelui ei se mișcă.

— Dacă este adevărat, atunci de ce a fugit și s-a ascuns când am ajuns acasă? Nu a luat masa cu noi. Nu a mai spus niciun cuvânt de când ne-am întors.

— Are motivele lui, Stephen, murmură ea, mângâindu-l absentă pe Gus. Motanul cenușiu se cuibări la pieptul ei. Nu știu care sunt. Nu știa de ce revederea fostului cumnat îi provocase lui Edwin o asemenea prăbușire emoțională în acea zi. Pur și simplu își amintise de soția pe care o pierduse? Sau fusese mai mult? Dar cred că revederea cu unchiul tău are o legătură cu motivul pentru care a fost atât de tăcut de când ne-am întors.

Când buza de jos începu să-i tremure, Stephen își prinse carnea tare între dinți.

— P-poate. Dar nu este prima dată când face asta. Când un om se manifestă, să-l crezi. Nu așa spunem noi?

Exista o dorință în acest copil, pe care îl crescuse de când devenise băiatul cel nou din gașca lui Diggory, care se lupta cu disperare să creeze un sens din două lumi și rațiuni opuse. Și inima ei se frânse. Brațele ei se strânseseră din reflex pe corpul calduț pe care îl ținea. Gus se agită și se trase înapoi, apoi sări pe podea.

Gertrude oftă și se apropie de fratele ei.

— Familia noastră are un stil aparte de a vorbi, dar ăsta nu este și stilul lui, Stephen. Edwin îi deschisese ochii în privința asta, se gândi ea. Dar cred că tatăl tău a avut motive să nu se apropie de tine în ultimele săptămâni, iar într-o bună zi, dacă îl întrebi, sunt sigură că o să ți le spună.

Trupul lui mic tresări și se îndepărtă de ea.

— Să-l întreb? șuieră el. Dacă îl întreb înseamnă că-mi pasă. Și nu-mi pasă. Mă auzi? Nu îmi pasă!

Apoi se întoarse brusc pe călcâie și plecă valvârtej.

— Stephen! strigă ea după el, dar băiatul plecase deja, strecurându-se ca Umbra din Seven Dials, cum ajunsese să fie cunoscut pentru felul în care se furișă.

Cu un oftat, Gertrude vru să înainteze. Se auzi un zornăit slab și, cu coada ochiului, surprinse o mișcare rapidă.

— Nu! spuse ea cu răsuflarea întretăiată, în timp ce Gus o luă la fugă.

„Sethos”. La naiba cu totul! Gertrude începu să alerge, blestemându-și vederea care nu îi permitea să întrezărească limpede creatura micuță.

— Oprește-te! șuieră ea după pisică. Cum era posibil ca ziua cu Edwin și Stephen să fi pornit de la ceva magic și să se termine cu o asemenea harababură? Fustele îi fluturară în jurul gleznelor, în timp ce alergă cu sufletul la gură cu aceiași pași care o ghidaseră când fugise de polițiști. Vino înapoi aici!

Sethos sări pe balustradă și o zbughi la vale. Gus se avântă după el cu pași lungi și săritori.

Cu inima bătându-i cu putere, Gertrude grăbi pașii.

Șoarecele fugi pe scările șerpuite, apoi ajunse jos. Apucând balustrada, Gertrude se aplecă și privi spre

marmura albă italienească. Șoricelul scoase un chițăit slab și apoi dispăru.

În cele din urmă, Gus se opri brusc în mijlocul holului. Cu un căscat larg, se așeză și se apucă să-și lingă labele.

Uitându-se urât la pisica obraznică, Gertrude se grăbi să coboare ultimele trepte.

— Sunt dezamăgită.

Vocea ei răsună prin holul gol.

— Miau...

— Vorbim noi mai târziu despre asta, murmură ea și, cu pași hotărâți, plecă în căutarea lui Sethos.

Capitolul 15

Fusese singur atât de mult timp!

După incendiul care îi transformase vechile proprietăți ale familiei din Londra în scrum și cenușă, Edwin locuise într-o nouă reședință. Nu avusese familie sau prieteni în preajmă, doar pe Marlow, un servitor mult prea loial decât merita marchizul.

Edwin nu lăsase pe nimeni să intre. Construisese cu atenție pereți falnici în jurul lui și al reședinței în care locuia și trăise mulțumit și singur. Mulțumit că nu simțea nimic pentru nimeni, acceptând golul lăsat în locul în care îi bătuse inima pentru fiul lui.

Nu mai existaseră râsete, zâmbete sau jocuri relaxante. Până la momentul trecător de la Gunter din acea azi, când toate acestea existaseră din nou.

Apoi apăruse Charles, rigid și formal cu Edwin și apoi uitându-se la Gertrude ca și cum ar fi fost fiica diavolului. Acea întâlnire neașteptată cu fostul lui prieten și fratele soției lui îi aminti iar și iar că nu avea niciun drept la nimic. Nefericirea, durerea și suferința erau singurele care i se cuveneau.

Ultimele două zile? Se întâmplaseră prea multe. „Prea multe”.

Aug... *Stephen*, Gertrude, soacra și socrul lui.

Și acum Charles, care mersese împotriva dorințelor părinților și își ajutase sora să își unească destinul cu al lui Edwin. Răsplata și cadoul lui Edwin pentru acea prietenie fusese să nu o protejeze așa cum meritase, pentru că el fusese prea ocupat să o evite, amintindu-i de o iubire care se răcise și de ura care îi luase locul.

Cufundat în balansoarul din piele, Edwin se juca absent cu șuvițele de păr, trăgându-le ușor, simțindu-se ca nebunul despre care vorbea lumea.

Luând paharul aproape gol de coniac, se uită peste marginea de cristal spre focul care trosnea în vatră. Flăcările stacojii îi scăldau fața în căldură, tachinându-l cu o amintire inutilă a pericolului pe care îl reprezentau și al infernului pe care îl provocaseră.

Închise ochii și permise amintirilor din acea zi să revină în forță: el ieșise la club, bând cu domnii care îi fuseseră, în cel mai bun caz, cunoscuți. Însă detesta să fie acasă când hui lui dormea. Când Stephen dormea și Lavinia era ocupată cu evenimentele sociale, ea îi oferea doar priviri reci, insulte și acuze prea puțin voalate.

Laș, ticălos și egoist cum era, scăpa de acele schimburi de replici tensionate ori de câte ori putea. Noaptea aceea nu fusese diferită. Se săturase de faptul că femeia pe care o iubise nu mai suporta nici să se uite la el. În acele zile nefericite de căsnicie, acceptase că iadul lor era unul special, o uniune din care niciunul nu putea ieși, indiferent cât de bine le-ar fi făcut asta. Că erau condamnați până la moarte la o căsnicie plină doar de regrete.

Atunci moartea îi despărțise, iar Edwin ajunsese să își dea seama ce era, de fapt, iadul.

Era mirosul înțepător de fum, cenușă și came topită; îți ardea nările și îți rămânea impregnat în memorie mult timp după ce dispăruseră urmele palide de cenușiu, iar cărămizi noi fuseseră așezate pe locul recentului incendiu.

Acceptase cu mult timp în urmă că soarta lui era aceea de a fi urât. Propria soție nu suportase să îl mai vadă.

Propriul copil îl disprețuia. Personalul se temea de el. De aceea, se gândise că așa se întâmpla cu bărbații ca el. Și ajunsese să-și accepte locul în lume.

Până la Gertrude Killoran.

Ea nu se pierdea și nici nu dădea înapoi în fața lui, ci îl provoca de fiecare dată cu îndrăzneală să fie un om mai bun și un tată pentru fiul lui. Nu avea o atitudine batjocoritoare față de el, ci îi zâmbea și îl tachina. Și, Dumnezeuule, când stătuse lângă ea în ziua aceea, mai întâi la Draven, apoi la Gunter, el simțise gustul unei vieți la care nu se gândise niciodată. Una pe care nu crezuse vreodată că avea să o cunoască și cu siguranță nu cu o Killoran dintre toți oamenii din lume.

Totuși, în puținul timp de când o cunoștea, ea îi contestase fiecare mișcare. Iar acum el nu mai știa ce era bine și ce...

O străfulgerare albă trecu prin fața șemineului și apoi se opri doar ca să dea înapoi. Edwin urmări rozătoarea în timp ce sărea pe picioarele micuțe cât de repede putea, ca apoi să se oprească exact lângă botul cizmei lui Edwin.

Ca un adevărat animal de companie.

Dumnezeule, până și șoarecii afurisiți din casa lui erau nebuni!

— Sethos!

Cu răsuflarea întretăiată, vocea lui Gertrude răsună în afara bibliotecii, iar o clipă mai târziu, ea intră valvârtej în încăpere.

Ea își întinse palmele, pipăind aerul cu mâinile în timp ce înainta în camera întunecată. Fără să-și facă simțită prezența, el profită de acel moment ca să o studieze.

Avusese grijă să afle tot ce era de aflat despre Broderick Killoran și Mac Diggory. Nu se concentrase la fel de mult asupra femeilor care făceau parte din clanul lor. Ca atare, știa puține despre ele. Fusesse mai atent la surorile căsătorite din cauza prezenței lor în lumea bună și a influenței lor crescânde.

Însă despre această femeie – Gertrude – nu știa aproape nimic. Era parțial nevăzătoare.

Oare se născuse așa? Sau se îmbolnăvisese?

Și cum trebuia să fi fost pentru un om de pe străzi să trăiască având acea problemă? Chiar atunci, ea se apucă să se plimbe grațios prin bibliotecă; însă nefiind atentă la pardoseala lustruită, ea alunecă precum o fantomă venită să bântuie. Dar o bibliotecă era cu totul diferită de o stradă aglomerată din Londra. Prin ce riscuri trecuse, supraviețuind doar cu un singur ochi bun? Ideea îl izbi ca o lovitură în vintre.

Edwin își încleștă pumnii, și canapeaua din piele trosni sub mișcările lui discrete. Fu de ajuns.

Din locul pe care îl ocupa în colțul opus al bibliotecii, Gertrude se îndreptă de spate și se întoarse spre el.

— Edwin, se bâlbâi ea.

O pată de culoare i se desenă pe obraji și, în strălucirea blândă a flăcărilor care îi scăldau liniile delicate ale chipului, era... *frumoasă*. Incapabil să vorbească în tăcerea aceea apăsătoare, el rămase așezat, lăsând-o cu lașitate să își croiască drumul înapoi până când se opri în fața lui.

— Îmi închipui că nu ai venit în căutarea companiei mele, nu? spuse el tărăgănat.

Femeia încuviință din cap.

Ridicând o sprânceană, Edwin aruncă o privire spre picioarele lui. Gertrude urmă direcția ochilor lui și i se tăie răsuflarea.

— L-ai găsit.

Îngenunchind pe podea, întinse palma.

Ca un cățeluș devotat, rozătorul alb se grăbi să se urce în mâna stăpânei. O clipă mai târziu, Gertrude îl băgă în buzunar. Apoi totul căpătă un sens.

„Las-o să plece!”

Ea găsisese ce căutase și chiar nu aveau nimic de vorbit.

— Deci ăsta este scopul buzunarelor, presupun, spuse el.

Luând afirmația ca pe o invitație de a rămâne, Gertrude se așeză confortabil pe pernele canapelei. Se

ghemui ca o pisică mulțumită și contemplă focul o fracțiune de secundă.

— Nicidecum. Fiecare haină ar trebui să aibă buzunare. Sunt foarte utile, să știi. Cu cât ai mai multe buzunare, în locuri cât mai potrivite, cu atât poți să păstrezi mai multe obiecte. Mai ales pe cele pe care vrei să le ascunzi de mâinile și ochii curioși.

— Înțeleg.

Se îmbujoră și, din păcate, deveni brusc tăcută. Mângâie șoricelul așezat în buzunar și se uită lung la flăcările care dansau.

Dumnezeule, el nu se pricepea la asta!

La discuții, la continuatul unui dialog, la a-i face pe ceilalți să se simtă în largul lor - întotdeauna fusese priceput la toate. Iar acum fiecare cuvânt rostit de el era luat drept o insultă. De parcă ar fi avut tot felul de subînțelesuri, niciunul dintre ele amabil.

Adevărul era că discuția despre buzunarele ei îl făcuse să se gândească la o posibilitate pe care nu o luase în calcul niciodată.

Până și textilele erau un mecanism de autoapărare pentru ea și pentru cei de pe stradă. Afirmatia lui Gertrude sublinia pur și simplu ignoranța și naivitatea lui după toți acești ani. Nu conta că Mac Diggory și cei ca el îi invadaseră lumea. Răul făcut de ei îl învățase multe despre urâtenia spiritului uman, dar nu-l făcuse să vadă cum trăia această altă lume. Cei din afara aristocrației nu trebuiau să-și apere fiecare obiect de preț de mâinile hoțului. Căci, dacă o făceau, exista un polițist care să îl aducă pe tâlhar în fața justiției.

El se mișcă, incapabil să o privească.

Nu se pricepea deloc la toate acestea, să converseze cu oamenii. Tot ce reușea era să facă un om să se simtă incomod în prezența lui. Pe Gertrude. Pe fiul lui. Personalul lui. Poate că tăcuse prea mulți ani, iar asta explica nevoia de a vorbi cu ea.

Edwin încercă din nou.

— Ai un șoarece.

El făcu o grimasă. La naiba! Nici măcar nu era o întrebare. Era o afirmație afurisită. Cu ochii încă ațintiți spre flăcări, el știu exact momentul în care privirea ei se îndreptă spre el.

— Da.

Așteptă ca ea să spună mai multe. Deci nu avea de gând să simplifice situația. Ea insista ca el să-și satisfacă acea curiozitate punând întrebări.

— Pare o creatură ciudată pentru un animal de companie. Din nou, nu era o întrebare. Cum te-ai pricopsit cu el?

Iată, reușise să formuleze o întrebare.

Gertrude își ridică genunchii până la piept și, băgând mâna în buzunar, luă micuța creatură și apoi o așeză pe fustele albe ale cămășii de noapte.

— Este un animal de companie neconvențional, nu-i așa?

— Foarte. Dar nu mai puțin neconvențional decât să-i pui numele unui conducător din Egiptul Antic.

Ea se îndreptă de spate și încântarea îi aprinse ochiul, iar pieptul lui fu inundat de o ușurare neașteptată.

— Știi de el?

— Când eram copil, am avut o fascinație pentru vechii egipteni. Voiam să...

Un buștean trosni în șemineu și iscă o explozie de scântei și așchii. El tresări. „Nu te gândi la asta, nu te gândi din asta...” Tot corpul lui fu asaltat de o transpirație rece. Focuri blestemate! După incendiu, nu le acceptase în reședința lui nici măcar în inima iernii. Totuși, de când se întorsese fiul lui, Marlow poruncise ca încăperile să fie încălzite și vetrele aprinse.

— Ce voiai să faci? Insistă Gertrude.

Acea încurajare blândă îl făcu să deschidă ochii.

— Poftim? Întrebă el absent.

Despre ce vorbea?

Așezând mai bine rozătoarea pe genunchi, Gertrude se trase mai aproape, până când nicio pernă nu îi mai despărțea.

— Spuneai că aveai o fascinație pentru vechii egipteni și voiai să...

„Să o împărtășesc cu fiul meu. Voiam să-l duc la muzee și să discutăm despre poveștile fascinante ale acestor popoare”.

— Voiam să știu cum ai ajuns să numești o creatură atât de mică după numele vechiului conducător egiptean, încheie el cu o minciună neconvingătoare chiar și pentru propriile urechi.

Soția lui nu se deranjase să se intereseze de nimic altceva decât de îndeletnicirile ei sociale.

— Sigur știi legenda șoarecelui, povestită de Herodot, nu?

Ea se uită fix la el.

De fapt, el nu o știa.

— Cunoștințele mele despre egipteni nu se extind la aspectele acestea ale culturii lor.

Gertrude scoase un sunet dezaprobat.

— Ce păcat, îl tachină ea, lăsându-l pe Sethos pe brațul canapelei.

Șoarecele se cățăără pe spătarul înalt al canapelei de piele.

Buzele lui se arcuiră în fantoma unui zâmbet care îi încordă mușchii încă neobișnuiți cu acea mișcare.

— Cred că ai de gând să-mi dai o lecție de istorie.

— Oh, cu siguranță! promise ea, așezându-se pe locul de lângă el.

Fu o distragere a atenției pe care el o acceptă cu plăcere. Căci a o avea lângă el și a împărtăși povești despre... orice îl împiedicau să se mai gândească la flăcări.

— Ai studiat despre domnia lui Sethos și deci știi...

— Că și-a aruncat armata în dizgrație și s-a trezit că nu o mai avea când Sanherib i-a invadat țara? De la bun început se așteptase ca Gertrude Killoran să fie altfel grație experienței de viață cu care intrase în casa lui. Însă nu o femeie cultă și isteasă, care să îi amintească toate poveștile și detaliile interesante pe care le uitase de-a lungul anilor. Am citit despre eșecurile lui.

Ochii ei deveniră blânzi. Buzele ei se întredeschiseră. Aerul sfârâi în jurul lor. Și el se simți fascinat de dovezile adorației ei. Propria soție nici măcar la el nu se uitase așa. Cândva o făcuse... până la un moment dat. Când rămăsese doar ura, cea care devenise prea familiară și, în cele din urmă, comodă. Doar că tot ce se întâmpla acum era mai puternic. Precum privirea plină de uluire, apreciere și mirare la niște simple cuvinte. Și el nu știa ce să facă. Sau cum să se poarte. Edwin tuși în mână.

— Povestea ta, doamnă? spuse el, cu un glas mai dur decât avusese de gând, nefiind capabil să vorbească altfel.

Ochii enormi și căprui clipiră nedumeriți.

— Pov... Ah, da... După cum spuneam, Sethos...

O îmbujorare frumoasă îi coloră obrajii într-un rozaliu aprins, dându-i un aer nevinovat, și murmurul ei gutural aruncă o vrajă peste el. Și poate că nu mai era naivul care avusese încredere într-o dădacă ale cărei vorbe căpătau din când în când accente din estul Londrei, dar Edwin avu încredere în nevinovăția din fața lui. Sau poate că acum tânjea atât de mult după această simplitate.

— Și i s-a promis că o să primească sprijinul divin, spuse Gertrude, vocea ei însuflețită făcându-l să se concentreze din nou la povestea ei. Ea se așeză în genunchi și se apropie; tot corpul ei deveni parte din poveste, vibrând cu o emoție palpabilă, molipsitoare, în noaptea de dinaintea bătăliei, șoarecii de câmp au ros tolbele cu săgeți și mânerurile scuturilor dușmanilor, care au fost dezarmați și obligați să fugă. Gertrude își adânci vocea și, când vorbi, adoptă un ton bărbătesc.

Dar, Dumnezeu să-l ajute, sună ca un contralto scăzut și răgușit!

— Și acum, cuvântă Herodot, spuse ea tunător, glasul ei devenind un cântec de sirenă care îl prinse în vraja ei și numai voi să îl elibereze.

Mai târziu. Nu acum.

— În templul lui Sethos există o imagine sculptată în piatră a acestui rege, care ține în mână un șoarece și există inscripția asta. Gertrude ridică o mână spre tavan -

mișcarea îi slăbi cordonul halatului de noapte, care se descheie – și rosti: Să aibă smerenie cel ce se uită la mine!

„Imposibil”.

Pulsul lui îi bătea puternic în urechi. Farmecul ei ar fi fost mai puțin periculos dacă atracția ar fi fost de natură pur sexuală și fizică. Dar nu era. Era plină de energie, emoție și inocență, iar el nu voia să se elibereze din mrejele ei.

— Niciodată... șopti el.

— N-ai auzit de asta? Ea schiță un zâmbet înduioșător de înfumurat. Unii îi contestă veridicitatea.

Cum putea să nu vadă că el era atât de răscolit în clipa aceea?

„Nu, tu n-ai mai fost în apele tale din momentul în care a apărut în casa ta ca o războinică răzbunătoare, care să aibă grijă de fiul tău”.

— Dar tu nu, se forță el să rostească, pentru că trebuia să spună... ceva.

Gertrude își mușcă ușor vârful arătătorului.

— Nu știu, recunosc ea în cele din urmă, fericirea întunecându-i-se în privire, iar el își dori să-și retragă comentariul și să readucă lumină aceea strălucitoare ce născuse în el și în întreaga bibliotecă altă emoție decât nefericirea.

— Există dovezi istorice care atestă faptul că povestea este de origine egipteană, nu greacă.

— Povestea biblică despre momentul în care armata asiriană a fost distrusă.

— Exact, murmură ea. Totuși, aceste povești nu menționează niciun șoarece, iar savanții spun că faptul că egiptenii nu slăveau șoarecele ca pe o figură dumnezeiască dovedește că este o invenție.

Cu o expresie neliniștită, Gertrude întinse brațul pe spătarul înalt al canapelei. Sethos îi se urcă în palmă și rămase cuminte acolo. Cu mâini hotărâte, Gertrude îl apropie de pieptul ei și mângâie spatele rozătoarei.

Femeia putea să stăpânească și o creatură sălbatică, aceasta cedând în fața blândeții. La fel cum făcuse cu el.

Pe deasupra șoricelului alb, privirea lui Gertrude o susținu pe a lui Edwin, iar el nu ar fi reușit să întoarcă privirea nici dacă reședința îi lua foc și viața îi era distrusă din nou.

— Dar este un șoarece reprezentat pe un monument, astfel că prefer să cred într-o istorie în care cei văzuți lipsiți de valoare pentru societate și nedoriți sunt în stare să facă un bine prin care să câștige chiar și un pic de respect.

„Ea”.

Edwin încremeni. Între timp, ea încetase să vorbească despre legendele egiptene și începuse să vorbească despre sine... și locul ei în lume.

Gertrude trebuia să fi văzut ceva în ochii lui, căci lăsa grăbită jos animalul de companie și se întoarse în colțul ei de canapea.

— Nu mai pot să-l țin afară.

El încercă să înțeleagă schimbarea ei bruscă.

— Pe Sethos, lămuri ea.

Și el află, în ciuda anilor plini de ură și de furie clocotitoare, că era uman, la urma urmei. Căci creatura aceea conta pentru ea. Avea o legătură cu șoricelul pentru că simțea că o lega ceva din cauza propriei condiții, iar el nu avea să frângă acea legătură.

— Nu o să te oblig să scapi de el.

Surprinderea i se imprimă pe chip.

— Nu?

— *Nu*.

Expresia ei redeveni blândă, iar răspunsul lui nu se simți ca o slăbiciune. El simțea doar o ușurare pe care nu o cunoscuse de prea mult timp.

— Mulțumesc, spuse ea încet. Încă nu-l pot ține afară. Are nevoie de o... cușcă. Se bâlbâi când rosti acel cuvânt. Am crezut că ar putea sta oriunde, dar nu e așa. Este periculos pentru el aici. Am o pisică.

— Ai o pisică, repetă el prosteste.

Ea se afla acolo de puțin timp, dar el nu văzuse niciodată pisica.

— De fapt, am șapte pisici. Doar una dintre ele este

aici cu mine. Cu fiecare cuvânt pe care ea îl rostea, el se apropia tot mai mult. Și șoricelul meu, adăugă ea după o clipă de pauză.

— Ai o pisică și un șoarece care locuiesc împreună? Liberi.

— Da. Am crezut că îi pot învăța să trăiască împreună, dar mi-am dat seama că relația lor nu ar merge niciodată și este mai bine pentru Sethos dacă stă în siguranță. Gertrude oftă și, trăgându-și din nou genunchii la piept, își sprijini bărbia pe ei. Uneori, credem că știm ce este mai bine, dar nu e așa întotdeauna. Din nou, vorbi eu subînțeles. Nu te-am mai văzut după ce ne-am întors.

— Am fost ocupat.

Revăzuse iar și iar în minte întâlnirea cu cumnatul lui și se dovedise că era mai sigur să se retragă pentru a se gândi la toate eșecurile lui și la ce însemna să revină acum în lume.

— Din cauza cumnatului tău.

Dumnezeule, cât de multe vedea!

Edwin se ridică în picioare și se apropie de șemineu; flăcările îi scăldară fața într-o căldură dezgustătoare, pe care își impuse să o suporte. Strânse polița de marmură și privi lung spre flăcări.

— E vina mea.

Întotdeauna era vina lui.

Pielea canapelei scârțâi ușor, semn că Gertrude se mișcase. Mai mult o simți decât o auzi în timp ce înaintă, oprindu-se chiar în spatele umărului lui.

— A fost cel mai bun prieten al meu și m-a sprijinit pentru a mă căsători cu sora lui, soția mea, când propriii părinți nici n-au vrut să audă de asta. Și apoi, pe bună dreptate, m-a învinuit când ea a fost ucisă.

Gertrude scoase un sunet de protest.

— Nu a fost vina ta. Ceea ce s-a întâmplat a fost din vina celor care l-au luat pe Stephen și din cauza lui Diggory.

În glasul ei se simți o ură apăsătoare pentru omul atât de disprețuit de Edwin.

El ridică ușor privirea și se uită lung la ceasul de

cristal de deasupra poliției, studiind-o pe femeia din spatele lui în sticla limpede ca o oglindă. În tot acest timp, el pur și simplu aruncase o plasă de ură peste toți cei care aveau sângele și numele ticălosului. Și, până de curând, niciodată nu se gândise că vreunul dintre vlăstarii diavolului ar fi simțit o scârbă asemănătoare față de acel om. Fusese atât de absorbit de propriul trecut, încât nu își permisesese să vadă că poate și ei fuseseră victimele lui Mac Diggory.

— Vina mi-a aparținut pentru că m-am căsătorit cu o femeie împotriva dorinței părinților ei. Am crezut că dragostea poate să fie suficientă. Am crezut că părinții ei o să ne accepte până la urmă uniunea. Am fost arogant, murmură el, acceptându-și eșecul. Edwin se forță să se întoarcă spre ea. Nu m-am gândit că întoarcerea lui Stephen o să însemne că trebuie să mă confrunt... cu tot. Vocea lui răsună a implorare. Nu pot. Nu sunt pregătit.

Nu avea să fie niciodată.

— Nu vorbești doar despre cumnatul tău, observă ea încet.

Nu, nu vorbea doar despre cumnatul lui. Rămase acolo în tăcerea căreia îi răspundea Gertrude, nu fără să insiste ca el să spună mai mult decât spusese.

— Sunt nebun.

Erau vorbe pe care le rostise de mai multe ori decât își amintea. Care îi fuseseră lipite în frunte de societate. Și totuși, a vorbi acum cu femeia din fața lui era remarcabil de eliberator.

Privirea ei pătrunzătoare trecu prin el, cercetându-l, iar dintr-odată acea eliberare se risipi și el își dori să-și fi retras cuvintele.

— Nu ești nebun. Ești un om care a suferit foarte mult. O asemenea durere ar frânge orice om, Edwin, spuse ea atât de pragmatic, încât aproape că ar fi putut să o creadă.

— Noaptea aia m-a distrus. Întoarse brusc privirea spre șemineu și se uită lung la flăcările roșii-portocalii. Nu o să mai fiu niciodată cum am fost.

Gertrude îi acoperi mâna cu a ei, iar el încremeni. O

căldură mai mare decât flacăra dintre ei îi traversă palmele.

— Ai dreptate, spuse ea serioasă. Nu o să mai fi niciodată la fel. Așa cum nici eu nu o să fiu niciodată la fel după experiențele mele de pe stradă. Ea îi strânse degetele ușor, parcă dorindu-și să-i dea forță prin ele. Ceea ce contează este să mergem mai departe, să învățăm să trăim și să facem un fel de pace cu demonii noștri.

El se gândi la cuvintele ei preț de o clipă.

— Pe vremuri, criticam ceea ce luam drept o insultă la început, spuse el buimac. Mi-am pierdut soția, fiul și copilul nenăscut și m-au pângărit pentru suferința mea. Chipul lui se încordă. În cele din urmă, am ajuns să accept că societatea avusese, de fapt, dreptate. Am fost nebun. Nefericirea provocată de pierderea lor și amintirile din acea noapte îi intoxicaseră creierul până când nu doar că ajunsese să accepte, ci și, de multe ori, să-și *îmbrățișeze* nebunia. Și apoi a devenit ceva mai mult.

Gertrude se uită la el întrebătoare.

— Un instrument, spuse el grav. Edwin se aplecă în așa fel încât să se întoarcă direct spre ea. A devenit un instrument pentru a mă proteja.

Ea nu clipi.

— De? șopti ea.

De disprețul lumii. De regretul pentru tot ceea ce pierduse. De durerea ce se transformase în nebunie până când devenise atât de legat de ea, încât devenise parte din el. El clătină din cap, incapabil să rostească acele adevăruri cu voce tare.

— Nu-l pot vedea pe Charles, spuse el impasibil, încheind discuția.

Desigur, ea nu avea să fie niciodată mulțumită de un asemenea răspuns.

— Nu suntem niciodată pregătiți, Edwin. Doar facem tot ce putem. Dacă te ascunzi, nu o să ștergi trecutul și nu o să ajuți viitorul. Iar viitorul tău este alături de Stephen.

El închise ochii.

— Nu știu cum să mă port cu el. Nu știu cum să mă port cu nimeni.

Edwin săgetă aerul cu mâna.

— Și nu o să știi cum să te porți cu fiul tău atât timp cât o să te ascunzi de el. Gertrude îi strânse ușor degetele. Spune-mi un lucru, insistă ea. Ce ai simțit că a fost cel mai potrivit azi? Ce s-a simțit mai bine? Să mănânci înghețată la Gunter și să joci un joc cu Stephen? Sau să te ascunzi în biblioteca ta și să-l eviți tot restul zilei?

Edwin se îndreptă spre canapea și, întorcându-i spatele, se cufundă în faldurile fotoliului.

— Nu cred că pot să mai înfrunt din nou lumea.

Iată la ce se gândise toată ziua.

Podeaua scârțâi în timp ce Gertrude veni spre el. Se așează lângă el.

Luându-i mâna într-ale ei, îl mai strânse o dată și o trase aproape de pieptul ei. Degetele lui îi atinseră în treacăt pielea. Simți bătaile constante și liniștitoare ale inimii ei.

— Trebuie doar să o faci încet. O faci cu Stephen și o faci pentru el. Întotdeauna este vorba despre el.

Vorbea ca un om care știa. Care făcuse sacrificii pentru băiat fără ezitări.

Inima pe care el o crezuse frântă și goală reveni timid la viață, iar Edwin își înfășură mâna în jurul mâinii lui Gertrude, împletindu-și degetele cu ale ei.

Aerul vibrează între ei. Sau era focul care trosnea în șemineu? Totul era dat peste cap, rațiunea se dusesse pe apa sâmbetei și lăsase în locul ei căldura tulburătoare a atingerii ei.

Gertrude scoase vârful limbii și își umezi buzele, un gest inofensiv de nervozitate erotică din pricina a ceea ce invoca și implica: conștientizarea prezenței ei. Căci asta simțea. O simțise din momentul în care se întâlniseră prima dată. Dorința se trezi la viață și, de data aceasta, el nu mai căută să o potolească. Nu putea.

— Edwin, șopti ea, ușor fără suflu.

Pieptul ei se ridică și cobora sub forța inspirațiilor întretăiate.

Gâtul lui se mișcă dureros.

„Las-o să plece! Ai atâtea motive: pentru cine este. Pentru ce vrei să faci. Pentru ceea ce o să faci dacă nu pleacă în clipa asta”.

Capitolul 16

El avea să o sărute.

Ca femeie care crescuse pe străzi și fusese martoră la acte mai brute decât un sărut, Gertrude ajunsese să recunoască momentul de dinainte ca un bărbat să sărute o femeie.

În acele cazuri, descoperirea devenea o formă de autoapărare: știai când, deci puteai să fugi. Și ea mai fugise înainte pentru că bestiile cele mai josnice din Dials nu dădeau doi bani pe un ochi nevăzător când era vorba de nevoile lor animalice.

Ea întâlnise doi bărbați care îndrăzniseră să-și pună gura pe a ei și limbile în gura ei înainte să-i fi mușcat până aproape de sânge și să-i fi doborât la pământ cu un genunchi între picioare. Acelea fuseseră singurele două săruturi pe care le experimentase, ambele gesturi ale unor tâlhari lipsiți de scrupule din banda lui Diggory, care pariaseră și fiind siguri, de altfel, că lui Diggory nu i-ar fi păsat de fiica aproape nevăzătoare. De atunci, Gertrude fusese indiferentă față de acest schimb între bărbați și femei.

„Până acum”.

Privirea lui Edwin se întunecă, genele dese și negre coborâră și îi ascuseră ochii căprui, dar nu înainte ca ea să surprindă străfulgerarea de dorință care se aprinsese în adâncurile lor în timp ce zăboviră pe gura ei.

Inima lui Gertrude începu să bată mai repede.

Căci, în acest moment, fiind lângă acest bărbat – cu Edwin, marchizul de Maddock –, ea nu voia să fugă. Voia să simtă senzația gurii lui pe a ei. Voia să știe cum era să îi simtă brațele înfășurate în jurul ei.

Cineva gemu. Ea? Sau el? Totul parcă era învăluit în ceață.

Și atunci gura lui se apăsă pe a ei.

„Căldură”.

O flacăra mistuitoare care ardea la atingere. Buzele lui tari ca oțelul și fine ca satinul se topiră pe ale ei. Gertrude încremeni sub asaltul lor violent și apoi se deschise pentru tot ceea ce el îi promitea.

Alunecând în genunchi, ea își împleti brațele în jurul gâtului lui, încurcându-și degetele în mătasea luxuriantă a părului lui. Aplecându-se pe canapea ca să fie unul în fața celuilalt, Edwin îi revendică gura iar și iar, ea întâmpinând, fără nicio urmă de rușine, fiecare dezmiardare îndrăznească a buzelor lui.

El îi cuprinse fesele între mâini și o aduse mai aproape în timp ce trupurile lor se înflăcărară și nu mai fură despărțite.

Un geamăt lung îi părăsi buzele, sunetul fiind înghițit de Edwin, care își strecură limba înăuntru, atingând-o pe a ei, iar ea se abandona în atingerea aceea.

Schimbul acela nu avea nimic murdar sau rușinos.

— Edwin, gemu ea pe gura lui, numele lui fiind o rugămintă, dar și o rugăciune.

El îi răspunse mângâind-o cu mâinile lui mari, căutând. Le mută pe linia îngustă a șoldurilor ei, a coapselor, imprimând țesătura cămășii de noapte pe pielea ei încălzită.

Apoi se întinse între ei și îi cuprinse în palmă sânul drept.

Dorința se învolbură în venele ei, făcând-o să ia foc în interior, în timp ce el îi mângâie și îi tachină sfârcul întărit.

— Ce îmi faci? Întrebă el, cu răsuflarea întretăiată, pe gura ei printre săruturi. Îmi amintești ce înseamnă să simți și să fii viu.

Acele vorbe îi trimiseră un nou val de emoție și, ca nu cumva realitatea să se interpună între ei prin prea multe cuvinte rostite, Gertrude deschise încă o dată gura, permițând limbii lui să intre.

Limbile lor se duelară, avântându-se într-o luptă erotică și aprigă, căreia ei i se predă cu bucurie.

Ca prin ceață, ea își dădu seama că el o călăuzea în jos; pielea rece scârțâi și gemu sub greutatea lor, în timp ce el ajunse să se odihnească deasupra ei. Își sprijini greutatea în coate; în tot acest timp, el nu întrerupse nicio clipă contactul cu gura ei.

O sărută ca și cum ar fi căutat să memoreze senzația și gustul ei. Ca și cum ea ar fi fost singura femeie din lume.

Iar ea, Gertrude Killoran, multă vreme invizibilă pentru toți, simți cum era să fii dorită, râvnită... atât de vie.

Edwin schimbă poziția, și ea gemu în semn de protest, temându-se că putea să întrerupă sărutul și să spulbere momentul cel mai frumos din viața ei. Dar el doar își mută greutatea pe partea stângă, eliberându-și mâna ca să își continue explorarea începută mai devreme.

Cu degete iscusite, el îi desfăcu halatul, coborând țesătura împovăraătoare de pe umerii ei. Apoi, îi coborî cămașa de noapte pentru ca aerul rece să îi sărute pielea; acea împletire de căldură și răcoare făcu dorința să se involbureze înăuntrul ei.

El coborî capul, iar Gertrude își ținu respirația; nu făcu nicio mișcare. Nu vorbi. Rămase absolut nemișcată, în timp ce el își lipi buzele de mica umflătură.

Ochii ei se închiseră, și un suspin tremurător i se revărsă printre buze, în timp ce el îi cuprinse sfârcul tare în gură, îl supse, îl tachină.

O durere vibra între picioarele ei, iar Gertrude scoase un geamăt lung și gutural, pasional în propriile urechi, și se desfătă în feminitatea ei. O îmbrățișă. Încântată că se simțea frumoasă, dorită și...

— Gert? Unde ești?

Vocea copilului se auzi dincolo de ușă și avu același efect ca o găleată de apă din Tamisa aruncată peste ea, așa cum Diggory o trezise când era doar o copilă.

Edwin se ridică în picioare într-o clipă. Își aranjă hainele și își îndreptă lavaliera, apoi o ajută pe Gertrude să se ridice înainte ca ea să-și poată pune gândurile în ordine prin vâlul de dorință care îi încețoșa mintea. Apoi groaza îi cuprinse simțurile lui Gertrude, răpindu-i acel mult prea

scurt interludiu de fericire. Se uită spre ușă, privind absentă cum Edwin îi îndreaptă cămașa de noapte și îi dădu după ureche buclele care i se desprinseseră din coc.

Ceea ce o făcu să se miște. Cu degete tremurânde, Gertrude apucă halatul uitat și îl trase peste umeri exact când ușa se deschise.

Doi ochi mari și șocați priviră spre ei.

— Aici erai! izbucni Stephen. Am crezut că o să vii să încerci... El se opri. Băiatul se uită la spațiul dintre Gertrude și Stephen.

— Stephen, spuse ea blândă, luptându-se cu catarama de la talie. Ea făcu un pas spre el. Ce...

— Ce se petrece aici?

Suspiciunea din privirea lui Stephen era potrivită mai degrabă pentru un bărbat cu douăzeci de ani mai mare.

Ce făcea ea acolo? Ce făcea? Mintea lui Gertrude trecu în grabă de la sărutul pasional cu Edwin la motivele care o aduseseră acolo: Stephen, șoarecele ei. Șoarecele ei! Ea deschise gura, dar Stephen o ținui cu privirea lui tenace.

Ea se rugă ca umbrele să îi ascundă îmbujorarea vinovată care îi păta obrajii.

— Ești roșie în obraji.

„La naiba!”

De ce Dumnezeu avea un astfel de simț al observației? În căutarea unui sprijin, ea aruncă o privire spre Edwin și îl găsi prea neajutorat.

— L-am pierdut pe Sethos.

— Este chiar *acolo*. Stephen flutură un deget murdar spre Edwin. Lângă mâna *lui*.

Ca la un semn, Sethos se ridică pe picioarele din spate și adulmecă aerul.

„La naiba!”

— Hm...

— L-am găsit, spuse Edwin cu un ton aristocratic calm și așezat.

— Evident, spuse Stephen trăgănat, împreunându-și brațele la piept.

Arătând ca tatăl lui. Tonul lui semănând atât de mult cu al tatălui său, încât inima lui Gertrude se opri în piept. Suspiciunea din privirea lui Stephen se adânci.

Ignorând cu bună știință afirmația mult prea perspicace a fratelui ei despre obraji înroșiți și, în încercarea de a stopa examinarea scrupuloasă a băiatului, Gertrude se duse și își recuperează șoricelul.

— Aveam o discuție aprinsă, mărturisi ea.

Ceea ce nu era deloc fals. Existase o discuție. Și schimbul lor fusese aprins. Însă nu în felul în care îi prezenta totul lui Stephen.

Băiatul înaintă.

— Da?

— Da? Întrebă și Edwin în același moment. Fiul lui își întoarse atenția ascuțită spre el. Adică *da*, confirmă serios.

Gertrude îl puse pe Sethos în buzunar.

— Într-adevăr. Vorbeam despre femeia care o să fie angajată ca guvernantă a ta.

Afirmația avu reacția așteptată.

Stephen veni iute mai aproape.

— Ați găsit pe cineva? Întrebă el și, fără să le permită lui Gertrude sau lui Edwin să spună vreun cuvânt, izbucni în accentul prea familiar din estul Londrei: Eu n-am văzut pe nimeni care a venit aici. Ai de gând să mă lași cu oricine, ca să închei treaba și să te întorci la club?

Cuvintele lui o loviră ca o săgeată în piept.

— Ai o părere așa de proastă despre mine? Întrebă ea, incapabilă să-și ascundă durerea, chiar dacă era vorba despre o vulnerabilitate care putea atrage doar disprețul fratelui ei.

Numai că Stephen doar ridică ușor din umeri.

— N-aș da vina pe tine, răspunse el, amestecând engleza corectă și engleza cu accent. Dar nici nu vreau să pleci și să mă lași aici.

Gertrude mai aruncă o privire spre Edwin. Dacă vorbele fiului lui îl afectară, el nu lăsă să se vadă. Și totuși, exista o tensiune pe chipul lui, o paloare în colțurile gurii, arătând precum cineva care căuta cu disperare să nu

dezvăluie nimic.

— Sora ta nu este omul care te-ar părăsi pur și simplu, spuse Edwin în cele din urmă.

Cu răsuflarea oprită de acea declarație neașteptată, ea deschise gura și încercă să-și ascundă gestul.

— Cu toate astea, vrea să se asigure că angajăm pe cineva potrivit pentru tine ca persoană și elev.

El știa asta. După un timp atât de scurt petrecut împreună, marcat de ură și de furie, putea spune asta despre ea.

Și începuse să o cunoască. Cuvintele lui dezvăluiră asta. Ea își dresе glasul în încercarea de a scăpa de emoții.

— Tatăl tău are dreptate. În afară de vizitele la la Draven pentru a ne ocupa de reamenajarea camerelor tale, trebuie să ne asigurăm că acordăm atenția cuvenită viitoarei tale guvernante.

Lucru la care ea nu se gândise până în acest moment. Pentru că grija urgentă fusese să îl vadă pe Stephen instalat confortabil în noua lui casă.

— Bine, acceptă Stephen, apoi ridică repede alt deget în aer. Dar nu vreau o snoabă sufocantă.

Edwin înălță capul în semn de acceptare.

— Niciodată.

— Și nu vreau pe cineva care să leșine, să țipe sau să încerce să mă transforme în ce nu sunt.

Cea care avea, în cele din urmă, să fie angajată și însărcinată cu educația lui nu îl putea transforma în altă persoană, ci mai degrabă îl putea face să redevină așa cum fusese cândva. Ce putea să îi spună pentru a nu-l minți?

Edwin răspunse pentru ea:

— Noi nu am tolera pe cineva care să încerce să te schimbe, Stephen.

„Noi”. O singură silabă. Un singur cuvânt care îi unea pe Gertrude și pe Edwin într-unul singur. Și era nebunie curată, sigur rezultatul unui sărut furat care îi pecetluise sufletul, dar era ceva ce se simțea atât de profund.

Fratele ei încuviință din cap încet.

— Bine, atunci. O să am încredere în tine... Apoi

adăugă în grabă: *Până când* nu-mi dai motive să nu mai am.

Era o concesie enormă din partea unui băiat care nu făcea niciodată vreuna.

— Foarte corect, încuviință Edwin.

Lacrimi se prinseră pe genele ei. Și era o concesie la fel de importantă făcută de un tată rănit de trădare.

Stephen porni spre ușă, apoi se opri.

— Vii? o întrebă el pe Gertrude.

— În câteva clipe, murmură ea. Vreau să termin de vorbit cu Edwin.

Ceea ce nu era chiar un neadevăr.

El încuviință din cap, apoi își văzu de drum. După ce se închise ușa, ea ascultă atentă pașii teribil de discreți ai lui Stephen până când se îndepărtară și dispărură cu totul. Odată cu absența lui, o realitate crudă o lovi: scopul ei de a fi acolo.

— Trebuie să găsim și o guvernantă potrivită. Ca să rămână după ce plec, adăugă ea.

Edwin își recuperează paharul și bău restul.

— Este esențial să nu ne grăbim. Contează mai mult ca Stephen să se bucure de persoana potrivită.

— Da.

Ea îi zâmbi melancolică.

Cine și-ar fi imaginat, cu doar câteva zile în urmă, că el avea să rostească acele cuvinte?

Gertrude zăbovi. Ar fi trebuit să plece. Fără îndoială, Stephen îi observa și acum absența. Și totuși, așteptă. Voind ceva mai mult. Neștiind ce. Când deveni evident, după un moment lung, că Edwin nu avea să adauge altceva, ea coborî capul.

— Edwin, murmură ea când dădu să părăsească încăperea.

Când prinse mânerul ușii între degete, ea aruncă o ultimă privire peste umăr.

— Edwin?

El își arcui o sprânceană blondă.

— Ai vorbit despre faptul că lumea este nedreaptă.

Dar, dacă îndrepti lucrurile inclusiv în privința lui Stephen, o să-ți găsești echilibrul.

„Cum pot fi atât de calmă?”

Cum putea fi, când vorbea despre faptul că urma să nu se mai ocupe de Stephen și de educația lui? Dacă era sinceră cu sine, putea recunoaște că începuse să se bucure de viața din afara clubului și găsisese bucurie în acea casă. Mintea ei alungă gândul acela.

— Noapte bună, Gertrude, murmură el.

Noapte bună – doar o altă formă de *rămas-bun*.

— Noapte bună, răspunse ea, ciudat de îndurerată.

Iar în timp ce plecă, Gertrude nu reuși să scape de senzația că totul se schimbaseră în noaptea aceea și, în ciuda promisiunilor ei, pentru ea nimic nu avea să mai fie la fel.

Capitolul 17

În săptămâna următoare, Gertrude și Edwin se obișnuiră cu un ritm de viață liniștit. Furia care mornise între ei se risipise, iar în locul ei, legaseră o relație de prietenie în care fiecare avea în vedere ce era mai bine pentru Stephen.

Luară mesele împreună. Gertrude îi povesti lui Edwin cum avansă Stephen la lecții. Intervievară candidate pentru funcția de guvernantă și apoi discutară despre cât de potrivită era femeia pentru acel post.

Între ei exista o asemenea lejeritate, încât Gertrude aproape că reușea să uite că îi despărțea o dușmănie de moarte. Ea și Edwin deveniră cei mai neașteptați prieteni.

De fapt, se schimbaseră atât de multe, încât aproape că reuși să uite momentul incandescent de pasiune împărtășit în biblioteca lui, târziu într-o noapte, când toată rațiunea dispăruse și rămăsese numai dorința.

„Aproape”.

„Mincinoaso! De atunci nu te-ai mai gândit la altceva”.

— Am intervievat deja două candidate, murmură Edwin, ajustându-și lavaliera. El era formal. Realist. Pragmatic. Și, ca atare, nu mai arăta nicio urmă din bărbatul care fusese atât de cuprins de pasiune încât o întinsese sub el, încadrându-i corpul cu coatele. Am fost de acord cu două pe zi.

Ea simți un fior rece la ceafă. Cum putea să fie atât de neafectat după sărutul lor și să revină atât de ușor la rolul de angajator și... Ce era ea? Când sărutul lor fusese cel mai uluitor moment din viața ei și, în cele din urmă, simțise cum era să fii frumoasă și dorită!

— Gertrude? întrebă el nerăbdător.

— Hm... Da.

Coborând privirea spre dosarul de piele din poala ei, ea continuă a se preface că scotea fișa candidatei despre care discutau. Și fu cuprinsă de un val de rușine. Iată că stătea acolo, tânjind după niște dovezi că lui îi păsa, când ar fi trebuit să se concentreze numai asupra angajării guvernantei lui Stephen. Luptându-se să ignore acele gânduri patetice, Gertrude își puse ordine în gânduri și își concentră atenția acolo unde trebuia să fie - asupra lui Stephen.

— Serviciile doamnei Upton nu s-au limitat strict la nobilime, explică ea, fluturând o pagină pentru ca el să o poată citi. Gertrude o întinse în fața lui. După cum vezi, s-a ocupat și de copii care nu fac parte din aristocrație.

Edwin ridică foaia și începu să citească.

— S-a ocupat și de copii care au... un trecut complex.

— Nu atât de complex ca al lui Stephen, mormăi el, făcând observația pe un ton neutru, cu ochii în foaie.

Totuși, afirmația răsună ca o lovitură pe care ar fi primit-o direct în piept de la unul dintre cei mai aprigi luptători ai Diggory. O lăsa fără suflu și fără gânduri, doborâtă la pământ, până când stelele începură să îi danseze în spatele ochilor.

Căci, în ciuda familiarității care se născuse între ei, adevărul era că tatăl ei îi distrusese viața lui Edwin. Și cu cât el era mai bun decât ea sau oricare dintre membrii

familiei Killoran, cu atât capacitatea lui de a lăsa deoparte ura și de a-i permite să aibă un cuvânt de spus în viitorul lui Stephen o făcea să se simtă mai smerită și mai rănită în același timp.

Edwin înălță capul, și o încruntare îi atinse buzele.

— Ce este? întrebă el cu o intuiție pe care ea nu credea că o putea vedea la un nobil.

Se presupunea că toți erau niște ticăloși egoiști și pompoși, care nu cunoșteau sentimentele sau suferințele nimănui din jurul lor. Ce îngustă la minte fusese!

— Cred că ar trebui să-i dai tinerei o șansă, reuși ea să spună.

Gertrude fu salvată de obligația de a adăuga ceva de ciocănitul cunoscut al lui Marlow.

O clipă mai târziu, ușa se deschise.

— Doamna Upton, anunță el.

Aceasta era doamna Upton.

Era o uluitoare imagine a frumuseții englezești în persoană. Părul îi era blond, ochii albaștri, iar obrajii de un alb cremos – era o adevărată priveliște.

— Doamnă Upton! strigă Edwin, ocolind biroul.

Luându-i cuvintele ca pe o invitație, tânăra înaintă cu grația regală a unei regine.

— Milord, îl salută cântată.

Și, în mod ciudat, Gertrude simți brusc că îi vine să plângă. Se presupunea că guvernantele nu erau frumoase.

Edwin se întoarse spre ea.

— Pot să v-o prezint pe domnișoara Killoran?

Cu întârziere, ea se ridică în picioare și zăbovi în spatele canapelei de piele.

— Încântată.

Doamna Upton făcu o reverență perfectă.

— Domnișoară Killoran, îmi pare bine.

Vorbise de parcă îi părea. În plus, zâmbi. Un zâmbet larg și generos vorbea despre bunătatea ei, spre deosebire de celelalte doamne cu fețe acre pe care le văzuseră, cu frica încetoșându-le privirea când se uitau atât la Edwin, cât și la Gertrude.

Iar ea, care condusesese fiecare interviu anterior, se simți pierdută.

Edwin interveni inspirat.

— Vreți să luați loc?

După ce se așază Gertrude, doamna Upton se strecură pe scaunul arătat lângă ea.

— Ați putea începe prin a ne împărtăși unde ați lucrat în trecut?

În timp ce tânăra candidată își enumeră cei patru ani de experiență, Gertrude ascultă. Dorindu-și să găsească defecte. În mod egoist, nu își dorea să o placă. Era greșit, demn de milă și umilitor să recunoască asta, chiar și pentru sine, dar era mai ușor să-și imagineze o bunicuță lăsată cu Edwin și Stephen, nu această femeie superbă, fără cusur, care se putea folosi perfect de ambii ochi.

Edwin își întoarse scurt privirea de la doamna Upton. Era o întrebare în ochii lui. Gertrude se chinui să schițeze un zâmbet și apoi își concentrează toată atenția asupra tinerei guvernante.

Când doamna Upton își încheie prezentarea, Edwin își uni vârful degetelor de la ambele mâini și o studie pe deasupra lor cu o privire fermă, care le-ar fi făcut pe majoritatea femeilor să tremure.

Nu și doamna Upton. Ea îi întâlnește privirea netulburată.

— Și ce experiență aveți cu elevi recalcitranți, doamnă Upton? Întrebă Edwin.

Un zâmbet prudent înflori pe buzele ei, un arc perfect al lui Cupidon.

— Bogată, milord. Majoritatea elevilor mei încep prin a fi recalcitranți.

El își îngustă ochii.

— Și când îi părăsiți?

— Își păstrează caracterul, dar sunt politicoși și respectuoși.

Era un răspuns perfect. Ea nu era o femeie care schimba copiii, ci îi modela.

— Fratele meu colecționează arme, interveni Gertrude, și două perechi de ochi se întoarseră spre ea.

Gertrude își dresă glasul și își netezi fustele cu palmele. Care este părerea dumneavoastră despre o asemenea distracție?

Doamna Upton își încruntă fruntea perfect nobilă.

— Sunt de părere că, atât timp cât nu folosește aceste arme ca să rănească sau să facă vreun rău, chiar dacă este neconvențional, nu e un lucru neobișnuit. Cei mai mulți dintre foștii mei angajatorii aveau arme antice, vestigii importante pentru familia lor. Am încredere că ale elevului Stephen sunt importante pentru el în felul lor.

Gertrude nu se mișcă.

Ea era... aleasa. Candidata pe care o căutaseră zile întregi și care însemna sfârșitul timpului petrecut de Gertrude acolo. De data aceasta, nu mai încercă să vorbească din pricina nodului de nefericire care i se puse în gât. Când venea vorba de angajarea personalului, Gertrude nu avea condiții absurde. Totuși, era atentă la caracterul oamenilor care lucrau pentru familia ei și al celor care căutau posturi. Ca atare, știuse, după șapte zile de interviuri cu eventuale guvernante, că primele paisprezece candidate nu aveau să corespundă cerințelor. Iar ultima femeie care venise *chiar* avea să fie potrivită.

Edwin se ridică.

— Mulțumesc, doamnă Upton. În acest moment, consider că noi căutăm pe cineva cu o experiență diferită pentru fiul meu.

— Înțeleg, milord, spuse tânăra cu încredere în sine în timp ce se ridică în picioare. În cazul în care decideți că puteți beneficia de pe urma serviciilor mele, eu sunt disponibilă să îl ajut pe Excelența Sa.

„Poftim?” Gertrude se uită când la el, când la ea. Ce Dumnezeu se întâmpla? Oricât de mult disprețuia ideea ca frumoasa doamnă Upton, cu experiența ei în instruirea a tot felul de copii, să rămână în timp ce ea pleca, nu putea să îi permită să plece. Nu când era guvernanta perfectă pentru Stephen.

Se ridică în picioare.

— Dar...

Edwin reuși să o reducă la tăcere cu o singură privire încruntată.

Gertrude strânse din buze.

Doamna Upton ieși mândră din cameră, cu umerii drepti, refuzată de Edwin precum celelalte femei de dinaintea ei.

De îndată ce plecă, Gertrude închise ușa în spatele ei și așteptă.

Și, având în vedere fiecare lecție pe care o învățase pe stradă despre importanța conversațiilor private, își păstră cuvintele pe vârful limbii și continuă să aștepte până când pașii nu se mai auziră deloc.

— Ce înseamnă asta? Sigur ea este cea pe care o căutam.

— Nu, nu este ea.

— Cum adică nu este ea? Explodă Gertrude, traversând încăperea și sprijinindu-și palmele pe suprafața de mahon a biroului lui Edwin, într-un gest ce devenise prea familiar.

— Adică... nu, răspunse el cu un calm enervant.

„Interviu, refuz... Și iar de la capăt”.

Asta făcuseră ea și Edwin în ultimele șapte zile, intervievând candidatele propuse de distinsa agenție.

— Nu s-ar descurca niciodată, spuse Edwin și, cu un aer care parcă spunea „am încheiat discuția despre asta; găsește altă candidată”, așa cum îi spusese și mai înainte, el se ridică în picioare și dădu să traverseze camera.

Gertrude se uită la el fără să-i vină a crede.

— Și de ce nu?

— Chiar trebuie să-ți spun? Întrebă el de parcă era hărțuit, în timp ce se opri lângă bufet.

Hărțuit? Era hărțuit? Îndreptându-se de spate, Gertrude își puse mâinile în șolduri și se uită lung la el. În sfârșit, găsiseră o femeie potrivită pentru Stephen, iar Edwin nu îi acordase decât cele cincisprezece minute pe care și le petrecuse cu intervievarea tuturor celor dinaintea ei?

— De fapt, tocmai ți-am spus. Deci *da*. Chiar trebuie

să-mi spui de ce doamna Upton nu poate fi o guvernantă potrivită pentru Stephen.

Edwin ridică o sticlă de cristal și se uită lung la ea câteva momente înainte de a o pune jos. Luă alta.

Ea mormăi.

Cum putea să fie atât de... nonșalant?

Ușa se deschise, și Stephen intră grăbit. Se opri brusc.

— O să întârziem.

„La naiba!”

Gertrude consultă broșa cu ceas de pe corsajul rochiei. Aveau să întârzie la întâlnirea cu Draven.

— Ați uitat? Întrebă Stephen.

Gertrude și Edwin răspunseră în același timp.

— Nu.

Pomeții înalți și sculpturali ai lui Edwin se colorară și, în timp ce el luă repede o gură de coniac, Gertrude se încruntă. După câteva zile de întâlniri și discuții despre calitățile și trăsăturile guvernantei de care avea nevoie Stephen, apoi după dezbaterile meritelor fiecărei candidate care pleca, gândurile lor începuseră să se miște într-un mod alarmant de armonios. Era o apropiere pe care nu o cunoscuse nici măcar cu frații ei, iar lângă acest bărbat, era ceva ce o neliniștea din motive la care nu voia să se gândească.

— Voi sunteți atenți? șopti Stephen, dând ușii de stejar o lovitură zdravănă care o zgâlțâi din țâțâni și o scoase pe Gertrude din reverie.

— Eu sunt atentă. Așteaptă-ne în hol, Stephen! Eu și Edwin o să venim imediat. După ce Gertrude avea să îl convingă să o aducă înapoi pe doamna Upton pentru alt interviu. Discutăm doar... despre afaceri.

Stephen aruncă de la unul la altul o privire suspicioasă.

— Vă certați din nou.

Gertrude și Edwin vorbiră la unison.

— Da.

— Nu ne certăm.

Ea se uită urât la Edwin.

— Nu ne certăm, repetă ea.

Și nu se certaseră. Nu chiar. Cearta fusese la început, când el se arătase nehotărât și fuseseră dușmani. Acum erau doi oameni care lucrau în echipă, mânați de cele mai bune intenții și de nevoile lui Stephen. Cu băiatul se crease o legătură neașteptată.

Stephen se sprijini cu un umăr de ușă.

— Deci? Ce este?

Edwin puse paharul deoparte.

— Prea bine. Sora ta vrea să discutăm.

Sora ta. Ea își simți pieptul cuprins de un val de căldură la auzul cuvintelor lui. La început, el insistase că legătura lui Gertrude cu Stephen era nepotrivită. Totuși, într-un timp scurt, recunoscuse acea legătură pe care avea tot dreptul să o nege.

— Încă discutăm despre o candidată pentru funcția de guvernantă. Nu este așa, Gertrude?

Ea se chinui în grabă să-și recapete controlul și să se concentreze nu la enigma care era bărbatul din fața ei, ci la problema urgentă cu care aveau de-a face.

Trupul zvelt al lui Stephen se încordă.

— Și?

— Nu cred că este o discuție pe care să o avem acum.

Fratele ei aruncă o privire nimicitoare spre ea.

— Pentru că sunt eu aici?

— Hm...

Fără să vrea, privirea ei se îndreptă spre Edwin.

Însă urma unui zâmbet de pe buzele lui îi spuse că nu avea să găsească niciun ajutor acolo.

— Sora ta era tentată să angajeze o tânără doamnă, iar eu am invitat-o să plece și i-am sugerat să caute un post în altă parte.

Stephen înclină capul.

— Nu văd care este problema.

— Pe doamna Upton nu a deranjat-o colecția ta de arme.

— Asta ar trebui să mă impresioneze? Întrebă răspicat băiatul.

— Exact, spuse Edwin.

Gertrude îl privi încruntată, apoi se întoarse cu spatele și își concentră toată atenția asupra lui Stephen.

— Căutăm pentru tine o guvernare neconvențională. Doamna Upton...

— Țsta este un nume al naibii de puturos.

— Taci! Nu este vina ei că are numele pe care îl are. Gertrude își ridică brațele în sus. Ba, mai mult, numele ei nu este relevant. Ceea ce *este* relevant – ea se întoarse spre Edwin – e că se poate dovedi o guvernantă potrivită.

— Și asta e tot ce căutăm la guvernanta mea? rosti Stephen cu același ton tăragănat ca al tatălui lui. Să fie potrivită.

— Exact, zise Edwin, susținându-și fiul.

Gertrude observă lesne ușoara ridicare a unui pahar și privirile pe care le schimbară Edwin și Stephen în momentul în care loialitatea fratelui ei își schimbă direcția, cel puțin în privința guvernantei. Era o pierdere pentru ea de vreme ce clanul Killoran nu tolera și nu accepta înfrângerea sub nicio formă. Dar acum, în acest moment între tată și fiu, despărțiți prea mult timp, ea era dispusă să piardă de bunăvoie dacă îi era dat să vadă cum legătura lor devenea tot mai strânsă.

Ea oftă.

— Foarte bine. Gata cu interviurile pe ziua de azi! Ne întâlnim cu Draven...

Stephen scoase un chiot puternic și încântat și se năpusti afară din cameră. Din nou singuri, Gertrude se uită la Edwin.

— Și apoi începem să căutăm din nou o guvernantă pentru Stephen.

Capitolul 18

Doamna Upton *chiar* ar fi fost o guvernantă potrivită. Aproape o oră mai târziu, așezat într-un colț al unei

canapele de un albastru precum safirul și cu privirile ațintite spre fiul lui absorbit de conversația zilnică cu Draven, Edwin putea să recunoască asta.

Cel puțin în sinea lui.

— Încă nu înțeleg care a fost problema cu doamna Upton, șopti Gertrude din celălalt capăt al ciudatei canapele.

— N-ai avea cum.

Și nu avea cum. Majoritatea candidatelor îi inspiraseră aceeași neliniște pe care o ignorase când Stephen fusese mic. Tânăra doamnă Upton nu provocase acea neliniște, dar ceva îl împiedicase să cedeze.

„Pentru că, dacă o angajezi, Gertrude Killoran nu o să mai aibă de ce să rămână în casa ta”.

Da, era la fel de nebun pe cât îl credea lumea.

— Atunci de ce a fost respinsă?

Dumnezeule, Gertrude Killoran era mai mult decât insistentă! Nu renunța până când nu primea un răspuns și adevărul pe care el nu i le putea oferi.

— Nu știu, Gertrude, spuse el în cele din urmă pe un ton tăgănat. Nu-ți pot spune de ce. Ceea ce era adevărat. Ceva la ea nu mi s-a părut în regulă, așa că am încredere în instinctul ăsta care îmi spune că nu este ea aleasa.

Pentru prima dată de când plecase doamna Upton, reușise să o reducă pe Gertrude la tăcere.

— Înțeleg, spuse ea încet cu o voce care confirma acest lucru.

Edwin își luă privirea de la Stephen și se uită la femeia așezată pe linia curbată a ciudatei canapele pe care o ocupau amândoi. El își trecu privirea peste obraji ei.

— Cu ani în urmă, am avut rezerve față de femeia care venise să fie dădaca lui Stephen. Soția mea - el privi lung dincolo de creștetul lui Gertrude, spre băiatul care fusese și avea să fie mereu lumea lui - a spus că nu am respins-o pentru că ea recomandase angajarea tinerei.

În acel moment, căsnicia lor se transformase într-o permanentă dezbatere și ceartă despre orice, de la întâlnirile sociale la care aveau să participe până la cine era

angajat să aibă grijă de Stephen.

— Dacă aş fi avut încredere în instinctele mele... şopti ca pentru sine, iar o amintire se trezi la viaţă.

„Am spus că o angajăm şi o angajăm, Edwin! Tu pur şi simplu vrei să iei toate deciziile”.

„Nu este asta, Lavinia. Are ceva care nu îmi inspiră încredere...”

„Pretinzi că eşti un tată dedicat. Tu, care vizitezi cluburile de jocuri de noroc”.

Edwin se strădui să îşi înghită nodul care ameninţa să îl sufocă sub greutatea regretelor.

„Dacă nu aş fi cedat atunci. Dacă...”

Mâna lui Gertrude o acoperi pe a lui, trăgându-l înapoi de pe calea agonizantă pe care se aventuraseră gândurile lui. El se uită lung la degetele lor împletite, cea mai neaşteptată consolare.

— Nu a fost vina ta.

— De fapt a fost vina mea, spuse el pe un ton plin de amărăciune. Fusesse prima greşeală din căsnicia lui, iar după tragedia care se petrecuse după aceea, îşi asumase asta... M-am căsătorit cu cine nu trebuia.

Ea clătină încet din cap.

— Eu nu...

— Oh, ea era o doamnă. Eu eram un lord. La drept vorbind, era o partidă între nobili pe care ai fi zis că orice părinte ar fi susţinut-o.

— Şi totuşi, părinţii ei nu au susţinut-o? se aventurează Gertrude.

El fusesse suficient de arogant pentru a crede că mama şi tatăl Laviniei aveau să fie de acord, după ce iniţial fuseseră contra căsătoriei, pentru că Edwin era nobil, dar şi cel mai apropiat prieten al fiului lor. Cât de mult se înşelase!

— Au văzut ce tânăr eram – un crai care paria prea mult. Care avea un program scandalos şi vizita casele de jocuri de joc şi, prin urmare, nu eram demn de fiica lor iubită. Au tot încercat s-o descurajeze. Ea primea de la ei tot ce îşi dorea. Totuşi, singurul lucru pe care nu l-a putut

obține în toți anii în care am curtat-o și în cei de căsnicie a fost încuviințarea lor.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a căsătorit cu mine împotriva voinței lor, spuse el ceea ce era evident. Pentru ea, a fost sfârșitul. S-a căsătorit cu mine, crezând că o să-i convingă să accepte dragostea noastră.

Buzele i se arcuiră într-un surâs sarcastic.

Un hohot de râs răsună în întreaga cameră, întrerupând povestea lui Edwin. Priviră spre locul în care Draven îl trânti pe Stephen pe spate. Obrajii i se înroșiră, amuzat de gluma pe care i-o spusese Draven.

Ca și cum ar fi simțit privirea îndreptată asupra lui, Stephen se uită spre ei. Își ridică mâna într-o fluturare ușoară înainte de a fi din nou atent la întrebările pe care i le punea tâmplarul. Semăna tot mai puțin cu băiatul cinic care intrase în casa marchizului cu aproape zece zile în urmă. Aproape că îi dădea lui Edwin speranța că, în anii ce aveau să urmeze, se putea crea o legătură puternică între ei. Însă el nu fusese niciodată în stare să mențină o legătură strânsă cu mama fiului lui.

— Ea te-a iubit, murmură Gertrude, iar el își întoarse privirea spre ea. Familia ei nu te-a acceptat și a luptat împotriva curtării tale, dar ea te-a ales pe tine.

— Și m-a urât în fiecare zi din cauza asta. Durerea acelei realități îl bântuise continuu de-a lungul anilor. Această conștientizare îl rănise și mai mult. Și, chiar dacă durerea se diminuase, devenise doar o suferință mută, însă persistase. De data aceasta, durerea nu mai apăru. Însă îl întristă. Și pe bună dreptate. Am creat o prăpastie între ea și părinții ei, la care ținea mai mult decât la oricine.

Locul lor în viața ei rămăsese același chiar și după nașterea lui Stephen.

Ceea ce doar intensificase resentimentele pentru tânăra pe care o iubise cândva.

— Pe bună dreptate? repetă Gertrude. Să-ți fi purtat pică pentru că familia ei nu a fost de acord? Dragostea nu ar trebui să fie așa.

— Și cum ar trebui să fie, Gertrude? El veni mai aproape, peste linia curbată a canapelei, oprindu-și gura în dreptul urechii ei. Delicat și încântător, parfumul ei îi invadă simțurile. Răbdătoare și bună? Dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă cu necuviință, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire...

— Ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. *Corinteni*, afirmă ea cu hotărâre. Da, tocmai asta este și înseamnă dragostea. *Totul*.

Fiind instruită, era imposibil să nu cunoască pasaje străvechi din Biblie. Știa totul, de la îmblânzirea rozătoarelor la regii egipteni și până la textele biblice.

— Râzi de mine? Întrebă ea.

El încremeni. „Zâmbesc”. De astă dată, fusese un gest atât de firesc, fără niciun alt gând, nefiind conștient de acea ușoară arcuire a mușchilor până când ea nu sesiză.

— Niciodată, Gertrude.

Umerii ei înguști se relaxară.

El se mișcă, venind mai aproape, agățându-se de cuvintele care pluteau pe buzele ei.

— Ce a făcut soția ta la început? S-a împotrivit familiei, în ciuda voinței lor? Asta faci când iubești pe cineva, Edwin, spuse Gertrude încet. Iubești necondiționat și fără să-ți pese ce spune sau crede lumea.

El chicoti.

— Cândva, și eu eram inocent.

Totuși, pe vremea aceea, nu își dăduse seama de asta. Se văzuse ca un crai. Viața îl învățase că existau multe tipuri de inocență. El nu știuse ce era urâtenia care sălășluia în sufletul omului până când Mac Diggory nu îi distrusese viața.

O mică înfruntare arcui buzele lui Gertrude.

— Asta este prima și probabil ultima dată când cineva mă acuză că sunt inocentă într-o anumită privință.

Da, și el crezuse la fel. Dar asta fusese înainte. Înainte ca ea să fi dezvăluit cât de devotată era bunăstării,

viitorului și fericirii lui Stephen. Înainte să afle că era o tânără care făcuse dintr-o rozătoare un animal de companie.

Gertrude se ridică, ocoli canapeaua și se așează pe margine.

— Crezi că vorbesc despre o dragoste romantică. De ce? Pentru că sunt femeie? Nu îi permise să răspundă. Eu nu am fost niciodată îndrăgostită.

Îi era mai bine așa. Pe el dragostea îl lăsase doar frânt și gol. Nu voia să vadă că Gertrude ajungea așa.

— Eu nu am știut niciodată ce înseamnă să te abandonezi emoției pe care ai cunoscut-o tu cu soția ta.

Își închipuia cumva o notă melancolică în privirea ei limpede?

— Dragostea despre care vorbesc eu, care presupune să faci orice doar pentru a asigura fericirea celuilalt, e un sentiment pe care îl înțeleg pentru că l-am simțit pentru frații mei. Când iubești, faci asta din toată inima.

Gertrude își duse un pumn la piept, lovind broșa cu perle prinsă acolo.

Edwin nu fusese niciodată iubit așa. Părinții lui îl lăsaseră în grija dădacelor și a tutorilor, apoi îl trimisese ră bucurăși la Eton și Oxford. După moartea lor, la distanță de un an unul de celălalt, îi fuseseră mai degrabă străini decât familie. Soția lui fusese îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită de el, dar în cele din urmă dezaprobarea părinților ei distrusese totul.

Sentimentele și dorințele lui fuseseră pe planul al doilea.

— Indiferent că mă iubea sau nu, tot merita să o protejez. Era cel mai important lucru pe care un soț i-l putea oferi unei femei. Eu *am permis* ca dădaca aceea să intre în casa mea. Dacă nu aș fi făcut-o, acum...

El și Gertrude nu ar fi stat acolo, urmărind cum Stephen proiecta o mobilă în care să-și ascundă lucrurile.

Ea îi acoperi mâna cu a ei și o apăsă ușor, iar el se agăță de acea căldură care îl invadea, acel contact uman fără de care trăise atât de mult timp. Doar că era ceva mai

mult în atingerea ei. Ceva înfricoșător, ce nu reuși să explice.

— Facem tot ce putem în fiecare moment din viața noastră.

— Într-adevăr, murmură el, dar asta nu poate șterge greșelile sau regretele.

— Nu, nu poate. Ele o să fie mereu acolo. Dar, dacă ne agățăm de ele, trăim doar în trecut, fără să ne gândim la viitor.

Edwin îl privi din nou pe Stephen. Băiatul era îngenunchiat pe podea lângă un birou din mahon sculptat, foarte atent la tâmplarul care îi descria în detaliu compartimentele care fuseseră proiectate la acea piesă de mobilier.

— Nu m-am gândit la viitor până când nu ați apărut voi, șopti Edwin. Am trăit în trecut și nu m-a interesat ce-mi aducea ziua de mâine. Pentru că nu exista alinare pentru suferință. Edwin se uită la Gertrude care tăcea, având nevoie ca ea să înțeleagă. Asta - ea îi urmări privirea îndreptată spre fiul lui - este ceva străin pentru mine. Să îmi pese de ziua de mâine și de viitorul cuiva. Simți un nod în gât. Și nu știu dacă pot fi ceea ce are el nevoie.

Privirea limpede și inteligentă a lui Gertrude zăbovi pe chipul lui.

— Iată de ce! Cuvintele ei ieșiră pe nerăsuflăte. Iată de ce nu ai venit după Stephen. De ce nu ai năvălit în club și nu ai cerut să-ți fie adus înapoi.

O mie de negări îi răsăriră pe buze, dar nu rosti niciuna. Pentru că ar fi fost doar minciuni. Edwin închise scurt ochii, în timp ce lumea lui deja instabilă se zgudui și mai mult. „Dumnezeule! Ea are dreptate”. Când investigatorul pe care îl angajase îi dăduse pentru prima dată vestea că August trăia, fusese cuprins mai întâi de speranță, apoi de o groază mistuitoare. Frica dominase logica și rațiunea, iar el fusese incapabil să accepte ceea ce i se dezvăluise - că fiul lui era, de fapt, viu.

Se simți deschis ca o carte și expus în fața ei, cu toată vulnerabilitatea și slăbiciunea lui.

Căci iată motivul pentru care nu năvălise în clubul blestemat și nu dărmase ușa lui blestemă ca să-și ia înapoi fiul! „Pentru că sunt un laș”.

Nu se putu mișca. Nici măcar nu reuși să inspire din cauza rușinii.

Cine era această femeie care reușise să dărâme zidurile de apărare pe care le construise și care îi citea secretele pe care nici măcar el nu știa că le avea?

— Nu, nu pot...

Nu putea să formuleze un răspuns adecvat. Căci nu exista unul. El era pierdut, așa cum fusese prea mulți ani.

— Nu trebuie să spui nimic, Edwin, rosti ea cu o voce delicată, care ar fi trebuit să-l ofenseze, dar care îi aduse un calm pe care și-l dorise cu disperare. Nu e nicio rușine în ceea ce simți. Și tu, și Stephen nu puteți decât să vă folosiți de împărtășirea adevărului.

— Să-i spun propriului meu fiu că nu am vrut să-l iau înapoi? Întrebă el pe un ton mai ascuțit decât ar fi vrut.

Din colțul opus al camerei, Stephen și Draven le aruncară o privire.

Gertrude așteptă până când cei doi își îndreptară atenția spre birou, apoi își acoperi discret gura ca să-și ascundă buzele și coborî vocea.

— Nu este adevărat, rosti cu atâta tenacitate încât îl zgudui până în străfundul inimii. Dacă nu l-ai fi dorit, nu l-ai fi angajat niciodată pe Connor Steele. Nu l-ai fi înfruntat pe fratele meu Broderick. Și nu ai fi cerut ca fiul tău să se întoarcă la tine.

Cât de logic gândea! Era o femeie în deplin control al gândurilor și logicii, în vreme ce el se străduia să găsească un sens în orice.

— Oprește-te! îi ceru el cu o voce răgușită.

Dar ea era de neoprit.

Gertrude se strecură mai aproape, astfel încât picioarele li se atinseră.

— Ți-a fost frică, Edwin. Asta nu te face un tată rău sau un om groaznic. Te face uman. Vrei să știi, totuși, ce contează?

Reuși să încuviințeze tremurător din cap.

— Ceea ce te face un tată bun și onorabil este că îi spui fiului tău pe numele lui de stradă și nu pe cel nobil, pe care i l-ai dat la naștere. Acum ești aici, deși nu ți-ai părăsit casa sau nu ți-ai dorit să o părăsești, dar ești aici pentru el.

Când ea vorbea cu atâta convingere, el aproape că putea să creadă că merita.

— Am terminat!

Ridică privirea, în timp ce Stephen se opri brusc în fața lor.

Văzând obrajii înroșiți și ochii strălucitori și sinceri ai lui Stephen, Edwin văzu primele semne de speranță că fiul lui se schimba. Știind că orice semn de vulnerabilitate ar fi zdrobit toate acele sentimente, el își împlânzi trăsăturile și le permise fratelui și surorii să vorbească.

— Mai are o piesă, Gert, apoi mobila mea o să fie gata.

„Mobila mea...” Acea mică, dar importantă marcă a proprietății într-o lume pe care o împărtășea acum cu Edwin. „Oh, Dumnezeu!” Edwin se luptă să-și țină în frâu valul de emoții și simți cum își pierde sângele-rece.

Gertrude Killoran îl prinse pe Stephen de umeri și îi spuse ceva, oferindu-i lui Edwin, fără să-și dea seama, acel moment cu sine de care avea atâta nevoie. Era o mică victorie, dar orice distanțare de disprețul glacial al fiului lui era un triumf.

— Trebuie să-l întrebăm pe Edwin, spunea Gertrude și îl scoase din reverie.

Edwin clipi și se uită lung la cei doi, care așteptau nerăbdători.

— Lui Stephen îi place să se plimbe în Hyde Park, spuse ea cu blândețe.

Iar magia fu spulberată.

— Hyde Park, repetă el parcă trăsnit. Acea zonă frecventată de nobili, aceiași pe care îi evita când călărea în fiecare dimineață devreme, la ora aceea era plină de domni și doamne care aruncau ocheade și șușoteau despre Marchizul Nebun. Eu... „Nu pot”. Până acum, se străduise...

Dar să se amestece cu lumea bună? Era prea mult. Eu...

Entuziasmul de mai devreme al lui Stephen se stinse, și bucuria dispăru. Băiatul lăsă în jos buza inferioară și întoarse privirea, dar nu înainte ca Edwin să îi vadă dezamăgirea.

Ah, Dumnezeule, prefera mai degrabă să îi fie deschis pieptul pe viu decât să îi refuze ceva băiatului! Dar așa fusese întotdeauna, îl iubise pe August mai mult decât pe oricine altcineva, cu o intensitate pe care nu o crezuse cu puțință, iar dragostea nu se diminuase de-a lungul anilor în care fuseseră despărțiți.

— Foarte bine, spuse el încordat.

Stephen întoarse capul spre el, și bucuria îi lumină din nou trăsăturile.

Iar înainte de a-și pierde curajul, Edwin continuă:

— Putem merge în Hyde Park. Aruncă o privire prin încăpere și îl zări pe Draven cu brațele pline, apropiindu-se. În curând. Zâmbetul dispăru de pe obrajii fiului lui. Mai avem o problemă de rezolvat aici.

Ignorând întrebarea din ochii lui Gertrude, Edwin acordă deplină atenție tâmplarului.

Draven se opri în fața lor.

— Am terminat, milord, așa cum mi-ați spus.

Edwin aruncă o privire spre piesa specială, construită din lemn pictat și din metal. Ciudata creație era o cutie metalică prevăzută cu o rotiță.

— Ce naiba este aia? întrebă Stephen direct.

— O cușcă, răspunse Draven, dar apoi clarifică imediat. Oarecum. Tâmplarul o așeză în mijlocul mesei pentru a fi studiată de cei trei. Avem zona principală aici, care funcționează ca un fel de căsuță.

Așezându-și coatele pe masă, Stephen se aplecă și se uită la piesa recent construită.

— Fiecare nivel din interior conține o serie de camere și alei care se intersectează.

— Dar pentru ce este? întrebă Stephen, deschizând zăvorul ușiței.

Își lipi ochiul drept acolo, apoi aruncă o privire peste

umăr spre Edwin.

Simțind privirea lui Gertrude ațintită asupra lui, Edwin se trase de lavalieră, satinul alb începând să-l sufoce brusc.

Cei trei îl priviră lung, iar el, care nu mai avusese de-a face cu nimeni de atât timp încât uitase cum să se poarte în preajma oamenilor, se gândi la ușă și la evadare.

Draven răspunse pentru el:

— Excelența Sa și-a dorit o cușcă – dar care nu arată precum o cușcă – pentru un șoricel.

Lui Gertrude i se tăie răsuflarea. Incapabil să-i întâlnească privirea, Edwin studie cu atenție cușca aceea care nu arăta precum o cușcă.

— Un șoricel, șopti Gertrude. Buzele ei pline tremurată și le atinse cu o mână. Este pentru un șoricel. Mi-ai făcut o cușcă pentru șoricel!

Edwin, cinic, rănit și complet epuizat, își simți chipul în flăcări. Roșind. El roșea.

— Dacă ați putea, să o livrați în după-amiaza aceasta, domnule Draven.

În timp ce celălalt bărbat încuviință din cap și se îndepărtă, Stephen își dădu ochii peste cap.

— Pare o mare bătaie de cap pentru un șoricel afurisit, mormăi fiul lui, sărind în picioare.

Sethos nu era doar un șoricel afurisit. Era o creatură ce conta pentru Gertrude, care avea o legătură specială cu el. Iar din cauza aceasta și din alte motive pe care Edwin nu le putea înțelege și nici nu voia să încerce să și le explice, își dorise să facă asta pentru ea. Nu știa de ce fusese atât de important, dar fusese.

— Plecăm? întrebă el, dorind să încheie discuțiile legate de darul pe care îl comandase pentru Gertrude Killoran.

„Doar pentru că l-a ajutat pe Stephen să se adapteze mai ușor. Gesturile mele nu ascund altceva”.

Iar în timp ce el, Gertrude și Stephen ieșiră din atelier și porniră spre Hyde Park, simți că se mințea singur.

Capitolul 19

De-a lungul vieții, familia lui Gertrude îi tolerase pasiunea ciudată de a salva animale și de a le oferi un cămin. Dar nu o înțeleseseră niciodată. Și, în afară de o pisică sau de un câine din când în când, nu încercaseră să creeze vreo legătură cu aceste animale.

Pentru ei, ele erau doar atât – animale care nu aveau nicio valoare.

În tot acest timp, nu reușiseră să vadă adevărul.

— Ești tăcută.

Așezată pe iarbă lângă lacul Serpentine, ea privi lung cum fratele ei arunca pietricele pe suprafața calmă, în încercarea de a le face să sară.

Ea râse încet.

— Cine și-ar fi imaginat că o să mă acuzi vreodată că sunt prea tăcută?

Ei împărtășiră un zâmbet, un schimb de tandrețe care nu cunoștea prăpastia dintre ei. Nu exista niciun trecut dureros, ci doar această legătură nouă care, în același timp, îi umplea pieptul cu o lumină iluzorie, dar și cu panică. Căci nimic bun nu putea ieși din asta.

În curând, ea urma să plece, iar el și Stephen aveau să își vadă de viața lor fără ea. Și, după condițiile înțelegerii familiei ei cu Edwin, avea să nu-i mai revadă niciodată. Durerea o străpuse în piept, mai ascuțit decât orice lamă care i se înfipsese în piele de-a lungul anilor petrecuți pe străzi.

Și, deodată, lacrimile îi înțepară ochii. Încercând să ascundă afurisitele picături, ea închise ochii strâns și înălță capul spre orizont, lăsând razele soarelui să-i scalde pielea în căldura lor.

— Nu ți-a plăcut?

Întrebarea șovăitoare o făcu să deschidă ochii atât de repede, încât se uită direct în soare. Când întoarse privirea spre Edwin, clipi de mai multe ori, în încercarea de a scăpa de cercul întunecat care îi vibra în ochi.

Această timiditate din partea unui bărbat care nu trădase niciodată o asemenea emoție era o amintire a efectelor pe care le avusese asupra lui căsnicia tristă.

— Nu, nu-mi place, Edwin.

Un mușchi tresări în colțul gurii lui.

Gertrude se aplecă mai aproape și îl înghionti ușor cu umărul.

— O ador!

El încremeni și apoi un râs temător îi scăpă printre buze și umplu aerul din jurul lor. Trecătorii din apropiere se uitară lung și, chiar sub acele căutături grosolane, el continuă să râdă, amuzamentul nemaifiind la fel de palid ca la sosirea ei.

— Râzi de mine.

— Ah, cu siguranță, spuse ea, fără să rateze ocazia, iar el râse și mai mult.

Ea zâmbi, incapabilă să-și ia privirea de la întinderile relaxate ale obrazilor lui sculpturali, pielea aceea fiind invadată de culoare. Iar inima ei continuă să bată nebunește.

Când discutau, nu mai existau urme de amărăciune sau de furie. Oh, acele sentimente nu îi puteau părăsi niciodată cu totul pe niciunul dintre ei! Viața provoca răni care, chiar vindecate fiind, rămâneau.

Stephen făcu brusc o pauză și le aruncă o privire.

Gertrude îi făcu cu mâna. Nu vorbi până când fratele ei nu fu din nou complet absorbit de ceea ce făcea.

— Nu este chiar atât de groaznic, nu? La privirea lui întrebătoare, Gertrude făcu un gest discret spre domnii și doamnele care se plimbau pe o alee din apropiere. Cuplurile își întoarseră privirile curioase și trecură în grabă. Când eram mai tânără, mi-am dorit mereu să vin aici. În colțul ăsta al Londrei. Eram sigură că aerul trebuia să fie mai curat și drumurile mai sigure mulțumită oamenilor care se plimbau pe aici. Și cumva erau. Mai multe dintre prostituatele angajate de Mac Diggory fuseseră înainte actrițe. Ele îmi povesteau despre parc și despre grădini, iar mie nu-mi venea să cred că în Londra exista ceva care să

semene cu ce îmi descriau ele. Își întinse picioarele astfel încât să sărute cu tălpile aleea cu pietriș. Eram hotărâtă să vin să vizitez acest loc.

— Și nu ai putut cât el a fost în viață?

Putea să pretindă că era o simplă afirmație pe care o făcuse el și să uite cele mai nefericite perioade din trecutul ei. După moartea lui Diggory, își găsisse pacea concentrându-se asupra celor mai frumoase momente pe care le trăise vreodată cu frații ei și în viața de după urgia nemiloasă din Dials, alungând voit cele mai urâte amintiri. Dar Edwin îi împărtășise durerea pe care o cunoscuse, și ar fi fost egoistă să ia și să nu ofere. Era ceva ce încălca codul după care insistase să trăiască și pe care frații ei îl vedeau ca pe o slăbiciune.

— Nu am putut cât a fost el în viață, spuse ea încet. Oamenii – bărbați, femei, copii... Ea simți un nod în gât. Propriii lui copii... „Eu sunt unul dintre ei”. Oricine locuia cu el servea unui scop. Nu eram mai diferiți de roata unei trăsuri sau de cuțitul și furculița cu care tai o bucată de friptură. Aveam un scop, și nu era de a cunoaște bucuria, iubirea sau altceva, ci munca.

Ea fusese fata lui Diggory în cel mai primitiv mod, dar nu fusese niciodată o fiică pentru el. Nu cu adevărat. Până la Edwin, ea nu mai văzuse niciodată această legătură dintre un tată și copilul lui.

Degetele lui Edwin alunecară spre ea, acoperindu-i discret mâna, căldura atingerii lui făcând-o să se înfioare. O strânse ușor, îndemnând-o în tăcere să continue și să o sprijine cât timp povestea, îndepărtându-se de gândurile întunecate cu Mac Diggory, ea își continuă povestea copilăriei.

— Am venit pentru prima dată în Hyde Park după ce Dig... Ea își mușcă interiorul buzei de jos și se pregăti ca Edwin să se îndrepte de spate, dar el nu o făcu, ci desenă cu degetul mare un cerc ușor pe semnul de pe încheietura mâinii ei, într-o mângâiere ispititoare, dându-i puterea să continue. Am fost după ce a fost ucis Diggory. Se chinui să spună restul. Eu am venit aici. Era devreme. Privi

melancolică spre Stephen, care mai aruncă o pietricică, ajunsă imediat la fund, lăsând în urma ei valuri mici pe suprafața apei. Nu era nimeni aici. Am auzit păsări. Ea chicoti. Trăisem în Londra toată viața și nu auzisem niciodată o pasăre până când a murit Diggory. A fost atât de... liniște.

Și nu crezuse niciodată că poate exista un astfel de loc. Nu crezuse niciodată că putea cunoaște darul care era rezervat, în general, nobilimii.

Numai că Edwin nu fusese imun la infernul din Dials. Îi invadase viața și casa și îi lăsase o suferință de neșters, care nu avea să dispară niciodată pe deplin.

Ea ridică privirea spre Edwin.

El continuă să se uite la Stephen, care se juca pe mal, ca orice alt copil.

— Îi place aici, spuse el răgușit.

— Da. I-a fost greu să recunoască până ce și-a asumat iubirea pentru locul ăsta. La început, veneam doar dimineața pentru că nu era nimeni, dar apoi mi-am spus că nu mai fac asta. De ce să mă ascund? Gertrude își înclină bărbia spre un străin care se uita la ei. De ce să-i las să mă țină ascunsă? Disprețul lor nu o să dispară. Nu pentru mine. Avea să dispară pentru Edwin. Curând, aceiași nobili care îl condamnau cu privirile, cuvintele și șoaptele aveau să dea înapoi până când tot ce rămânea avea să fie un nobil acceptat din nou în rândul lor. Gertrude își ridică privirea spre a lui. Și nici tu nu ar trebui să îi lași să te țină ascuns, Edwin. Trăiește-ți viața din nou! Nu ai de ce să-ți fie rușine.

Răposatul Diggory o făcuse. Lumea bună o făcuse. Acest bărbat, un tată îndurerat, nu o făcuse.

— Încă nu reușesc! strigă Stephen, venind iute și punând punct discuției. Își strecură silueta mică între ei. Nu saltă.

— Nu sare, îl corectă ea. Vrei să sară.

— Să sară. Să salte. Totuna.

— Sora ta te-a învățat cum să arunci pietrele astfel încât să sară? Întrebă Edwin.

— A încercat. Stephen deschise pumnul și aruncă

grămada de pietre pe iarbă. Nu se pricepe, *dar* le face să sară.

— Mulțumesc, spuse ea cu o voce trăgănată, înghiontindu-și ușor fratele cu cotul.

El îi întoarse lovitura cu propriul cot.

— Lucrăm la asta deja de trei ani, îi explică ea lui Edwin.

În ciuda tuturor lecțiilor pe care reușise să i le ofere – să vorbească, să citească și să știe matematica de bază –, fusese absolut inutilă când venise vorba de cea mai simplă activitate de care se putea bucura un copil.

Scoțându-și mânușile, Edwin le aruncă pe pământ și, cu o mână, ridică pietricelele aruncate mai devreme. Cu capul aplecat peste grămada de pietre, o cercetă atent pe fiecare în parte.

— Hm...

Stephen veni mai aproape.

— Hm ce?

— Ei bine, explică Edwin, există o artă în tot procesul ăsta cu pietrele pe care le faci să sară. Înainte să-ți iasă isprava, trebuie să ai obiectul potrivit cu care să arunci. Iată! Întinde mâna, îl instrui el.

Gertrude se ridică, fiindu-i teamă să se miște, fiindu-i teamă să respire, ca nu cumva să strice momentul dintre tată și fiu. Familia ei îl învățase pe Stephen cum să fure și să supraviețuiască, dar și regulile de bază în societate, precum cititul și matematica simplă, dar iată ce nu reușiseră să îi ofere. Aceste schimburi simple care deveneau adevărata bucurie în viață. Iar el o găsea acum cu tatăl lui, singurul care avusese vreodată dreptul de a-l revendica.

— Simți asta? Întrebă Edwin. Ușor rotundă și zimțată. Aia nu o să meargă.

Ca să își demonstreze punctul de vedere, Edwin ridică pietricica și trase brațul înapoi. Eliberând-o într-un arc perfect, el lansă piatra. Aceasta sări o dată. De două ori. Și apoi se duse la fund.

— Ți-a ieșit! strigă Stephen vesel.

— Două sărituri. Acum uită-te la asta.

Stephen examinează următoarea piatră pusă în palma lui.

— Nu prea mare. Nu atât de mică precum o pietricică. Dar îi simți netezimea?

Frecând proiectilul amenințător între degetul mare și arătător, Stephen încuviință din cap.

— Netezimea o ajută să sară mult de-a lungul suprafeței. Uite așa!

Luând piatra înapoi, Edwin o aruncă. Piatra sări. Unu. Două. Trei. Patru. Cinci. Șase sărituri, agitând apele în drumul ei, înainte de a dispărea sub suprafață.

Stephen chiui, strigătul vesel atrăgând mai multe priviri și trimițând mai multe ciori în zbor.

— Piatra asta a sărit de șase ori.

— Acum încearcă și tu. Mai întâi, găsim piatra.

Stephen îngenunche pe pământ și începu să se târască pe mal, pipăind cu mâna în timp ce înainta. Fără nicio șovăială, Edwin coborî în aceeași poziție și căută alături de fiul lui.

În clipa aceea, Gertrude își pierdu ultimul colț al inimii în fața acestui bărbat: fusese în stare să ierte, permițându-i ei, fiica bărbatului care îi ucisese soția și îi furase copilul, să își găsească un loc în casa lui.

„Nu”.

Era imposibil. Abia îl cunoștea. Îl cunoștea de mai puțin de două săptămâni. Era illogic când ea era atât de pragmatică. Și totuși...

„Oh, Dumnezeule! Ba da. Iubesc faptul că este tată în toate privințele pentru fiul lui”. Dar era vorba de mai mult, nu doar de modul în care se purta cu Stephen. Îl iubea pe Edwin pentru felul în care se purta cu ea. Pentru că era un bărbat care nu se îndoia de ea pentru că nu vedea cu un ochi sau că era o Killoran, ci îi permisesese să aibă un cuvânt de spus în casa lui și îi acceptase deciziile când propria ei familie nu o întrebase niciodată.

Odată cu acea dezvăluire, apăru valul de nefericire.

Nu putea exista niciodată nimic între ei. Nu conta că

ea îl iubea. Tatăl ei îi ucisese soția și îi furase fiul.

Și nu pentru prima dată în acea zi, își dori să plângă din nou. Doar că nu erau lacrimile care îi încheoșară vederea în atelierul lui Draven pentru căsuța de șoricei pe care Edwin o comandase pentru ea. Acestea erau picături cristaline de nefericire, iar ea nu mai vru decât să se ascundă și să își lase durerea să se dezlănțuie.

Edwin ridică privirea, mișcarea aceea care îi trimitea o șuviță blondă peste frunte dându-i un aer aproape copilăresc. El zâmbi larg, lăsând-o să întrezărească cine fusese înainte ca lumea lui să fie sfărâmată în bucăți.

Ea se încordă în ciuda tumultului interior, ca să afișeze o expresie de naturalețe, forțându-și buzele să schițeze un zâmbet.

El își flutură mâna în aer.

— Hai cu noi, Gertrude! strigă el, atrăgând încă un rând de priviri.

Neliniștită, ea privi în jur.

— Edwin, spuse scuturând ușor din cap. Nu poți.

— Ce nu pot?

— Cred că nu poți să spui Gertrude, începu fratele ei să răspundă cu o voce la fel de nepăsătoare. Nu-i așa?

Ea își acoperi scurt ochii cu o mână. Acum trebuia să fie momentul în care Stephen alegea să fie un model de bună-cuviință. Când își lăsă palma să îi coboare în poală, găsi un zâmbet malițios pe buzele fratelui ei, care îi dădu de înțeles că știa exact ce făcuse când i se adresase lui Edwin.

Ea se ridică și se duse agale spre ei.

— Încetează, șopti ea.

— De ce? Nouă nu ne pasă ce crede lumea bună.

Da, așa fusese întotdeauna. Și încă nu le păsa. Totuși, ei îi păsa pentru Edwin. Primirea lui și a lui Stephen în rândul aristocrației era importantă pentru Edwin și, de aceea, devenea importantă pentru ea.

— Tatălui tău îi pasă.

— Nu, nu, rosti Edwin neconvingător. Nu chiar.

Pentru a-și întări vorbele, el ridică din umerii lați.

Trecând pe lângă Stephen, ea se apropie de Edwin și șopti:

— Ba da, îți pasă.

— Sunt sigur că tocmai am zis că nu îmi pasă.

— Nu, zise ea calmă.

— Nu am spus asta? Stephen? Întrebă el și privi peste umărul ei.

— Ba da, confirmă fratele ei.

Splendid. Acum era momentul în care cuplul care se ciondănisese până acum alegea să facă echipă. Ticăloși neascultători!

— Du-te să găsești niște pietre, Stephen! se răsti ea.

De data asta, fratele ei se supuse. După ce plecă să caute pietrele de aruncat în apă, Gertrude se apropie de Edwin.

— Reputația ta și modul în care te vede lumea bună sunt importante pentru tine. Faptul că suntem aici a stârnit deja bârfe.

Ea se născuse departe de cei cu rang nobil, dar știa destule despre modul în care funcționa înalta societate ca să își dea seama că a-i spune pe numele de botez nu făcea decât să ațâțe focul bârfelor care se aprindea în Hyde Park.

— Nu-mi pasă, Gertrude.

— Ba da, îl imploră ea.

— Tu m-ai ajutat să-mi dau seama că îmi pasă mai puțin decât aveam impresia. Acum ia o piatră. El îi luă mâna și îi apăsă o piatră în palmă, înfășurându-i degetele peste ea. Cât de ciudat era că o singură atingere îi trezea un stol de fluturi în stomac! Și arată-i fratelui tău cum se aruncă.

— Gert încearcă? strigă Stephen de pe poteca nebatătorită pe care se aventurase.

Edwin își făcu mâinile căuș în jurul gurii și strigă înapoi.

— Da!

Gertrude tresări. Domnii și domnișoarele care treceau pe lângă ei se uitară curioși înapoi.

— Edwin, îl rugă ea.

— Eu credeam că ție nu-ți pasă de părerile celorlalți.

— Nu-mi pasă, dar nici nu vreau să atrag voit atenția...

Stephen veni alergând și, când se opri brusc, ridică în aer praful și pietrișul de sub tălpile cizmelor.

— Hai, Gert, o îndemnă el. Ce mai aștepti?

Cu un oftat, Gertrude își trase brațul înapoi și lăsa pietricica să zboare. Înaintă de-a lungul suprafeței apei, sărind de șapte ori înainte de a se duce la fund.

— Iată, sunteți fericiți? mormăi ea.

Fratele ei scoase un strigăt triumfător pentru ea.

Edwin își împreună mâinile și începu să aplaude ușor, ceea ce o făcu să se îmbujoreze.

— Splendid, domnișoară Killoran. Dar sunt tentat să cred că a fost doar norocul începătorului.

Ea se înfurie.

— Aș spune că nu.

Apucând altă piatră din mâna lui, ea îi dădu drumul în aer și aruncă o privire spre micile salturi în apă pe care le lăsa pe lacul neted.

— Opt! strigă Stephen, aruncându-se spre ea.

Gertrude mormăi și se legănă în față, lovindu-se de Edwin.

Sub greutatea amândurora, el se împletici și ateriză în fund, cu Gertrude râzând și întinsă deasupra lui. Trupurile lor erau cuprinse de amuzament, până când intimitatea poziției lor o izbi brusc.

Erau întinși cu trupurile înfierbântate, pieptul ei apăsându-se în pieptul lui.

Ochii lui Edwin se întunecară, licărirea din adâncurile lor reflectând înflăcărarea mistuitoare a dorinței. Privirea lui se strecură spre gura ei.

Genele lui groase și negre se coborâra, acoperindu-i ochii. Și întreaga lume se topi.

Răsufierea lui Gertrude se acceleră.

„El mă vrea...”

— Maddock!

Și, la fel, aceeași persoană care îi întrerupsese cu

câteva zile în urmă le fură și acest moment.

Ei ridicară privirea spre omul care stătea deasupra lor.

Lord Charles, marchizul de Tenwhestle și cumnatul lui Edwin.

Gertrude se îndepărtă de Edwin și se chină să se ridice în picioare.

— Milord, îl întâmpină ea, cu o reverență.

Bărbatul îi aruncă o privire scurtă înainte de a-și îndrepta toată atenția asupra lui Edwin.

— Eu... am crezut că m-ai putea prezenta.

Cei trei adulți se uitară spre Stephen.

— Nu vreau să fiu prezentat. El scuipă pe pământ, saliva aterizând pe vârfurile picioarelor lui Lord Charles. Suntem ocupați.

— Stephen, spuse ea încet, clătinând ușor din cap.

Marchizul coborî privirea spre cizmele lui acum pătate.

Gertrude încremeni și se pregăti pentru un val de apostrofări, dar care nu veni.

— Nu vreau să vă întrerup mai mult decât am făcut-o deja, murmură marchizul, scoțându-și pălăria. Voiam să te întreb dacă ai vrea să mi te alături la un pahar la clubul White.

Gura lui Edwin se strânse într-o linie încordată.

— Mi-e teamă că am alt program.

Gertrude îi aruncă o privire tăioasă. Acești doi bărbați fuseseră cândva prieteni. În ciuda resentimentelor și a durerilor care îi despărțiseră, marchizul căuta să reînvie acea prietenie. Edwin avea nevoie de acea prietenie. Și Stephen trebuia să-l cunoască pe unchiul lui.

— Î-nțeleg. Lord Charles netezi borul pălăriei înainte de a și-o pune pe cap. Dacă te răzgândești, mă poți găsi acolo în majoritatea serilor la ora zece.

La tăcerea lungă a lui Edwin, marchizul se uită la Gertrude.

Chiar dacă era aproape nevăzătoare, ura din privirea lui se întinse spre ea ca o atingere fizică și o arse.

Ea făcu un pas înapoi sub intensitatea privirii

acestuia.

Dar dispăru la fel de repede pe cât apăru.

— Domnișoară Killoran, murmură el. August, se adresa nepotului său.

Trăsăturile lui Lord Charles se contorsionară într-o expresie de durere, apoi marchizul plecă.

Gertrude se uită lung după el, după ce își luă rămas-bun. Chiar și în absența lui, un fior încă vibra înăuntrul ei, iar ea își frecă brațele pentru a-l îndepărta.

— Putem să revenim la afacerea cu piatra? se văită Stephen.

Și, în timp ce Edwin, Gertrude și Stephen continuară cu strădaniile lor de mai devreme, relaxarea se risipi în aer, în timp ce prezența celuiilalt nobil zăbovi printre ei.

Capitolul 20

Disprețul aprig al lui Edwin avea să existe mereu, dar, după ce în trecut rămăsese cu un cămin rece și gol, acum se regăsea în fața unui jar aprins.

Totuși, mai cucerise un demon.

Dar rămăseseră atâția!

Cu un pahar de coniac pe jumătate băut între degete, Edwin se uită lung la conținutul chihlimbariu.

Cumnatul lui – fostul lui prieten – voia să se vadă cu el. Odinioară, ar fi fost tot ce își dorea. Nu, își dorise ceea ce nu merita – iertare pentru moartea Laviniei.

El și Charles fuseseră apropiați ca frații, ambii crai ai Londrei care se delectaseră cu reputația lor și trăiseră împreună acea existență lipsită de griji. Ca atare, Charles avusese toate motivele să respingă o uniune între Edwin și iubita lui soră. Dar nu o făcuse. Avusese încredere că Edwin putea să facă tot ce era mai bun pentru ea.

„Tu trebuia să fii cel care arde în focul ăla! Părinții mei au avut dreptate în privința ta. Lavinia a avut dreptate în privința ta. Ești mort pentru mine!”

„Ești mort pentru mine”.

Acelea fuseseră ultimele cuvinte rostite vreodată între ei, până când Charles îi întâlnise pe el, Gertrude și Stephen la Gunter, iar în acea zi, în Hyde Park.

Unde fostul lui prieten îi ceruse să i se alăture.

Iar cu mai puțin de două săptămâni în urmă, când era atât de lipsit de viață, Edwin și-ar fi trimis cu bucurie cumnatul la naiba, la fel cum făcuse cu părinții lui Charles. Ei îl învinuiseră, dar nu mai puțin decât se învinuise singur. Opinia socrilor lui nu contase pentru el. Îl urâseră întotdeauna. Pentru ei, nu fusese niciodată altceva decât nemernicul disprețuitor care le furase mult iubita fiică.

Charles? Cu Charles totuși lucrurile stăteau cu totul altfel.

Trădarea lui fusese cea care duruse cel mai mult. Prin urmare, fusese mult mai ușor să ridice bariere care să îl izoleze de durerea de a-și fi pierdut nu numai soția și fiul, ci și prietenul de care avusese nevoie disperată la început, în cele mai agonizante zile.

Dar acum zidurile fuseseră dărâmate.

De ea.

De Gertrude.

Gertrude, care îl provocase când toată lumea se temuse de el, care îl ajutase să-și conștientizeze fricile, pe care nici măcar el nu le recunoștea față de sine – legate de Stephen și de viața lor împreună ca tată și fiu – și cu care probabil că nu ar fi ajuns să facă pace dacă ea nu l-ar fi obligat să deschidă ochii.

„Ți-a fost frică, Edwin. Asta nu te face un tată rău sau un om groaznic. Te face uman. Ceea ce te face un tată bun și onorabil este că îi spui fiului tău pe numele lui de stradă și nu pe cel nobil, pe care i l-ai dat la naștere. Acum ești aici, deși nu ți-ai părăsit casa sau nu ți-ai dorit să o părăsești, dar ești aici pentru el”.

Ironia nu îl părăsise El o urâse de la prima vedere, dând vina pe ea pentru păcatele tatălui ei. O rănise. Râsese de originea ei și fusese crud de fiecare dată. Cu toate acestea, ea ar fi putut să-l lase să eșueze în efortul de a-l

reintegra pe Stephen în viața lui. Nu o făcuse totuși. Ea ușurase drumul fiului lui, iar pe el îl ajutase să accepte că era din nou tată.

Se dovedise a fi cea care îl adusese înapoi la viață. Nu soacra sau socrul lui. Nu cel mai bun prieten și cumnatul lui, Charles.

Gertrude fusese aceea. Grație ei, el aflate că era în stare să zâmbească, să râdă din nou și să fie altcineva decât bestia speriată și rănită care se ascundea în reședința lui londoneză.

Simți un nod în gât. Ea îi adusese pe el și pe Stephen pe un drum împreună ca familie și îi făcuse un cadou pentru care nu o putea răsplăti niciodată. Edwin încremeni.

O energie palpabilă se simți în încăpere.

„Ea este aici”.

Îi simți prezența înainte să o vadă.

Gertrude rămase la intrare, cu brațele înfășurate în jurul unui motan cenușiu.

— Bună.

Ea era acolo. Chemată de gândurile lui. De dorința lui.

Ar fi trebuit să spună ceva. Nu își pierduse chiar atât de mult din capacitatea de a interacționa cu oamenii, dar nu reuși să formeze cuvinte pe buze.

Strălucirea difuză a candelabrelor aprinse pe coridor proiecta o lumină delicată în jurul ei; părul împletit îi cobora peste umăr, şuvițele acelea precum ciocolata străluceau în nuanțe de castaniu. I se păruse vreodată banală? Avea frumusețea cutezătoare a loanei d’Arc; neînfricată și plină de viață, radia din interior și făcea ca un bărbat să fie copleșit de nevoia de a o ține în brațe, pe ea și vitalitatea ei.

— Nu te-am auzit, spuse el încet, învârtindu-și băutura într-un cerc lent.

Ea își trase pisica aproape la piept într-un gest protector.

— Am învățat să mă mișc discret de-a lungul anilor.

— Pentru că ai fost o hoată de buzunare.

Rosti acele cuvinte fără să se gândească, vorbe spuse

de un om care uitase cum era să se afle în preajma oamenilor.

— Plec, spuse ea repede, întorcându-se.

— Nu! Cu o înjurătură, Edwin sări iute în picioare, vărsând mai multe picături peste marginea paharului și pe degete. Își așeză băutura pe masa de lângă el și se repezi spre intrarea în cameră. N-am vrut să sune ca o insultă. Întinse o mână, chiar dacă Gertrude era cu spatele, dorindu-și ca ea să rămână. Având *nevoie* ca ea să rămână. Știa că nu voia să fie singur și că în prezența ei ceva îl invada cu o ușurință pe care nu o mai simțise de mult timp, pe vremea de dinainte ca iubirea soției lui să se fi transformat în ură. Te rog, nu pleca. Rămâi!

Era o rugămintă pe care un om mândru nu ar fi făcut-o. Mândria lui murise cu mult timp în urmă. Ea avea să plece. Legănându-se pe vârfuri, tot corpul ei vorbea despre plecare.

Gertrude se întoarse încet cu fața. Ea îl surprindea la fiecare pas.

Îngropându-și nasul în creștetul acelei feline teribil de norocoase, Gertrude îl fixă cu o privire acuzatoare, care lui Edwin îi opri inima în piept.

În scurt timp, părerea ei ajunsese să însemne ceva. Nu își dorea ca ea să creadă că o disprețuia.

— Nu am vrut să o spun ca pe o insultă. Am vrut...

„Să știi”. Ceea ce era la fel de jignitor, să o roage să vorbească despre crimele pe care le comisese. Era ceva care trăda lipsa de sensibilitate a unui nobil stângaci și curios în privința unei femei care supraviețuise în moduri în care el nu fusese nevoit să o facă sau nu supraviețuise niciodată. Numai că nu era vorba despre asta. Ci de mai mult. Era dorința de a-i cunoaște secretele.

— Ai vrut... Se apropie de el, emanând parfumul acela înmiresmat și floral. Să știi? continuă ea fără răutate.

El își dresă glasul.

— Eu... Edwin își întoarse privirea. „Nu-i spune și las-o fie să-și vadă de drum, fie să intre în cameră ca să vorbești despre subiecte mai sigure, precum aruncatul cu pietre și

mobilierul recent terminat de Draven pentru Stephen". Edwin optă pentru adevăr. Întrebam să aflu mai multe despre tine.

„Te rog, nu pleca!”

Rugămintea răsună doar în mintea lui.

Gertrude îl mângâie pe Gus la baza gâtului. Motanul toarse mulțumit.

— Am fost... hoată de buzunare, clarifică ea.

Gertrude trecu pe lângă el și înaintă în cameră atât de repede, încât se îndepărtă și își găsi un loc în mijlocul bibliotecii înainte ca el să se întoarcă de tot. Întinzând o mână, el închise ușa și rămaseră doar ei doi.

Ea se opri, privind lung ușa înainte de a continua:

— Am detestat ce făceam, dar eram foarte bună la asta. Privirea ei deveni distantă. De fiecare dată, mi se întorcea stomacul pe dos și eram sigură că o să mă prindă când vomitam înainte să ies.

„Oh, Dumnezeule!”

El închise ochii o fracțiune de secundă, imaginându-și o Gertrude copilă, a versiune mai mică a femeii care stătea în fața lui, trăind cu acea teroare.

— Timp de cinci ani, am șterpelit de prin săculeți, spuse ea încet, făcându-l să deschidă brusc ochii. Eram mai înaltă decât ceilalți copii și se îndoiau că aș fi putut să mă descurc, dar Diggory, tatăl meu – imprimă cuvântului un accent plin de ură –, a insistat să încerc.

— Pentru că știa că ești în stare.

Nu exista nimic ce nu putea face femeia aceea. Fusese la fel și când era o copilă.

Ea râse încet.

— Pentru că spunea că singura valoare a unui copil era numărul de buzunare din care putea să fure, iar dacă nu mă descurcam, polițistul avea să se ocupe de mine, iar el nu mai trebuia să-și facă griji că mai avea o gură de hrănit.

— El... a spus asta.

Tatăl ei. Bărbatul care ar fi trebuit să aibă grijă de ea și să o iubească vorbise cu atâta ușurință despre viața ei.

Un val roșu de furie îi acoperi vederea; orbitoare, mânia se învolută înăuntrul lui și se simți cuprins de un impuls răvășitor de a-l scoate pe Diggory din groapa iadului în care ardea și de a-l ucide din nou.

— El nu era tatăl meu adevărat, Edwin, îi explică ea, mângâind absentă cu un deget o dungă de pe motan. Adică era în felul în care tu și lumea bună considerați, dar sentimentele? Grijă paternă. Respectul pentru propriul copil. Dragostea. Dedicăția. Mândria. Nu există pentru copiii de pe străzi. Nu din partea părinților. Dacă ai noroc, îți găsești familie în străini sau în sărmanii bastarzi care împart sângele acestor păcătoși.

Ca ea.

Gertrude vorbea ușor, în șoaptă, aproape de urechea lui Gus și cu atenția îndreptată cu totul spre motanul cenușiu, Edwin fiind liber să o urmărească, incapabil să își întoarcă privirea.

„Am condamnat-o pentru legătura cu frații ei”. Femeile acelea, bărbatul acela, Broderick Killoran, o făcuseră pe Gertrude să vadă diferența dintre a ști doar iadul impus de crudele învățături ale lui Mac Diggory și a cunoaște un sentiment de familie.

Trebuia să se miște... Având nevoie să bea ceva, Edwin își recuperează paharul abandonat mai devreme și luă înghițitura mult dorită.

Se înșelase în atâtea privințe!

„Nu întreba, nu întreba! Nu vrei să-i auzi răspunsul”.

Însă tot rosti întrebarea:

— De ce doar cinci ani?

Ea își înclină capul într-un unghi adorabil, care îi trimise părul împletit peste umăr.

— Ai spus că te pricepeai, de ce să nu te fi folosit pentru asta?

Pentru diavolul Diggory, o asemenea decizie nu ar fi avut niciodată de-a face cu grija față de copilul lui.

— Nu o să... Ea clătină din cap. Nu vreau să...

Nu își dorea să vorbească despre asta. Fiori de înțelegere îi traversară șira spinării.

Gus miorlăi și se smuci ca să se elibereze din brațele stăpânei lui. Gertrude îi dădu drumul și privi lung cum pisica fugi, găsimd un loc în care să se refugieze, sub canapeaua cu nasturi din piele. Cu degete tremurânde, Gertrude ridică statueta de porțelan de Sèvres, care înfățișa o mamă care își ținea de mână copilul gol.

Edwin știu chiar în momentul acela că uitase de prezența lui. Un zâmbet îndepărtat și melancolic îi arcui buzele, în timp ce își trecu o unghie crăpată peste mâinile strânse ale tinerei mame și ale copilului care jubila.

Edwin își simți inima tresărind în piept. Și își dori să fi retras fiecare întrebare pe care i-o pusese. Își dori să le pună bine pe fiecare în parte înapoi într-o cutie, apoi să o ducă spre șemineul încă arzând și să lase ca flăcările să ardă durerea ei până ce rămânea doar cenușă.

— M-a împrumutat.

Gura lui Edwin se uscă. Nu mai voia să audă nimic. Prin felul în care ea își întoarse atenția spre statuia albă din porțelan, păru a-l lăsa pe el să decidă dacă voia să audă restul poveștii.

Totuși, pentru ea, își dori să continue. Pentru că, așa cum ea fusese prezentă pentru el, Gertrude avea nevoie să împărtășească. Avea nevoie să lase demonii aceia să iasă, iar el voia să fie persoana alături de care să o facă.

— Ce vrei să spui? se decise el, în cele din urmă, să întrebe.

Gertrude mângâie cu degetul mare copilul din porțelan alb și își îndreptă răspunsul spre el.

— Londra este mare. Numai dimensiunea ei face ca dominația unui singur om să fie imposibilă. Diggory era doar un lider de bandă, dar existau mulți alții. El era cel mai puternic, dar și suficient de deștept încât să-și dea seama că nu putea stăpâni fără ajutor tot estul Londrei. M-a împrumutat unui hoț rival care să mă folosească. Diggory urma să primească o parte din profit, iar Jake-O ar fi plătit o taxă pentru că mă folosea. Colțurile buzelor i se arcuiră într-un zâmbet sfâșietor. În felul ăsta, a prins doi iepuri deodată.

Edwin se lăsă purtat de propriile picioare. Se opri la un pas distanță și, trecându-și degetele peste maxilarul ei, o făcu să ridice privirea.

— Ce a făcut?

Gertrude trase tremurător aer în piept, apoi, cu același curaj pe care îl arătase încă de la prima lor întâlnire, îi întâlni privirea.

— Și-a dorit mai mult decât săculețul pe care l-am șterpelit într-o noapte.

Mușchii stomacului lui se transformară într-o masă contorsionată de noduri.

— Am insistat că nu era ceea ce stabilise cu Diggory. Dar tot a încercat să o facă.

Fierea îi înțepă gâtul, în timp ce furia îl orbi o fracțiune de secundă. În timp ce el fierbea, ea continuă cu atât de mult calm, însă fiecare cuvânt al ei era ca un pumn trimis în vintre.

— L-am lovit până ce a leșinat. Am alergat și nu m-am oprit din alergat până când nu m-am uitat în spate.

Admirația pentru femeia din fața lui se intensifică. Pe vremea când încă își petrecea timpul printre cei vii, ca un crai tânăr și dezlănțuit din lumea bună, doamnelor cu care își petrecuse timpul nu le păsase de nimic altceva decât de bijuterii și de baluri. Prețuite și răsfățate, nu fuseseră niciodată nevoite să lupte pentru supraviețuire. Și, în mod rușinos, el nu reușise să vadă lumea de dincolo de cea în care trăise. În timp ce el chefuise cu Lord Charles prin înalta societate, fete tinere precum Gertrude se luptaseră cu ghearele și cu dinții pentru supraviețuire. Simți cum rușinea i se înțepeni în stomac.

— Nu te uita așa la mine! îi spuse apăsător.

— Cum?

Cum credea că se uita la ea? Cu uimire. Venerație.

— De parcă ți-ar fi milă de mine, spuse ea categoric, îndepărtându-se de el.

Edwin o apucă de braț, prinzând carnea fină într-o strânsoare ușoară.

— Niciodată, jură el. *Tu ești uluitoare.*

— Nu sunt, spuse ea, și se îndepărtă de el. Ea pufni ironic. Dacă eram, aş fi știut că Jake-o nu o să-și găsească liniștea până când nu o să se răzbune.

Și încă o dată i se aminti cât de străină de el era viața pe care ea o trăise, încât să creadă că acela era sfârșitul poveștii ei. Nu era. Străzile erau nemiloase, iar bărbații care se impuneau ca regi peste ele stăpâneau cu cruzime și încântați de suferințele pe care le provocau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce goală.

— Jake-O a venit să se vadă cu Diggory. A fost cel mai groaznic moment. Diggory a fost întotdeauna un nemernic lipsit de scrupule, dar în ziua aia... Ea tremură și își strânse brațele la piept. Unul dintre golanii lui îi spunea că sora mea tocmai mai eliberase un copil. Jake-O a insistat că pierdusem un săculeț care îi fusese promis lui. În timp ce vorbea, cuvintele începură să iasă mai repede. Diggory m-a lovit de două ori peste față. Un pumn chiar aici. Gertrude își așează palma pe ochiul stâng. Una pentru greșelile mele față de Jake-O, iar cealaltă aici – mâna se îndreaptă spre tâmplă –, un mesaj pentru Ofelia, care îi spunea că, dacă îi mai ajuta pe alții, surorile ei aveau să plătească. Vocea îi tremură. A spus că ambele probleme erau rezolvate.

Deci așa se întâmplase. Fusese lăsată parțial nevăzătoare de acel monstru. El se strădui să spună ceva. Dar nu reuși să zică nimic. Cu ani în urmă, el ar fi fost omul care rostea șoapte liniștitoare. Acum reuși să spună decât trei silabe:

— Oh, Gertrude!

— Am leșinat. Totul s-a făcut negru, iar când m-am trezit... Gâtul ei lung și grațios se mișcă sub forța înghițiturii. Totul era încă negru în ochiul meu stâng. Ea răsuflă încet printre buzele încleștate. Singurul lucru bun din toată povestea a fost că atunci a fost ultima dată când am mai furat. De atunci, mi s-a atribuit rolul de mamă pentru bastarzii lui Diggory. Am avut grijă de surorile mele, de ceilalți copii și, în cele din urmă, de... Stephen.

Fiul lui supraviețuise grație acestei femei. Dacă ea nu l-ar fi luat în grija ei, niciuna dintre lecțiile de stradă date de

alții nu ar fi însemnat nimic, pentru că sufletul lui Stephen ar fi fost distrus. Ea menținuse vie acea scânteie și îi găsisese lui Stephen o cale pe care să meargă înainte.

— Mulțumesc, spuse el încet.

Gertrude clătină scurt din cap.

— Nu am...

Edwin îi cuprinse obrazul cu o mână.

— Fiul meu este viu datorită ție. Este în stare să râdă pentru că ai avut grijă să îl duci în Hyde Park și la Gunter. Tu l-ai salvat.

Un zâmbet înlăcrimat se formă pe buzele ei.

— Eu am...

El îi atinse gura cu două degete, alungând restul presupunerii ei greșite.

— Ai făcut *pentru* el mai mult decât *oricine* altcineva – inclusiv față de mine.

Dintr-odată, aerul începu să sfârâie între ei, și el își dădu seama că degetele lui încă mângâiau gura pe care o sărutase cu o săptămână în urmă. Pe care își dorea cu înflăcărare să o simtă din nou sub gura lui. Își trase mâna înapoi și se forță să își prindă brațele la spate.

„Nemernicule! Ești un nemernic demn de dispreț”.

— Îți sunt dator cu scuze.

Ea merita multe scuze când venea vorba de el.

— Pentru ce?

Cum reușise cineva care suferise atât să păstreze un spirit atât de pur?

— Am fost un prost. Dădu pe gât restul băuturii și făcu o grimasă, în timp ce licoarea îi arse gâtul. Cu un sunet de frustrare, se întoarse la bufet și scoase sticla. Având nevoie disperată de încă o băutură, puse paharul jos și turnă. Tot timpul ăsta am dat vina pe tine. Am pus pe seama ta crime comise de altcineva. Băutura de chihlimbar atinse marginea paharului și se vărsă pe masă, pătând-o cu picături rătăcite. Edwin se opri. M-am înșelat atât de mult în ce te privește, șopti el. Clătină dezgustat din cap și, când se întoarse cu fața spre ea, văzu că rămăsese exact acolo unde o lăsase, nemișcată. Lăsând paharul și sticla, Edwin

ridică palmele. Până acum, m-am comportat ca și cum aș fi singurul care a cunoscut durerea. De parcă eu aș fi singura victimă a lui Mac Diggory, când adevărul este că tu ai trăit o viață plină de suferință. În timp ce viața ei fusese dintotdeauna dominată de trudă și de frică, a lui Edwin fusese, până în urmă cu șapte ani, o existență încântătoare.

— Nu, spuse ea cu emfază, apropiindu-se.

El, ca un nemernic, zăbovi cu privirea pe gleznelor ei delicate, în timp ce fustele i se învârteau în jurul picioarelor.

Se întoarse ca să mai ia încă o gură zdravănă. Cu siguranță, dorința de a ridica bucata de țesătură și de a explora lungimea picioarelor ei era efectul anilor de celibat.

— Nu ai voie să faci asta, Edwin, îl mustră ea, iar pentru o clipă devastatoare, el crezu că își dăduse seama de răătăcirile necuviincioase ale minții lui. Suntem atât de obișnuiți să măsurăm totul – rangul, bogăția, puterea –, încât am face același lucru cu suferința. Gertrude îi smulse paharul și îl așeză apăsător, apoi își împleti palmele cu ale lui. Ce s-a întâmplat în viața ta, pierderile, durerea și cum te simți *tu* – rosti ea apăsător și îi strânse ferm degetele –, nu este mai puțin important din cauza a ceea ce s-a întâmplat în viața mea.

Orice alt om, bărbat sau femeie, s-ar fi frânt demult, însă ea rămase în fața lui hotărâtă, crezând în propriile principii.

— Mulțumesc, Gertrude.

Ea îi apropie mâinile de pieptul ei.

— Nu-mi mulțumi. Eu ar trebui să-ți mulțumesc că mi-ai permis să vin aici și să fiu cu Stephen, deși nu aveai niciun motiv să faci asta.

— N-am vrut să rămân, încuviință el. Ar fi vrut să o trimită la naiba împreună cu Diggory. Îl muștră conștiința. Dar acum te vreau aici, spuse el, având nevoie ca ea să-și dea seama că totul se schimbase și că rămânea nu dintr-un aranjament făcut la sosirea ei, ci datorită legăturii care se crease între ei.

Privirea lui se fixă pe mâinile lor împreunate, apăsate pe umflătura moale a sânilor ei, o atingere dintre cele mai

intime, care trimise un nou val de dorință înăuntrul lui.

Ei i se tăie răsuflarea... Sau era răsuflarea lui?

— Și te vreau, Gertrude, îi șopti el, trecându-și degetul mare peste încheietura mâinii ei.

Pulsul ei se înteeți sub cea mai ușoară mângâiere, dar nu făcu nicio mișcare să se retragă.

Acea mărturisire răsună într-o tăcere grea, încărcată de dorință, pasiune și nevoia de a continua ceea ce începuseră în acea cameră cu o săptămână în urmă.

„O vreau...”

Dar el nu era un ticălos cu suflet negru, așa cum se crezuse. Își desprinse degetele de ale ei și făcu un pas înapoi.

— Ar trebui să pleci, Gertrude, pentru că, dacă nu o faci, nu pot să-ți promit că o să fiu un gentle...

Pășind spre el, ea se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Capitolul 21

Întreaga ei viață, Gertrude se cutremurase la simplul gând al oricărui act fizic între bărbat și femeie. După două îmbrățișări violente care îi fuseseră furate de bărbați nespălați și cu răsuflarea mirosind a băutură, ajunsese să vadă orice act intim ca un schimb josnic și depravat.

Totul se schimbase însă. Grație acestui bărbat.

Grație lui Edwin. Cu o singură sărutare, îi arătase că săruturile puteau fi frumoase și că ea era capabilă de pasiune.

Gertrude își împleti degetele în părul lui, delectându-se cu textura mătăsoasă a şuvițelor și se apăsă de el, adâncind sărutul.

Înainte de a-l părăsi, înainte de a pleca din acest loc, voia să afle de la el tot ce era de aflat despre dorință.

— Gertrude, gemu el, numele ei răsunând ca o rugămintă înflăcărată.

Să se oprească? Nu avea să o facă. Nici nu voia.

— Te vreau, Edwin, șopti ea, răsuflând întretăiat, iar acea recunoaștere nesăbuită îl eliberă.

Edwin îi cuprinse fesele între mâini, prin țesătura rochiei, și o trase între picioarele lui. El adânci sărutul; despărțindu-i buzele, își strecură limba înăuntru și puse stăpânire pe gura ei. Fiecare dezmierdare a cărnii lui pe a ei era ca o torță aprinsă, însemnând-o ca fiind a lui, mistuind-o cu căldura pasiunii. Iar ea îl întâmpină la fiecare atingere îndrăzneță. Înclinându-și capul ca să-i primească mai bine sărutul, Gertrude răspunse dorinței cu dorință.

Mădularul lui vibră, ca dovadă a dorinței, iar ea, încurajată, își înalță șoldurile în încercarea de a fi mai aproape de erecția lui.

El gemu pe gura ei, într-o vibrație ușoară și înfiorătoare.

Edwin îi frământă fesele, sculptându-i carnea cu mâinile, apoi începu să-i ridice fusta.

Aerul nopții îi sărută pielea, care fu ca un balsam răcoros pe carnea înfierbântată. Ridicându-i un picior, Edwin îl înfășură în jurul taliei ca să-și cuibărească mădularul în feminitatea ei, singura barieră dintre ei și cel mai intim act fiind materialul fin al pantalonilor lui. Era ceva atât de interzis în apropierea aceea, ceva atât de erotic în faptul că tot ce îi despărțea era o țesătură, încât dorința ei se dezlanțui.

Cu un suspin, ea își roti șoldurile, ondulându-le într-un ritm primitiv vechi ca timpul. O mișcare menită să tachineze, dar care alimentă durerea ce creștea în adâncurile feminității ei.

Fără să întrerupă sărutul, Edwin îi înalță cămașa de noapte peste șolduri și, făcând-o să alunece deasupra mijlocului, mai sus, peste sâni, o scoase, iar ea rămase dezgolită în fața lui.

El se retrase, iar ea scoase un sunet nedeslușit de protest. Edwin rămase încremenit, nemișcat, privirea lui întunecată radiind o căldură incandescentă în timp ce atinse fiecare întindere de piele expusă.

Inspirând greoi, Edwin întinse o mână și îi cuprinse

sânul drept în palmă.

Gertrude închise ochii și lăsă capul pe spate, în timp ce pur și simplu își permise să simtă, capitulând în fața atingerii lui Edwin și în fața a tot ce urma.

El îi frecă ușor sfârcul umflat între degetul mare și arătător, tachinându-i fără milă sfârcul.

Poate că ar fi trebuit să existe o urmă de reticență. Sau de timiditate. Chiar o frântură de reținere. Și ar fi existat dacă ea s-ar fi născut cu același rang precum acest bărbat care acum făcea dragoste cu ea. Dar nu exista. Astfel că nu exista nici rușine, nici sfială, ci doar o dorință copleșitoare de a continua ceea ce începuseră.

Edwin îi acoperi vârful umflat cu gura, și un geamăt ieși printre buzele ei în timp ce el supse carnea ei înflăcărată.

— Ed... Hm... Oh, te rog...

Capacitatea ei de a formula și de a rosti cuvinte se risipi cu fiecare atingere. El se întoarse spre celălalt sfârc neglijat, dezmiardându-l cu aceeași minunată atenție.

— Mm... gemu ea, îndemnându-l să continue, apucându-l de păr și trăgându-l aproape.

O umezeală scandaloasă se simți între picioarele ei, iar ea se arcui spre buzele lui.

El își strecură o mână între coapsele ei.

Gertrude strigă - i se înmuiaseră picioarele, dar Edwin o prinse. O ridică de sub genunchi și o purtă înapoi spre canapeaua din piele pe care o ocupase cu puțin timp în urmă. Sau cu o viață în urmă? Timpul încetase să mai conteze, iar ea exista doar într-un iureș de senzații primitive.

De parcă ar fi fost o comoară delicată ce trebuia prețuită, el o lăsă ușor pe canapea, apoi se așază deasupra ei.

— Așteaptă, spuse ea cu răsuflarea întretăiată și, punându-și palmele pe pieptul lui, îl îndemnă să se oprească.

El se uită lung, cu o întrebare în ochii lui plini de pasiune.

— Vreau să te simt, Edwin. Cu totul.

Voia să-l exploreze așa cum făcea el cu ea acum. Gertrude îi scoase cămașa albă din pantaloni, eliberând-o.

— Nu există nimeni ca tine, Gertrude Killoran.

Și deși înainte îi rostise numele ca pe cel mai urât dintre epite, acum îl îmbracă într-o mângâiere care nu făcea decât să-i sporească nevoia de a fi cu el.

Edwin își trase fără efort cămașa peste cap și o aruncă pe spătarul canapelei. Stând pe marginea ei, își scoase o cizmă, care ateriză pe podea cu un zgomot înfundat. Urmată de cealaltă. Se ridică în picioare, iar ei i se tăie răsuflarea când degetele lui Edwin se îndreptară spre brâul pantalonilor. Susținându-i privirea, își lăasă pantalonii să alunece în jos până ce rămase în fața ei glorios, în toată splendoarea dezgolită.

Cu șoldurile înguste, abdomenul plat și corpul zvelt, semăna cu un exemplar de frumusețe masculină, pe care o observase cândva într-o expoziție de sculptură de la British Museum. Nudul străvechiului zeu al războiului, Ares, pălea într-o afișare insipidă de masculinitate când era comparat cu vitalitatea lui Edwin. Și apoi, ea își coborî privirea spre membrul dintre picioarele lui.

Lung și gros, se înălța dintr-o urzeală de bucle blonde; mădularul se arăta mândru peste abdomenul lui.

— Oh, Dumnezeu! șopti ea.

Nu era vreo inocentă. Pe stradă, vedeai... totul. Ca atare, corpul uman, de bărbat și femeie, nu fusese niciodată vreun mister sau o surpriză. Sau așa crezuse ea.

Ea nu mai admirase niciodată un bărbat ale cărui forță și frumusețe să rivalizeze cu bărbatul din fața ei. Își trecu vârfurile degetelor peste mușchii de pe abdomenul lui, care se încordară sub atingerea ei.

— Ești atât de chipeș! spuse ea cu răsuflarea întretăiată, atingerea ei îndemnându-l să i se alăture.

Edwin o prinse de mână și îi opri mângâierea. Cu ochii scânteind de pasiune, el îi ridică palma la gură și apăsă un sărut fierbinte pe locul în care palma îi întâlnea brațul.

— Tu ești atât de frumoasă, Gertrude! Ești magnifică

În toate privințele.

Iar ea, care acceptase și chiar se bucurase că simplitatea ei îi oferea protecție unei fete de pe stradă, cu acest bărbat și cu mărturisirea lui răgușită, simți frumusețea despre care îi vorbea.

— Gertrude, gemu Edwin, implorând, dar, ignorându-l, ea îl prinse de mână și îl trase înapoi în brațe, pentru a-și relua explorarea.

Își trecu mâinile peste bicepșii lui, iar mușchii i se încordară sub atingerea ei. Luciul vag al transpirației care strălucea pe pielea lui îi arată drumul, iar ea se desfătă cu senzațiile trezite de trupul lui.

Gertrude îi atinse timid mădularul vibrând.

El tresări sălbatic. Șuieră și o apucă de mână.

Și, pentru prima dată de când inițiasse acest moment, ea șovăi, în timp ce un val de sfială și de stinghereală puse stăpânire pe incandescența dorinței resimțite mai devreme.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu o voce subțire și în propriile urechi. Eu...

Edwin îi înghiți scuzele cu un sărut, iar ea se topi în el.

— Nu trebuie să-ți ceri niciodată scuze, Gertrude. Nu există nimic greșit în nimic din ce se întâmplă între noi. Este propria mea slăbiciune. Vreau să îți pot oferi plăcerea pe care o meriți și sunt teribil de slab la atingerea ta.

O explozie de căldură i se agită în piept la acea mărturisire guturală; el era slab din cauza dorinței pe care o simțea pentru... ea.

Cu trupurile mișcându-se în acord, ea și Edwin se împreunară; buzele lor le găsiră și le devorară pe ale celuilalt. Mâinile lor erau peste tot, căutându-se unul pe celălalt, învățând și reținând textura fiecărui unghi și contur.

Edwin o îndrumă în jos, iar ea îl urmă, își înfășură brațele în jurul taliei lui și îl luă cu ea. Din proprie voință, picioarele i se deschiseră, iar Edwin își strecură o mână între ele.

Ea strigă, sunetul dorinței ei înălțându-se până la grinzi și răsunând în încăpere, în timp ce el o dezmiardă. Se

jucă febril cu mugurul sensibil, înnebunind-o, transformând-o într-o simplă învolburare de senzații care se concentra în locul acela pulsant al feminității ei. Unul dintre degetele lui pătrunse în canalul ei alunecos.

— Edwin, se tângui ea.

Lacrimi se iviră în colțurile genelor ei și se amestecară cu broboanele de sudoare care i se prelingeau de pe frunte. Ea clipi, concentrându-se la tensiunea din feminitatea ei.

— Asta este, iubito, o îndemnă el pe tonuri răgușite, cu vocea încordată. Vreau să-ți dai drumul.

Și ea își dori să se ducă acolo unde avea să o ducă. Și apoi auzi alintul șoptit cu vocea lui baritonală și răgușită.

„Iubito”.

Cu siguranță, era un cuvânt efemer, rostit în învolburarea momentului, dar Gertrude se agăță de el. Dorindu-și să îl creadă. Dorindu-și să conteze pentru el în feluri care treceau dincolo de sex și de interes. Dar, dacă momentul acesta era tot ce putea să îi ofere, rămânea un dar pe care voia să îl accepte cu bucurie.

Edwin mai strecură un deget înăuntrul ei, rostindu-i numele cu înflăcărare, în timp ce durerea creștea în interiorul ei, apoi ea își arcui soldurile, căutând ceva ce numai el putea să îi dea.

Era o chemare. Promisă. Ispititoare.

Gertrude își ridică frenetic soldurile la atingerea lui Edwin. Era aproape. Atât de aproape de un sfârșit aparent de neatins al magiei cu care el o copleșea.

Întinderile cizelate ale chipului lui se conturau într-o mască încordată de reținere.

— Niciodată nu m-am mai simțit așa, Gertrude, șopti el, greutatea mărturisirii străpungând învelișul de dorință în care o îmbrăcase.

Apoi el își retrase mâna, iar ea țipă în semn de protest agonizant.

Dar el doar se mișcă, așezându-se între coapsele ei desfăcute. Bărbăția lui se împinse în intrarea feminității ei, iar el alunecă încet înăuntrul ei. O deschise. O umplu. Ea îi gemu numele.

— Edwin.

Lungimea lui vibră în canalul ei strâmt, o pulsație glorioasă care îi acordă șoldurile într-o mișcare disperată și febrilă.

— Nu... El închise ochii strâns. Încerc să o fac încet.

O broboană de sudoare se prelinse pe obrazul lui, iar ea ridică o mână tremurândă și o prinse. În acea clipă, un val de tandrețe se dezlănțui înăuntrul ei.

Edwin intră mai adânc în ea, iar ea își mușcă buza de jos. El o pătrunse, dar tot exista ceva glorios în acea senzație necunoscută, îi găsi mugurul sensibil cu degetele, smulgându-i un strigăt de pe buze; continuă să o dezmierde. Înălțând-o spre o febrilitate în care orice gând logic se risipise, ea nu mai fu în stare decât să simtă.

— Edwin, îl imploră ea, rostindu-i numele la nesfârșit, apoi scoase un strigăt în timp ce el se avântă în adâncurile ei.

Edwin îi înghiți strigătul scurt cu un sărut.

Tot trupul ei se încordă la bruschetea acelei dureri ascuțite și, închizând ochii, se concentrează să îl simtă, lungimea lui pulsând în feminitatea ei strâmtă.

Respirația lui Edwin deveni greoaie și întretăiată.

— Îmi pare atât de rău, șopti el gutural în tâmpla ei. Îmi pare atât de...

Gertrude îi sărută scuzele de pe buze. Regretele nu își aveau locul în ziua aceea. El încremeni și apoi îi devoră din nou gura. Buzele lor imitară uniunea intimă.

Și atunci, Edwin începu să se miște înăuntrul ei. Încet la început. Iar cu fiecare alunecare și retragere, disconfortul se risipi și se dezlănțui o dorință necunoscută. Se înteeți. Durerea. Dorința. Până când șoldurile ei ajunseră să se miște în armonie cu pătrunderile lui, iar ea îi întâlnească fiecare mișcare binecuvântată.

— Dă-ți drumul pentru mine, o rugă el, trupurile lor fiind ușor umezite de dorință, nelăsând-o să îl îmbrățișeze așa cum își dorea.

Gertrude își înfășură brațele strâns în jurul lui, agățându-se, uitându-se pe sine și primind ceea ce îi

oferea. Presiunea crescuse, iar ea începu să se îndrepte spre culmea plăcerii.

Cu răsuflarea întretăiată, incapabilă chiar de cea mai simplă afirmație, Gertrude își ridică umerii. Era atât de aproape!

Ea își mușcă buza. Atât de aproape de o țintă de neatins care, dacă nu reușea să o cucerească, avea să îi marcheze sfârșitul.

Edwin își coborî capul și, prinzând vârful unui sân în gură, îl supse și îl linse.

Gertrude își urlă eliberarea spre tavan, în timp ce Edwin o împinse dincolo de culmile dorinței, care erau un amestec perfect de agonie și binecuvântare. Atinse punctul culminant în valuri ample, tremurătoare. O fracțiune de secundă mai târziu, el i se alătură.

Lăsându-și capul pe spate, el urlă, un strigăt primordial izbucnit din piept, și se retrase. Sămânța lui se împrăștie pe pântecul ei, ca un torent alb de esență fierbinte și lichidă.

Și, în timp ce se prăbuși peste ea, sprijinindu-se pe coate, Gertrude zâmbi.

*

Mai târziu, fără îndoială, avea să se simtă vinovat la gândul grosolăniei lui. Acum, cu Gertrude lângă el, exista doar un sentiment de ordine absolută.

El nu avea niciun drept la darul pe care i-l oferise, dar, nemernic cum era, se lăsă desfătat de senzație.

— A fost minunat, murmură ea visătoare.

El îi prinse în gură scoica delicată a urechii și o sărută ușor.

— Cochet, spuse el cu răsuflarea întretăiată în tâmpla ei.

Gertrude râse ușor, cu un timbru încă răgușit din pricina eliberării.

Întinzând o mână peste canapea, Edwin căută și găsi batista.

Gus își împinse capul în mâna lui Edwin.

— Fugi de aici, motan nerușinat, îl certă el, iar râsul lui Gertrude se înteeți, bucuria acea nereținută sunând ca un balsam pentru sufletul și spiritul lui odinioară frânte.

— Este nerușinat. La fel ca stăpâna lui, continuă ea.

Edwin curăța cu blândețe urmele seminței lui de pe trupul ei. El se opri în treacăt și, ridicând privirea, se uită la Gertrude, ușor nesigur când ea nu avu nicio urmă de regret.

— Nu este nimic nerușinat la stăpâna lui, spuse Edwin încet. Nimic.

Ea zâmbi și rămase întinsă, în timp ce el o curăța și apoi se șterse și el.

După ce termină, Edwin aruncă batistă. Apoi o luă în brațe pe Gertrude, scoțând de la ea un geamăt, și se întoarse pe spate, ca ea să se întindă pe pieptul lui. Părul ei împletit căzu pe umărul lui, șuvițele mătăsoase gâdilându-l și făcându-l să schițeze un zâmbet.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Ea își înălță bărbia grațioasă și o trecu înainte și înapoi peste spirala de cârlionți delicați care se desena pe pieptul lui. Am auzit multe despre a face dragoste și chiar am dat peste oameni care făceau asta. Ochii ei deveniră blânzi. Dar nu mi-am imaginat niciodată că ar putea să fie așa.

În ciuda primejdiilor din estul Londrei, ea își păstrase virtutea și inocența.

Edwin își roti palma în cercuri mici pe spatele ei.

— Nu este mereu așa. De cele mai multe ori, este un schimb pur fizic care reușește cumva să te facă să te simți gol pe dinăuntru după aceea.

Așa fusese chiar și cu soția lui, care îi disprețuisese atingerea din noaptea în care își consumaseră impetuoasa căsătorie. Actul intim fusese întotdeauna de natură fizică, cu o emoție primară născută din atingeri.

„Nu cu Gertrude”.

Mintea lui se împotrivi și îndepărtă șoapta aceea.

— Nu s-a simțit ca un gol, spuse ea simplu, odihnindu-și urechea pe locul în care bătea inima lui.

— Nu. Gâtul lui se mișcă în marea de emoții care se învolburau în el. Acum nu.

Gertrude înălță capul. Isteață cum era, avea să audă mărturisirile nerostite care atârnavă în aer.

— Totul s-a simțit gol... până la tine. Nu exista niciun scop. Nu exista niciun motiv pentru care să zâmbesc sau să râd. Eram singur în toate felurile în care poate fi un om.

Corpul ei alunecă peste al lui până când buzele li se împreună.

— Nu datorită mie, Edwin. Gertrude își apăsă ușor o mână pe inima lui. Datorită ție. Toate astea sunt datorită ție. Ai fi putut foarte ușor să te agăți de ură de fiecare dată, dar nu ai făcut-o. Eu nu am făcut nimic. Tu ai făcut singur toate aceste lucruri. Nu te mai ascunzi și meriți să ieși la lumină.

La lumină. Era exact ceea ce i se întâmplase de când ea îi luase cu asalt casa și se instalase în ea. Dar să creadă că putea vreodată să revină în societate așa cum făcuse cândva?

— Ești optimistă, Gertrude Killoran. Edwin mai revendică un sărut. Dar te înșeli, spuse el când întrerupse sărutul.

Un neastâmpăr străluci în ochii ei.

— Eu nu mă înșel niciodată.

El chicoti.

— Nu, pun pariu că nu te înșeli.

Frivolitatea îi părăsi privirea.

— Viața ta și a lui Stephen, viețile voastre împreună nu o să mai fie niciodată pustii. Amândoi aveți capacitatea de a le face și mai pline.

Pentru o fracțiune de secundă, el crezu că ea vorbea despre ei: despre ei trei fiind o familie împreună. „Vreau asta”. Indiferent cât de șocant era să își dorească un asemenea lucru la mai puțin de două săptămâni de când o cunoștea, el își simți sufletul tânjind după asta.

— Cumnatul tău vrea să vă împăcați, spuse ea, profitând de tăcerea lui. Îi ai pe bunicii lui Stephen.

Edwin o rostogoli cu blândețe de pe corpul lui, apoi își

trecu picioarele peste canapea.

— Nu.

Se ridică și, într-o clipită, realitatea dădu buzna.

— Sunt familia lui.

— Tu nu îi cunoști.

Nici nu își dorea să îi cunoască. Pe el, născut cu titlu nobil, îl trataseră de parcă ar fi fost praful de pe stradă. Nu aveau să o considere niciodată demnă pe Gertrude.

— Au dreptul de a fi în viața lui, insistă ea, ridicându-și cămașa de noapte.

O trase peste ea și, când trupul zvelt dispăru sub materialul cuviincios, se risipi momentul scurt pe care îl împărtășise cu ea.

— Nu știi nimic despre asta, spuse el, adunându-și hainele.

— Atunci spune-mi, îl îndemnă ea.

— Să-ți spun cum m-au acuzat că mi-am ucis soția? Sau să mă întorc mai mult în timp la cuvintele pline de ură pe care le-au aruncat în stânga și în dreapta când au aflat că eu și Lavinia am fugit? Întrebă el tăios. Ne-au distrus căsnicia.

— Soția ta, pentru că nu a apărat uniunea voastră, v-a distrus căsnicia. Nu părinții ei. Ei nu l-au văzut pe bărbatul în stare de o mare dragoste.

Edwin își trase cămașa pe cap.

— Pot să se ducă naibii, mormăi el în țeșătură.

O trase în jos și se ocupă de pantaloni. Recunoscuse de multe ori că ea avea dreptate. Dar acum nu putea să o facă.

Gertrude ridică o sprânceană.

— Și Lord Charles?

„La naiba cu ea!”

— A fost prietenul tău. El v-a susținut căsătoria.

— El a dat vina pe mine pentru moartea ei, șopti el, prăbușindu-se pe marginea canapelei.

Gertrude se așează lângă el și îl luă de mână.

— Te-ai învinovățit și ai ajuns să găsești iertare. Nu este o simplă întâmplare faptul că ne tot întâlnim cu

Excelența Sa. Vrea să se împace cu tine, Edwin. Ar trebui să faceți amândoi asta.

— Eu...

Își dorea prietenia aceea din nou.

Dumnezeule, cum putea ea să vadă și să știe?

— Eu aș fi nefericită fără frații mei. Îl privi cu ochii înflăcărați. O să fiu.

Stephen. Eventuala ei plecare.

Lui i se strânse inima în piept. „Nu sunt pregătit ca ea să plece”. Nu pentru că însemna că el și Stephen aveau să învețe să fie singuri împreună, ca familie. Mai degrabă pentru că, atunci când ea avea să plece, urma să îi ia o fericire pe care nu crezuse că o mai putea cunoaște vreodată.

— O să rămâi până când găsim o guvernantă potrivită, spuse el rece.

La urma urmei, acelea erau condițiile.

„Nu o să fie suficient”.

— Am găsit una, îi aminti ea. Ar trebui să o angajezi pe doamna Upton.

De ce momentul acela se simțea ca un rămas-bun? De ce i se părea că ea era pe punctul de a-i pune în ordine tot restul vieții pentru a putea să-și vadă de drumul ei?

Panica se dezlănțui înăuntrul lui, zdruncinând orice logică.

Edwin scrâșni din dinți. La naiba cu ea!

— Nu o să se descurce.

— Ba știi că o să se descurce.

— Despre ce este vorba, Gertrude? răbufni el, ridicându-se brusc în picioare.

Ea se ghemui, iar el se simți cel mai mare ticălos. Însă frustrarea lui nu făcu decât să sporească.

— Vrei să pleci? Despre asta este vorba?

Ea clătină din cap.

— Nu *vreau* să plec, Edwin, șopti ea pe un ton sfâșietor, care îi trezi temerile lui Edwin.

Ceea ce presupunea că...

— Vrei să rămâi.

Gertrude își umezi buzele.

— Eu... da.

Energia i se scurse din picioare, iar el se cufundă încă o dată pe locul de lângă ea.

— Vrei să rămâi aici, repetă el. Nimeni nu voia să rămână. Propria soție nu voise. Stephen nu voise. Această femeie... voia. Era ceva străin și inexplicabil, care trimise raze de bucurie spre cele mai întunecate și adormite unghiuri din ființa lui frântă. Atunci... rămâi.

Un râs zeflemitor o cutremură.

— Nu știu ce fel de ofertă este asta.

Edwin i se alătură.

— Nici eu nu știu. El își îndreptă mâna spre a ei și îi cuprinse degetele. Știu doar că te vreau aici, iar orice ar fi asta – magia simțită de fiecare dată când erau aproape –, o să ne dăm seama... împreună.

Gertrude își concentrează toată atenția asupra palmelor lor împreunate.

— Bine, murmură ea, două silabe care îl făcură să închidă ochii și să se simtă copleșit de bucurie. Dar cu o condiție...

El încremeni.

— Nu.

— Iată care e condiția, spuse ea hotărâtă. Nu bunicii lui Stephen. Cu ei se poate rezolva mai târziu. Lord Charles.

„Voiam să te întreb dacă ai vrea să mi te alături la un pahar la White. Dacă te răzgândești, mă poți găsi acolo în majoritatea serilor la ora zece”.

„La naiba!”

— Femeie încăpățânată, murmură el și se învârti, prinzând-o repede în brațele lui și făcând-o să râdă brusc.

— Ce faci? Întrebă ea chicotind, în timp ce el își trecu gura peste linia obrazului și pielea sensibilă din spatele urechii drepte, apoi mai jos, până la gât.

— Fac dragoste cu tine.

Ochii ei se desenează în două cercuri perfecte.

— Din nou, spuse ea.

— Dacă ai prefera să nu o fac...

Edwin se prefăcu a se îndepărta.

Gertrude îl apucă de ceafă și îl trase înapoi.

— Aș prefera să o faci, șopti ea.

Și, după o discuție despre socrii lui sau despre Lord Charles și cu perspectiva plecării lui Gertrude dată uitării, Edwin se lăsă în mrejele bucuriei de a fi din nou în brațele ei.

Capitolul 22

El plecase de treizeci de minute.

Gertrude aruncă o privire spre ceasul cu pendulă din colțul bibliotecii.

Scârțâitul metalic făcut de Sethos în timp ce alerga pe roțița lui suna enervant și îi întindea nervii la maximum.

Chiar în clipa aceea trebuiau să se întâlnească Edwin și fostul lui prieten, încă actual cumnat. Ea îl mângâie absentă pe Gus, care se odihnea lângă ea, de astă dată găsimd prea puțină liniște în moliciunea pufoasă a motanului.

Dacă îl trimisese direct spre eșec? Dacă Edwin și Lord Charles se luau la bătaie chiar acum...

Stephen apăru în fața ei.

El își dresе glasul.

— Gert, arăți... *drăguț*.

— Arăt drăguț?

— Mda... Stephen se trase de guler și apoi îi surprinse privirea. El se opri. Adică... nu urâtă. Aproape frumoasă.

Buzele ei se arcuiră la complimentul băiatului.

— Mulțumesc, spuse ea sec. Miji ochii, examinând hainele uzate și închise la culoare, cele din Dials, pe care nu le mai purtase de mai bine de zece zile. Punea ceva la cale, iar ea știa foarte bine despre ce era vorba. În niciun caz, adăugă ea.

Fratele ei bătu din picior, dovedind că încă era copil.

— Eu nu am *spus* nimic.

— Nici nu trebuia. Te cunosc. Știu ce vrei și știu unde *nu* te duci.

— Vreau să-i văd. Au trecut peste două săptămâni.

După doar paisprezece zile, toată lumea lui se întorsese cu susul în jos. Încrederea înflorise între Gertrude și Edwin. Ea nu avea de gând să distrugă noua legătură dintre ei încălcând condițiile aranjamentului lor. Nici dacă și ea își dorea să își vadă familia... împreună.

— Și tu vrei să-i vezi, o surprinse Stephen, citind-o la fel de bine cum îl citea ea.

— Asta nu contează. Îl luă pe Gus și se ridică în picioare, punând punct discuției. Trebuia să îi spună lui Marlow să pună lachei la fiecare intrare pentru că, atunci când fratele ei avea în minte să facă ceva, nici măcar Dumnezeu nu putea să îi stea în cale. Una dintre condițiile șederii mele aici este să respect acordul încheiat cu tatăl tău.

— Dar asta a fost înainte, se tângui el, punându-se în calea ei.

— Înainte de ce?

— Când tatăl meu te ura.

„Tatăl meu...” își simți brațele slăbite și, cu un miorlăit de îngrijorare, Gus sări din îmbrățișarea ei. Din nou îl numise pe Edwin tatăl lui, recunoscând relația pe care se încăpățânase cu atâta înverșunare să o refuze.

Inima ei se înfioră de bucurie. Și-l dorea pe Edwin acolo. Își dorea să împărtășească acel dar cu el.

Stephen îi cuprinse brațul în strânsoarea lui șocant de puternică și o scutură ușor.

— Dar el nu te mai urăște. Acum te place, iar când un bărbat place o femeie așa cum te place el pe tine, el o lasă să facă tot felul de lucruri.

Ea se înroși.

— Sunt doar o femeie în slujba lui.

El pufni.

— Am 11 ani, dar nu sunt un nătâng. Știam când Broderick poftea după Reggie, iar Adair era înfierbântat după Cleo. Eu... Au!

Stephen se uită urât pe deasupra mâinii care îi acoperise gura.

— Nu este frumos, Stephen, șopti ea.

— Nu e frumos cum i se scurg ochii după tine.

— La naiba! I se tăie răsuflarea când el își îngropă dinții în palma ei. Nu se uită la mine în niciun fel.

El fusese discret. Amândoi fuseseră discreți. Nu-i așa? Gertrude tresări. Numai că un băiat de 11 ani observase atracția dintre ea și Edwin.

— Ei bine, nu se uită la tine *acum*. Cum numai un copil putea să facă, Stephen ridică ochii spre tavan. A ieșit să facă lucruri sofisticate de nobil. Dar se uită după tine, iar tu știi asta.

Da, știa. Trupul ei încă tremura la amintirea fiecărei mângâieri din seara trecută. Dar să știe și fratele ei? Gertrude își încordă atât de tare degetele de la picioare încât începură să o doară.

— Ba nu, spuse ea într-un târziu și se prefăcu a-l căuta pe Gus.

Atunci ochii lui Stephen se făcură cât cepele.

— Nu *așa*, prostuț! Nu cum obișnuiau să se uite clienții după toate târfele, ci știi tu... Culoarea îi umplu obraji albi. Așa cum Adair o urmărește pe Cleo. Cu ochi dulci.

El își îndulci trăsăturile feței, căscă gura și ochii îi deveniră blânzi. Deși îngrozită că îi puteau fi descoperite secretele de băiatul pe care îl crescuse ca pe propriul fiu, ei îi veni să izbucnească în râs.

— Nu se uită așa la mine. Își dorea ca el să o privească așa. Tânjea după acel „te vreau” pe care îl spusese cu o seară în urmă și ca rugămintea de a rămâne să fie mai mult decât una sexuală, pentru a fi legătura la care se gândise fratele ei.

— Ai încredere în mine, spuse cu gura până la urechi Stephen. Ți-ar ierta orice, inclusiv că mă scoți afară, o linguși el, revenind la rugămintea anterioară care provocase analiza relației ei cu Edwin.

— Nu-mi încalc cuvântul, Stephen. Nici nu avea să trădeze încrederea lui Edwin. Gertrude îl ocoli, îl scoase pe Gus de sub canapeaua din piele, din locul pe care începuse

să-l considere *acasă*. Această discuție s-a terminat.

— Te rog, Gertrude, strigă Stephen cu o șoaptă tremurătoare, care o făcu să se oprească brusc.

„Rămâi fermă! Dacă nu o faci, o să eziți...”

Dar ajunsese să îl vadă pe acest băiat ca pe fiul pe care nu îl putea avea niciodată și nu voia să ignore rugămintea lui cum nu ar fi vrut să-și scoată ochiul bun.

Gertrude se chinui să se întoarcă spre el.

Stephen își împreună palmele ca într-un semn de rugăciune, ținându-le în sus.

— Te rog! Mi-e dor de ei. Lacrimile îi inundară ochii, frângându-i inima. N-nu te uita la m-mine așa! Nu plâng, spuse el cu răsuflarea întretăiată, deși lacrimile îi curgeau pe obraji. Vreau doar să-i văd pe Broderick, Cleo și Ophelia... Vreau să îi văd pe toți.

Și atunci, acel copil pe care viața îl înăsprișe, care nu mai plânsese încă din primele lui zile petrecute în gașca lui Diggory, se pierdu în suspine grele care îi zguduiră corpul mic. În cele din urmă, renunțase la masca de invincibilitate pe care o purtase și se lăsase pradă emoțiilor.

Ea traversă încăperea din trei pași și îl strânse în brațe. Stephen se cuibări la pieptul ei, iar ea îl trase mai aproape.

— Mi-e d-dor de ei, plânse el pe umărul ei.

Mâinile lui mici i se încleștară pe piept.

— Știi, spuse ea cu blândețe, așezându-și obrazul pe creștetul lui.

Gertrude își trecu mâinile pe spatele lui așa cum făcea când îl îndemna să doarmă pe vremea când era mai mic.

— Nu, nu știi. Nu chiar. În curând o să pleci și o să te întorci la Broderick și la Reggie, o să le vezi pe Cleo și Ophelia cât o să vrei, iar eu nu o să le mai văd niciodată, Gert. Niciodată!

„Iar eu nu o să-l mai văd niciodată pe Edwin”.

Lacrimile ei începură să cadă libere.

— Ai fost fericit aici.

„Amândoi am fost”.

— Am fost, spuse el, deși în trecut i-ar fi servit o minciună, o înjurătură sau chiar mai rău. Nu-l urăsc așa cum credeam că o fac.

Cum ar fi putut să-l urască? Edwin îi permisesese lui Stephen să păstreze bucăți din trecutul lui și căutase să construiască o relație cu el: mersese la Gunter și se plimbase în Hyde Park, se dusese cu Stephen la Draven ca să vadă cum i se construia mobilierul.

— Este un om bun, șopti ea.

Și, dacă era posibil, Stephen plânse și mai mult, până ce vocea îi deveni întretăiată și răgușită, iar partea din față a rochiei ei se udă de la lacrimile pe care le vărsă. El plânse până când lacrimile i se uscară și suspine zgomotoase îi zguduiră corpul.

— Este în regulă, îl liniști ea.

El se îndepărtă. Evitându-i privirea, el își trecu mână peste nas.

— Dar nu este. Atunci, ce zici dacă o văd doar pe Cleo?

Doar Cleo.

„La naiba!”

— Nu pot, îl imploră ea, având nevoie ca el să înțeleagă.

— Dar nici măcar nu o să afle! Plecăm și ne întoarcem chiar înainte ca el să revină de la clubul lui elegant.

— Nu ai de unde să știi asta.

Era un pas greșit. Ea șovăi, și Stephen se agăță de șovăiala ei.

— O să ne mișcăm repede. Nu locuim departe de Cleo. Ne ducem să o vedem și ne întoarcem. Suntem din St. Giles, Gert. Din St. Giles! Chiar crezi că un nobil ar putea să ne găsească în timp ce ne furișăm?

Nu, nu credea. Majoritatea nobililor nu, dar Edwin, cu agerimea și inteligența lui ascuțită, nu era de subestimat. „Dacă tu și Stephen ieșiți fără permisiunea lui, iar el află?” Gertrude își mușcă interiorul obrazului. Nu avea să o ierte niciodată. „Sau poate că da”.

— Știu că vrei să mergi acum, Stephen. Dar nu putem.

Promit că o să-l întrebăm, se grăbi ea să-l asigure.

El își întinse mâinile.

— Dacă întrebi și el spune nu, atunci o să pună să ne păzească.

Da, așa avea să facă.

Fratele ei nu îi cerea să îl vadă pe Broderick.

Se simți șovăind.

— *Doar pe Cleo.*

Vorbise ea sau fratele ei în clipa aceea?

— Îmi este dator cu o favoare, Gert. Vreau să fie asta.

— Atunci îi spui despre favoare, Stephen.

Dar Gertrude nu putea să acționeze împotriva voinței lui.

— Nu. Lucrurile nu așa merg. A pierdut la Gunter. Eu am câștigat. Dacă suntem descoperiți, o să-i cer ca asta să fie favoarea mea.

— Și dacă nu suntem descoperiți?

Stephen schiță un zâmbet.

— Atunci o să cer altă favoare.

Ea oftă.

— Oh, Stephen! Îmi pare atât de rău. Dar eu nu pot...

— Atunci la naiba cu tine și la naiba cu el!

El scuipă pe podea într-o reacție explozivă cum nu mai avusese din Hyde Park. Gestul îi aminti de distanța lungă pe care o parcursese în drumul lui spre vindecare, dar și de faptul că încă avea nevoie să se vindece, că încă era fragil și poate că avea să fie întotdeauna.

— Am întrebat, deși eu nu am mai făcut-o niciodată până acum. O să merg oricum, indiferent dacă ești de partea mea sau nu.

Și de astă dată, plecă valvârtej.

— Stephen!

El își continuă marșul.

— Bine! O să vin.

Cuvintele îl făcură să se oprească brusc. Totuși, fratele ei nu făcu nicio mișcare ca să se întoarcă spre ea. Gertrude aruncă o privire spre ușă, conștientă că puteau trece slujitori, și coborî vocea.

— O să vin cu tine.

Pentru că, în cele din urmă, la sfârșitul zilei, Stephen avea să găsească o cale de a ieși din casă. Nici unul dintre slujitorii lui Edwin nu putea să îl țină înăuntru. Iar dacă băiatul ieșea, nu avea cine să aibă grijă de el.

El începu să facă piruete.

— O să vii!

— Cu o condiție. Îi spun tatălui tău de îndată ce ne întoarcem.

El avea să înțeleagă. Cu două săptămâni în urmă, nu ar fi înțeles. Dar Edwin nu mai era același om plin de ură.

— Spune-i ce vrei. Zâmbetul i se lărgi pe buze și îi apărură gropițe în obraji. Acum, hai să mergem!

La scurt timp după aceea, Gertrude se schimbă în niște fuste negre și, cu Stephen lângă ea, se strecură pe intrarea nesupravegheată a slujitorilor și se rugă ca Edwin să îi înțeleagă decizia.

*

Intrând pe celebrele uși ale celui mai exclusivist și mai vechi club din Londra, era ca și cum Edwin s-ar fi întors înapoi în timp.

Dar pe vremea când, mai întâi ca tânăr burlac, apoi ca bărbat proaspăt însurat, Edwin își petrecuse ore în șir la clubul White, nu i se întâmplase niciodată să se simtă amenințat de panica înfiorătoare care stătea să îl sufocă așa cum i se întâmpla acum.

O tăcere discretă, una pe care Edwin ar fi crezut-o imposibilă pentru nobilime, se așternu în club.

„Ce caut eu aici? Pleacă. Întoarce-te și pleacă!”

Ar fi fost atât de simplu! Nici nu trebuia să își recupereze mantia de la majordomul care stătea la celebrele uși negre și duble. Putea să alerge până când ajungea acasă la Gertrude și la Stephen, ca lumea să aibă sens așa cum avea ori de câte ori erau ei aproape.

În timp ce înaintă cu pași hotărâți, croindu-și drum prin clubul White, fu urmărit de privirile bărbaților cu care

odinioară băuse și stătuse la masa de joc. Bărbați care acum se învârtteau pe scaunele lor, privirile lor îngrozite arzându-i spatele, suficient încât să-și lase amprente.

Nu se auzise niciun salut jovial ca pe vremuri. Nicio invitație ca el să li se alăture. Edwin parcursese acest drum de multe ori. Însă niciodată drumul spre acea masă nu se simțise mai lung.

Simți un gol în stomac și, în timp ce își dori să fugă mâncând pământul, vocea lin Gertrude seceră neliniștea.

„Ai făcut singur toate aceste lucruri. Nu te mai ascunzi și meriți să ieși la lumină”.

În cele din urmă, ajunsese la masă.

Edwin se opri la masa la care petrecuse nenumărate nopți. Totuși, toate vizitele anterioare fuseseră lipsite de efort, el nefiind nevoit să aștepte o invitație, ci apucând pur și simplu un scaun, trăgându-l de sub masă și așezându-se. Slujitorii se grăbeau cu un pahar în mână pentru clientul obișnuit, care i se alătura prietenului său.

— Charles, își salută el, în sfârșit, cumnatul.

Charles rămase nemișcat, cu un pahar uitat la jumătatea drumului spre gură, încremenit între degete. Și apoi păru că revine în prezent. Sări în sus, vărsându-și băutura din pahar. Îl puse jos.

— Edwin, îl salută el în șoaptă. Ai venit.

Nu era răspunsul „du-te naibii de aici, doar te-am luat peste picior” de care se temuse Edwin.

— Da, spuse el neconvingător, dorindu-și camaraderia pe care o împărtășiseră pe vremuri, râsul jovial și glumele obscene între doi oameni care fuseseră apropiați ca frații.

— Nu vrei să stai? Te rog!

Charles făcu semn spre scaunul gol pe care Edwin nici măcar nu-și dăduse seama că îl apucase și pe care acum îl ținea strâns.

Un servitor în uniformă, zăbovind prin zonă, veni spre ei, apoi se opri. Tânărul aruncă o privire nesigură de la ocupantul mesei spre Edwin, care încă ținea strâns scaunul.

Cât de străine erau toate acestea! Cât de ciudat se simțea totul!

Zumzetul generat de șoaptele din jurul lui îi răsunară în urechi, precum stupul de albine pe care el și Charles îl distruseseră pe moșia de la țară a familiei lui Edwin când erau băieți.

Sprâncenele lui Charles se împreunară.

„Nu te mai ascunzi și meriți să ieși la lumină”.

Edwin se forță să dea drumul scaunului și făcu un pas înapoi.

Slujitorul se grăbi să tragă scaunul pentru el, iar în timp ce Edwin alunecă în faldurile confortabile și un pahar fu așezat în fața lui, el se chinui să schițeze un zâmbet prudent.

— Am uitat că nici măcar nu ne putem așeza singuri.

Și astfel tensiunea se risipi.

Charles râse și, luându-și paharul, îl ridică în semn de salut.

— Într-adevăr.

Punându-și încă o dată coniacul jos, el îi turnă un pahar lui Edwin. Îl împinse pe masă.

Era o propunere de pace.

O ramură de măslin.

Și, la naiba, în fața unei încăperi pline de străini, servitori și cei care îi fuseseră odinioară prieteni, Edwin își simți gâtul inundat de emoție! Disperat să bea, el apucă paharul și sorbi lung. Când termină de înghițit, Edwin contemplă conținutul întunecat al coniacului franțuzesc fin.

— Eu...

Gertrude îl convinsese, cu nici măcar o zi în urmă, că avea nevoie de această reuniune. El se împotrivi la început, apoi văzuse adevărul în ceea ce spusese. Știa că avea să vină acel moment. Venise călare până în zona elegantă a Londrei. Urcase treptele, traversase tot clubul și nu se gândise serios la ce trebuia să spună.

Simplul fapt de a se afla acolo reprezenta o sarcină imposibilă.

Crezuse asta și se înșelase.

A găsi vorbele potrivite pentru cel mai bun prieten al lui era cea mai mare strădanie, iar dacă s-ar fi concentrat

asupra acestui lucru înaintea călătoriei până aici, cel mai probabil ar fi fost un drum pe care nu l-ar fi parcurs niciodată.

Charles își dresе vocea.

— Sunt fericit că te-ai decis să mi te alături.

Era mai mult decât merita.

— M-am gândit să nu vin, mărturisi el, în cele din urmă, ridicând privirea. Am simțit că tot ce trebuia zis a fost zis cu ani în urmă.

Când Lavinia pierise împreună cu pruncul lui Edwin, iar Stephen se pierduse.

— Există întotdeauna mai multe de zis, spuse Charles pe un ton grav. Nu a existat niciodată un final.

Nu, existase doar mânie furioasă și agonie explozivă.

— Despre asta este vorba? Despre un final?

Un zâmbet încordat se desena pe buzele lui Charles.

— Nu. Nu este vorba despre asta. Am fost prieteni. El se opri și coborî privirea spre pahar. Cei mai buni prieteni.

„Frați până la moarte, Edwin! Primul...”

„Pe legea mea, ce faci, Charles?”

„Îmi tai palma. Ca să avem o legătură de sânge. O să fim...”

— Frați de cruce, murmură Edwin.

— Îți amintești? Charles se uită dincolo de umărul lui Edwin, ochii lui văzând aceeași amintire de demult. O prietenie care nu o să se rupă. Un devotament pe care nimeni nu o să-l poată zgudui. Nimeni nu o să...

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, și realitatea reveni în forță.

— Nu o să se interpună între noi, se strădui Edwin să spună de dragul amintirilor amândurora.

— Am dat vina pe tine, spuse Charles pe neașteptate. Și m-am înșelat.

Edwin încremeni. Din tot ce ar fi putut spune cumnatul lui, acelea cu siguranță nu fuseseră cuvintele pe care crezuse că avea să le audă de pe buzele lui.

Charles își trase scaunul mai aproape și, sprijinindu-și coatele pe masă, își încadră fața astfel încât oamenii din

stânga și din dreapta lor să nu se mai vadă.

— Aveam nevoie să dau vina pe cineva. Nu a fost niciodată vina ta. A fost ghinionul nenorocit de a-l aduce în serviciul ei pe diavolul acela deghizat. Ar fi putut să fie oricine.

Numai că nu fusese. Fusese Edwin. Lavinia. Stephen. Și altă ființă minusculă care nu văzuse niciodată lumina zilei.

Un băiat sau o fată – Edwin nu știuse niciodată și nici nu avea să știe din cauza unui nemilos act de violență comis împotriva lor. Fusese o fetiță, o soră pentru care Stephen ar fi fost și acum un frate mai mare protector?

„Este prea mult...”

Nimic din anii trecuți nu îl distrusese, dar discuția aceasta avea să reușească.

— Cum este August?

„Poftim?”

Cu capul plin de gânduri, Edwin aruncă o privire în jur, uitându-l pe bărbatul din fața lui.

— August?

Charles se încruntă.

— Fiul meu este...

Cum era, mai exact? Răspunsul pe care i l-ar fi dat lui Charles cu două săptămâni în urmă ar fi fost foarte diferit de cel la care se gândea în clipa aceea. Acum Stephen râdea, zâmbea și nu vorbea despre gândul de a-și despica stomacul său, mai rău, despre întoarcerea la clubul lui Broderick Killoran. Dar nici nu era copilul pe care Charles să-l fi recunoscut sau cu care să fi știut să vorbească.

— Stephen se acomodează.

Iată, nu era ceva neadevărat.

— Stephen? Întrebă cumnatul lui, cu o confuzie apăsătoare și o întrebare în privire.

O căldură enervantă se răspândi peste obrajii lui Edwin.

— Acesta a devenit numele lui August după ce a fost răpit. A avut de înfruntat atât de multe schimbări, încât am crezut că i-ar fi mai ușor dacă își păstrează numele pe care

I-a avut în ultimii ani.

— I-ai schimbat *numele*?

— *Ei* i-au schimbat numele.

— Și tu l-ai păstrat.

Edwin caută să înțeleagă expresia de pe chipul lui Charles, pentru că Dumnezeu știa prea bine că era totul în acele vorbe pe care le rostise. Întâlnirea era o greșeală. Dădu să se ridice.

Clătinând din cap, Charles își termină băutura dintr-o înghițitură care îi încordă mușchii gâtului, în timp ce se chinui să asimileze alcoolul. După ce termină, făcu o grimasă și clătină din cap.

— Cine poate spune care este calea potrivită de a face *toate* astea? mormăi el, iar calmul îl ținu pe Edwin pe loc. Nu te pregătește nimeni să faci față unei asemenea tragedii.

— Nu, într-adevăr.

— Și nu ești niciodată cu adevărat fericit după ea, șopti Charles.

Da, era adevărat. Din nou, așa ar fi stat lucrurile dacă nu ar fi existat Gertrude. Ea îi arătase că era în regulă să trăiască din nou și că era greșit pentru el, dar și pentru Stephen să nu regăsească fericirea.

„Și vreau fericire alături de ea”.

În plus, exista un sentiment cu care se obișnuise de mult timp și pe care ajunsese să îl cunoască în preajma lui Charles - vina.

— Părinții tăi vor să-l vadă.

Edwin își studie prietenul în căutarea unei reacții.

— Mi-au spus.

Cumnatul lui apucă sticla de coniac și își umplu din nou paharul.

— Le-am zis că nu se cuvine să forțeze o întâlnire și că, în timp, ar putea să existe o apropiere, dar tu ai decis că nu este momentul, murmură el, umplând paharul lui Edwin.

Așadar, apariția bruscă a lui Charles *nu* fusese un impuls, o propunere de pace ca familia Laviniei să aibă

acces la Stephen. Fiindcă viața și toate mizeriile ei îl transformaseră într-un cinic, acele suspiciuni planaseră undeva în mintea lui.

— O să-l trimiți la Eton?

Văzu în minte o imagine cu Stephen care mergea la acea școală cu băieți distinși, cu același rang, însă atât de diferiți. Avea să îi bată până când avea să îi lase lași. Și nimic bun nu putea să iasă din relația dintre tată și fiu dacă îl trimitea pe băiat de acasă.

— Nu cred că este înțelept. Edwin își ridică paharul. Nu acum. Poate într-o bună zi.

Sau poate niciodată.

— Atunci guvernante și tutori?

— Suntem pe cale de a găsi una care să i se potrivească.

„Ar trebui să o angajezi pe doamna Upton”.

Charles își arcui o sprânceană.

— Suntem?

Edwin tresări și își blestemă gura spartă.

— Domnișoara Killoran.

Aerul se agită în jurul lor precum încărcătura periculoasă de dinaintea unui fulger. Acest nume, numele de familie al lui Gertrude, inspirase cândva un răspuns asemănător din partea lui.

— Este o femeie bună.

Cumnatul lui îl privi neîncrezător.

— O femeie bună? șopti el, aplecându-se în scaun. Familia ei l-a răpit pe August. A ucis-o pe sora mea.

„Soția mea”.

— Pe al doilea copil al tău. Și tu spui că este *o femeie bună*?

Și astfel, armistițiul fragil se frânse. Cu toate acestea, nici el nu putea să îl condamne cu bună știință pe Charles pentru acel răspuns. Era unul realist, pe care îl gândise și el și care ar fi continuat să-l înece în ura pentru Gertrude dacă ar fi izgonit-o cu săptămâni mai devreme.

— Ea a avut grijă de el. S-a ocupat să fie în siguranță. Și încearcă să-i ușureze revenirea în casa mea.

O sarcină pe care el nu ar fi reușit-o niciodată fără ajutorul ei.

— Și apoi o să plece?

„Nu vreau să plec, Edwin...”

— Și apoi o să plece.

Îngustarea ochilor cumnatului lui îi lăsa de înțeles că percepusese șovăiala din cuvintele lui. Un zâmbet trist i se formă pe buzele severe.

— Întotdeauna ai fost mai încrezător decât trebuia. Și încă ești încrezător. Femeia aia... Sângele ei este al celui ticălos. Nu poate să fie de încredere.

— Te înșeli, spuse el automat.

Niciodată nu crezuse mai mult în acele două cuvinte.

— Chiar așa? ripostă Charles. Încă o dată, își trase scaunul mai aproape. Dar dacă nu mă înșel, Edwin? Dacă toată povestea asta este doar o stratagemă să-l fure din nou?

Undeva în mintea lui, pentru prima dată, se trezi suspiciunea.

Dacă acesta era singurul motiv pentru care își dorea să rămână? Ca să fie mai aproape de Stephen?

De îndată ce gândul trădător i se insinuă în minte, îl goni.

— Am încredere în ea.

Și își dori să plece. Își dori să părăsească acel club, toate privirile și șoaptele glaciale și să se întoarcă lângă ea. Ca s-o asculte vorbind despre subiectele neobișnuite pe care le aborda sau ca să stea cu ea și una dintre acele creaturi neconvenționale pe care și le făcuse animale de companie.

Charles râsuflă încet prin buzele strânse.

— Ți-am simțit șovăiala. Ascultă ce spun, nu este de încredere! Sângele apă nu se face, iar în venele ei curge sângele ticălosului Mac Diggory. Este la fel de rea ca tatăl ei.

Erau acuze pe care și Edwin le rostise, de prea multe ori ca să-și amintească. Și el avusese o părere asemănătoare de când descoperise fapta perfidă comisă în

noaptea aceea. Totuși, totul se schimbase.

Furia îi pulsă în vene.

— Tu nu o cunoști.

— Eu nu vreau să o cunosc! răbufni Charles. Șoaptele din clubul White deveniră frenetice. Cumnatul lui apucă paharul și luă o înghițitură. Nu te-am rugat să vii aici ca să discutăm despre o Diggory. Căutând în haină, el scoase o hârtie împăturită cu sigiliul marchizului pe ea. O aruncă pe masă, și foaia ateriză lângă băutura lui Edwin. Am vrut să vă invit pe tine și pe August la cină. Părinții mei nu o să fie prezenți, se grăbi el să îl asigure. Dar vreau să-l cunosc pe nepotul meu.

Deci despre asta era vorba. Charles își dorea o întâlnire cu nepotul lui. Edwin luă invitația și o îndesă în haină.

— Vrei să-l cunoști pe Stephen, murmură el.

— Vreau să-l cunosc pe August. Acesta - arată apăsător cu un deget pe masă - este numele lui, Edwin! Nu *Stephen*. Nu *Killoran*. August. Dumnezeule, omule, cum poți ceda măcar o părticică din fiul tău în fața acelei familii? îl imploră el.

Edwin își împinse scaunul înapoi.

— Venirea mea aici a fost o greșeală.

— Pentru că sunt sincer cu tine? ripostă Charles. Pentru că încerc să vă protejiez pe tine și pe nepotul meu?

„Pentru că judecata mea a fost atât de greșită. Pentru că de prea multe ori am avut încredere când nu ar fi trebuit, ceea ce m-a adus în momentul ăsta din viața mea”.

Și totuși, nu avusese pe nimeni care să aibă grijă de el ca de un copil și, cu siguranță, nu fostul lui prieten care fusese absent de când murise Lavinia.

— N-am nevoie de protecție.

Cumnatul lui își arcui o sprânceană.

— Așa cum tu și Lavinia nu ați avut nevoie acum șapte ani? Lovitura își atinse ținta. Apoi Charles își lansă atacul neașteptat: Slăbiciunea asta bruscă... are vreo legătură cu Gertrude Killoran?

— Nu-i treaba ta, spuse el printre dinții încleștați.

Ochii lui Charles se rotunjiră, îngroziți.

— Dumnezeule, chiar îți *pasă* de ea! De un șobolan de pe stradă, o hoată și o criminală...

Edwin întinse brusc o mână peste masă și îl apucă pe cumnatul lui de cămașă.

— Nu mai spune niciun alt cuvânt, șopti el. Nu îi mai menționa numele!

Tăcerea acoperi clubul, iar șoaptele din spatele lui Edwin îl readuseră cu picioarele pe pământ. Îl eliberă brusc pe Charles. Celălalt bărbat căzu pe spate cu scaun cu tot.

— Înțeleg motivul urii tale, l-am împărtășit. Dar am ajuns să o cunosc pe Gertrude Killoran și nu are nimic de-a face cu Mac Diggory.

Edwin dădu să plece.

— Edwin...

„Continuă să mergi”. Nu rămăsese nimic de spus între ei. Charles era prea împotmolit în ura lui pentru a fi rațional. Atunci de ce se opri Edwin?

— Poți să-mi porți pică în clipa asta, dar o să vezi că am dreptate în privința ei. Nu este o persoană în care să ai încredere.

Și cu avertismentul acela de rău augur răsunându-i în minte, Edwin plecă.

Capitolul 23

După inițialul „Dumnezeule, ce naiba căutați aici?”, strigat în engleza cu accent estic a Cleopatrei, urmase o serie de îmbrățișări rapide și foarte strânse de la o soră care nu prea își manifesta afecțiunea atât pentru Gertrude, cât și pentru Stephen.

Rămânând în colțul salonului surorii ei, lângă ferestrele cu vedere spre străzile londoneze de jos, Gertrude stătea cu privirea pironită pe cei doi cufundați adânc în discuție și urmărind agitată ce se întâmpla afară.

Și apoi ceasul.

Nu puteau rămâne mult timp.

La drept vorbind, erau acolo de aproape patruzeci de minute. Dacă întâlnirea lui Edwin cu Charles se dovedea a fi un dezastru sau dacă Edwin nu putea să dea ochii cu lumea bună, el avea să ajungă acasă și probabil să afle că lipseau.

Se putea să nu observe. Trebuia să o caute la întoarcere. Dar de ce să o caute?

„Pentru că ați făcut dragoste azi-noapte? Pentru că ți-a oferit, la nesfârșit, o plăcere pe care nu o credeai cu putință?”

O îmbujorare îi cuprinsese întregul corp, desenându-și calea din cap până în picioare.

Cleopatra alegea acel moment inoportun ca să-i arunce o privire.

Gertrude își întoarse atenția spre fereastră și se rugă ca pielea ei să se răcorească. Ce nebună patetică fusese pentru că se tot gândise la ceea ce împărtășiseră ea și Edwin. Ce împărtășiseră? O doamnă virtuoasă ar fi avut naivitatea să creadă că a face dragoste așa cum făcuseră ea și Edwin însemna o intimitate mai mare decât actul fizic în sine. Dar Gertrude nu avea nimic dintr-o tânără nevinovată. Lumea în care trăise îi dovedise că sexul era doar altă dorință fizică la fel de comună precum mâncatul și dormitul.

Numai că nu se simțise așa. Se simțise mai mult.

Silueta impunătoare a cumnatului ei se reflectă din nou în fereastra de cristal. I se tăie răsuflarea, fiind atât de absorbită de gândurile ei, încât nu reuși să îl audă apropiindu-se. El era extraordinar de sprinten, dar ea reușise întotdeauna să audă când cineva venea spre ea.

— Îmi pare rău că te-am speriat, murmură el.

— Nu m-ai speriat. Eram... cu capul în nori, îi mărturisi ea, ceea ce nu era o minciună.

— Te-ai furișat pe la spatele lui.

Pentru un moment îngrozitor care o făcu să se simtă amețită, ea crezu că el se referea la altcineva.

— Nu m-am furișat. Nu știu ce... Adair îi aruncă o privire ciudată. „Vorbește despre Stephen, prostuț!” De ce

Adair Thorne sau... oricine altcineva să creadă că se îndrăgostise de persoana cea mai puțin potrivită? „Spune ceva! Spune ceva!” Minte nu o ajuta. Oh! Ea tresări. Doar asta reușise să spună? Era absolut inutilă. La urma urmei, se dovedise că Mac Diggory avea dreptate. Bănuiesc că i-ai putea spune, încheie ea penibil, ceea ce nu făcu decât să-i provoace un nou val de vină.

Adair îndreptă o privire spre ea, una care săpa adânc și vedea prea multe.

Obrajii îi ardeau tot mai tare. De ce ea, după viața pe care o trăise, nu pierduse afurisitul obicei de a roși? Era blestemul obrazilor unei englezoaice palide.

— Am vrut să-ți mulțumesc, spuse cumnatul ei pe un ton grav.

Ea se jucă absentă cu ciucurii fini din dantelă ai perdelei.

— Eu nu am făcut nimic...

— Ba da. În ciuda avertismentelor clare ale marchizului, ai știut cât ar suferi Cleopatra la gândul de a nu-l mai vedea niciodată pe Stephen și ai făcut posibilă reîntâlnirea asta.

Și risca atât de multe făcând-o - încrederea lui Edwin, clubul fraților ei, dacă Edwin afla și decidea să se răzbune exact așa cum promisese.

„Nu o să faci asta”. Nu putea să o facă. Dar, dacă afla... Nu, *când* avea să afle, putea foarte bine să o dea afară în șuturi și, în plus, să îi distrugă familia.

Gertrude simți cum i se întoarce stomacul pe dos. În mintea ei, explicase decizia de a pleca prin faptul că Stephen fusese hotărât să vină, indiferent dacă ea îl însoțea. Venind cu el doar se asigurase că ajungea în siguranță la Cleo. Totuși, Edwin vedea lucrurile la fel? Pentru prima dată de când decisese să vină cu Stephen, era roasă de îndoieli. Ea și Edwin își creaseră o legătură profundă, dar această relație nu indusese și nu avea să includă niciodată familia ei. „Sau poate că este posibil...”, continuă să îi șoptească speranța aceea chinuitoare. Gertrude alungă gândul acela deocamdată.

— Trebuie să plecăm, spuse ea insistent. Ea mai aruncă o privire spre ceas. 46 de minute. Am stat deja mai mult decât ar fi trebuit. Cu 46 de minute mai mult decât ar fi trebuit.

— Da. El ridică o mână, împiedicând-o să înainteze când dădu să plece. Ai reușit să-i aduci soției mele singurul lucru pe care eu nu am reușit să i-l asigur, interveni el cu glas aspru. Se uită la Cleo și la Stephen, stând unul lângă altul pe canapea, absorbiți de ceea ce vorbeau. A fost apatică și tăcută. Trăsăturile lui se contorsionară. Tristă.

„Știu ce înseamnă să vrei să alungi suferința unui om”.

— Sunt fericită că ea și Stephen au parte de acest rămas-bun care le-a fost refuzat, dar nu se mai poate repeta. Fratele nostru a insistat să aibă întâlnirea asta, nu-i așa? Nu este corect față de tatăl lui și nici față de noi toți să ne opunem acestor dorințe. Edwin îi dovedise deja că, odată cu trecerea timpului, era în stare să ierte. Însă nu se cuvenea și nici nu era dreptul lor să ia această hotărâre pentru el. Acum te rog să mă scuzi.

— Mai am doar o întrebare... El a fost în vreun fel aspru cu tine?

Gertrude ridică uimită privirea și observă sclipirea din ochii lui, care promitea moartea. Edwin. Vorbea despre Edwin.

— Nu. Excelența Sa a fost peste măsură de amabil, spuse ea, emoționată că bărbatul acesta, care fusese cândva dușmanul familiei ei, era atât de devotat și de preocupat de siguranța ei. Faptul că simțea această loialitate era o dovadă a caracterului lui, dat fiind faptul că fratele lui Gertrude încercase să-i distrugă clubul, iar Stephen chiar reușise să-l ardă.

Dar iată ce făcea dragostea dintr-un om!

— Gertrude? Întrebă cumnatul ei, cu îngrijorare în glas.

Pași răsunară pe coridor; cu auzul ei ascuțit, auzise dintotdeauna acei pași cu câteva clipe înaintea fraților ei, care se pricepeau la alte lucruri.

O clipă mai târziu, ușa se deschise cu o asemenea forță încât se dădu înapoi și aproape că o lovi pe Ophelia în față.

— Stephen! spuse ea cu răsuflarea întretăiată, soțul ei, Connor O’Roarke, ivindu-se chiar în spatele ei.

Cu un strigăt, ea traversă în grabă încăperea, o dădu pe Cleopatra la o parte și se avântă spre Stephen.

Băiețelul mormăi și, deși altă dată s-ar fi enervat la asemenea manifestări ale afecțiunii, acum își cuprinse sora într-o îmbrățișare strânsă.

— Ophelia! strigă el.

— Am venit de îndată ce am primit vestea, se tângui ea la pieptul fusiform al lui Stephen într-un gest pe care nu l-ar fi făcut niciodată înainte de căsătoria cu Connor.

Și sora ei mijlocie fusese schimbată de dragoste.

Gertrude se uită lung la fratele și la sora ei. Ea își dedicase întreaga viață lui Stephen și creșterii lui. Căutase să-i imprime alte calități decât cele care implicau o armă sau acte de perfidie și înșelăciune. Pe scurt, abilități care ar fi fost întotdeauna văzute inutile în St. Giles. Ca atare, între ea și Stephen nu se crease niciodată legătura pe care el o împărtășea cu Ophelia și Cleopatra, una bazată atât pe prietenie, cât și pe dragoste.

Pentru el, Gertrude fusese o figură maternă enervantă, care practic nu avea nimic de oferit. Oh, nu se îndoia că el o iubea, dar relația lor fusese diferită.

De peste umărul Opheliei, Stephen deschise ochii și privirea lui o întâlni pe a lui Gertrude.

— Mulțumesc, spuse el.

Inima îi crescuse în piept și toată reticența pe care o simțise venind aici, toate grijile care urmaseră plecării lor în noapte spre Cleopatra și Adair se risipiră.

Ea îi întoarse un zâmbet tremurător, care se topi numaidecât. La auzul sfertului marcat din nou de ceas.

— Trebuie să plecăm, spuse ea încet.

El încuviință din cap.

— Știu. Cu o maturitate mai potrivită pentru un băiat cu zece ani mai mare, Stephen fu cel care întrerupse acea

îmbrățișare nesfârșită cu Ophelia. Trebuie să plecăm. Se retrase din brațele ei și, băgându-și mâinile în buzunarele pantalonilor de un albastru-închis, se legănă pe călcâie. Am vrut să vă salut și...

„Rămas-bun”.

Gertrude se apropie și, luându-l de mână, îl strânse ușor.

Degetele mici ale lui Stephen o apucară strâns.

Cleopatra și Ophelia schimbă o privire.

— Vă ducem noi înapoi, spuse Ophelia.

Gertrude clătina deja din cap. Imposibil.

— Nu putem risca să fim descoperiți.

Avea să-i spună lui Edwin și să își asume ce făcuse în această noapte, sperând că avea să înțeleagă, dar să-și aducă familia?

Sora ei cea mai mică și cea mai încăpățânată mârâi.

— Nu vă las să vă întoarceți singuri.

— Am venit aici singuri și la fel ne întoarcem. Nu avem nevoie de o dădacă, spuse Gertrude încordată.

Șocul cuprinse întreaga încăpere, reflectat în ochii surorilor ei și a soților lor. Da, Gertrude, așa cum surorile ei o cunoscuseră o viață întreagă, nu pusese niciodată în discuție autoritatea lor sau luarea deciziilor. Gata, acum putea lua propriile decizii fără amestecul altcuiva.

— Nu este sigur, spuse Ophelia cu blândețe.

— Pentru că sunt chioară? ripostă Gertrude.

Ophelia nu reuși să îi mai susțină privirea.

— N-am spus asta.

— Nici nu era nevoie. Niciuna dintre voi nu mi-a spus-o niciodată direct. Dar adevărul fusese întotdeauna acolo, implicit și evident. Ea se uită mai întâi la Ophelia, apoi la Cleo. După vina de pe chipurile lor, după expresiile lor abătute, așa cum prea bine bănuia, vederea ei sau mai degrabă lipsa acesteia devenise motivul protecției lor exagerate și al Urnitelor impuse lui Gertrude. Numai Edwin nu se îndoise niciodată de capacitățile ei chiar dacă nu mai vedea cu un ochi. Nu am nevoie de protecția ta. Sunt o femeie matură, care a trăit aceeași viață ca voi toți.

Inclusiv Connor și Adair, care se retraseră, permițându-le lui Gertrude și surorilor ei să aibă o discuție serioasă.

— Noi avem grijă unul de altul, spuse Cleo încordată. Asta facem.

— Da, asta facem. Dar amândurora vi s-a dat dreptul de a alege. Gertrude își ridică palmele. Nu vă dați seama, nu puteți recunoaște măcar faptul că deciziile v-au aparținut întotdeauna? Eu nu am avut niciodată un cuvânt de spus... Opinia mea nu a contat niciodată.

Ophelia scoase un sunet de protest.

— Nu este adevărat.

— Nu? ripostă Gertrude, apoi aruncă o privire spre Cleo. Nu? Ea trase adânc aer în piept. Nu vă condamna pe niciuna dintre voi. Eu v-am permis amândurora să vă asumați rolul de surori mai mari. Eu mi-am cedat drepturile. Pentru că încetase să mai creadă în sine. Trăind cu Edwin, luând hotărâri în numele fratelui ei, devenise fără să vrea mai fermă. Nu vreau să mai fac asta. M-am mutat la reședința lui Lord Maddock cu Stephen. M-am înțeles cu el. Am venit aici cu Stephen. Toate au fost deciziile mele. Gertrude își înălță bărbia într-o manieră sfidătoare la care fiecare dintre surorile ei se dovedise a fi maestră. Și o să plec de aici – putea lua birja închiriată pe care o plătise să aștepte – la fel cum am venit, cu Stephen și doar noi doi.

Camera se cufundă într-o tăcere atât de apăsătoare încât ai fi putut auzi și bâzâitul unei muște.

Degetele mici le strânseseră pe ale ei o dată, de două ori, de trei ori. Gertrude aruncă o privire spre fratele ei. Mândria care strălucea în ochii lui o umplu de bucurie. Ea îi făcu cu ochiul o dată.

El îi întoarse acel mic gest, apoi zâmbetul lui dispăru, fiind înlocuit de obișnuitele lui trăsături bătaioase.

— Plecăm de aici împreună. Am încredere în ea.

„Am încredere în ea”.

„Oh, Dumnezeu!” Această dovadă a încrederii lui în ea, după toți acești ani, era prea mult.

Lacrimile îi înțepară ochii și îi încețoșară privirea. Și,

ca nu cumva familia ei să le vadă și să le ia drept o dovadă a slăbiciunii, ea se prefăcu a-și aranja pelerina.

Cleopatra întrerupse momentul dificil.

— Foarte bine. Eu, Ophelia și Adair nu o să venim după voi. Făcu un semn din bărbie spre Connor. El, da. De la distanță, se grăbi ea să spună. În ochii marchizului, el este diferit de noi. Maddock Nebunul l-a angajat.

Gertrude și Stephen vorbiră la unison:

— *Nu* este nebun.

Fiecare pereche de ochi se îndreptă brusc spre ea și Stephen.

La naiba cu roșeața înflăcărată din obraji ei! Nu avea de gând să le permită surorilor ei să-l disprețuiască pe Edwin, nu când Mac Diggory și Broderick cel ignorant erau de vină pentru retragerea lui Edwin din lume.

— El nu este nebun, repetă Gertrude, provocând o cameră plină cu cei mai cunoscuți bandiți de pe străzile Londrei să o contrazică. A fost corect și amabil cu Stephen și cu mine...

— Și nu vă lăsăm să vorbiți rău despre el.

Stephen înfipse un pumn de avertizare în palma deschisă.

— Foarte bine atunci, spuse Cleo, singura care își dădu seama cum stăteau lucrurile. Prin ochelarii cu ramă de sârmă, o privire suspicioasă întâlni ochii lui Gertrude.

Sau poate că vedea mult prea mult.

Gertrude își dresе glasul.

— Hai, Stephen! Trebuie să plecăm. Mai ia-ți o dată rămas-bun.

Într-un vârtej de îmbrățișări, Stephen făcu turul camerei, îmbrățișându-și fiecare soră și, ca un semn pentru cât îi fusese de dor de viața din St. Giles, îi îmbrățișă chiar și pe foștii dușmani și bărbați despre care vorbise cu un vădit dispreț până atunci. Câteva minute mai târziu plecară, trăsura lor huruind pe străzile Londrei.

Stephen rămase tăcut și ghemuit în colțul birjei închiriate. Se întinse spre perdea, dar Gertrude îl opri. Ea clătină din cap.

El lăsa țesătura și oftă.

— Crezi că o să mă lase să-i mai văd?

— Nu știu, spuse ea fără a se prefăca că nu înțelegea.

— Și-a dat seama că nu ești rea.

— Nu ești, îl corectă pentru a mia oară de când juca rolul de tutore.

— Acum vorbim despre *tine*, Gert.

— Știu. Nu făceam decât să...

Ochii lui licăriră. Cu un râset liniștit, ea îl înghionti cu cotul.

— Ticălos mic! Trecându-și un braț pe după umerii lui, îl trase mai aproape. Nu știu dacă o să-ți permită. Îmi place să cred că o s-o facă. Îmi place să cred că și-a dat seama că membrii familiei Killoran nu sunt membrii clanului Diggory, dar mai știu că s-ar putea ca asta să-i ia timp.

Nu mai vorbiră restul drumului prin Hanover Square. Când ajunseră la strada care se intersecta cu Grosvenor Square, Gertrude bătu puternic de două ori în acoperiș.

Vizitiul trase imediat de frâie, încetinind birja. Fără să mai aștepte vreun ajutor, ea deschise ușa și îl îndemnă pe Stephen să coboare înaintea ei. Trăgându-și mai bine peste față gluga pelerinei, se uită într-o parte și în alta a trăsurii și coborî. Stephen așteptă lângă ea cât timp căută în săculeț tariful convenit pentru călătorie. Apoi, ținându-se de mână, ea și Stephen se cufundară în penumbră, o artă în St. Giles, și își croiră drum pe străzi.

— Îți place de el? întrebă Stephen încet, încalcând regula despre tăcere și furișare în incursiunile nocturne.

Gertrude se împiedică.

— Să-mi placă?

— Tatăl meu. Marchizul.

— Da, spuse ea simplu. Este amabil, vrea tot ce este mai bine pentru tine și încearcă să fie un tată și... Au! Se uită spre fratele ei, care îi dădu un croșeu zdravăn. Pentru ce a fost asta?

— Nu întrebam dacă îți place de el așa... Știi tu - să-ți placă de el cum îl place Cleo pe Adair, Broderick pe Reggie și Ophelia pe Connor. Știi tu, ca atunci când vrei să ai

bebelușii cu el și... El își țuguie buzele și imită sunetul unor pupături. Genul *ă/ă* de plăcut.

Oh, Dumnezeu sfinte! Dintre toți oamenii cu care se gândise că putea avea acea discuție – poate surorile, Reggie –, niciodată nu îndrăznise să creadă că o putea avea cu Stephen. Își dori ca pietrele din caldarâm să se deschidă și să o înghită întreagă înainte de a continua acea conversație cu fratele ei.

— Au! Uitându-se urât la el, Gertrude se frecă unde o lovise. Avea să-i apară o vânătaie urâtă. Nu mai da!

Apucându-i brațul într-o strânsoare surprinzător de puternică, Stephen o opri brusc.

— Nu răspunzi.

— Eu... Gertrude închise o clipă ochii. Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Știam eu! exclamă Stephen, jubilând, vocea răsunându-i prin Grosvenor Square.

Undeva în depărtare, lătră un câine.

— Sst, șopti ea, apăsând un deget pe buze. Hai să...

— Întoarceți-vă foarte încet. Și dă încoace săculețul și bijuteriile alea scumpe!

Engleza aceea grosolană și guturală, cu accent estic, o întrerupse brusc.

Accent estic care nu avea ce căuta în aceste părți. „La naiba!” Fusesse luată prin surprindere. Și confundată cu o doamnă din acele părți – de altfel, cea mai probabilă presupunere, având în vedere oamenii care locuiau acolo.

Având grijă să evite mișcările bruște, ea se întoarse.

— Mă tem că vrei să furi din buzunarul greșit, spuse ea, revenind cu ușurință la tonul de pe străzile din estul Londrei, care să fie în acord cu cel al străinului mascat din fața lor.

Hoțul nu păru a da vreo importanță dezvăluirii rangului ei.

— Prea puțin îmi pasă dacă ești o doamnă sau nu. Ești îmbrăcată bine și ai bijuterii.

El își flutură vârful lamei într-un mod vădit amenințător. Arată spre sânul ei, spre locul în care se

legăna broșa.

Automat, își duse degetele la broșă, un cadou de la Broderick, unul special pentru că fusese primul cadou pe care i-l oferise cineva vreodată. Ea clătină din cap.

— Nu pot, șopti ea, refuzând din reflex.

— Pune cuțitul jos, mormăi Stephen. Sau te tai în două!

— Ai grijă! îl avertiză bărbatul voinic, bucuros că putea spune asta. Sau te tai eu pe tine.

Și l-ar fi tăiat. Cu coada ochiului, îl surprinse pe Stephen cu tot corpul încordat, pregătit de luptă. Ea clătină din cap ușor și imperceptibil spre el, rugându-l să nu scoată arma. În clipa în care se întâmpla, situațiile degenerau întotdeauna într-o luptă de stradă, iar îmbrăcată în fuste, ea avea să fie inutilă.

— Poți să o ai, spuse ea cu același ton liniștitor cu care se adresa pisicilor sălbatice de pe lângă Bârlogul Diavolului.

Ținându-și palmele deschise pentru ca hoțul să le poată vedea, ea își duse încet degetele spre piept și, fără să-și ia ochii de pe lama îndreptată spre ea, deschise piesa neprețuită și o aruncă ușor pe jos, la picioarele lui.

El nu făcu nicio mișcare ca s-o recupereze.

— Acum cuțitul. Vreau piesa aia scumpă care este legată de tine.

„Cum...”

Gertrude scrâșni din dinți.

— Peste cadavrul meu!

Fluturându-și pumnalul, Stephen se avântă înainte.

Bruta se învârti și întoarse arma spre fratele ei.

— Stephen! strigă ea, aruncându-se în fața lui.

Atacatorul se roti numaidecât.

Strigătul lui Stephen răsună prin Mayfair.

— Gertrude, ai grijă!

Gertrude întoarse capul la timp ca să surprindă licărirea unei lame de argint. Cu răsuflarea întretăiată, ea sări deoparte, evitându-l pe bărbatul care se năpusti urlând spre ea. Masca îi alunecase, dezvăluind liniile aspre și

unghiulare ale feței lui, marcate de semne de la prea multe lupte cu cuțitul. El se aruncă din nou spre ea. Cu inima bătându-i nebunește, Gertrude se dădu înapoi.

— Fugi! spuse ea sacadat, împingându-l pe Stephen, îndemnându-l să o ia înainte.

Și, slavă Domnului, el alege să o asculte. Stephen o luă la fugă, iar ea porni în urma lui. Pieptul i se înălța și cobora cu violență; atât teama, cât și efortul îi făcură inima să i se zbată febril în piept. Nu erau departe. Recunoscuse reședința cu stucatură roz – casa lui Edwin. Atât de aproape. Erau atât de aproape! Întregul ei corp ardea sub intensitatea privirilor atacatorului. În timp ce alerga, Gertrude își blestemă pelerina și fustele, care nu o încurcaseră ca tânără hoasă, dar acum îi încetineau fuga.

Ea se împiedică și ateriză cu putere în mâini și genunchi. Agonia îi vibră din palme spre brațe.

Stephen strigă și vru să se întoarcă.

— Du-te! urlă ea, ridicându-se în picioare.

Străinul mascat aproape că se năpustise asupra ei. Chinuindu-se cu pumnalul strâns de gambă, ea îl scoase. Connor O’Roarke se ivi din umbră.

— Du-te! îi spuse el vijelios, doborând atacatorul.

Cei doi se luptară, rostogolindu-se. Inima i se făcu cât un purice în piept. „Ophelia”. Nu putea să plece...

— Du-te acum! zbieră el, reușind să îl aducă pe adversar sub el.

Iar în momentul acela ea începu să se miște. Stephen îi întinse o mână, iar ea apucă palma aceea mică.

Trebuia să plece pentru el.

Continuă să alerge mai încet din cauza efortului. Gertrude își concentrează toată atenția asupra ușii lui Edwin; o ademenea, o chema și îi dădea putere. Ignorând durerea pe care o simțea într-o parte, se avântă înainte împreună cu Stephen.

La naiba, cum avea să îi explice asta lui Edwin?

După întâlnirea cu Charles, exista un singur loc în care Edwin își dorea să fie.

Voia să fie cu ea și să îi mulțumească pentru că îi amintise că era normal să trăiască din nou. Ea îi arătase că acele crime pentru care se considerase vinovat nu îi aparțineau. Nu cu adevărat. Acele fapte împotriva lui și familiei lui fuseseră săvârșite de altcineva, cum însăși Gertrude nu fusese vinovată pentru multe fărâdelegi.

Trecând prin reședința lui de la oraș, Edwin își croi drumul cu hotărâre.

Era târziu și nepotrivit să se ducă în căutarea unei tinere care trăia în casa lui. Chiar dacă era ca o soră pentru Stephen și ocupa temporar rolul de guvernantă, un domn nu avea niciun motiv sau un drept, dar iată că se afla acolo. Anticiparea înflori în pieptul lui, ca o lumină în fiecare colț dinăuntrul lui, dinamică și vie. După ce găsi biblioteca goală, locul în care ea venea în fiecare seară, el urcă la etaj.

O cameristă care venea pe coridor în direcția lui pări.

Fluierând un cântecel vesel pe care obișnuia să-l fredoneze când era beat împreună cu tovarășii lui de la universitate, el o salută.

— Bună seara.

Fata deschise și închise gura de mai multe ori.

— M-milord, răspunse ea și făcu o reverență în timp ce trecu.

Edwin ajunse în fața camerei lui Gertrude și ciocăni o dată.

Și așteaptă.

Era târziu. Ar fi trebuit să aștepte până dimineață ca să vorbească cu ea. Totuși, el dintotdeauna fusese egoist.

Edwin ciocăni din nou.

În timp ce secunde se scurseră, el își încordă auzul ca să identifice o urmă de zgomot în camerele ei, târșăitul lăbuțelor animalelor ei de companie, foșnitul discret al țesăturii în timp ce se schimba în cămașa de noapte.

Și urmă a treia bătaie în ușă, când neliniștea se strecură înăuntrul lui. Era un sentiment trădător față de o femeie care nu îi dăduse niciun motiv să se îndoiască de ea.

Cu toate acestea, nimic nu alungă frica aceea. Era aceeași neliniște urâtă și detestabilă care pusese stăpânire pe el când se iscase o ambuscadă la intrarea în clubul White, și unul dintre slujitorii lui intrase valvârtej în club, încălcând codul impus servitorilor, pentru a-i spune că întreaga lui Viață fusese distrusă într-un incendiu.

Cu palmele transpirate, Edwin apucă mânerul ușii. Cedă cu ușurință și deschise ușa. Trecându-și rapid privirea peste încăperi, realitatea se simți ca o piatră în stomac – ea nu era acolo.

Încercă să-și miște mușchii gâtului ca să poată înghiți.

„Ești un prost. Ea nu se duce niciodată la culcare atât de devreme”.

Totuși, îndoielile puseră stăpânire pe el și se amplifică, astfel încât logica încetă să existe. De câte ori avusese încredere și de câte ori fusese trădat? Soția lui. Prietenul lui cel mai bun. Bona care îi răpise fiul.

„Nu Gertrude”. Ea se dovedise a fi doar devotată și iubitoare, dar dacă el făcuse încă un pas greșit care avea să îl coste scump?

Edwin se întoarse pe călcâie și alergă spre camerele fiului său. Picioarele lui imprimară pe podea un drum care se potrivea cu bătăile haotice ale inimii lui.

Fără să se deranjeze să mai bată, Edwin deschise ușa băiatului și intra valvârtej.

„Oh, Dumnezeuule!”

Patul era neatins.

Gol.

— Nu! spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Era imposibil. Trebuia să existe alt motiv pentru absența lui Stephen și a lui Gertrude. Poate că erau în bucătărie. Sau în altă parte.

Edwin făcu împleticit mai mulți pași în spate, până când se lovi de saltea. „Oh, Dumnezeuule!” își trecu

degetele prin păr. Acesta era iadul lui. Își pierduse din nou fiul. Avusese încredere când nu ar fi trebuit. Lecția aceea ar fi trebuit să îi ucidă toată încrederea și să cimenteze credința în răul din sufletele oamenilor, dar nu o făcuse.

„Încetează! Încetează!”

Trebuia să existe un motiv. Trebuia ca ei să fie în siguranță.

Ei...

Scoase printre buze un geamăt chinuit. Era acea rugăciune și speranță de demult, încă vie după toți acești ani.

Apoi o luă la fugă.

— Marlow, strigă el, cu vocea bubuind între pereții coridorului. Marlow!

Și, devotat ca atunci când îl găsisese pe Edwin pe stradă beat și rugându-se să moară, majordomul lui fu acolo.

— Fiul meu! Gertrude!

Confuz, tânărul scutură din cap.

— Nu...

— Nu sunt în camerele lor.

Toată culoarea dispăru din obrajii lui Marlow.

„Oh, Dumnezeuule, nu!” Edwin simți că i se înmuiaseră picioarele și întinse brusc o mână, sprijinindu-se de perete ca să-și găsească echilibrul.

— Pregătește-mi calul, mormăi el și plecă alergând. Vreau polițiștii de pe Bow Street.

Marlow se strădui să își potrivească pașii cu ritmul lui Edwin.

— Vreau ca polițiștii să vină aici acum! Vreau să o găsească și vreau ca fiul meu să-mi fie adus înapoi! spuse el cu glas tunător în timp ce alergă pe coridor.

În fața reședinței, răsunară strigăte furioase. Îl chemau pe Marlow. Pe Edwin.

— Milord! repetă Marlow, lovindu-l pe braț.

Lumea şuieră prin urechile lui Edwin.

Cu un strigăt asurzitor și incoerent, se îndreptă grăbit spre zarva care se auzea din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care îl făcea.

— Cheamă-l pe polițistul ăla afurisit! urlă Edwin.

El ajunsese în capătul scărilor și fu cuprins de un val de ușurare atât de puternic, atât de amețitor și glorios de minunat încât i se tăie răsuflarea.

El era aici.

Cu ea.

Erau amândoi aici. În mijlocul holului...

Gertrude în pelerina ei. Și Stephen... în hainele lui jerpelite.

Ei erau aici. Amândoi. Edwin fu copleșit de ușurare.

Apoi observă ținuta fiului lui.

— Unde naiba ai fost? strigă el, coborând treptele două câte două, aproape împiedicându-se în graba lui.

Stephen făcu un pas mai aproape de sora lui, iar ea își sprijini o mână pe umărul băiețelului. Edwin scrâșni din dinți când văzu acel gest protector.

Furios pe sine pentru că se îndoise de ea. Furios pe ea pentru că îi dăduse motive să o facă.

Ea îl privi lung pe Edwin cu ochii îndurerați și copleșiți.

Îl auzise. Certitudinea faptului că îl auzise era imprimată în trăsăturile ei. Dumnezeu, el nu avea să se simtă vinovat! Plecase fără să spună un cuvânt, fără să-l întrebe ori să-i zică...

Și totuși, în ciuda hotărârii de a nu se simți rușinat de reacția lui, o făcu. Îl strângea ca într-o menghină.

Fără să îi adreseze vreun cuvânt, Gertrude își întoarse atenția spre Stephen. Indiferent ce i-ar fi spus, era rostit prea în șoaptă, aproape într-o tăcere pe care Edwin, încă o dată un intrus, nu reușise să o deslușească.

— V-am pus o întrebare! spuse el pe un ton mai ferm. Slujitorii din jurul lor se dădură brusc la o parte, parcă trăsniți de acea afirmație.

Totuși, Gertrude rămase stoică, neafectată. Ea fusese singurul om, în toți acești ani, care nu împietrise de frică în fața lui.

— Mi-ai sfidat dorințele și l-ai dus să-și vadă familia? întrebă el, și mușchii i se încordară, temându-se de răspunsul ei.

Deja palidă Gertrude, se făcu albă ca varul.

Și el știu. Trădare. Nu era prima dată, dar aceasta era cea mai dureroasă. Edwin se apăsă din nou pe călcâie.

— M-ai mințit, șopti el, evidența trădării ei lovindu-l ca o săgeată.

Crezuse că între ei se crease o legătură, una în care putea să aibă încredere. Avusese încredere în ea. Și în tot acest timp ea fusese hotărâtă să-l înșele. Și încă o dată judecata lui se dovedise a fi atât de greșită.

— Las-o în pace! urlă Stephen. Nu a făcut nimic rău, marchize!

Îi aruncă în față titlul care avea să îi aparțină într-o bună zi ca și cum ar fi fost o insultă.

„Marchize”. Iată ce redevenise Edwin. Și iată cum legătura firavă dintre ei se frânse și ocupară din nou poziții adverse.

— Gata! Gertrude se sprijini pe coapse, de parcă ar fi alergat într-o cursă nebunească. Stephen, du-te în camerele tale, îi șopti ea.

Fiul lui trecu pe lângă ea, supunându-se, deși nu făcuse decât să se împotrivească cererilor sau propunerilor lui Edwin de a crea o legătură. Era meschin și demn de milă, dar se simți traversat de invidie în fața relației lor. Edwin clocotea.

— L-ai dus pe fiul meu, deși eu am interzis asta? Când ea rămase tăcută, el lovi cu pumnul în masa de pe coridor. L-ai dus?

Stephen își scoase cuțitul și îl aținti spre Edwin.

— Eu nu te las singură cu el! îi promise, revenind la accentul din estul Londrei.

Ceea ce nu făcu decât să trimită alt val învolburat de furie prin corpul lui Edwin.

— Dumnezeuule, te-am rugat...

Gertrude se legănă pe picioare, iar Stephen scăpă brusc pumnalul. Ateriză zgomotos pe podea, în timp ce copilul își înfășură un braț în jurul taliei, ținând-o în picioare.

Stephen pâli.

— Ești rănită, șopti el. Te-a nimerit?

„Te-a nimerit?”

Consumat de furia și panica resimțite mai devreme, Edwin observă detaliile care îi scăpaseră anterior, liniile desenate în colțurile gurii lui Gertrude, agonia care i se citea în ochi.

Edwin coborî privirea spre locul de unde o ținea Stephen. Și pământul se cutremură sub picioarele lui Edwin. Nuanța întunecată a pelerinei de muselină ascunsese pata strălucitoare care se îmbibase în stânga ȧesăturii.

Stephen își trase mâna înapoi și strigă.

— Ai fost înjunghiată!

— Oh, Dumnezeu! șopti Edwin.

Ea fusese înjunghiată. Era o litanie care răsună înăuntrul lui, la nesfârșit. Incoerentă și irațională.

— Ești rănită, spuse el prosteste, cu vocea răgușită. Sângera. Sângele ei îi pătase hainele.

„Sângele ei. O să mi se facă rău”.

— Sunt...

Ea flutură din gene.

El traversă coridorul din trei pași. O prinse când se prăbuși.

— ...bine, încheie Gertrude minciuna pe care era hotărâtă să o rostească.

— Chemați un doctor! urlă Edwin, ridicând-o în brațe, iar când ea nu se împotrivi, panica lui se înteți.

Gertrude nu era niciodată ascultătoare. Și cu siguranță nu când el dădea ordine în stânga și în dreapta.

— Apă, bandaje, lenjerie curată! rosti el ordin după ordin.

Urcând treptele câte două, ajunse într-o clipită la etaj.

Ușa ei încă era deschisă după asaltul lui de mai devreme. Când își permisese să creadă că Gertrude făcuse același act de trădare precum acea dădacă și plecase cu Stephen.

În timp ce o așeză pe patul neatins, fu cuprins de rușine, dar alungă acel gând.

Avea destul timp pentru asta mai târziu. Emoția aceea

nu putea să aducă nimic folositor, nu acum. Acum Gertrude era rănită. Trebuia să se concentreze asupra ei.

— Unde ești rănită? Întrebă el răgușit, vrând să-i descheie pelerina.

Degetele îi tremurau atât de rău, încât nu reuși.

— Mă descurc, spuse ea cu voce slabă, groaza amenințând că îl înghite și îl nimicește.

Ignorându-i protestele, Edwin mai încercă să tragă o dată, iar de astă dată reuși.

— Lasă-mă să văd, murmură el, scoțându-i pelerina. O aruncă pe podea și o îndemnă pe Gertrude să se întindă.

De data aceasta, ea nu se împotrivi.

El se strădui să-și tragă sufletul, dar își simțea inima în gât.

— Dumnezeu! șopti el.

O pată stacojie acoperea toată partea stângă a rochiei și începuse să se întindă spre mijloc. Dacă fusese înjunghiată acolo, în pântec? El scoase un geamăt animalic.

— Am fost rănită mult mai rău, spuse ea cu pragmatismul ei obișnuit, dar vocea îi era atât de sleită, atât de stinsă!

Asta îl făcu să acționeze. Conștient de rana ei, Edwin o întoarse încet pe cealaltă parte.

— Trebuie să văd, spuse el, spunând ce avea de gând să facă pentru a nu cădea pradă panicii copleșitoare. Și trebuie să apăs.

El se întinse spre rândul de nasturi de la spatele rochiei.

— Trebuie să tai rochia. la pumnalul meu, șopti ea. Este prins de gamba stângă.

Îi dădu acele instrucțiuni metodic, ca o femeie care mai fusese rănită înainte și care se îngrijise singură. Și din nou el se simți absolut inutil, incapabil să îi protejeze pe cei aflați în grija lui.

Edwin îi ridică fustele și, găsind pumnalul încrustat cu pietre, îl scoase din teacă.

— Începe de sus și taie până la mijloc, reuși să spună Gertrude cu răsuflarea întretăiată.

Cum putea fi atât de calmă? Instruindu-l cum să-i îngrijească rana când orice altă persoană, bărbat sau femeie, ar fi fost cuprinsă de panică și de durere. Nu mai exista altă femeie ca ea.

Degetele lui Edwin tremurară în timp ce îi tăie materialul rochiei. Urmă cămășuța ei. Și când, în cele din urmă, îi înlăturase hainele, camera începu să se învârtă cu el.

El închise ochii preț de o clipă.

Pielea ei era îmbibată de șuvoiul de sânge care continua să curgă nestăvilit. Gertrude stătea întinsă pe o pătură devenită stacojie. Scoțându-și lavaliera, el apăsă cu ea pe rană. Sângele se îmbibă numaidecât, pătând pânza inutilă.

„O să vomit”.

— La naiba, unde Dumnezeu este doctorul? spuse el tunător.

Înșfăcând o pernă, scoase fața albă și făcu din ea încă un bandaj improvizat.

„Nu poate să moară. Te rog, nu ea!”

— Este așa de rău?

— Mai rău, spuse el privind rana.

Dumnezeule, Gertrude începu să râdă! Expresia limpede, ca un clinchet de clopoțel a amuzamentului ei se stinse de îndată. Apoi scoase printre buze un suspin.

— Spune-mi ce pot face! o rugă el.

Ar fi dat orice ca să-i aline durerea.

Urmă o pauză lungă, tăcerea fiind atât de lungă și apăsătoare încât, pentru un moment chinuitor dominat de groază, el crezu că murise.

Edwin înălță capul, forțându-se să se uite la ea.

— Vreau să vină familia mea.

În acea clipă, el descoperi ceva mult mai important decât ura pe care o purtase în toți acei ani – respectul lui pentru această femeie.

Edwin strigă din nou, de astă dată invitând în casa lui cei mai neașteptați oaspeți – pe membrii familiei Killoran.

El le chemase pe surorile ei.

Fusese o rugămintă pe care ar fi putut să jure că avea să o refuze, și totuși nu o făcuse. Cu toate acestea, sacrificiul, acceptarea clanului Killoran în casa lui, era în perfect contrast cu bărbatul care uriașe la parter și chemase un polițist.

Nu avusese încredere în ea. O crezuse în stare să îi facă rău lui Stephen. Nu, era mai rău: nimic nu contase, nici ce împărtășiseră, nici legătura pe care o creaseră, nici intimitatea pe care o experimentaseră. Toate fuseseră șterse într-o clipită și i se dezvăluise adevărul: Edwin nu putea avea niciodată încredere în ea. Nicidecum. Și poate că ea îl iubea, iar lui îi păsa de ea, dar nu putea să existe niciodată o relație când un om se îndoia atât de mult de onoarea celui alt.

O singură lacrimă i se prelinse pe obraz, urmată de încă una și de încă una.

Doctorul trase acul prin pielea ei.

— Te descurci splendid, Gertrude, o lăudă Cleopatra și o strânse ușor de degete. Aproape a terminat.

Sora ei avea să interpreteze lacrimile ca pe un semn de slăbiciune din cauza rănii. Însă de această dată Gertrude prefera să fie subestimată. Se bucura pentru că le împiedica pe surorile ei să pună întrebări suspicioase la care nu voia să răspundă.

— Ce s-a întâmplat? insistă Ophelia din locul pe care îl ocupa la căpătâiul lui Gertrude.

Cleo îi aruncă o privire.

— O să vorbim despre asta când o să poată.

— Sunt întrebări care au nevoie de un răspuns, continuă Ophelia.

— Și o să-și găsească răspunsul mai târziu. Nu acum. Nu este momentul.

Ele nu auziseră nimic din ce le spusese mai devreme. Surorile ei continuau să ia decizii pentru și în privința ei.

— Pot să vorbesc, spuse Gertrude încordată și tresări

când acul îi străpunse pielea.

Dumnezeule, detestase dintotdeauna să coasă carnea cuiva și să fie cusută a ei, senzația metalului care străpungea pielea și rezistența cu care înainta acul. I se întoarse stomacul pe dos.

— L-ai recunoscut?

Printre momentele de durere create de neîncrederea lui Edwin, ea căutase să îl identifice pe atacatorul mascat, însă în zadar.

— Nu.

— Connor l-a prins, iar acum îi pune întrebări.

„Îi pune întrebări”.

Gertrude se înfioră. Știa ce presupunea asta în St. Giles.

— I s-a slăbit masca de pe față și am putut să-l văd. Nu este client al clubului. Nu este vreun angajat care să fi lucrat mai demult și nu este unul dintre tâlharii din gașca lui Diggory.

Bărbați și femei lipsiți de milă continuau să iasă la suprafață, căutând răzbunare pentru crime imaginate împotriva celui mai mare dintre criminali.

— Deci un dușman străin.

— Presupui că a vrut să-mi facă rău. Voia obiectele mele de valoare.

— Stephen a spus că i le-ai dat și că nu a făcut nici o mișcare să le ia.

În tot haosul petrecut pe străzile din Mayfair, incoerența gestului o uimi pentru prima dată. El nu încercase să îi ia broșa. Pur și simplu o lăsase acolo.

Se ridică în șezut și i se tăie răsuflarea când se trase în direcția opusă doctorului Carlson.

— Ușor, o liniști el.

— Știa de pumnalul meu.

Gertrude se așeză mai bine pe movila de perne și pernuțe pe care doctorul le aranjase înainte să se ocupe de rană.

— L-a observat?

— Nu. Ea clătină frenetic din cap, de astă dată

ignorând durerea. Nu i-am spus că îl am. Nu l-am scos.

El știuse.

Ceea ce însemna că...

— Este cineva care știe că ești o Killoran, încheie Cleo gândul pentru ea, în ochii ei căprui citindu-se implicațiile acelei revelații.

— Nu înseamnă neapărat asta, spuse Gertrude, chiar dacă intuiția ei, cea care îi salvase pe ea și pe frații ei de nenumărate ori, spunea că în întâlnirea aceea pe stradă era mai mult decât voia să creadă.

— Dar de obicei asta înseamnă, sublinie Ophelia. Connor o să-și trimită unul dintre oameni ca să stea de pază.

— Nu am nevoie de pază.

Își închipuiau pericole unde nu era cazul.

— Ești sigură de asta? ripostă Ophelia.

Gertrude nu mai era sigură de *nimic*.

Surorile ei tăcură, iar singurul sunet care se mai auzi în încăperea fu șoptitul discret al doctorului Carlson, care trăgea acul ca să închidă rana lui Gertrude.

Ea își mușcă buza de jos, concentrându-se asupra acelui ușor disconfort ca să nu se gândească la senzația acului care trecea prin piele. După ce doctorul Carlson îi trecu firul prin carne, își permise să răsuflă.

— Inspiră încet pe nas, murmură el, glasul lui baritonal fiind atât de liniștitor încât îi distrase atenția. Apoi expiră încet pe gură. Concentrează-te asupra respirației.

El începu din nou să coasă.

Gertrude strânse mâna surorii ei mai mici.

— El părea supărat, observă Cleopatra, iar ea se bucură de această nouă distragere a atenției.

Dimpotrivă, Stephen făcuse dovada puterii lui obișnuite, una pe care își dorea să nu fie nevoit să se bazeze atât de des. Căci niciun copil nu trebuia să fie puternic tot timpul.

— S-a descurcat perfect. A fugit când i-am spus să o facă și nu a mai rămas să se bată.

Nesăbuița, care fusese întotdeauna slăbiciunea lui

Stephen, nu se manifestase.

Surorile ei mai schimbă o privire.

— Nu Stephen, clarifică Ophelia. Vorbește despre Marchizul Nebun.

Răbdarea lui Gertrude la acea insultă crudă pe care i-o tot adresau lui Edwin cedă.

— Nu este Marchizul Nebun, spuse ea răspicat, apoi închise ochii strâns, în timp ce alt junghi de durere îi arse pielea. Este un tată care îl iubește cu disperare pe Stephen și care nu a făcut altceva decât să încerce să-i facă viața mai comodă și mai familiară, iar eu nu o să vă permit să-l discreditați.

Cuvintele ei le reduseră efectiv la tăcere pe cele două femei care nu dădeau niciodată înapoi când era vorba de o dezbateră sau de o discuție. Și dacă urmau alte întrebări, prea bine. Cu lipsa lui de încredere în ea, ar fi putut la fel de bine să îi smulgă o bucată din inimă. Dar, indiferent de neîncrederea lui Edwin față de motivațiile ei din seara aceea, nu avea să rostească vorbe răutăcioase despre el și nu voia să îi reproșeze că devenise omul de acum, nu după pierderile pe care le suferise.

— Încearcă să nu te miști, îi spuse inutil medicul. Aproape că am terminat. Gata, murmură el, tăind firul și legând ultima cusătură. Trebuie să păstrezi rana curată ca să eviți infecția.

Cleo se încruntă.

— Ce legătură are asta?

— Există unele concepții care consideră că orice murdărie din apropierea rănii poate să ducă la infecții care ar putea să otrăvească sângele și să ucidă pacientul.

— Dacă ar fi adevărat, atunci noi trei trebuia să fim moarte de multă vreme, mormăi Ophelia.

— Cum este adevărat, voi trei trebuie să vă considerați foarte norocoase, spuse el trăgănat, cu un licăr în ochi.

Apoi se îndreptă spre masa de lucru pe care mai multe servitoare o puseseră în colțul camerei temporare a lui Gertrude. Vărsând apă dintr-un urcior, începu să se

spele pe mâini.

Ophelia vorbi cu glas înăbușit care abia dacă ajunsese la urechile lui Gertrude.

— Prea bine... *Lord Maddock*, atunci.

Gertrude își dădu seama prea târziu că pășise direct în altă capcană, pentru a doua oară în noaptea aceea. Se dăduse în vileag.

— Să vorbim despre *Lord Maddock*.

„La naiba!”

— Ce se întâmplă? Întrebă Cleo răspicat.

— Nu știu despre ce vorbești. Gertrude aruncă o privire spre doctor, încă absorbit cu totul de spălatul mâinilor, și aruncă o privire ascuțită în direcția lui. Ba chiar este greu să porți o discuție de față cu persoane străine.

Ophelia pufni.

— Hai, nu avem mult timp la dispoziție! Am fost invitate să vedem că ești bine și apoi o să ne dea afară. Așadar, nu te gânde să tragi de timp în speranța că o să poți evita răspunsul.

La naiba cu sora ei care era mult prea deșteaptă!

— Nu se întâmplă nimic.

— Dacă ar fi adevărat, atunci asta ar fi fost primul lucru pe care l-ai fi spus în loc să te uiți spre doctor.

Un alt argument corect și precis și încă o dovadă că ea nu stăpânise niciodată viclenia la fel de bine ca surorile ei.

— Nu este nimic de zis, șopti ea. Ne urăște pentru că l-am furat pe Stephen și nu o să poată ierta asta niciodată.

Fusese martoră la izbucnirea lui explozivă din hol; îi auzise frica, îi văzuse neîncrederea. Cu toată iluzia pe care și-o permisesese – iluzie pe care și-o permisese amândoi –, nu putea să existe niciodată nimic între ei. Lacrimile îi tăiară răsuflarea, iar ea se strădui să le înghită.

Salteaua scârțâi ușor în timp ce Ophelia se așeză pe pat aproape de Gertrude, devenind un fel de scut care să o apere de doctorul Carlson.

— Și este important să existe iertare între voi.

Era o declarație, nu o întrebare. Cu toate acestea,

Gertrude clătină din cap.

— Oh, la naiba! șopti Cleo, așezându-se pe partea cealaltă. Îți pasă de el.

Gertrude își mușcă buza de jos și clătină din cap.

Cleo închise ochii.

— Oh, la naiba, la naiba! Îl *iubești*.

Gertrude coborî privirea în poală și încuviință din cap.

Ophelia scoase un sunet plin de milă.

— Gertrude...

Cât de ciudat era că numele ei putea fi rostit doar ca o pedeapsă!

— Știu.

Vehemența îi smulse șoapta aceea. Știa că era o nebunie ce făcuse, îndrăgostindu-se de ultimul bărbat de care ar fi trebuit să se îndrăgostească. Un bărbat cu care nu putea să aibă niciodată nimic. Nu cu adevărat. Gertrude se uită lung spre tavan.

— Știu, repetă ea. Nu trebuia să se întâmple. Dar s-a întâmplat. Atât de repede... I-a făcut o căsuță de șoareci lui Sethos, a comandat mobilă nouă de la Draven, a așteptat răbdător ca Stephen să proiecteze toate piesele și... Vorbea fără rost. Sunt o proastă.

Sora ei mai mică oftă.

— Da. Da, ești. Dar toți facem lucruri nechibzuite. Eu m-am îndrăgostit de rivalul nostru.

— Iar eu m-am îndrăgostit de bărbatul care ne investiga familia, interveni Ophelia.

Un zâmbet, dar și un suspin se desena pe buzele lui Gertrude, dar tresări de îndată ce simți durerea provocată de rană.

— Astea sunt altfel de povești. Ceea ce le-a făcut Diggory lui Edwin, familiei lui...

Nu putea fi iertat niciodată.

Ophelia îi prinse degetele într-ale ei.

— Știu, uneori pare că sorții sunt împotriva ta. Dar Diggory l-a ucis și pe tatăl lui Connor și... Lacrimile luciră în ochii mari și luminoși ai surorii ei, ce păreau îngroziți. Sau poate cuvântul potrivit era... *bântuiți*. Trupul ei zvelt fu

secerat de ură. I-a făcut lucruri îngrozitoare mamei lui. Și a existat iertare între noi.

O urmă de speranță apăru acolo unde nu trebuia să existe. Apoi muri.

„Chemați un polițist afurisit!”

— Asta este altceva, spuse ea, și clătină din cap. Connor nu s-a îndoit niciodată de tine. Nu a dat vina pe tine pentru că Diggory i-a ucis familia. Simți un nod în gât, dar se strădui să vorbească, deși emoția o sufoca. Ophelia, când tatăl adoptiv al lui Connor a plănuit să te ruineze – plan în urma căruia Ophelia fusese aruncată în închisoare Connor s-a luptat cu tatăl lui, contele, care te disprețuia. A luptat pentru onoarea ta și s-a căsătorit cu tine. S-a luptat cu contele de Whitehaven și cu oricine altcineva care a greșit față de tine. Pentru că asta făceau oamenii într-o relație: aveau încredere, apărau și iubeau. Spre deosebire de Edwin... Umerii ei se lăsară în față. Edwin a dat întotdeauna vina pe mine și pe familia noastră.

Se amăgise crezând că prietenia pe care o împărtășeau și legătura mult mai strânsă decât prietenia care se crease între ei aveau să fie de ajuns. Nu puteau fi niciodată. El nu avusese încredere în ea. Asta durea cel mai tare și confirma că nu putea exista nimic între ei.

— Dar poate că nu este diferit, interveni Cleopatra cu șovăială.

„Poate că nu este...”

Când deveniseră surorile ei optimiste din familia lor? Gertrude zâmbi trist.

— A crezut că l-am luat pe Stephen. Surorile ei tresăriră. Exact. Undeva pe parcurs, rolurile se inversaseră, iar Gertrude devenise cea care vedea dușmani de neînvins. Eu sunt realistă, spuse ea încet, în timp ce tânărul doctor termină și își strânse lucrurile.

— Prea bine. Ophelia aruncă o privire spre rana ei. Atunci știi că, având în vedere circumstanțele, pericolul în care probabil te afli și lipsa unui viitor cu marchizul, nu poți rămâne aici la nesfârșit.

De fapt, știa asta. În timp ce doctorul Carlson o

cususe, trăsesse o tristă concluzie despre soarta ei și a lui Edwin.

— Da.

Și, în timp ce mai multe slujitoare veniră să adune vasele cu apă cu sânge, Gertrude știu că, de fapt, ceea ce trebuia să facă era musai să se întâmple mai devreme decât mai târziu pentru toți – pentru ea, Stephen și Edwin.

Era decizia logică, rațională. Una care, dată fiind lipsa de încredere a lui Edwin în ea, trebuia să fie ușoară. Și totuși, în vreme ce slujitorii și medicul strânseseră totul în jur, ea se simți din nou cuprinsă de dorința de a plânge.

Capitolul 25

Edwin se plimba încontinuu pe coridorul din fața camerei lui Gertrude.

Făcu o pauză și își verifică ceasul pentru a zecea oară – doctorul era acolo de aproape cincizeci de minute. Doctorul Carlson, care sosise odată cu surorile lui Gertrude, Cleopatra Thorne și Ophelia O’Roarke, era acolo de aproape o oră. În acel timp, Edwin își încordase auzul ca să audă vreun strigăt, un țipăt sau ceva prin panoul greu de stejar.

Edwin își reluă plimbarea febrilă.

Nimic.

Nu se auzea nimic.

Ceea ce era, cu siguranță, un semn promițător. Dacă Gertrude ar fi fost în pragul morții, s-ar fi auzit sunete scoase de ea sau de surorile ei.

Sau poate că nu s-ar fi auzit sunete scoase de ea. Poate că tăcerea era, de fapt, un semn de rău augur, care spunea că rana provocată de pumnal străpunsese un organ.

Edwin se opri brusc. „Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta...”

Și totuși, imaginea bântuitoare i se strecură în minte: Gertrude inspirând lent, întrerupt, greu. Sângerarea ei

incontrolabilă.

Fu copleșit de o groază chinuitoare. Nu putea să i se întâmple nimic. Era pierdut, iar de data aceasta avea să rămână în derivă. „O iubesc. O iubesc pentru forța ei, pentru simțul dreptății și pentru abilitatea ei de a fi ieșit triumfătoare, plină de lumină și optimism în viață, cu dragoste și încredere, în ciuda infernului în care a trăit”. Nu, propriul ei tată adusese acea suferință în viața ei. Înnebunea. Edwin își trecu o mână tremurătoare prin păr. Ea îl salvase. Și el îi răsplătise cadoul cu cea mai urâtă îndoială.

Pași răsunară în interiorul dormitorului, iar el se îndreptă de spate.

Dar nimeni nu ieși.

Cu un mârâit, își reluă marșul de-a lungul podelei acoperite de covor.

— Sunt tari.

Se plimbase în tăcere atât de mult timp, cufundat în amărăciunea propriei minți chinuite, încât avu nevoie de un moment ca să își dea seama dacă vorbele aparțineau altcuiva.

Edwin aruncă o privire spre figura tăcută a lui Adair Thorne. Stând în cadrul ușii din fața camerei lui Gertrude, cu brațele încrucișate la piept, bărbatul ușor mai înalt și mai masiv îl privi înapoi. Stephen stătea alături de celălalt bărbat, care era unchiul lui.

— Femeile Killoran, murmură celebrul proprietar al casei de jocuri de noroc.

— Un șobolan cu un cuțit nu o s-o dea gata pe niciuna dintre surorile mele, spuse Stephen, și își împinse pieptul înainte ca un tată mândru. Apoi privirea i se aținti spre ușa lui Gertrude. Buza îi tremură. Nu se poate, șopti el.

Thorne coborî o mână pe umărul băiatului și îl strânse ușor.

— Nimeni nu a avut grijă de animalele lui Gert. O să-și facă griji pentru ele. Ai putea să faci tu asta, ca atunci când termină medicul, să o asigurăm că sunt bine?

Stephen se îndreptă de umeri.

— Ce idee bună, Thorne! Pot să fac eu asta. Dădu să plece și apoi șovăi. O să îmi spuneți când termină cu ea?

— Da, promise celălalt bărbat și privi cum copilul pleacă valvârtej, cotește și se face nevăzut.

Cât de ușor alt bărbat alinase îngrijorarea lui Stephen! Ar fi trebui să o facă Edwin, dar rolul era încă nou pentru el. Încă învăța cum să se acomodeze cu rolul de tată. În trecut, ar fi fost copleșit de furie și de frustrare. Totuși, Gertrude îl învățase că nu era nicio rușine în a o lua de la început.

— Să știi că sunt tari. Băiatul are dreptate. Thorne făcu o grimasă. Fiul tău, se corectă el, are dreptate. Un Killoran nu o să fie doborât de un tâlhar de pe stradă.

Cât de încrezător era celălalt bărbat!

— Ai fi atât de calm dacă rolurile s-ar inversa între Gertrude și doamna Thorne?

Proprietarul cu părul de culoarea nisipului se gândi o clipă.

— Nu, recunosc Thorne. Își arcui o singură sprânceană. Dar se întâmplă ca *doamna* Thorne să fie soția mea. Care este mai exact relația ta cu... *Gertrude*?

Nota metalică imprimată acestui ultim cuvânt, un nume, conținea o amenințare glacială.

Edwin spusese prea multe. Groaza îl făcuse neatent.

— Iartă-mă, spuse el scurt și își reluă mersul.

Liniștea se așternu din nou între ei și se simți chiar mai bine-venită decât înainte.

— Îți pasă de ea? Thorne nu era genul care să lase lucrurile neîncheiate. De cumnata mea, ținu el să clarifice, de parcă putea să fie vorba de vreo altă femeie.

Da, lui Edwin îi păsa de Gertrude, dar o și iubea. Era o revelație prea nouă și terifiantă pentru a fi dezvăluită *cuiva*, în special acestui străin din Dials.

— Da, spuse el răgușit, incapabil să se uite în ochii celui alt bărbat.

Thorne scoase un oftat lung.

— Scuze. Știu cum este.

Edwin se opri brusc și se întoarse spre celălalt bărbat.

— Ce anume? întrebă el.

Avea nevoie de cineva, de oricine, chiar și de acest străin afurisit, care să-l ajute să înțeleagă logica poveștii. Măcar a unei *părți* din ea.

— Să-mi petrec viața urând pe cineva doar pentru a descoperi că ea este singura persoană fără de care nu pot trăi.

Deci celălalt bărbat știa ceva. Chiar multe.

— Am făcut o prostie azi, recunoscui Edwin, rușinea aprinzându-i obraji.

— Atunci repar-o, spuse Thorne pe un ton categoric.

— Nici nu știi ce am făcut.

Își simți limba grea în gură și nu reuși să-și povestească.

Thorne își îngustă ochii spre el.

— Ai lovit-o?

Edwin se trase înapoi.

— Dumnezeuule, nu! își rosti vehement negarea. Umerii lui se lăsară din nou în față. Dar am rănit-o la fel de mult.

— Caută-ți iertarea, dar nu este momentul sau locul să-ți plângi de milă.

Cât de direcți erau acești oameni! După ce trăise în înalta societate, care trăgăna și ocolea orice lucru, aceste răspunsuri îi erau complet străine lui Edwin.

Ușa se deschise, și un șir de slujitori ieși afară. Edwin zări vasele pline cu apă murdară de sânge.

Își simți bila în gât și se repezi spre tânărul doctor, care apărură în urma servitoarelor și închise ușa după el.

— Cum...

— Am cusut rana, îl întrerupse doctorul Carlson, apoi povesti care era starea lui Gertrude. Cuțitul nu a străpuns niciun organ. Marginea lamei i-a alunecat peste coastă. Dacă vârful pumnalului i-ar fi perforat mușchiul, aș fi avut un pronostic diferit despre tânăra.

— Slava Cerului!

Rugăciunea aceea spusă din tot sufletul îi aparținea lui sau lui Thorne?

Cu o mulțumire rostită rapid, Edwin se repezi să îl

ocolească pe doctor și intră în camerele lui Gertrude.

Trei perechi de ochi se întâlniră cu ai lui: două perechi de ochi căprui, una de ochi albaștri. Două acuzatoare și una... goală.

Iar golul acela îl frânse în două. Furia și indignarea ei ar fi fost mult mai ușor de suportat decât golul de acum. Edwin își împreună mâinile tremurânde la spate.

— Ești bine? spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Gertrude încuviință încet din cap. În continuare tăcută. Condamnând fără a fi necesare cuvintele. Ea se uită spre surorile ei, care îi înțelesesă ordinul nerostit și trecură pe lângă el.

Cleopatra Thorne se opri când ajunse în dreptul lui. Cu treizeci de centimetri mai scundă, ea avea înălțimea și proporțiile unei copile. Totuși, își atinse cu un deget amenințător colțul ochiului drept.

— Să ai grijă, îi spuse ea. Sau te termin, adăugă ea pe un ton destinat urechilor lui.

El înclină capul.

Surorile Killoran zăboviră un moment, apoi ieșiră, lăsându-i pe Edwin și Gertrude singuri.

Strângând mâinile la spate, el rămase ținut în podea. Își dresе glasul.

— Stephen se ocupă de animalele tale. Când expresia de pe chipul ei se îndulci, el se detestă că meritul pentru reacția ei aparținea grijii altui bărbat. Cumnatul tău, domnul Thorne, s-a gândit să-i sugereze asta.

— Oh...

O silabă care conținea atâta dezamăgire!

— Ai nevoie de ceva? întrebă el repede. Să fac ceva, să-ți aduc ceva sau să...

Ea clătină din cap.

— Nu, sunt bine. Mulțumesc că ai permis familiei mele să vină.

— Nu este nevoie să-mi mulțumești.

Cât de distanți erau!

Stângăcia aceea era necunoscută și urâtă.

„Și totul este din cauza mea... Eu am creat asta acolo

unde era relaxare și căldură”.

— Gertrude, eu...

— Te-am auzit, îl întrerupse ea.

Întregul lui corp se încordă.

— Mai devreme, vreau să spun. Gertrude apucă marginea din dantelă a cuverturii și își trecu degetele peste ea. Ai chemat polițistul. Voiai să fii găsită. Ea își opri gestul distrat și înălță capul, întâlnindu-i direct privirea. Ai crezut că l-am luat.

Atâta suferință se citea în privirea și în vorbele ei, încât el își simți pieptul cuprins de durere.

— Nu gândeam, spuse el în tăcere, cuvintele răsunând fără sens și în urechile lui. Nu aș fi...

El se încordă. Ce să spună? „Nu te-aș fi azvârlit în Newgate?” Dumnezeuule, era un ratat!

— Da, cred că așa e.

Un zâmbet trist arcui buzele pe care altă dată se desenaseră vesele expresii ale bucuriei. „Le vreau înapoi. Vreau râsul și fericirea asta!”

— Nu pot rămâne aici.

Inima i se opri în piept – i se opri cu totul, apoi începu să îi bată nebunește.

— Ba da, poți. Sau ai prefera să te întorci la familia ta cât ești în convalescență? Poți să te întorci după ce...

— Nu m-am referit la asta, Edwin, spuse ea cu blândețe. Știi prea bine.

Da, știa. Dar el spera că îi vorbise despre altceva, nu despre intenția de a pleca și de a nu se mai întoarce niciodată.

Edwin traversă iute încăperea și vru să se așeze lângă ea. Bandajele înfășurate în jurul taliei ei îi încrețeau cămașa de noapte. Aduse un scaun din apropiere și se așeză.

— M-am alarmat. M-am întors și nu v-am mai găsit...

— Și ai crezut că l-am furat pe Stephen. Edwin, insistă ea, chemai *polițistul* pentru mine.

— Nu știu ce a fost în mintea mea.

Permisesse trecutului și prejudecăților din trecut să îl orbească și avea să ispășească pentru asta, așa cum îl

îndemnase Thorne, dacă Gertrude îl lăsa. El trebuia să îi deschidă ochii.

Gertrude își întinse mâna, iar el vru să o ia de mână, dar ea își retrase degetele lungi, negându-i acel dar. În schimb, își îndoi degetele lungi împreună, într-o strânsoare singuratică.

— Dar chiar asta este, Edwin. În acel moment, nu ai văzut – „ce am împărtășit” – altceva decât ceea ce o să fiu întotdeauna pentru tine: fiica lui Diggory.

— Nu spune asta! Nu este adevărat. Am făcut o greșeală. Îmi asum greșeala, dar te rog să nu o lași să fie motivul pentru care pleci! o imploră el. Vreau să ră...

Gertrude își apăsă degetele pe buzele lui și îl făcu să tacă.

— *Nu* este o greșeală să simțim ceea ce simțim. Ai avut întotdeauna dreptul la furie și resentimente, Edwin.

La naiba, de ce trebuia să fie atât de înțelegătoare față de trădarea lui?

— N-ar fi trebuit să-l scot pe Stephen din casă. Îl cunosc destul de bine încât să știu că, atunci când își pune ceva în gând, nu se lasă descurajat de nimic. M-am dus cu el ca să-l protejez.

Ea avusese grijă de fiul lui, iar Edwin îi pusese sub semnul întrebării acțiunile și motivațiile.

— Totuși, urma să-ți spun.

— Ar fi trebuit să ascult. Ar fi trebuit să am încredere că există un motiv pentru care ați plecat.

Dar nu o făcuse.

Adevărul atârna între ei amețitor, nerostit, fiind tot mai puternic.

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Nu-mi mai pasă!

De astă dată, el o apucă de mână și o strânse.

Ea nu se retrase, iar gestul îl făcu să spere. Cu toate acestea, următoarele ei cuvinte uciseră speranța.

— Ți-a păsat, iar realitatea asta nu se șterge doar pentru că ești dintr-odată îngrijorat că mă pot simți rănită.

— *Ești* rănită.

— O să fiu bine.

În cuvintele ei era ceva definitiv, cu subînțeles. Pleca.

— Dar Stephen...

— O să fie bine cu tine. Amândoi o să fiți bine împreună.

— Nu acum, spuse el cu amărăciune. Nu după asta. Edwin nu putea să dea vina pe fiul lui. În clipa aceea, se ura destul pentru amândoi. O putea pierde. Te iubesc.

Era mai greu de spus cine fusese mai uimit de afirmație.

Buzele ei se întredeschiseră.

— Și nu o spun doar ca să te țin aici. Te iubesc! Vreau un viitor cu tine.

Bucuria i se aprinse în ochi și îi lumină chipul drag, emanând o lumină pură, care risipi toată agonia resimțită în noaptea aceea. Și apoi... dispăru.

— Oh, Edwin! spuse ea cu milă.

El tresări.

— Uneori, dragostea nu este de ajuns. Căsătoria ta a fost o dovadă în acest sens.

El scrâșni din dinți cu o asemenea putere încât linia maxilarului îi fu secerată de durere.

— Ceea ce am împărtășit eu cu soția mea nu are nicio legătură cu ce am împărtășit noi doi. Așa că nu îndrăzni să confunzi situațiile!

— Nu-i așa, Edwin, îl provocă ea. O relație fără încredere moare până la urmă. Și eu te iubesc...

— Mă iubești, șopti el, bucuria inundându-i pieptul.

— Dar nu pot să rămân aici și să mă uit cum dragostea o să devină ură când tu o să-ți dai seama că nu poți să mă separi de trecutul meu, de trecutul nostru, îl contrazise ea.

— Nu avem un trecut.

Și acum, din dorința ei, nu mai aveau nici viitor.

— Tu ai unul cu tatăl meu.

— Nu face asta! Edwin se ridică în picioare cu o asemenea forță încât scaunul lui se dădu peste cap și se prăbuși zgomotos pe podeaua din lemn de esență tare.

Omul ăla nu a fost un tată pentru tine.

Ea schiță spre el un zâmbet trist.

— Eu *știu* asta.

Aluzia își atinse ținta. „O s-o pierd”. Și, dintr-odată, Edwin se trezi că își dorește să fie bărbatul de odinioară, priceput la vorbă, care avusese talentul de a fermeca. După ce se căsătorise, toată încrederea în sine și dorința de a fi printre oamenii se năruiseră. Își trecu o mână peste frunte.

— Am făcut atâtea greșeli în viața mea, Gertrude. Prea multe ca să mai știe câte erau, dar fiecare dintre ele îl adusese la acest eșec din viața lui. M-am căsătorit cu soția mea, crezând că dragostea noastră era de ajuns pentru a rezolva toate problemele.

Gertrude își strânse brațele la piept.

— Așa ar fi trebuit să fie, Edwin.

— Dar nu a fost. Ceva îi spunea că, alături de această femeie îndrăzneță, iubitoare și loială familiei ei, ar fi fost de ajuns. Și greșelile mele au continuat. Neliniștit, el se duse la fereastră și privi absent străzile de jos. I-am permis soției mele să aleagă o dădacă. A fost o hotărâre împotriva voinței mele, dar am lăsat-o să ia decizia finală.

Și îl costase atât de mult! Totul.

Sau aproape totul. Dacă nu ar fi pierdut totul, nu ar fi regăsit totul cu Stephen și Gertrude.

— Ai vrut să crezi că femeia pe care soția ta a vrut să o angajeze era cea mai bună. Nu este nicio rușine să vezi în oameni ce este mai bun, spuse ea încet.

El se întoarse din nou cu fața spre ea.

— Nu, dar este o rușine dacă prețul pentru decizia asta a fost viața soției și a copilului meu, spuse el, având nevoie ca ea să înțeleagă. Pentru că, dacă înțelegea, poate că reușea să vadă toate motivele pentru care el se străduia să aibă încredere în... *cineva*. Până și cel mai bun prieten al meu, care mi-a susținut căsătoria, a ajuns să mă creadă un criminal.

Un zâmbet atât de trist încât îi frânse inima se arcui pe buzele ei.

— Eu nu fac parte dintre oamenii ăștia, Edwin.

— Știu asta, spuse el repede. Știu.

— Serios? replică ea. Știi *cu adevărat?* Întrebă ea fără răutate sau vreo inflexiune în voce.

Acesta nu se putea să fie sfârșitul poveștii lor. Lumina pe care o cunoscuse alături de ea și mulțumită ei nu putea să se stingă pur și simplu. Nu când însemna să îl cufunde, împreună cu fiul lui, într-un întuneric etern.

— Atunci nu mai am nimic de zis, spuse el.

Gertrude șovăi și apoi încuviință din cap.

— Bine. El trase încet aer în piept, concentrându-se asupra respirației. „Cum mai pot sta în picioare?” Cum putea, când inima lui blestemată se frângea? Deci... pleci.

Ea încuviință din cap.

— Trebuie. Cred că amândoi știam că doar ne amăgeam. Niciodată nu ar fi putut exista altceva între noi.

El nu credea asta. El nu era dispus să creadă asta.

— Te înșeli.

— Eu nu mă înșel niciodată, spuse ea, cuvintele ei fiind un ecou din noaptea în care făcuseră dragoste.

„Se întâmplase doar cu o zi în urmă?”

— De astă dată te înșeli, iubito!

Gertrude râse încet.

— Oh, Edwin!

Numele lui fu rostit ca un rămas-bun.

„Cum pot fi atât de calm?” Avea să o piardă. Nu, o pierduse deja în clipa în care tunase și fulgerase după un polițist. Dar ce îi oferise cu adevărat înainte de asta? Nu îi spusese că o iubește. Nu îi oferise numele sau demnitatea. Și, mai rău, nu avusese încredere în ea.

— Te rog să rămâi, o imploră el, lipsit de orice urmă de mândrie când venea vorba despre femeia din fața lui. Cel puțin până când găsim o guvernantă.

Ea își mușcă ușor buza de jos în felul acela drag despre care ajunsese să știe că îi trăda nehotărârea.

Apoi, dovedindu-se încă o dată un nenorocit, invocă motivul pe care știa că ea nu avea să îl refuze niciodată.

— Pentru Stephen.

O clipă, Gertrude închise ochii.

— Foarte bine. Până găsim o guvernantă. Apoi mă întorc acasă.

Acasă. Clubul de jocuri în care crescuse și își dorea să se întoarcă.

De teamă să nu se răzgândească, el încuviință din cap.

— Lasă-mă să-l aduc pe Stephen ca să vadă cu ochii lui că ești bine. Edwin dădu să plece, apoi se opri. Am nevoie să știi că toate îndoielile mele, incapacitatea mea de a avea încredere nu sunt din cauza ta, a lui Diggory sau a familiei tale, Gertrude, spuse el răgușit. Am nevoie să știi asta. Neîncrederea care m-a determinat să mă îndoiesc de tine a fost doar din cauza mea.

Lacrimile străluciră în ochii ei, picături cristaline care nu voiau să cadă, dar luminau tristețea din adâncurile lor.

Edwin zăbovi, așteptând ca ea să vorbească, dar, când nu se auzi niciun răspuns, plecă. Ca să îi ofere spațiul de care avea nevoie – pentru moment.

Mai avea timp până găsea o guvernantă potrivită ca să se dovedească demn de Gertrude și să-i dea un motiv să rămână alături de el după aceea.

Capitolul 26

— Miauuu... Miauuu... Miauuu...

— Și spuneam...

— Miau...

Prin mieunaturile felinei, cea mai recentă candidată la postul de guvernantă se strădui să-și încheie afirmația. Femeia încărunită își dresе glasul.

— După cum spuneam... Hapciu!

— Miauuu...

— Sănătate, spuse Gertrude automat după al șaptesprezecelea strănut venit din partea candidatei.

Din spatele batistei albe mototolite, doamna Beckett se uită urât spre mulțimea de pisici care rătăceau prin

biroul lui Edwin.

— Nu pot face asta. Pentru nimic... Hapciu!

— Sănătate, spuseră Edwin și Gertrude în același timp.

Apucându-și bastonul, femeia mai în vârstă se ridică și ieși.

— Hapciu...

Ușa se închise, punctând ultimul strănut.

— Sănătate! strigară amândoi după ea.

— Ei bine, eu zic că nu o s-o facă, spuse aproape vesel Edwin în timp ce își trecu vârful peniței peste numele guvernantei. Ridicându-se de pe scaun, se duse și își turnă un pahar de coniac, apoi se întoarse la birou. Mi-am spus întotdeauna că nu poți să ai încredere într-o persoană căreia nu îi plac pisicile.

— La drept vorbind, Edwin, sunt... Gertrude numără iute pisicile împrăștiate prin cameră. Zece. Zece pisici aici.

În săptămâna scursă de când fusese rănită și își reluate activitățile zilnice cu Stephen și începuse să caute o guvernantă potrivită, Edwin avusese grijă să umple casa cu fiecare motan vagabond sau râios pe care îl găsisese pândind pe lângă reședința lui.

— Și nu le pun la socoteală pe cele pe care le-ai adus de la Bârlogul Diavolului.

— Pfi! făcu el și se ridică în picioare. Și eu credeam că îți plac pisicile.

Îi oferise replica pe tavă. Mușchiul din colțul ochiului nu zvâcni așa cum făcea de obicei când se menționau familia ei și Bârlogul Diavolului.

Se întrezări cea mai discretă urmă de durere.

Deci de aceea o făcuse. Zidurile de apărare pe care le ridicase cu grijă în jurul ei se cutremurară ușor.

— Le-ai adus aici pentru mine.

— Nu mă deranjează, mormăi el, ca un băiat prins cu mâna în borcanul cu biscuiți, iar ea se trezi zâmbind.

— Zece?

Ușa se deschise, iar Stephen intră valvârtej înăuntru.

— Nu a fost ea. Ea... Câteva pisici se avântară spre el,

iar băiatul țâșni când în stânga, când în dreapta pentru a-și croi drum prin exodul felin. Ce naiba este asta? Trebuie să încetezi să mai aduci pisici, Gert. Sunt prea multe. Prea multe, mormăi el, pășind pe lângă un motan gras și leneș întins pe spate.

— Nu le-am adus eu pe cele de aici, fu ea dispusă să sublinieze.

Stephen aruncă o privire spre tatăl lui.

— *Tu salvezi pisicile acum?* întrebă el, îndreptându-se spre biroul lui Edwin. Se trânti pe scaunul ocupat mai devreme de doamna Bennett. Voi doi stați prea mult timp împreună. Stephen termină de vorbit și dintr-odată i se luminează privirea prea inteligentă. O faci pentru că tu crezi că ea le place.

Obrajii lui Edwin se colorară, iar Gertrude primi confirmarea.

— Da, ei bine...

El o făcea pentru că știa că ei îi plăcea să salveze animalele.

— Stephen! îl certă ea.

— Aș prefera să nu vorbesc despre - buzele lui se țuguiau ca și cum ar fi supt dintr-o lămâie - *sentimentele* unuia pentru celălalt.

Ea simți că tot corpul i se încinge.

— Mi-ați găsit guvernantă?

Gertrude și Edwin vorbiră în același timp.

— Suntem pe aproape.

— Nu.

Înclinând capul, Stephen se uită când la unul, când la celălalt.

— Ei bine? Care este?

— Nu, nu am găsit, rosti Gertrude, aruncând spre Edwin o privire încruntată. Dar suntem pe cale de a găsi una.

Stephen pufni.

— Ori ați găsit, ori nu.

— Exact asta spun și eu, interveni vioi Edwin.

Ridicându-și paharul, el îl salută pe băiat.

Tatăl și fiul împărtășiră o privire plină de empatie. Când timp Gertrude locuise acolo, Edwin și Stephen învățaseră să fie o echipă; relația lor, chiar dacă nu complet vindecată – dacă putea să fie vindecată vreodată –, evoluase. Cu fiecare zi, furia era înlocuită de legătura care se adâncea între ei. Ceea ce arăta că nu mai era nevoie de prezența ei acolo.

Unul dintre noii motani vagabonzi – Fat Cat, așa cum ajunsese ea să se gândească la imensul motan – veni în grabă și încercă să urce în poala ei. Ea privi creatura, care putea să nu fie un motan de pe stradă, și i se făcu milă. Gertrude îl ridică și, folosindu-i blana moale ca paravan, își îngropă fața în el ca să nu cadă pradă lacrimilor – de fericire și în mod egoist, de regret pentru ceea ce nu putea fi niciodată.

— Doamna Upton este cea mai potrivită, reuși să spună ea în cele din urmă, punându-l jos pe Fat Cat și luă carnetul cu notițele despre candidatele pe care le interviewase.

Stephen își legănă picioarele înainte și înapoi.

— Singura care nu are probleme cu faptul că am arme și care nu încearcă să mă schimbe... imediat?

Simți cum pielea îi arde sub senzația privirii lui Edwin îndreptate spre ea. Gertrude încuviință din cap.

— Exact. Și nu încearcă să te schimbe.

— O să încerce, spuse el fără obișnuita împotrivire – atât de mult se diminuase furia pe care o trăise la Bârlogul Diavolului și pe străzi.

Stephen venea dintr-un mediu în care jocurile de cărți, bețivii bând în voie și prostituatele erau etalonul. Toate fuseseră înlocuite cu plimbări în Hyde Park, la Gunter și la atelierul de mobilă. Locul lui era aici. Cu timpul, avea să se vindece complet. Ea își dădea seama de asta.

— Bănuiesc că nu o s-o faci, iar dacă o să se întâmple asta, tatăl tău o să găsească o guvernantă demnă de tine.

Stephen încetă să-și mai lege picioarele și aținti spre ea o privire aspră.

— Vorbești despre plecare.

— Nu vorbeam despre asta.

— Atunci te gândești la asta?

Gertrude își concentrează atenția la Fat Cat.

Edwin răspunse pentru ea:

— Se gândește.

Ea se pregăti apoi pentru reacția obișnuită de resentimente și ostilitate.

— Ți-e dor de club?

Încă în întrebarea fratelui ei răsună doar curiozitatea.

— Mi-e dor de club? repetă ea, gândindu-se la un răspuns. Nu prea se gândise la Bârlogul Diavolului. Înțelesese că revenirea în singurul loc pe care îl numea acasă era inevitabilă. Casa de jocuri de noroc reprezenta ceea ce era familiar, dar nu era un loc în care tânjea să-și petreacă restul zilelor. Și totuși, avea să o facă. Mi-e dor de Broderick și de Reggie, murmură ea. Și de personal. De paznici. De MacLeod. Dar nu mi-e dor de locul în sine, Stephen. Avea nevoie ca el să știe asta, pentru a-și găsi liniștea și a aprecia noua lui viață. Și sufletul ei se dovedi la fel de negru ca al lui Diggory pentru că era consumată de invidie că Stephen trebuia să rămână, iar ea trebuia să se întoarcă.

— Hm, murmură Stephen absent. Mie mi-e dor să joc jocuri de cărți și de ceilalți băieți.

— Sunt sigură că tatăl tău o să-i lase pe Ned, Beatie și pe ceilalți copii să vină în vizită, nu?

— Bineînțeles, răspunse Edwin fără să clipească și, la naiba, el cuceri din nou inima lui Gertrude.

Câți nobili ar fi acceptat în reședința lor niște șobolani de stradă, hoți cunoscuți și chiar mai rău doar pentru a aduce fericire propriului copil?

— Oh, a venit asta, spuse Stephen, scoțând o invitație din buzunarul hainei.

O aruncă spre Edwin.

Dacă fusese îngrozit că sigiliul era rupt și conținutul privat al unei misive fusese citit, Edwin nu lăsa să se vadă. El ridică pur și simplu foaia, îi citi conținutul, apoi o puse bine.

— Mulțumesc.

Atât? Ce era scris acolo? Gertrude se îndreaptă de spate, cuprinsă de un sentiment pe care nu îl mai simțise de mult: era persoana din afară, încercând cu disperare să-și croiască drum înăuntru.

— Mergem? întrebă Stephen, în timp ce Gertrude rămase străină de conversația dintre tată și fiu.

— Nu m-am hotărât.

În trecut, ea ar fi fost suficient de supusă încât să nu intervină unde nu era treaba ei. Dar nu mai era acea femeie sfioasă care îi lăsa pe cei din jur să discute fără să o includă și pe ea.

— Despre ce este vorba? întrebă ea, adresându-se lui Edwin.

Stephen răspunse pentru el.

— Lord Charles ne-a invitat să luăm cina astă-seară. Unchiul... meu.

— Nu stabilisem deja? Edwin și fostul lui prieten se întâlniseră la White, apoi el se retrăsese din nou ca să vegheze la viitorul lui Stephen alături de Gertrude. Ea îl cunoștea doar de o lună, dar îl știa pe Edwin destul de bine ca să își dea seama că își dorea o relație cu cumnatul lui. Ei bine, trebuie să vă duceți, insistă ea.

— Nu trebuie să fac nimic, spuse el pe un ton încordat, pe care doar un bărbat care își știa dreptul din naștere putea să îl gestioneze cu un asemenea calm.

Gertrude se revoltă.

— Foarte bine, *milord*.

Ochii lui Edwin se transformară în două fante înguste.

— Atunci ar trebui să *vrei* să mergi.

— Am făcut-o o dată. Nu mai am același avânt.

— Dar...

Edwin se ridică.

— Vă rog să mă scuzați. Am treabă.

— Pleci, se bâlbâi Gertrude.

— Am o întâlnire, rosti el. Iartă-mă.

Ea se ridică brusc și îl făcu să alunece smucit pe Fat Cat. El ateriză în patru labe cu o bufnitură puternică și

scoase un mieunat lung în semn de protest. O întâlnire? De ce fel de afaceri trebuia să se ocupe Edwin? Era marchiz, dar nu mai ieșise în societate de ani întregi înainte de sosirea lor.

— Te las la lecțiile tale, Stephen.

Edwin înclină capul.

Băiatul îl salută din cap.

De îndată ce Edwin plecă, Stephen ridică un picior și o lovi în tibie.

Ea mormăi.

— Pentru ce a fost asta?

— Pentru că vrei să pleci, dar ai toate motivele să rămâi.

Toate motivele să rămână: Stephen, Edwin. Ei erau toate motivele ei: fratele ei, pentru care simțea dragostea pe care cu siguranță o mamă o simțea pentru un copil, și Edwin, pe care îl iubea așa cum nu crezuse că putea să iubească un bărbat. El o lovi din nou.

— Au! Este complicat.

Gertrude se îndepărtă de el ca să nu o mai poată atinge cu piciorul.

— Complicat pe naiba! Este atât de ușor, că și un copil s-ar descurca.

— Nu te-ai considerat niciodată un copil, îl tachină ea.

— Nu încerca să-mi distragi atenția! El te *iubește*.

Inima ei tresări. El o iubea. Bucuria euforică se risipi iute. Cu un suspin, Gertrude îi prinse mâinile.

— Tu vrei să rămân, Stephen, dar chiar și după ce o să plec o să fii bine.

El își trase degetele înapoi.

— Nu e vorba despre mine.

— Nu este vorba despre tine, repetă ea automat.

— Exact. Este vorba despre voi doi. El te iubește, Gert. Și tu îl iubești pe el, așa că mi-aș dori să rezolvați situația și să vă căsătoriți.

Gertrude aruncă o privire prin încăpere.

— Nu este atât de ușor.

Fratele ei pocni din degete.

— Vă căsătoriți. Locuiți împreună. Faceți niște copii. Da, este atât de ușor!

Să facă niște copii... Asta trezi înăuntrul ei imagini pe care nu și le permisesese niciodată să le aibă: un copil care să fie al ei, ghemuit în brațe. Și acel bebeluș imaginat, cu părul auriu și o gropiță în bărbie, semăna extraordinar de mult cu Edwin.

— Îți plac bebelușii. Faci câțiva cu tatăl meu și vă vedeți de viață.

Câțiva bebeluși? Înăbușind acea dorință, Gertrude își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Este mai complicat decât atât. Și, în plus - ea arătă spre el și flutură un deget în aer -, aș dori să știi că a face câțiva bebeluși nu este atât de ușor pe cât crezi.

De-a lungul anilor, ajutase mai multe prostituate, venite însărcinate la Broderick, în căutarea unui loc de muncă, să nască.

— Să-i faci este.

Gertrude se lovi cu palmele peste față.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eu spun doar că el te iubește.

— Uneori, dragostea nu este de ajuns, strigă ea, cuvintele răsunând prin încăpere și reverberând nefericirea afirmației. Înfașurându-și brațele în jurul mijlocului, Gertrude insistă: Trebuie să existe încredere, iar tatăl tău nu poate să aibă cu totul încredere în mine.

— A făcut o greșală, spuse fratele ei.

— Tu...

— Dacă am auzit asta? El își dădu ochii peste cap. V-am auzit ciondănindu-vă. Thorne îmi spusese să vin să te văd. Erai cu tatăl meu.

„Tatăl meu”. Cât de mult stăpânea fratele ei acum acele cuvinte! În orice altă ocazie, inima ei ar fi vibrat de fericire. Dar acum tresări.

— Nu este politicos... Lăasă baltă acea lecție inutilă despre buna-cuviință. Stephen, îl iubesc, dar nu o să pot niciodată să-mi schimb originea. Ea o să fie mereu între mine și Edwin.

Fratele ei dădu un picior în scaun și îl lăsă să cadă.

— Ești încăpățânată. Vorbești despre... El o imită cu o voce pițigăiată: Nu o să-l iert niciodată, nu o să putem niciodată să avem încredere unul în altul... Stephen reveni la timbrul lui gutural normal: De ce? Nu a avut încredere când s-a întors acasă și nu ne-a găsit? Ei bine, am ceva să-ți spun... El traversă cu pași apăsați camera, făcând ca Gertrude să se dea înapoi în timp ce el înainta, până când picioarele ei se loviră de canapea, făcând-o să se împleticească. Chiar ai încălcat condițiile pe care le-a impus.

— Pentru că aveai de gând să pleci fără mine.

Și preferase să îl știe în siguranță cu orice preț, inclusiv cu prețul relației ei cu Edwin.

— Nu despre asta este vorba. Ai plecat și i-ai adus aminte ce s-a întâmplat cu mine și cu mama.

Oh, Dumnezeule, era prima dată când revendica faptul că răposata marchiză îi era mamă! Lacrimile umplură ochii lui Gertrude la auzul acelor cuvinte.

— A avut motive să nu fie încrezător. Dar el te iubește și vrea să facă ce trebuie prin... El se trase înapoi. Dumnezeule, *plângi*?

— Nu.

— Da.

— Hm, ascultă, Gert... Stephen o apucă de umeri. Vreau să spun că eu am ars clubul lui Thorne, iar el m-a iertat.

— Asta este altceva.

— Nu cred asta. Tatăl meu te-a *apărat*. De aia îmi *place* de el și știu că nu dă vina pe tine și vrea cu adevărat o viață împreună cu tine.

— Poftim? Gertrude se încruntă. Nu știu despre ce...

Scoțând un suspin enervat, Stephen scoase din haină câteva bucăți de hârtie mototolită.

— Poftim.

El le împinse în palma ei.

Gertrude citi titlul și i se tăie respirația.

— Ce este asta? șopti ea.

Gertrude își trecu frenetic privirea peste foi.

Marchizul Nebun o apără pe fiica ucigașului șotiei sale. Este limpede pentru toată lumea că Lord M și-a făcut-o pe Gertrude Diggory-Killoran, sau oricare ar fi numele ticăloasei, iubită...

— Tu erai prea ocupată să-ți revii, dar asta a fost în ziare cât ai fost rănită. Lord Charles a spus niște lucruri urâte despre tine. Tatăl meu te-a apărât. I-a spus lui Lord Charles că nu te cunoaște. Privirea lui Stephen rămase ațintită spre ea. Ți-a apărât onoarea.

— Oh! făcu ea, vocea ei devenind un suspin moale și întretăiat.

Ea trecu peste paragrafele din ziarul de scandal. Inima îi tresări în piept. Înaintea întregii înalte societăți și a oamenilor a căror părere contase atât de mult încât se ascunsese de lume, el vorbise în numele ei. O apăraseră...

Lăsă foile să îi cadă în poală.

Și apoi își dădu seama că îi trădase încrederea.

— Nu înțelegi ce este important dacă te simți vinovată. Stephen strâmbă din nasul pistruiat. Sau greșești pentru că te simți vinovată. Ideea este că el te iubește, tu îl iubești pe el și puteți să rezolvați asta... după aceea. Acum chiar am terminat.

— Stephen, strigă ea, dar fratele ei traversase deja încăperea și ieșise pe ușă.

— Oh, și încă ceva! strigă el, revenind. Băiatul se încruntă. Aduce toate animalele astea în casă, unele bănuiesc că nici nu sunt de pe stradă, ca să te facă fericită. Lasă mândria deoparte sau în curând o să fim invadați de ele!

— Miau...

Ea deschise gura, dar Stephen plecase deja.

Singură, Gertrude se chinui să recitească bârfele pe care fratele ei le decupase. Comentariile malițioase despre trecutul și originea ei se perindară în fața ochilor ei, acele insulte cu care se obișnuise de mult, cu excepția lui Edwin. Părerea lui contase și conta în continuare.

Dar dacă fratele ei avea dreptate? Dacă ea și Edwin puteau, așa cum reușiseră surorile ei cu soții lor, să treacă peste trecutul lor și să aibă un viitor împreună?

Capitolul 27

Îmbrăcați cum se cuvenea, în pantaloni de stofă neagră, haine întunecate și veste albastre, Edwin și Stephen stăteau în hol, așteptând să le fie adusă trăsura.

Din toate punctele de vedere, ei erau doar un alt tată și fiu din nobilime.

Iar de când Gertrude venise în casa lor și ajutase la refacerea relației, într-adevăr deveniseră astfel.

— Urăsc asta. Este al naibii de sufocantă, bombăni Stephen, trăgând de lavaliera de un alb imaculat de la gât. Îmi taie respirația.

— Pentru că valetul tău a strâns-o prea tare, murmură Edwin. Stai, lasă brațele în jos! Robins apreciază lucrurile elaborate. Se numește nod *l'Irlandais*, explică el, dezlegând nodul complicat.

Stephen făcu o grimasă.

— În... cum?

Edwin se opri din eforturile lui.

— Nod *l'Irlandais*. Dacă nu vrei ceva încâlcit, complicat și care sigur o să te sufocă, nu-l mai lăsa *niciodată* să-ți lege lavaliera așa. Nu uita, valetul tău ascultă de tine. Dacă nu-ți exprimi dorințele, o să ai parte de ceea ce vrea el. El zâmbi larg. Și, crede-mă, *nu* vrei asta!

— Și ce vreau? mormăi Stephen, stând nemișcat în timp ce Edwin îi îndepărtă lavaliera de mătase.

— Tu? Edwin încrucișă capetele de mătase. Asta trebuie să decizi tu. Eu prefer ceva relaxat. Ceva care – îi făcu cu ochiul – să nu mă sufocă. Ai putea să-i ceri să facă

nodul *Maratte* sau *à la Bergami*. Niciunul nu este complicat și nu o să-ți taie respirația. Gata, murmură el, cercetând din priviri nodul simplu. Ce zici de asta?

Stephen mișcă ușor capul înainte și înapoi, întorcându-și gâtul.

— Este... cât de bine se poate pentru ceea ce port.

— Da, te înțeleg, mormăi el, iar Stephen izbucni într-un râs din inimă care îi zgudui corpul firav.

Lovindu-l ușor pe umăr, Edwin i se alătură.

Îl cuprinse bucuria acelei veselii împărtășite, vindecătoare și al naibii de perfectă.

Totul era perfect.

„Aproape”.

El o simți acolo. Prezența ei putea umple orice încăpere.

Ea zăbovea lângă balustrada de sus, privind holul cu toate eleganța reginei al cărei nume îl purta. Buclele ei întunecate erau strânse într-o coafură relaxată, mai multe șuvițe revărsându-i-se ca o cascadă castanie peste umeri, iar dorința lui se trezi la viață, simțind nevoia de a o avea din nou în brațe, așa cum se întâmplase cu mai bine de o săptămână în urmă.

Stephen îi dădu un ghiont discret.

— Gertrude, strigă Edwin cu întârziere.

— Ed... Ea aruncă o privire spre Marlow, care se dădu într-o parte, cu pelerina lui Edwin în mână. Milord, se corectă ea.

„Milord”. Formula de adresare cuviincioasă pe care o foloseau străinii și oamenii despărțiți de formalitate.

El își dorea să locuiască alături de ea, acolo unde el era doar Edwin pentru ea și unde buna-cuviință nu conta deloc, căci tot ce conta era relația lor.

La ce se gândea ea? Ruptura care apăruse între ei era mult mai mare decât distanța fizică, lucru care se întâmpla chiar și acum. El nu reușea să dea un sens trăsăturilor liniștite sau privirii ei limpezi.

O tăcere incomodă se așternu în hol.

Stephen întrerupse acel impas.

— Ieșim.

În cele din urmă, Gertrude își întoarse privirea de la Edwin.

— Chiar așa?

Fiul lui se apucă de reverul hainei.

— Avem preocupări de gentlemeni.

— Înțeleg, spuse ea, fără să înțeleagă absolut nimic.

— Am primit o invitație din partea lui Lord Charles la cină. Nu sunt sigur de ce vrea să ia masa cu mine, dar...

Edwin îl întrerupse cu o ușoară scuturare din cap.

— Prea mult, spuse el din colțul gurii.

Era prea mult.

Stephen se încruntă.

— În orice caz, plecăm în curând, și tu poți să lași pisicile să pună stăpânire pe casă.

Ochii lui Gertrude se făcură mari.

— O să vă întâlniți cu unchiul lui Stephen.

Când căldura îi luă cu asalt obrajii, Edwin își ajustă lavaliera.

— Strici nodul, mormăi Stephen, iar Edwin se opri.

Ținându-se de balustradă, Gertrude coborî scările, cu Master Brave pe urmele ei ca un slujitor ascultător.

Gertrude se opri când ajunse la un pas de Edwin, suficient de aproape încât să îi poată întâlni privirea, dar chiar și acea distanță era prea mare. Edwin o devoră din priviri. „O vreau aproape, în toate felurile”.

Stephen se grăbi să ridice pisica, dar cu agilitate de felină, motanul îl evită pe băiat. Râzând, el se lansa într-o goană prin hol.

— Îl iei pe Stephen, spuse ea încet.

— Ieșim, îi confirmă el.

Gertrude se întinse spre el, apoi privirea ei se opri asupra lacheului care aștepta. Șovăi, apoi coborî brațul. El tânjea după acea atingere, să o strângă în brațe, să fie atins de ea în orice fel cu putință.

— Sunt... mândră de tine, Edwin. Este decizia corectă... pentru amândoi.

El veni mai aproape, strigătele lui Stephen către

Master Brave răsunând în jurul lor.

— Cine spune ce este corect, Gertrude? răspunse el cu glas răgușit. Vorbești atât de des despre ce este corect! Dar ce înseamnă? Tu și Stephen ați furat. Obrajii ei se aprinseră. Dar ați făcut-o pentru a supraviețui. Ați făcut-o ca să aveți ce mânca și pentru ca monstrul ăla să nu vă facă rău. Deci actele astea au fost greșite?

— Eu nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu, nu te-ai gândit. La fel cum presupui că reluarea relației cu Lord Charles este decizia corectă. De ce? Pentru că am fost cândva prieteni? Oamenii se schimbă, și amândoi suntem diferiți. La fel cum tu ești o persoană diferită.

Marlow își dresă glasul.

— Trăsura este pregătită, domnule.

El ridică o mână.

— Stephen, vrei să mă aștepți în trăsură, te rog? strigă Edwin, fără să-și ia ochii de la Gertrude.

— Îl iau pe Master Brave la plimbare cu trăsura, răspunse Stephen, sunând mai mult ca o poruncă decât ca o afirmație, în timp ce luă pisica în brațe și se grăbi să iasă printre ușile deschise de Marlow.

Gertrude își studie scurt vârfurile picioarelor.

— Este din cauza a ceea ce a spus despre mine?

Se referea la cuvintele incendiare scrise despre ea în ziarele de scandal. El se simți cuprins de furie, la fel de vie ca în clipa în care Charles îndrăznise să murdărească numele lui Gertrude la masa lui privată de la White. Se chinui să afișeze un calm pe care nu îl simțea.

— Uită-te la mine, Gertrude! Este din cauza a ceea ce s-a spus despre tine când el a ales să zică toate lucrurile alea. De unde ai...

— Stephen mi-a arătat ziarele, murmură ea.

— N-ar fi trebuit, spuse el încordat.

Gertrude ridică din umeri.

— Asta nu schimbă ce s-a întâmplat sau ce s-a spus despre mine.

— Nu, dar nici nu poate să iasă nimic bun știind...

ceea ce știi.

Edwin își trecu degetele peste obrazul ei. Ea se aplecă spre atingerea lui, iar el se simți traversat de un fior de satisfacție masculină. Ea încă îl dorea, însă el își dorea dragostea ei. Avea nevoie de dragostea ei.

— Răspunde-mi la o întrebare, Gertrude, spuse el cu o voce șoptită, numai pentru urechile ei. De ce ți-ar păsa dacă reînnoiești sau nu prietenia cu Lord Charles? Hm?

— Pentru că prietenia asta a fost cândva importantă pentru tine. Este o relație frântă, dar, dacă ai grijă de ea, o poți reface și poți să regăsești fericirea acolo unde ea a existat odată.

Ea își dorea asta... pentru el, susținând prietenia cu bărbatul care o discreditase? Merita pe cineva lipsit de egoism, iar Edwin voia să fie el acel bărbat pentru ea.

— Nu există o femeie mai îndurătoare și mai onorabilă decât tine, Gertrude Killoran, șopti el.

Edwin o cuprinse de ceafă și își apăsă gura peste a ei.

Ea se topi la atingerea lui, toată numai înflăcărare și perfecțiune și fără niciun pic de urmă din reticența apărută între ei. El o sărută așa cum își dorise să o facă de când își petrecuse noaptea făcând dragoste în biblioteca lui. Ea își întredeschise buzele, lăsându-l să intre, iar limba lui alunecă înăuntru.

Marlow își dresă glasul.

— Milord? spuse el într-o șoptă scandalizată.

Edwin întrerupse reticent sărutul.

— Te iubesc, îi spuse el încet.

Ei i se tăie răsuflarea și își duse mâinile la piept.

Rostind, în sfârșit, acele cuvinte, Edwin își luă mantia de la Marlow și ieși afară.

Refuzând ajutorul slujitorului aflat lângă portiera trăsurii, Edwin urcă.

— I-ai spus? întrebă fiul lui înainte ca Edwin să se așeze pe bancheta opusă.

— Ce?

— Că o iubești, îl lămurii Stephen când portiera se închise în urma lor. Trăsura se puse în mișcare, purtându-i

spre destinația lor. Trebuia să-i spui că o iubești.

Erau într-adevăr niște zile jalnice dacă el, un fost crai, avea nevoie de sfaturi ca să câștige inima unei femei.

— Da. I-am spus.

— Poetic? Cu vorbe frumoase? I-ai spus că este regina inimii tale sau sufletul tău drag... sau *ceva*?

— Eu... Edwin își scoase pălăria și o aruncă lângă Stephen. Eu... se poate să fi fost scurt. Se poate să-i fi spus pur și simplu.

El făcu o grimasă. Fiul lui avea dreptate. Gertrude merita mai mult.

— De parcă ai spus-o în grabă? Fiul lui scoase un oftat apăsător. Nu te pricepi la asta, tată.

„Tată”. Iată cuvântul pe care sufletul lui așteptase să îl audă din nou de pe buzele băiatului! Ceva îi înțepă ochii. Ceva ce semăna foarte mult cu... lacrimile. El zâmbi sub efectul emoției pe care fiul lui doar ar fi respins-o.

— Da, pe vremuri mă pricepeam mai bine la asta.

Stephen se încruntă.

— Nu trebuia să te pricepi pe vremuri. Trebuie să te pricepi la asta... acum. Pentru sora mea.

— Da, știu. Încerc să fiu un bărbat demn de ea.

— Încearcă mai mult, i-o întoarse fiul lui.

În timp ce trăsura hurui pe străzile liniștite ale Londrei, Edwin se uită gânditor la fiul lui.

— Într-o bună zi, Stephen, începu el să spună încet, o să fii un frate mai mare minunat.

Și în mintea lui văzu acel copil - o fetiță care avea curajul, râsul și inteligența mamei ei. Gertrude. Copilul semăna perfect cu Gertrude.

— Nu o să mai am niciun frate dacă nu te ocupi de asta.

Lăsând perdeluța, Stephen își apăsă fruntea pe geam și privi afară.

— Stephen?

Fiul lui își întoarse privirea dinspre geam.

— Știu că te-ai întrebat de ce nu am venit la tine. Mi-a fost frică, Stephen. Era o mărturisire care avea să câștige

probabil doar disprețul copilului, dar nevoia lui ca băiatul să știe adevărul îi depășea cu mult mândria sau pretențiile lui Stephen. Gertrude îi deschisese ochii cu privire la nevoia lui de a-i împărtăși propriile motive. În primul rând, mi-a fost frică să cred că ești tu cu adevărat și apoi de ceea ce avea să urmeze. Erai un străin și nu știam cum să mă port cu tine.

Stephen își coborî privirea în poală.

— Uită-te la mine, Stephen!

Băiatul șovăi, apoi ridică încet capul, întâlnind privirea lui Edwin.

— Am crezut că nu mă vrei din cauza tuturor lucrurilor rele pe care le-am făcut.

„Oh, Dumnezeu...” Răsună ca o rugăciune și o rugămintă stăruitoare în mintea lui.

— Stephen, *amândoi* am făcut lucruri cu adevărat îngrozitoare din cauza situațiilor în care ne-am aflat. El se întinse spre mâna fiului lui. Dar poate că lucrul ăsta o să ne ajute să ne cunoaștem și să ne acceptăm mai ușor unul pe altul.

Stephen se uită lung la degetele răsfirate înainte de a-și pune mâna în palma lui Edwin.

Din reflex, degetele lui Edwin se înfășurară peste degetele mici și bățătorite. Emoția amenința să îl copleșească.

— Te-am iubit *întotdeauna*, spuse Edwin răgușit. *Întotdeauna*. Te-am vrut. Iar când am aflat că ești, de fapt, în viață... Lacrimile îi gâtuiră vocea, fiindu-i imposibil să continue. Înghiți în sec de mai multe ori. Bucuria pe care am simțit-o în clipa aceea nu s-a comparat cu nimic, nici măcar cu momentul în care mi te-au pus în brațe pentru prima dată.

Gura lui Stephen tremură și, chiar în întunericul trăsurii, Edwin surprinse licărirea din ochii băiatului. Fiul lui își trecu mâneca peste nas.

— Este bine de știut – un zâmbet se formă pe buzele lui Stephen – *tată*.

Parcă stânjenit, Stephen își retrase mâna și, mutându-

se într-un colț, începu să se uite pe geam.

Nu mai vorbiră tot restul călătoriei, dar încordarea dintre ei se transformă într-o tăcere prietenoasă.

În geamul de cristal, Edwin studie fiecare emoție de pe chipul fiului său: nerăbdarea, încântarea și apoi, pe măsură ce se apropiau de destinație, bucuria.

Era o reacție care i-ar fi plăcut altă dată. Nu mai era cazul. Gertrude îi arătase că era suficient loc în viața lui pentru toți cei care îl iubeau pe Stephen.

— Am ajuns, șopti Stephen.

Se îndreptă spre portieră și o deschise.

Din clădirea de peste drum, se revărsară un val de râsete nerușinate și zarva unor discuții îndepărtate.

Stephen sări din trăsură, aterizând în picioare cu agilitatea uneia dintre pisicile lui Gertrude.

— Haide! strigă el, avântându-se înainte.

Edwin zăbovi câteva clipe în trăsură. Ceea ce păruse ușor, călătoria aceea spre ultimul loc în care jurase că nu avea să mai pășească vreodată, îl împiedică să se miște. Își petrecuse atât de mulți ani urând totul la acel bărbat și la acel loc! „Nu pot să fac asta. Nu pot”.

Stephen se opri la prima treaptă care ducea spre acea casă disprețuită atât de mult timp și aruncă o privire întrebătoare înapoi.

— Vii?

Întrebarea lui păru șovăitoare.

Fiul lui se aștepta ca el să ezite și tocmai acest lucru îl făcu să găsească puterea de a-și apuca pălăria, de a ieși din trăsură și de a-l urma în tăcere.

Răsucind borul pălăriei Oxford, Edwin scrută din priviri străzile întunecate din Dials. Mirosul aspru de excremente de cal și de gunoi plutea în aer; era o duhoare grea, care îi umplea nările și îi întorcea stomacul pe dos.

Acelea erau străzile pe care Gertrude le numise *acasă*. Cele pe care încă le numea așa și, dacă el nu reușea să o câștige, așa aveau să rămână. În timp ce el cunoscuse doar confortul și bunăstarea. Faptul că nu reușise să își dea seama cum trăia majoritatea lumii îl făcu să simtă o rușine

învățată prea târziu.

Edwin urcă treptele până în locul în care îl aștepta Stephen.

O mână mică și dornică se întinse și ciocăni tare, cu forța unui bărbat.

O clipă mai târziu, ușa se deschise.

Paznicul cu barbă și cicatrici pe față, aproape de aceeași înălțime cu Edwin, se uită mai întâi la el.

— Nu ești membru, remarcă el cu un accent scoțian evident și dădu să-i închidă ușa grea în nas când coborî privirea. Stăpâne Stephen! strigă el, apucându-l pe băiat de cămașă și trăgându-l într-o îmbrățișare stângace.

— MacLeod! exclamă Stephen, întorcându-i îmbrățișarea.

Edwin rămase deoparte, un intrus la reîntâlnirea relaxată și plină de o dragoste evidentă a celor doi.

Paznicul îl lăsă brusc pe Stephen și se uită spre Edwin.

— Ai venit însoțit, spuse el sec.

Agățându-și degetele de talia pantalonilor, lăsă să se vadă strălucirea metalică a pumnalului prins acolo.

— Stai calm, MacLeod. Îl caut pe Broderick.

— Este în biroul lui.

— Am venit aici ca să-l vedem pe fratele meu.

Și cu acea afirmație, fiul lui îl luă de mână pe Edwin și îl conduse printr-o îmbulzeală înnebunitoare de corpuri.

Fumul de țigară încețoșa clubul slab luminat, plin de clienți. Mesele de pariuri erau ocupate de un amestec de nobili îmbrăcați după ultima modă și bandiți în haine zdrențăroase, cu atâtea cicatrici încât MacLeod părea că avea cea mai netedă piele. Femei îmbrăcate sumar se deplasau pe coridor, cu tăvi de băuturi sprijinite pe umeri.

Totul în locul acela sublinia păcatul care domnea în Bârlogul Diavolului. Iar Stephen îl traversa ca unul care se născuse acolo, posibilul rege al acelui imperiu, unde se simțea la el acasă. Și poate că, într-o bună zi, chiar așa avea să fie.

Ajunseră în spatele clubului, iar doi paznici, care stăteau în picioare cu brațele încrucișate peste piepturile

late, se dădură la o parte și îi lăsară să treacă.

— Pe aici.

Stephen îl trase la etaj, apoi se opri în fața unei uși modeste. Ciocăni o dată.

Când nu se auziră niciun răspuns și nici cel mai slab zgomot în încăpere, Stephen se balansă înainte și înapoi pe vârful picioarelor. Entuziasmul se revărsa din corpul lui mic.

Stephen bătu din nou, de astă dată mai tare.

— Sunt ocupat.

Vocea aceea tunătoare străpunse panoul greu de stejar.

MacLeod făcu mâinile căuș în jurul gurii și se aplecă mai aproape de panoul ușii.

— Ai o întâlnire, strigă el, cu un rânjel pe buzele severe.

Coborî privirea spre Stephen și îi făcu cu ochiul.

— Nu am nicio întâlnire. Spune-i să programeze una și să se întoarcă mai târziu, porunci Killoran.

— Ai grijă. Dacă plec, s-ar putea să nu mai vin...

Pașii de cealaltă parte a ușii se auziră bubuind, iar omul aflat dincolo o deschise cu o asemenea forță, încât aproape că o smulse din balamale.

Broderick Killoran.

Încântat la culme, proprietarul se întinse și îl cuprinse pe Stephen în brațe.

— Mă zdrobești, mormăi copilul în cămașa bărbatului înalt și athletic.

Stephen continuă să își țină brațele înfășurate în jurul lui și să îl strângă.

— Stephen, șopti Broderick, apăsându-și obrazul pe creștetul băiatului. Stephen, Stephen!

Era numele fiului lui Edwin – o litanie pe buzele celui alt bărbat.

— Stephen!

Reggie Killoran alergă spre ei și îi cuprinse pe cei doi în brațe. MacLeod se îndepărtă, iar Edwin fu lăsat pe margine, din nou un intrus.

Manifestarea de dragoste și de devotament era atât

de intensă, încât Edwin putu doar să privească lung întreaga scenă. Unde era furia care îl alimentase după uciderea familiei lui și descoperirea că fiul îi fusese răpit? Unde era ura înverșunată? Fusese parte din el atât de mult timp, dar nu mai rămăsese nimic din ea. Mai degrabă îl liniștea faptul că, după lupta și chinurile pe care le cunoscuse Stephen, supraviețuise și fusese iubit de familia lui Gertrude.

În cele din urmă, Broderick Killoran ridică privirea.

Iar realitatea întrerupse acel interludiu.

Killoran îi dădu drumul lui Stephen.

— Milord, îl salută el încordat.

Îi spuse ceva la ureche soției lui. Tânăra încuviință din cap și dădu să plece. Killoran o opri și, trăgând-o înapoi, îi duse degetele la buze și apăsă un sărut pe încheieturi. Perechea împărtăși o privire lungă și intimă, pe care Edwin o știa foarte bine. Nu o văzuse la soția care îl urâse mai mult decât l-ar fi iubit vreodată, ci mai degrabă la Gertrude.

Edwin se dădu la o parte pentru ca doamna Killoran să poată ieși, apoi intră.

Putea spune că intrase în biroul unui domn din Mayfair. De la mobilierul strălucitor din mahon până la ramele aurite bogat ornamentate care atârnav prin încăpere, Killoran își aranjase centrul regatului cu eleganță și cu atenție la detalii.

— Stephen, murmură Edwin, dacă aș putea vorbi singur cu... domnule Killoran.

Privirea lui Killoran surprinse totul: încuviințarea scurtă a lui Stephen și plecarea lui rapidă, apoi ușa închisă în spatele lor.

— Vrei să iei loc? Întrebă el încet, făcând un gest spre unul dintre fotoliile cu spătar înalt din lemn, aflate în fața biroului.

Fără să spună nimic, Edwin înaintă și ocupă fotoliul indicat.

Și se regăsi singur pentru a doua oară cu omul care poruncise ca fiul lui să fie răpit. Punându-și pălăria deoparte, își împreună degetele înmănușate și vorbi fără

altă introducere.

— Acum trei ani am aflat că Stephen a fost răpit. La vremea aceea, anchetatorii nu știau cine se afla în spatele acestui act. Și l-am urât pe străinul fără nume care mi-a luat totul.

Killoran încremeni.

— Aș fi vrut să aflu și să auzi de la mine că o să regret până la ultima mea suflare, pentru totdeauna, durerea pe care ți-am provocat-o. Își trecu o mână peste maxilar. Deși este lipsit de sens, îți prezint scuzele mele. Am crezut că fac un bine. Am crezut că îi ofeream o casă unui orfan, dar, în schimb, am adus toate acestea asupra ta... și a noastră.

Da, într-adevăr. Acela era singurul detaliu de care se agățase Edwin în acei ani. El nu îi luă în seamă scuzele.

— Când Steele a descoperit rolul tău în răpirea lui Stephen... când el însuși acceptase, în cele din urmă, că Stephen fusese găsit în viață -, am găsit pe *cineva* real pe care îl puteam urî. Tu ai fost cauza tuturor suferințelor mele. Mi-ai ucis soția. Și copilul nenăscut. Mi-ai luat fiul.

Gâtul proprietarului se mișcă aproape imperceptibil, semn că auzise acele cuvinte și că îl afectaseră.

— Și, prin urmare, a fost prea ușor să pun la cale decăderea ta și să plănuiesc strategii prin care să te distrug așa cum am fost distrus eu. Privirea lui Edwin scrută fiecare colț din regatul bărbatului aflat în fața lui. Bogăția era evidentă în toate fleacurile și în mobilier. Dovada mândriei și puterii clanului Killoran. Își dorise să distrugă toate acele lucruri. Putea să distrugă toate acele lucruri. Și, cu puțin timp în urmă, ar fi fost în stare să o facă. Înainte de a apărea Gertrude. El nu mai era același bărbat mânat de răzbunare. Nu mai pot să fac asta, spuse el încet, privind înapoi spre un Killoran stoic. Ba nu... Nu mai *vreau* să fac asta.

Sprâncenele blonde ale lui Killoran se arcuiră cu suspiciune. Încrucișându-și nonșalant brațele la piept, fratele lui Gertrude trase înapoi scaunul pe care era așezat.

— De ce?

Un bărbat care supraviețuise în Seven Dials și

conducea acele străzi ca un rege avea motive să fie prudent.

— Sunt îndrăgostit de sora ta.

— De...

Scaunul lui Killoran se prăbuși pe spate. Își ridică brusc brațele în aer într-o încercare zadarnică de a se echilibra înainte de a se prăbuși pe podea. Fără niciun folos.

Un zâmbet se desenă pe buzele lui Edwin și, ridicându-se în picioare, se aplecă peste suprafața biroului și îl găsi pe proprietar, pe aparent imperturbabilul șef al străzilor, căzut în fund, cu un licăr de uluire în ochi.

— Ce ai spus? Întrebă Killoran, sărind în sus.

Apucă scaunul și îl ridică. Nu făcu nicio mișcare ca să se așeze la loc.

— Sunt îndrăgostit de Gertrude, repetă Edwin. Trase aer în piept. O să-i cer să se căsătorească cu mine. Și, de această dată, când avea să îi vorbească despre un viitor în doi, urma să se ducă la ea fără ura față de familia ei, cea mai mare barieră care îi despărțea. Și mi-ar plăcea să existe pace între noi doi.

Capitolul 28

Gertrude ar fi trebuit să fie peste măsură de fericită.

Acea seară era apogeul unei speranțe pe care o purtase pentru Edwin și Stephen: ca tatăl și fiul să găsească liniștea și un nou început cu cealaltă familie a lui Stephen și cu bărbatul care fusese odinioară cel mai bun prieten al lui Edwin. Și totuși, așezată cu menajeria de animale în biblioteca lui Edwin, nu se simțise niciodată mai singură.

Căci, în ciuda dorinței lui Stephen ca ea să rămână și a insistenței lui Edwin să rămână până când găsea o guvernantă potrivită pentru Stephen, în realitate, nu era nevoie de ea acolo. Nu cum fusese nevoie de ea în urmă cu trei săptămâni. Nici măcar cum fusese nevoie cu două săptămâni mai devreme.

O imagine rămase în mintea ei, cea a lui Edwin cu Stephen, cu câteva clipe mai devreme, aranjând lavaliera băiatului și învățându-l despre nodurile potrivite și modurile preferabile în care să le facă.

Existaseră atât devotament și dragoste paternă în cel mai simplu dintre gesturi, încât ea se îndrăgosti din nou de el. Căci Edwin nu era și nu avea să fie niciodată doar un părinte absent. Nu avea sufletul lipsit de scrupule al lui Diggory. Nu, Edwin își iubea fiul atât de profund și cu un devotament care îi tăia respirația. Era cel pe care îl crezuse imaginar, existând doar în paginile romanelor pe care le citise de-a lungul anilor.

Imaginea aceea pe care o privise ca un observator tăcut cu mult înainte ca Edwin sau Stephen să o fi văzut venind consolidase un adevăr care ar fi trebuit să o facă fericită.

Totul se schimbase. Edwin și Stephen găsiseră un echilibru ca tată și fiu și erau pe cale să devină o familie.

„Iar eu vreau să fac parte din ea împreună cu ei”. Acea dorință nu venea din nevoia de a fi aproape de fratele ei, lucru pe care, desigur, îl simțea. Edwin și un loc în viața lui erau ceea ce își dorea cu patimă.

Relația lor – toate deciziile legate de situația actuală și viitorul lui Stephen, alegerea celei mai bune persoane care să se ocupe de el – fusese precum un parteneriat. Nu fusese unul din ei deplin în control, iar celălalt supus și acceptând acele decizii, cum fusese cazul lui Gertrude și al familiei ei.

Edwin fusese primul om care îi încredințase cu adevărat o responsabilitate și care nu se îndoise niciodată de ea.

— Până când nu îi dai motive să o facă, șopti ea în liniște.

Și el fusese cel care îi ceruse iertare. Nu îi datora scuze pentru răspunsul lui din seara aceea. Ea era cea care permisesese ca lucrul acela să devină o barieră pentru viitor. Gertrude oftă. Ce făcuse? Își mărturisise dragostea și îi oferise un viitor alături de el, un viitor pe care și-l dorea din

toată inima. Iar ea permisesese ca fricile să îi impună decizia.

— Sunt o proastă.

Gus toarse în poala ei.

— Oh, taci din gură, trădătorule!

Îndulci osânda cu o mângâiere între urechi.

De parcă gestul însemna că putea să intre pe teritoriul pisicii rivale, Fat Cat se apropie agale și încercă să sară în poala ei.

Gus îl respinse.

— Fii bun, îl certă ea.

Aruncându-i o privire lungă, Gus sări din poală și plecă. Aplecându-se spre Fat Cat, ea luă în brațe creatura afectuoasă.

— Există suficientă dragoste ca să ne ajungă tuturor.

Plină de energie, Gertrude se ridică în picioare, cu povara în brațe. Dumnezeu! fusese o ipocrită! Îi dăduse lecții lui Edwin despre iertare și noi începuturi, însă nu aplicase aceleași principii pentru ea.

Fat Cat i se legănă în brațe, chinuindu-se să se elibereze, iar ea îl lăsă jos.

Dumnezeule!

Surorile ei, Stephen, toți avuseseră dreptate – putea să existe un viitor cu Edwin. Avea să existe...

Ea se opri brusc.

Toate simțurile îi intrară în alertă. O urmă de fum plutea în aer.

Fum?

Simți un fior de neliniște pe șira spinării.

— Nu fi prostuță, murmură ea în liniște.

Cu pași lungi și vioi, se îndreptă spre ușă și, cu fiecare pas, înțepătura metalică devenea tot mai grea. Apăsă mânerul și ieși afară.

Un șuvoi de slujitori, cu găleți în mâini, trecu în grabă pe lângă ea.

Gertrude tresări și se izbi de perete.

— Ce...

— Foc! scrâșni fratele lui Reggie.

Un vâjâit îi umplu urechile. Teroarea, groaza și panica

se dezlănțuiră împreună ca să o mențină încremenită pe podea, absolut inutilă în fața avertismentului.

Foc. Arma folosită de Diggory pentru a distruge atâtea vieți, case și viitoruri. Pe Edwin. Pe familia lui. Apoi, Stephen, marele incendiator care dăduse foc întregii Londre, inclusiv clubului lui Adair Thorne.

Nu. Palmele i se umeziră. Nu foc. Nu aici. Nu din nou.

Gura lui Marlow se mișcă. Spunea ceva. Gertrude își concentrează privirea asupra gurii lui. Ce spunea?

Cuprinse fața lui Gertrude între mâini, trezind-o din amețeală, iar zarva din casă reveni în toată forța.

— Trebuie să pleci acum! urlă el, în timp ce alt rând de slujitori trecu pe lângă ea, în grabă și panică, dând pe afară apa din găleți, pierzând singura resursă prețioasă în stare să lupte cu orice incendiu.

— Să plec, repetă ea încet.

Marlow luă decizia pentru ea. Apucând-o de mână, o trase de-a lungul coridorului, mergând aproape de pereți, ca să le lase slujitorilor drum liber spre incendiu.

— Nu pot, strigă ea, oprindu-se brusc. Animalele!

— Domnișoară Killoran!

Cu strigătele de protest năvălind în urma ei, Gertrude se năpusti spre bibliotecă. Scrută frenetic din priviri încăperea. Căutând. Unde Dumnezeu erau? „La naiba!” Niciodată nu își disprețui mai tare vederea redusă. Se lăsă pe podea și începu să se târască prin bibliotecă.

— Te rog! domnișoară Killoran, o imploră Marlow.

— Nu le las.

Pe niciunul. Ea le adusese în acea casă și, cu siguranță, nu avea de gând să le lase să piară.

Eliberând un iureș de înjurături surprinzătoare, fratele lui Reggie i se alătură lui Gertrude pe podea.

— Unul este aici.

El se întinse sub canapea și dădu să apuce motanul ascuns acolo.

Pisica șuieră și își îngropă gheruțele în mâna lui.

Schimbând poziția, Gertrude se îndreptă spre el și trimise o rugăciune spre cer. Gus și Fat Cat, cei doi motani

adversari, stăteau unul lângă celălalt.

— Văd că vă țineți companie, spuse ea trăgănat, dând să apuce pisica mai înțeleghătoare. Gata! Gertrude îl puse pe Fat Cat în brațele lui Marlow. Acum tu. Își întinse palmele, iar Gus se strecură afară, cu capul plecat. Cât de curajos ești! îl îndemnă ea.

Chinuindu-se să se ridice în picioare, Gertrude o luă la fugă cu Marlow în urma ei.

— Unde este focul? strigă ea peste umăr.

Urmă o pauză lungă, în timp ce își croiră drum pe coridoare, printre lacheii frenetici.

Gertrude aruncă o privire înapoi.

— În camerele tale, spuse Marlow încet.

În camerele ei? Ea se împiedică și se îndreptă grăbită de spate. Atacul de pe străzile din Mayfair cu o săptămână mai devreme. Suspiciunile familiei ei. Nu, nu era o simplă coincidență. Nu exista așa ceva. Cineva căuta să-i facă rău. Dar de ce? Și cine? Și...

Ajunseră în hol, iar Gertrude alunecă pe podeaua de marmură.

Ușa era larg deschisă, iar slujitoarele tinere și copiii din gospodărie ieșeau valvârtej. Ea se alătură celui șir dezordonat. Odată ajunsă afară, Gertrude se repezi spre cea mai apropiată slujnică.

— Poftim.

Îl puse pe Gus în brațele tinerei.

— Domnișoară?

— Domnișoară Killoran! strigă Marlow după ea. Unde te duci? zbieră el, strigătele lui răsunând în urma lui Gertrude, în timp ce ea se întoarse și urcă la etaj, spre camerele ei.

*

Era cea mai neașteptată dintre călătoriile cu trăsura pe care Edwin le făcuse sau avea să le facă vreodată.

În fața lui, pe banchetă, se aflau Broderick Killoran și soția lui. Stephen se înghesuia între cei doi. În stânga lui

Edwin stăteau miniona Cleopatra și sora ei, Ophelia.

Cu coada ochiului, Edwin studie amestecul de invitați pe care îi adunase. Încordați. Laconici. Suspicioși. Fiecare pereche de ochi din trăsură se uita lung la el.

Sigur nu erau prea vorbăreți.

Ceea ce era în regulă, având în vedere că uitase realmente cum să discute cu cineva, cu excepția lui Gertrude și a lui Stephen.

— Deci ești îndrăgostit de sora mea?

Cea mai mică dintre surorile Killoran frânse zidul de piatră.

— Da, răspunse el încet.

Ophelia își lăsa mâinile în poală și se aplecă pentru a se uita mai bine la el.

— Nu sunt foarte sigură cât de mult putem avea încredere în tine, dată fiind... istoria ta.

— Istoria *noastră*. Una nu există fără cealaltă, spuse el senin.

Ea îi susținu privirea.

— Exact.

— Taci, Ophelia! Este un om de treabă, interveni Stephen, iar fiecare privire ațintită spre Edwin se îndreptă acum spre fiul lui. Ce-i? mormăi el. Este. Mă lasă să-mi păstrez armele și s-a înțeles bine cu Draven. Mâncăm înghețată la Gunter. Și... Stephen se încruntă. Nu-l mai apăr. Ai cuvântul meu. Crede-mă!

Acea mărturisire îi provocă pe toți să îi pună cuvântul la îndoială. Și, în mod înțelept, nimeni nu o făcu.

Trăsura continuă să înainteze lent pe străzile aglomerate ale Londrei. În timp ce călătoria spre Killoran și apoi spre reședința fiecărui frate fusese rapidă, acum drumurile erau blocate trăsurile care se mișcau lent. Ajunseră pe Curzon Street și fură obligați să se oprească în spatele șirului de trăsuri care așteptau.

Era vin trafic... neobișnuit. Cu excepția cazurilor rare, când exista un motiv pentru asta.

Neliniștea se adânci.

Mai existase un șir lung de trăsuri asemănătoare. Cu

aproape șapte ani în urmă.

— Ce se întâmplă aici? mormăi Cleo, trăgând o perdea. Unul dintre vecinii tăi dă un bal?

— Tată? se aventură Stephen șovăitor.

Trăsura lor se puse în mișcare, înaintând lent.

Edwin clătină din cap și aruncă o privire afară, în timp ce se apropiară de casă.

— Este...

Inima începu să îi bată cu putere.

— Un incendiu, șopti Cleo.

Flăcările stacojii luminau strada, într-o scânteiere strălucitoare de falsă lumină a zilei. Străzile erau inundate de oameni care se holbau la incendiu în timp ce se năruia...

— Este casa noastră, șopti Stephen.

Edwin abia auzi mormăitul aprig al lui Broderick Killoran.

— Asta este răzbunarea ta? El întinse mâna spre Edwin, dar el coborâse deja din trăsură. De asta ne-ai adus aici? strigă el în urma lui.

Edwin ateriză cu putere în picioare, se împiedică și o luă la fugă.

— Marchizul Nebun lovește din nou, spuse un străin în timp ce el trecu în grabă.

„Dumnezeule, nu! Nu iar. Nu iar. Nu iar!”

Acele două cuvinte se rostogoliră în mintea lui ca o rugăciune stăruitoare către Dumnezeu, în care încetase să mai creadă, dar acum avea să își vândă sufletul Dumnezeului Atotputernic sau însuși diavolului. Nu se putea. „Nu ea! Nu ea! Te rog...”

Scoase un suspin adânc. Nu putea supraviețui unei asemenea realități. Nu putea. Nu dacă ea îi era răpită.

La unison, familia lui Gertrude strigă după el:

— Maddock!

Plămânii îi ardeau de frică și din pricina efortului, dar el mări pasul. Cu un urlet tunător, despărți mulțimea aliniată în fața casei lui în flăcări. Slujitorii. Slujitorii lui. „Oh, Dumnezeule! Te rog să fie aici!” Se îndreptă spre rândul de slujitoare și tineri servitori, cu brațele pline de... pisici.

Țineau pisici în brațe.

Și, pentru prima oară de când văzuse flăcările, îl cuprinsese speranța. Edwin căută și căută, dar nu o găsi.

Îl apucă pe cel mai apropiat lacheu.

— Unde este ea? șuieră el, iar teroarea întunecă ochii băiatului. Am întrebat unde este? strigă el, scuturându-l zdravăn.

Slujitorul palid, cu obrații pătrați de cenușă, întinse un deget tremurător.

Edwin urmă punctul acela, iar pământul se năru sub el.

— Nu, șopti el.

Împleticindu-se înapoi, Edwin prinse părul și începu să își smulgă părul din cap.

Cineva își sprijini o mână pe brațul lui.

El tresări, pe jumătate înnebunit sau poate ca nebunul de legat pe care îl credea, pe bună dreptate, toată lumea.

Cleopatra ridică privirea spre el cu o groază care radia din spatele ochelarilor ei cu ramă de sârmă.

Edwin vru să o ia din nou la fugă. De data aceasta, se îndreptă valvârtej spre reședință. Fumul cenușiu umplea holul, întunecând aerul din jurul lui, fiindu-i imposibil să vadă la mai mult de cinci metri în față. Cunoscându-și casa și știind unde erau așezate toate obiectele, cercetă zona.

Unde să fie? Unde?

Tocmai atunci, Marlow coborî în grabă pe scări, cu o cușcă metalică - nu, cu casa de șoricei ce sălta într-o parte în timp ce alerga.

— Milord, spuse cu el răsuflarea întretăiată, sufocându-se.

— Gertrude?

— În camerele ei. Salvează pi...

Edwin urca deja câte două trepte înainte ca restul cuvintelor să părăsească buzele majordomului.

Dumnezeule, după ce avea să o sărute până ce o lăsa fără suflu, avea să o zgâlțâie bine! Pisici. Se dusese după pisici?

Acela era doar unul dintre motivele pentru care o

iubea. O iubea iremediabil. Cu atâta disperare! Și avea să își petreacă restul zilelor lui blestемate dovedindu-se demn și arătându-i că le era dat să fie împreună. Edwin ajunsese la etaj și își acoperi gura și nasul cu cotul.

Fumul gros îl împiedică să mai inspire aer curat. Privi cu atenție și, prin grosimea fumului, căută să se orienteze.

— Gertrude? urlă el, îndreptându-se spre camerele ei și ciocnindu-se de ea.

Avea peste gură și nas o bucată de material ca un fel de mască improvizată; deasupra ei, ochi înroșiți; unul dintre ei dezvăluind șocul.

— Edwin, șopti ea, cu vocea răgușită și tulburată în același timp.

Povara priveliștii aproape că îl făcu să îngenuncheze.

— Mai sunt multe? strigă el prin vuietul focului.

Ea aruncă o privire spre pisica pe care o ținea în brațe, apoi clătină din cap. Cu acea confirmare, el le ridică în brațe și pe ea, și felina.

— Pot să merg, Edwin.

Ignorându-i protestele, el o strânse mai tare, dorind să o aibă aproape, să se asigure că era în viață și în brațele lui. Ajunseră în holul de marmură, iar Edwin continuă să alerge, fiind învăluit de aerul proaspăt londonez. Nu se opri până ce nu ajunsese în capătul opus al străzii, unde mulțimea se mai risipise.

Când o puse jos, Gertrude începu să tușească.

Iar panica lui reapăru.

— Ești rănită, murmură el.

Ea își îndreptă spatele.

— Sunt bine.

Cenușa îi pătase obrazii. Tivul rochiei era ars.

El o apucă de umeri.

— Am crezut că te-am pierdut, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Niciodată, dar absolut niciodată să nu-ți mai pui viața în pericol! Și cu siguranță nu pentru niște pisici afurisite!

Ea își strânse pisica mai aproape.

— Păi, nu este vina mea. Dacă nu mi-ai fi adus o

mulțime de animale fără stăpân, n-aș fi...

Edwin sărută șoptele de pe buzele ei. Sărutul ei era un fel de întoarcere acasă. Și de acolo își luă puterea.

Ea era în siguranță. Asta era tot ce conta. El scoase un suspin gutural și se chinui să întrerupă îmbrățișarea.

— Te iubesc, femeie nebună! Dacă ți s-ar întâmpla ceva, eu...

Gertrude își apăsă vârful degetelor pe buzele lui.

— Te iubesc, șopti ea, cu lacrimile sclipindu-i în ochi. Căsătorește-te cu mine!

El deschise gura.

— Poftim?

— Vreau să te căsătorești cu mine, Edwin. M-am gândit la ce ai spus și ai dreptate. Ridicându-se pe vârfuri, ea își așază o palmă aspră pe fața lui. Trecutul nu trebuie să ne definească. Putem să o luăm de la capăt, ca o familie, și îmi doresc asta cu tine – dacă te însori cu mine. O să rezolvăm orice problemă care o să apară, dar pur și simplu vreau o viață cu tine.

Edwin scrâșni din dinți. La naiba, chiar nu reușea să facă asta cum trebuia.

— Aceasta a fost propunerea *mea*, doamnă.

Gertrude își lăsa capul într-o parte. El aruncă o privire peste capul ei.

Ea îi urmări privirea și tresări.

Cei din familia Killoran stăteau înșirați, cu Stephen în mijlocul lor.

— Trebuia să fie o surpriză. Ai vrut să îl am pe Charles în viața mea pentru că el a făcut parte din trecutul meu, dar vreau ca tu și familia ta să faceți parte din viitorul meu. M-am dus să-ți adun familia astă-seară. Mi-am dorit ca ei să fie prezenți ca să putem să o luăm de la capăt, să facem pace cu ei și...

Eliberând motanul din brațe, Gertrude se avântă spre el.

Edwin mormăi și se împletici. Brațele lui se strânseseră în jurul ei. Mirosul înțepător al fumului și al focului îi era impregnat în păr, dar el tot inspiră adânc.

— Te iubesc! strigă ea.

— Și eu te iubesc!

Așezându-și obrazul pe creștetul cu buclele încurcate, Edwin o strânse în brațe, ținând-o aproape. Pe deasupra capului ei, îl zări pe Stephen. Fiul lui încuviință încet din cap, apoi îi făcu cu ochiul.

— Ceva mai bine, strigă el.

Edwin zâmbi larg.

— Milord?

El încremeni când vocea străinului întrerupse momentul.

Edwin și Gertrude se întoarseră spre silueta înaltă și îmbrăcată în negru. Avea un început de chelie și chipul ciupit de vărsat.

— Mă numesc Clark Hughes. Am fost angajat de domnul Steele să vă păzesc reședința. Acest om a fost prins.

Edwin aruncă o privire, căutând un indiciu care să-i dea de înțeles că bărbatul era cunoscut.

— Susține că a fost plătit cu o sumă considerabilă de un anume Lord Charles ca să declanșeze incendiul.

Edwin închise ochii.

— Nu.

Asasinul îndesat, îmbrăcat în haine zdrențăroase, se agită în strânsoarea anchetatorului.

— Nu plătesc eu. El a vrut să dau foc. A spus să o sperii. Am declarat cine este de vină. Pe el să-l închideți!

Hughes smuci brusc brațul celuilalt bărbat, care scoase un țipăt și nu mai spuse nimic.

— O să revin după ce ne asigurăm că îl însoțim unde trebuie, ca să discutăm cu Lord Charles.

Edwin încuviință din cap.

Iată despre ce fusese vorba! Fiecare atentat la viața lui Gertrude fusese un complot pus la cale de fostul lui prieten pe care îl detestase și care îi lipsise atâția ani.

Gertrude își strecură degetele într-ale lui.

— Îmi pare atât de rău, Edwin. Știu că a fost și o să fie întotdeauna un prieten pentru tine.

— A fost, spuse el, uitându-se lung după doi bărbați care se îndepărtau, unul fiind un criminal nemilos, trimis la cererea prietenului său din copilărie. Dar momentul acela din viața mea, Gertrude? S-a terminat. Tu ești prietena mea, acum și familia mea... O să clădesc noi relații cu frații și surorile tale.

— Te iubesc.

Gertrude mai scoase un suspin, iar în timp ce se aruncă în brațele lui, iar clanul Killoran se apropie împreună cu fiul lui râzând, Edwin găsi lucrul după care tânjise, un cadou pe care femeia din brațele lui i-l oferise: iertarea.

Epilog

Într-un fel, Edwin încheia cercul.

Stătea în picioare în biroul lui, pregătit pentru sosirea cuplului pe care îl primise în casa lui cu doar două luni în urmă.

Dar totul se schimbase. *Totul*. De astă dată, nu mai era omul plin de ură, devenit o epavă după uciderea soției și răpirea fiului lui. De când intrase în viața lui, Gertrude îl schimbase în toate felurile, în bine.

Altfel, nu i-ar fi așteptat așa cum făcea acum pe ultimii oameni din lume pe care își dorea să îi vadă. În picioare lângă fereastra cu draperiile odinioară trase, acum date la o parte cu mândrie, Edwin studie străzile aglomerate din Mayfair.

Sclipirea strălucitoare a cristalului abia reflecta încordarea care îl traversa.

„Ce fac? Am crezut că sunt pregătit. Am crezut că am găsit o cale spre iertare. M-am înșelat. Am fost...”

Gertrude veni lângă el; ca de obicei, pașii ei remarcabil de discreți îi ascunseră apropierea până ce brațul ei se apăsă pe al lui.

Edwin coborî privirea și se chinui să schițeze un zâmbet calm pe care nu îl simțea. Cu toate acestea, nu

putea să scoată niciun răspuns relaxat printre buzele încordate.

Ochiul ei străluci de îngrijorare. Gertrude își trecu privirea aceea scrutătoare peste linia feței lui. Bineînțeles că văzuse dincolo de zâmbetul lui fals. Noua lui mireasă era prea deșteaptă. Întotdeauna vedea prea multe. Totuși, tocmai acea înțelegere a sufletului lui văzuse teama care îi permisesese să îmbrățișeze rolul de nebun ce i se atribuisese în societate.

— Sunteți bine? întrebă ea încet.

Edwin și Stephen răspunseră în același timp.

— Suntem bine.

Însă doar asigurarea lui Edwin răsună cu o oarecare convingere.

La unison, el și Gertrude aruncară o privire spre locul în care Stephen era așezat pe canapeaua cu nasturi de piele. Silueta lui mică stătea pe margine, ceea ce lăsa de înțeles că un cuvânt sau o mișcare greșită putea să îl facă să fugă mâncând pământul.

Motanul cenușiu pe care îl mângâia în poala lui era probabil singurul lucru care îl mai ținea acolo.

Fiul lui era descurajat.

Acesta era un joc al puterii. Unul mult prea familiar. O bătălie purtată cu intenția de a-i aminti lui Edwin că era neputincios. Pe vremuri, ar fi fost de ajuns să trezească în el o mânie cunoscută.

Gertrude își strecură degetele într-ale lui și îl strânse ușor.

Edwin coborî privirea spre mâinile lor împreunate. Alungând neliniștea de mai devreme, de dragul fiului său, Edwin se întoarse spre Stephen.

— Nu are rost să aștepti până când vin invitații...

— Nu sunt îngrijorat de întâlnirea ta, mormăi Stephen, cu fața roșie. N-ai de ce să-ți faci griji, tată.

Promisiunea lui Stephen era pentru Edwin. Și nu vorbi cu ura care îl întâmpinase pe Edwin prima dată după toți anii petrecuți despărțiți. Acum exista o îngrijorare a cărei frumusețe îl emoționa pe Edwin. Își dresе glasul.

— Dacă vrei să te duci să-l găsești pe Oliver...

Fiul lui o luă deja la goană spre ușă.

Stephen o trânti tare în urma lui.

— Și te chem eu când sosesc, încheie Edwin sec, în timp ce ușa se zgudui.

— Știi că trimițându-l după Oliver riști să dea de altă belea, spuse trăgănat Gertrude.

Stephen, după ce îi fusese dor de cel mai apropiat prieten al lui de la Bârlogul Diavolului, profitase de favoarea din partea lui Edwin și ceruse ca Oliver să vină la ei. Fără șovăială, Edwin fusese de acord să ia copilul orfan și să-i ofere o casă nouă.

— Nu avea rost să-l țin pe Stephen să aștepte o întâlnire care trebuia să aibă loc acum treizeci de minute.

Fu cuprins de încordare. Fusese lăsat să aștepte treizeci de minute. Înjurând, Edwin se îndreptă spre bufet și își puse un pahar de coniac. Cum îndrăzneau? Indiferent de tensiunile care existau și aveau să existe întotdeauna între ei, Stephen era cel care trebuia pus pe primul loc de fiecare adult afurisit. Indignarea în numele fiului lui îl cufundă într-una dintre fostele lui stări de furie.

— O să retrag afurisa asta de invitație. Nu-i vreau aici. Eu niciodată...

Gertrude își puse mâna pe mâna lui, iar atingerea ei reuși să-l oprească și să-l elibereze de furie.

— Așa este cel mai bine pentru toți, Edwin, spuse ea încet. Nu este și nu a fost niciodată vorba despre a câștiga sau de a deține avantajul. Este vorba despre a găsi pacea.

Pacea.

Înainte ca Gertrude să îi ia cu asalt căminul și să îi fure inima, ar fi luat în zeflema chiar și gândul acela. Pace pentru un om ca el?

Ea însă îi arătase sensul cuvântului și că era un dar pe care îl merita.

Își puse coniacul neatins pe bufet.

— Te iubesc, Gertrude.

Ea îl transformase. Nu, ea îl făcuse mai bun în toate privințele.

— Și eu te iubesc. Un zâmbet îi arcui colțurile gurii într-un unghi malițios. Chiar și cu temperamentul tău insuportabil.

Gâtul lui se încordă.

— Nu te merit.

Gertrude îl luă peste picior.

— Nu fi prostuț. Suntem amândoi mai buni pentru că ne avem unul pe altul, Edwin. Buza ei de jos tremură. Viața mea era incompletă înainte să te întâlnesc.

Aplecându-se, el își apăsă buzele pe ale ei. Cu un oftat, Gertrude i se topi imediat în brațe, corpul ei potrivindu-se perfect cu al lui. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui, iar gurile lor se întâlniră într-o tandră uniune. Și Edwin se abandonează în senzația de *acasă* pe care o găsisese întotdeauna în sărutul ei: căldura, dragostea și bucuria care făceau parte din esența ei.

O bătaie ascutită întrerupse îmbrățișarea mult prea scurtă.

El încremeni.

— Au ajuns, spuse ea încet, desfăcându-și brațele din jurul lui.

— Au ajuns, repetă el absent.

Mintea lui Edwin se goli cu totul, apoi gândurile începură să vocifereze în capul lui. Bineînțeles că ajunseseră. „Tu i-ai invitat, prostule!”

„Grație soției tale”. Pentru că îi deschidea inima și mintea spre adevăratul sens al iertării.

— Și dacă este o greșeală? întrebă el răgușit.

Făcuse atâtea greșeli înainte! Greșeli care îl costaseră.

Gertrude zâmbi.

— O să fie bine, îi promise ea.

Privirea lui îi mângâie expresia senină. Cât de sigură era! Și zâmbitoare.

— Cum Dumnezeu poți să zâmbești?

Venerația îl făcuse să rostească întrebarea aceea.

Soția lui îi cuprinse fața între palmele pătate de cerneală. Se ridică pe vârfuri, până ce ochii lor se întâlniră.

— Pentru că este un nou început, iar noile începuturi fac bine sufletului.

Venerația lui pentru acea femeie și dragostea lui pentru ea se intensificară, făcându-l să simtă că plutește. În ciuda vieții grele pe care o dusesse pe străzi și a suferinței pe care o cunoscuse, nu își pierduse acea parte din sine.

Slujitorul aflat de partea cealaltă a ușii mai ciocăni o dată. La unison, Edwin și Gertrude se uitară lung la ușa de stejar.

— O să-ți ofer un indiciu, Edwin, spuse Gertrude cu o voce șoptită, plină de tachinare. Acum trebuie să-i întâmpini pe oaspeții noștri.

„Oaspeții noștri”.

Acele două cuvinte erau ceea ce îi permisesse să organizeze acea întâlnire. Erau parteneri în viață și în toate. Aceea era doar altă bucată din viața lui pe care femeia din fața lui o schimbase – nu mai era un om care să se autoexileze. Și, atât timp cât o avea alături de el, putea face orice.

— Intră, strigă Edwin.

Quint Marlow deschise ușa.

— Excelențele Sale, ducele și ducesa de Walford.

Edwin îi aruncă bărbatului, mai mult prieten decât slujitor, o privire ascuțită.

Celălalt bărbat încuviință din cap și se îndepărtă.

Cuplul înaintă agale, așa cum nu îi văzuse niciodată în toți anii de când îi cunoștea. Ținându-se de mână. Acel mic detaliu nu îi prezentă ca pe adversarii lui Edwin, ci ca pe un soț și o soție devotați, fiecare fiind sprijin pentru celălalt.

Ducesa se opri.

— Ce este asta? șopti ea.

— Pamela, murmură ducele.

Ea îl ignoră.

— Nu ai spus că femeia asta o să fie aici.

„Femeia asta”. Edwin începu să se enerveze, iar furia glacială i se involbură în vene. Gertrude îi atinse mâneca.

— Totul este în ordine.

Ea vorbi pe un ton care abia se auzi și ajunse la

urechile lui.

— Ba nu este în ordine, spuse el apăsător.

— Nu o să mă întâlnesc cu tine cât timp ea este aici, Edwin.

Vocea ducesei de Walford răsună ușor strident.

— Pamela, spuse soțul femeii mai în vârstă cu un glas liniștitor.

Restul cuvintelor se pierdură în distanța dintre ei.

— Nu... rosti ducesa.

Murmurele liniștite ale ducelui de Walford umplură încăperea, punctate de negările soției lui.

— Îi vreau afară, spuse Edwin, fără să-și miște buzele în timp ce vorbește.

Gertrude se întoarse cu spatele la cei doi, ca ei să nu îi vadă buzele mișcându-se.

— Și-au pierdut fiica din cauza tatălui meu, Edwin.

— I-ai ierta pentru că se poartă așa? o întreabă în șoaptă.

— Măcar îi înțeleg, ripostă ea. Așa cum ar trebui să încerci și tu.

Ce fel de femeie putea să ierte atât de ușor și să accepte furia îndreptată spre ea de-a lungul anilor doar din cauza sângelei care îi curgea prin vene? „Am fost atât de îngust la minte odată!” Ajunsese să vadă oamenii și pe sine într-o lumină nouă doar grație lui Gertrude. Se agăță de acea lecție recent învățată și se forță să se adreseze foștilor lui socri cu ea în minte.

Ducele și ducesa tăcuseră. Stăteau umăr la umăr, cu mâinile împreunate, cu fața spre Edwin și Gertrude.

— Ne așezăm?

Făcu un semn spre cele două fotolii din piele din fața canapelei cu nasturi.

Ducesa își țuguie buzele și apoi, retrăgându-și degetele din strânsoarea soțului ei, își netezi fustele și se îndreptă spre șemineu. Soțul ei o urmă cu supunerea obișnuită pe care Edwin o batjocorise, dar pe care acum o înțelegea.

După ce Gertrude își revendică un loc pe canapea,

Edwin se cufundă în fotoliul de lângă ea.

— Ați dori niște ceai, Excelențele Voastre? se aventură Gertrude cu aplombul cuiva care întâmpinase toată viața nobili apropiați de familia regală.

Admirația lui Edwin crescuse de zece ori.

— Aceasta nu este o vizită de complezență, răbufni ducesa. Suntem aici doar...

Soțul doamnei îi acoperi palma înmănușată cu a lui și clătină ușor din cap spre ea.

În ochii ducesei pluti o pledoarie și, în timp ce conversară într-un limbaj propriu nerostit, Edwin găsi mâna lui Gertrude și o strânse.

Ducele își dresese glasul.

— Iertați-ne...

— Nu este nevoie să-ți ceri scuze pentru mine, Tremaine. Și, cu siguranță, nu față de acești oameni, se răsti soția.

— Acești oameni, așa cum le spui tu, sunt motivul pentru care Charles nu a fost spânzurat pentru tentativa de omor, Pamela, îi aminti ducele. Ți-aș aminti că este – socrul lui aruncă o privire spre Gertrude și mai făcu o încercare de a rosti restul cuvintelor – soția lui Edwin.

— Le iei partea, șuieră ducesa, cu ochii bulbucați, care îi evidențiau obrajii supti și palizi.

Viața o îmbătrânise pe ducesa. Era umbra palidă a femeii energice care fusese cândva.

Dar își pierduse fiica iubită, iar acum Charles era la închisoare.

— În orice clipă, Edwin ar putea deveni mai puțin mărinimos față de fiul nostru, Pamela. Să nu uiți asta, rosti ducele.

Corpul ducesei se arcui în față ca și cum ar fi vrut să își ia zborul furioasă, dar apoi se lăsă înapoi pe călcâie.

Iar Edwin, pentru prima dată de când se însurase cu Lavinia și descoperise profunzimea urii părinților ei față de el, își înțelese soacra. Suferința ei era una pe care putea să o înțeleagă ca părinte și i se făcu milă de ea.

— Excelență, murmură Gertrude către femeia mai în

vârstă. Nici eu, nici Edwin nu avem de gând să ne schimbăm decizia pe care am luat-o cu privire la Lord Tenwhestele.

— Decizia a fost a soției mele, spuse Edwin direct, adresându-se ducesei. Dacă era după mine, Charles ar fi trăit acum în Turnul Londrei pentru rolul pe care l-a jucat în încercarea de a aranja uciderea soției mele. Pentru faptul că a fost trimis în Cornwall și mai trăiește încă trebuie să îi mulțumiți soției mele.

— Locuiește cu un magistrat, în arest la domiciliu pe viață, pentru o crimă de care nu se face vinovat. Nu cred nici pentru o clipă că Charles al meu are sângele unui criminal!

Buzele ducesei tremurară și, întorcându-și privirea înlăcrimată, se șterse ușor la ochi.

Excelența Sa înclină capul.

— Eu și soția mea vă mulțumim.

— De aceea ați insistat să avem întâlnirea față în față? răbufni ducesa, iar când ridică privirea, lacrimile ei dispărură. Căutați mulțumirile noastre pentru faptul că Charles este într-un colț uitat de lume al Angliei și pentru că nu o să i se permită niciodată să aibă viața pe care o merită grație rangului lui?

Iată ce credea nobilimea, inclusiv socrii lui – că viața și luxul unui nobil erau ceea ce merita și nu se gândeau niciodată la bărbații și femeile care supraviețuiau și munceau. Femei precum Gertrude, care își construiseră cu mândrie averea pe care ea și frații ei o obținuseră doar cu forță, abilități și nevoia de a supraviețui.

— Nu, nu este acesta motivul pentru care v-am invitat aici, spuse Edwin încet. „Nu o face... Faci o greșală...”

Simți privirea lui Gertrude și se uită spre ea. Ea schiță un zâmbet spre el, apoi încuviință din cap. Și el găsi puterea de a continua.

— V-am displăcut din momentul în care m-am căsătorit cu Lavinia și m-ați tratat ca pe un monstru doar pentru că am iubit-o.

Socrii lui încremeniră.

— M-ați tratat ca pe un ticălos și m-ați vorbit de rău în fața regretatei mele soții. Și v-am urât pentru asta. Acum? Se simți cuprins de emoție și, când reuși să continue, acestea răsunară dens și gutural: Acum știu ce înseamnă să fii părinte și să vrei tot ce este mai bun din lume pentru copilul tău. Puteam să îmi dau mai mult silința. Puteam să încerc să fac pace în loc să ripostez la fiecare pas.

Cunoscându-și fosta soție și socrii, Edwin nu credea că ar fi existat vreodată un altfel de final. Dar ar fi putut să încerce să facă pace.

Cuplul mai în vârstă schimbă o privire; în ochii lor se zărea îngrijorarea unui cuplu temător care stătea să pășească într-o capcană.

— Iar noi puteam cu siguranță să fim un socru și o soacră mai buni pentru tine, recunosc ducele, cu chipul contorsionat de durere și de regret.

— Nu am făcut nimic rău, Tremaine, protestă soția lui.

— Totuși, nici nu am făcut nimic bine, Pamela, spuse ducele de Walford cu atâta hotărâre, încât obrajii ducesei se înroșiră. De asemenea, ar fi trebuit să te primim în familia noastră în loc să te învinovățim pentru o decizie care a fost în egală măsură a Laviniei. Și pentru ce? Ducele înclină capul. O să regret asta pentru totdeauna.

— Nu mai vreau să mă lupt cu voi, spuse Edwin și simți ceva eliberator în acea afirmație. V-am invitat aici pentru că, indiferent ce am simțit sau simțim unii față de alții, adevărul este că viața noastră s-a împletit pentru totdeauna în clipa în care s-a născut Stephen.

Buzele ducesei se țuguiau la auzul numelui, diferit de cel pe care îl știa și îl folosea. Doar că nu se mai contrazise cu el pe acea temă, iar Edwin continuă:

— Vă permit să aveți un loc în viața lui Stephen... dacă doriți.

Ducesa scăpă un suspin.

— Este un joc? urlă ea.

— Nu este niciun joc, rosti Gertrude încet.

Ca la un semnal, ușa se deschise și intră Stephen. Haina imaculată de culoarea safirului și pantalonii cafenii,

acum șifonați și pătați de noroi, vorbeau despre un copil care reușise să facă niște nebunii înainte de a ajunge acolo.

Toată lumea se ridică în picioare cu întârziere. Ducea fu ultima.

Stephen strâmbă din nas.

— N-am nevoie de prostiile astea, mormăi el.

El închise ușa în spatele lui și zăbovi la intrare înainte de a surprinde privirea surorii lui.

Gertrude întinse o mână, iar băiatul se apropie în grabă, trecu pe lângă duce și ducesă și se așeză de cealaltă parte a lui Gertrude.

— Ducele și ducesa au venit în vizită, murmură ea, îndepărtându-i de pe frunte o şuviță suspect de umedă.

Ea îngustă ochii, și Stephen înălță capul. Avea timp destul mai târziu ca să îl întrebe ce făcuse.

— Nu vrei să îi saluți pe Excelențele lor?

— Pe buni...

Ducea își duse mâna la gură, înăbușind acea exclamație disperată.

Stephen își schimbă poziția.

— Noroc, mormăi el în barbă.

— Ți-ar plăcea să vorbești puțin cu ei? sugeră Gertrude.

Permisiunea lui Stephen pentru o asemenea întâlnire fusese obținută cu mult înainte ca ea să fie organizată. Disponibilitatea lui de a accepta vizita era doar o dovadă a maturității și a modului în care familia Killoran îl educase.

Când nimeni nu răspunse, Stephen aruncă spre Gertrude o privire întrebătoare, cu un licăr de ușurare și de speranță.

— Nouă ne-ar plăcea foarte mult, șopti ducele.

Întinse o mână tremurătoare spre nepotul lui.

Stephen șovăi, dar, o clipă mai târziu, se așeză în fața cuplului mai în vârstă.

Edwin și Gertrude se mutară într-un colț, lăsându-le celor trei spațiu ca să vorbească. În tot acel timp, privirea lui Edwin rămase ațintită spre fiul lui, căutând orice indiciu care să îi dea de înțeles dacă îl jigniseră sau îl răniseră.

— O să fie bine, Edwin, șopti Gertrude, luându-l de braț.

Ea își sprijini capul pe umărul lui.

— Și dacă nu o să fie? rosti el cu voce scăzută. Dacă nu îl pot accepta așa cum este? Dacă se simte rănit? Dacă...

— Nu prea avem cum să împiedicăm ca Stephen să fie rănit, Edwin, spuse ea încet. Putem să ne asigurăm că o să fim aici să îl ajutăm dacă și când o să fie rănit. Dar acum nu cred că o să fie unul dintre momentele acelea.

Ducele se mută pe fotoliul de lângă Stephen și îi întinse o mână de bomboane cu mentă pe care le ținea într-o cutie de argint de când îl cunoștea Edwin. Indiferent ce spuse, Stephen câștigă un râset puternic din partea ducelui, care îi dădu băiatului toate bomboanele.

— Vezi? întrebă Gertrude, strângându-l ușor de braț.

El coborî capul atât de mult încât aproape că li se atinseră frunțile.

— Văd. Văd că m-ai făcut un om mai bun. Văd ce înseamnă fericirea și iubirea. Și acum, cu lacrimi în ochi, văd ce este iertarea. Te iubesc, Gertrude!

Ea își prinse buza tremurândă între dinți.

— Te iubesc.

Și, cu un chicotit neașteptat din partea lui Stephen care răsună la unison cu cel al ducelui și al ducesei, Edwin strânse tare mâna lui Gertrude și eliberă ultima fărâmbă de ură care îl ținuse prins în capcană.

Era liber.

Sfârșit